

Em Là Đôi Cánh Của Anh

Contents

Em Là Đôi Cánh Của Anh	1
1. Chương 01	2
2. Chương 01	8
3. Chương 02	15
4. Chương 03	22
5. Chương 04	29
6. Chương 05	36
7. Chương 06	42
8. Chương 07	49
9. Chương 08	56
10. Chương 09	62
11. Chương 10	69
12. Chương 11	77
13. Chương 12	84
14. Chương 13	91
15. Chương 14	98
16. Chương 15	105
17. Chương 16	111
18. Chương 17	119
19. Chương 18	125
20. Chương 19	131
21. Chương 20	137
22. Chương 21	143
23. Chương 22	149
24. Chương 23	155
25. Chương 24	162
26. Chương 25	168
27. Chương 26	174
28. Chương 27	180
29. Chương 28	186
30. Chương 29	192
31. Chương 30	199
32. Chương 31 End	206

Em Là Đôi Cánh Của Anh

Giới thiệu

Trử Tụng sinh ra và lớn lên trong gia đình truyền thống, anh là phi công xuất sắc của Quân đội Nhân

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-la-doi-canhh-cua-anh>

1. Chương 01

Chương 1

Ánh nắng chạy vắt qua bầu trời tĩnh lặng, len lỏi qua những đám mây trên nền trời xanh, tăng thêm nét rực rỡ àu xanh ngọc bích ấm đảm.

Trong không khí phảng phất mùi nhiên liệu tỏa ra từ động cơ.

Một vết màu đen tuyền như lưỡi kiếm bất ngờ lướt qua bầu trời, cùng với đó là tiếng nổ mạnh mẽ của động cơ, khéo léo bay lượn giữa các tầng mây, bám sát theo chiếc máy bay chiến đấu phía trước, động tác thành thục tựa như con chim ưng đang sải cánh bay, quyết không tha cho bất cứ một con mồi nào.

Trong buồng lái, Trử Tụng khoác trên mình bộ quần áo phi công, bất ngờ kéo mạnh tay lái, hoàn thành xuất sắc động tác “rắn hổ mang”, máy bay quay 120 độ, vận tốc giảm mạnh xuống hơn 110km/h, thoát ra khỏi sự truy đuổi của kẻ địch, cũng tránh được sự kìm kẹp của máy bay chủ lực. Các chỉ huy tại đài chỉ huy mặt đất nhìn lên màn hình, đồng loạt thốt ra những tiếng kêu kinh ngạc.

Trử Tụng chớp trúng thời cơ, chỉ huy các phi hành viên làm phân tán sự chú ý của đối thủ, nhanh chóng phát tín hiệu yêu cầu về đài chỉ huy mặt đất “hoàn thành khóa tên lửa 809 và yêu cầu phóng lên.”

“Có thể phóng lên.”

Chỉ huy mặt đất hạ lệnh, mô hình máy bay chiến đấu 809 trên màn hình điện tử lập tức nhằm trúng mục tiêu. Trử Tụng lại một lần nữa hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ gây nhiễu đối kháng trên không, hơn nữa còn lập kỉ lục mới trong bảng thành tích chiến đấu của mình. Các chiến sĩ đến từ các quốc gia khác nhau tham gia quan sát đều đồng loạt đứng dậy vỗ tay tán dương.

Trử Tụng thở phào. Đây là lần bay cuối cùng của anh ở doanh trại này, sau khi hạ cánh anh sẽ rời khỏi đây. Ánh mắt anh lướt qua các trang thiết bị, sau khi trải qua ba tháng đồng hành cùng chiếc máy bay chiến đấu F-15 đời thứ tư hiện đại nhất trên thế giới này, giờ đây phải chia tay, anh thật sự cảm thấy có chút gì đó không nữa.

“809 xin lệnh chỉ huy, giảm độ cao hạ cánh.” Trử Tụng đưa ra quân lệnh cuối cùng của anh tại Doanh trại huấn luyện Không quân Quốc tế bằng vốn tiếng anh lưu loát của mình.

Các chỉ huy nhìn nhau rồi hạ lệnh “có thể giảm độ cao hạ cánh.”

Giảm độ cao hạ cánh là phần quan trọng nhất trên không. Sau khi nhận được quân lệnh, Trử Tụng lái máy bay từ trên không đáp xuống, như một mũi kiếm đâm thẳng vào trung tâm trái đất, mạnh mẽ, nhanh chóng và dứt khoát, ở độ cao cách mặt đất khoảng 100m tiếp tục bay thành những vòng tròn rồi đáp xuống, gần như không ai có thể tạo ra một cuộc hạ cánh hoàn hảo như vậy. Bởi nếu sơ suất, động cơ rất có thể sẽ dừng lại ở trên không, hậu quả sẽ là máy bay nổ tung và thiệt mạng.

Sau đó Trử Tụng dần đưa máy bay đáp xuống đường bay với khoảng cách rất thấp. Lúc này máy bay cách mặt đất không tới một mét.

Tất cả mọi người ở sân bay, từ chỉ huy cho tới các chiến sĩ, đều đồng loạt đứng dậy chào mừng. Ở trong buồng lái, vẻ mặt của Trử Tụng vô cùng trang nghiêm, tay phải đeo găng tay áp vào trước ngực trái, ép chặt lên lá cờ năm sao màu đỏ. Đi qua một bên là cờ của các quốc gia đang bay pháp phối trong gió, trong đó lá cờ màu đỏ là chói sáng nhất. Trong những ngày qua, anh đã làm rạng danh Tổ quốc, rạng danh quân đội nước nhà, trước khi trở về lại một lần nữa anh hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, có thể nói anh đã trở về trong vinh quang.

Trử Tụng được trao giải thưởng vinh dự nhất của doanh trại. Trung Quốc có thể không có máy bay chiến đấu tiên tiến nhất, nhưng lại có phi công ưu tú nhất.

* * *

Trử Tụng về nước rất lặng lẽ, không hoa, cũng chẳng có người tới đón, thậm chí cũng không có ai biết anh đã đi đâu, anh mang trên mình bộ quần áo không quân với sắc xanh giống như ranh giới giữa trời và biển.

Ở doanh trại huấn luyện mỗi ngày đều bố trí các bài tập huấn dày đặc, hôm nay kết thúc, tinh thần được thả lỏng lại khiến anh cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Thêm vào đó là một hành trình dài mười mấy tiếng không ngủ (vì chênh lệch múi giờ.) Trử Tụng day ngón tay lên hai bên thái dương, nhắm mắt lại nghỉ một lúc rồi mới mở cửa xuống xe. Bộ quân phục chỉnh tề cùng những bước đi vững chắc không thể giấu được vẻ mệt mỏi của anh.

“Mẹ ơi, đây có phải chú bộ đội không?”

“Đúng rồi!”

“Mẹ ơi, quần áo của chú bộ đội vì sao lại là màu xanh lam?”

Giọng nói của bé gái vừa lạnh lùng vừa ngây thơ. Trử Tụng quay lưng lại với bé gái, chờ thang máy đi xuống.

“Bởi vì đây là chú bộ đội không quân.”

“Vì sao không phải là màu xanh lá cây?”

“Lục quân mới là màu xanh lá cây.”

“Mẹ ơi, màu xanh lá cây đẹp hơn màu xanh lam, phải không?”

* * *

Trử Tụng hơi nghiêng người, tất nhiên là nghe thấy tiếng của bé gái đó. Trước mặt anh là một bé gái mặc váy hồng, trong tay nắm một quả bóng màu tím nhạt, còn đôi mắt to tròn.

“Oa!”

Trử Tụng một khi đã mất ngủ thì tinh thần sẽ không được tốt, nhưng anh cũng hoàn toàn không có ác ý gì đối với bé gái khi chê bộ quân phục không quân không đẹp, cô bé khi nhìn thấy anh lại sợ hãi khóc thét lên. Mẹ đưa bé nhanh nhẹn cúi xuống ôm lấy và dỗ dành, lau nước mắt trên mặt rồi nói: “Ưu Ưu không khóc nữa. Đừng sợ, đã có mẹ ở đây, vừa nãy có phải con nói muốn ăn sôcôla không? Mẹ dẫn con đi mua nhé?”

“Vâng!” Cô bé Ưu Ưu vừa nức nở vừa gật đầu nhưng vẫn quay lại nhìn Trử Tụng một lúc, nếp nhăn trên đôi mày của Trử Tụng lúc này lại càng sâu hơn, khóe miệng Ưu Ưu lại hơi mếu, cô bé lại khóc lên. Bà mẹ lại vội vàng kéo cô bé đi, trước khi đi còn khó chịu lẩm bẩm: “Một anh thanh niên, một đứa bé làm sao vậy? Thế mà cũng gọi là bộ đội.”

“Ưu Ưu” Trử Tụng nhìn cô bé tên Ưu Ưu vừa đi vừa lau nước mắt, bước vào thang máy rồi nhấn số tầng. Ai có tên là Ưu Ưu đều khiến anh gặp đen đủi.

Quay nhẹ chìa khóa, cánh cửa nhanh chóng mở ra. Không ngoài dự đoán của anh, phòng khách vẫn lộn xộn như vậy. Nhưng lần này, có lẽ còn bẩn thỉu và lộn xộn hơn. Trử Tụng vừa đi vừa đá vỏ chai, vỏ gối, túi, thùng rác... chiếc va li lướt nhẹ trên sàn gỗ mà không tạo ra chút âm thanh nào.

“Cạch” cánh cửa phòng ngủ mở ra, Kiều Ưu Ưu quần áo ngủ xộc xệch vội chạy ra khỏi phòng, lúc này tóc cô lại càng rối tung lên. Nhìn thấy Trử Tụng, cô không lấy làm ngạc nhiên, chỉ là trong lúc chạy cô nhìn lướt qua anh một chút rồi đâm thẳng vào bếp.

Phòng khách rất lớn, phòng bếp là kiểu mở nên hai phòng thông nhau. Kiều Ưu Ưu mở cánh tủ lạnh lấy ra một hộp sữa rồi không rời lại tiện tay ném vào thùng rác, lấy một hộp khác ra vẫn rỗng không. Sự kiên nhẫn hiếm có của cô, cô lại tiếp tục lấy một hộp khác, nếu như tia hi vọng cuối cùng này của cô vẫn là hộp không thì cô chỉ có thể để bụng đói mà đi làm.

Cũng may là được ông trời chiếu cố, Kiều Ưu Ưu vui như vừa trúng thưởng, đổ sữa ra cốc rồi cho vào lò vi sóng. Trong khi đợi sữa nóng, cô buộc hết tóc lại đằng sau một cách điêu luyện. Điều duy nhất khiến Trử Tụng khâm phục Kiều Ưu Ưu chính là một người có thói quen sinh hoạt tẻ nhạt cô lại có thể làm cho người khác không thể tìm ra chút khuyết điểm nào qua vẻ ngoài rạng rỡ của mình, một điểm nữa chính là kỹ thuật buộc tóc của cô.

* * *

“Ding” ba mươi giây sau, cốc sữa đã được hâm nóng, tóc cũng đã được buộc gọn gàng sau gáy.

Trử Tụng vẫn đứng ở trước sofa, khoanh tay đứng nhìn mọi động tác của Ưu Ưu. Cô uống một hơi hết cốc sữa rồi đặt chiếc cốc vào bồn rửa bát, rút giấy ăn lau miệng.

Dáng vẻ nhanh nhẹn ban nãy của Kiều Ưu Ưu đã không còn nữa, cô bước tới trước mặt Trử Tụng, dáng vẻ rất thật thà, lông mày nhíu lại, “vị hiệp khách này trông mặt quen quen.”

Trử Tụng nheo mắt không trả lời, Ưu Ưu chớp chớp mắt, tự thấy không ăn thua bèn quay trở vào phòng, cửa phòng nửa khép nửa mở.

Trên ghế sofa là một loạt những giấy gói đồ ăn vặt, những bộ quần áo bị vo tròn, trên bàn là đồ ăn đã để qua đêm, vỏ chai và cốc. Trử Tụng bỏ mũ xuống, quét hết mấy thứ trên ghế sofa đi và ngồi xuống, hai chân vắt lên trên bàn, đầu ngả lên trên ghế.

Một lúc sau đi ra đã thấy cô thay một chiếc váy ôm lấy những đường nét tuyệt đẹp, trang điểm nhẹ nhàng trang nhã, lấy từ trong phòng thay đồ một đôi giày cao gót và đi vào, dáng người thanh thoát động lòng người.

Giày cao gót đi trên sàn gỗ phát ra tiếng kêu chói tai. Kiều Ưu Ưu tiến lại gần Trử Tụng, giơ tay vuốt những sợi tóc ngắn của anh và hơi nắm lại. Trử Tụng trừng mắt nhìn cô. Ưu Ưu cười hì hì rồi đứng thẳng lên, nói, “xin hỏi hiệp khách có thấy phu quân của tôi đâu không? Anh ấy đi công tác đã lâu không gặp. Nếu có gặp xin nhắc lại rằng: “Hôm nay là ngày mừng thọ của mẹ chồng tôi, bà rất mong anh ấy sớm trở về.””

Vừa nói dứt lời liền đập đập vào vai anh, quay người chạy vội. Kiều Ưu Ưu chạy ra khỏi cửa liền tiện tay đóng mạnh cánh cửa, đồng tai lên nghe ngóng động tĩnh trong phòng. Rất nhanh sau đó liền phát ra một tiếng “bình” Ưu Ưu đắc ý lắc đầu. Nhưng cô chợt nghĩ: “Anh ấy vừa đập cái gì vậy?”

“Bình sứ đời Thanh?!”

Ý nghĩ này lóe lên trong đầu Ưu Ưu, không thể nghĩ gì khác, cô mở cửa trở vào, chưa kịp nhìn kĩ liền giơ tay ôm đầu che mặt và hét lên: “Anh dám đập vỡ bình sứ đời Thanh của mẹ?”

Trử Tụng liếc nhìn cô rồi tiếp tục nói ở trong điện thoại: “Phiền gọi giúp tôi người lao công tới phòng 20A nhà 11! Cảm ơn!”

Kiều Ưu Ưu đứng tim. Bình sứ nằm ngay ngắn bên cạnh tivi, nhưng cái va li của anh lại đổ xuống trước ghế sofa. Trử Tụng đặt điện thoại xuống rồi cầm lấy cái mũ đặt trên bàn, đi về phía Ưu Ưu. Anh vờ nhếch miệng cười, kéo vai cô lại, đặt chiếc mũ lên trên đầu cô rồi quay trở về phòng.

Kiều Ưu Ưu xấu hổ kéo chiếc mũ xuống, bối rối nói: “Để một lúc nữa cô giúp việc tới dọn dẹp.”

Trử Tụng không quay đầu lại mà dừng dừng đáp: “Hôm nay là thứ sáu.”

Thật khó có người nào xa nhà lâu ngày như vậy mà vẫn nhớ rõ cô giúp việc hôm nào nghỉ. Tốt thôi, từ trước tới giờ Ưu Ưu chẳng có khái niệm về thời gian, bởi công việc của cô không có ngày cuối tuần.

* * *

Kiều Ưu Ưu quay vào phòng ngủ cùng Trử Tụng, nhìn anh cởi bỏ từng bộ quần áo. Trong phòng có tấm rèm cửa rất dày nên khá tối, tấm lưng màu đồng của Trử Tụng lặn trong ánh sáng yếu ớt ở trong phòng khiến anh trông có vẻ mờ ảo, tuy vậy những đường nét cơ thể anh vẫn hiện lên rất rõ ràng. Đôi vai khỏe khoắn, phần hông rắn chắc còn cặp đùi... Ưu Ưu thậm chí còn nuốt nước miếng, cô phải thừa nhận rằng cô vẫn nhớ thân hình này.

“Em nhìn đủ chưa?” Trử Tụng cởi bỏ nốt phần che chắn còn lại duy nhất trên cơ thể, tiến thẳng tới nhà tắm.

Ưu Ưu lấy tay quạt mạnh lên mặt, hít thở sâu để lấy lại bình tĩnh; Trử Tụng còn không đóng cửa nhà tắm! Kiêu Ưu Ưu ho nhẹ: “Chút nữa về nhà mẹ, anh đừng quên mang theo cái hộp gỗ ở phòng khách, anh nghe rõ không?”

Không thấy có người trả lời, Ưu Ưu nói lại một lần nữa. Nhưng trả lời cô chỉ là tiếng nước vọng ra từ trong buồng tắm. Ưu Ưu vứt chiếc mũ màu xanh lam trên tay xuống giường, tức quá chỉ còn biết trút giận vào nó.

Kiều Ưu Ưu biết rằng Trử Tụng vì quá mệt mỏi, nên mới không nói một lời nào, vậy nên cũng không nói nữa. Hi vọng nhỏ nhoi của cô đã tan theo hành động của anh, nên cô quyết sẽ làm phiền anh để anh không thấy thoải mái.

* * *

Căn chuẩn thời gian lúc này chắc anh đang nằm ngủ say trên giường. Ưu Ưu lái xe vào bãi rồi gọi điện thoại cho anh, vừa tìm chỗ trống đỗ xe vừa đợi anh bắt máy. Gọi đúng ba lần mới nghe thấy giọng nói khàn khàn pha chút tức giận của anh.

“Em vừa tỉnh sơ qua nhưng cũng chẳng nhớ rõ lắm, anh nói xem đã bao lâu rồi chúng mình không gặp nhau?”

Đầu kia điện thoại không có người trả lời, Ưu Ưu gọi nhẹ một tiếng: “Alo!”

“Em biến đi!” Giọng nói rõ ràng dứt khoát.

Thiếu gia cũng chỉ là thiếu gia, vừa ngủ dậy có gì mà phải tức giận tới mức đó? Ưu Ưu tiếp tục nói với giọng đầy mê hoặc, “biến đi đâu?”

“Bụp!”

“Hừ!” Ưu Ưu hoảng hốt vội phanh gấp lại, thở mạnh, khác hẳn so với âm thanh dịu dàng trước đó.

Trong lúc hoảng hốt, điện thoại cũng bị cô ném đi, nhưng chiếc xe cũng đã đâm vào đuôi xe màu đen ở đằng trước.

“Trời ạ! Tôi bị đâm xe rồi!” Tuy nhiên điện thoại đã bị Trử Tụng tắt đi từ lúc nào, dù cô có hét thét nào đi chăng nữa thì anh cũng sẽ chẳng nghe thấy.

Kiều Ưu Ưu nhấc điện thoại ở dưới chân lên, nhìn thấy người ở trên xe phía trước bước xuống, trong tích tắc cô thật chỉ muốn tìm một lỗ ở dưới đất để chui xuống. Tổng Tử Đồng không chừng sẽ tưởng rằng cô vẫn còn lưu luyến anh ta lắm nên chỉ còn cách đâm xe vào anh ta để thu hút sự chú ý.

“Trử Tụng, tôi hận anh cả đời này!” Kiêu Ưu Ưu khễ rít lên một câu rồi mới bước xuống xe. Cô đứng giữa hai xe nhìn qua, cũng may là chỉ hơi chạm nhẹ, sửa qua chắc cũng chẳng hết bao nhiêu tiền.

“Ưu Ưu? Anh còn tưởng là ai.” Tổng Tử Đồng mỉm cười nhìn Ưu Ưu, thật chẳng giống với thái độ nên có sau khi bị đâm xe.

“Lãnh đạo, thật ngại quá, em đang nghe điện thoại nên không chú ý, chưa kịp đạp phanh nên đâm phải xe của anh, rất xin lỗi anh. Anh xem nên gọi bảo hiểm hay là mang tới tiệm 4S để sửa luôn, em trả tiền!”

Kiều Ưu Ưu nói liền thoáng một mạch, Tống Tử Đồng thu lại nụ cười, nói, “Ưu Ưu, anh vẫn quen được gọi là sư huynh hơn.”

“Sư huynh, vậy theo anh nên giải quyết thế nào?” Trong đầu Kiều Ưu Ưu lúc này chỉ có duy nhất một suy nghĩ đó là nhanh chóng phân chia khoảng cách, cô không muốn còn bất cứ quan hệ nào với Tống Tử Đồng ngoài công việc.

Tống Tử Đồng kiểm tra xe, neho mày một lúc rồi mới nói: “Cũng không có gì nghiêm trọng, phí sửa xe coi như bỏ qua. Ưu Ưu, chúng ta cùng ăn một bữa cơm nhé!”

“Hừ, tôi chỉ va vào xe anh thôi, cùng lắm là bồi thường tiền, anh còn bắt tôi phải mời anh ăn cơm! Được voi đòi tiên!”

“Ưu Ưu?” Thấy Kiều Ưu Ưu ngẩn người, Tống Tử Đồng gọi cô, thấy cô phản ứng, anh cười, nói, “có phải em vẫn còn trách anh?”

Kiều Ưu Ưu giữ nụ cười lạnh nhạt: “Đâu có! Nhưng, dùng cơm có lẽ thôi anh ạ, em đang vội chuẩn bị phát sóng, anh cứ nghĩ xem nên bồi thường như thế nào cho hợp lý rồi gọi điện cho em, em không còn thời gian nữa nên đi trước đây.”

Kiều Ưu Ưu lên xe, thành thực lái xe vào nơi đỗ. Trước khi đi cô gật nhẹ đầu với Tống Tử Đồng, anh vẫn còn đứng đó, lịch sự mỉm cười với cô.

Kiều Ưu Ưu cảm thấy mình rất đào hoa. Lúc trước, khi Tống Tử Đồng ra đi, cô như đã tan nát trái tim, khóc lóc thảm thiết, nhưng giờ chỉ mới hai năm trôi qua, cô đã hoàn toàn mất cảm giác trước người đàn ông này, thậm chí cô cũng không thể hiểu nổi lúc đó tại sao mình lại thích anh ta tới vậy?

Mười một giờ là thời gian làm việc của Kiều Ưu Ưu, nhưng hôm nay có vẻ còn hơi muộn, khi mọi người đã bắt đầu đi ăn trưa cô mới tới.

Kiều Ưu Ưu là phát thanh viên chương trình “Dự báo thời tiết” ở Đài Truyền hình, mỗi ngày có hai lượt phát sóng ngay sau khi kết thúc chương trình thời sự, mỗi lượt do nhiều phát thanh viên làm việc với nhau, mọi người sẽ phân ra lần lượt lên hình, dù không có nhiệm vụ lên hình cũng phải tới đúng giờ. Lãnh đạo trước đây rất dễ tính, chỉ cần làm tốt công việc, mấy giờ tới làm cũng không thành vấn đề, nhưng chỉ cần sai sót sẽ lập tức phải nghỉ việc. Lãnh đạo cũ gần đây được thăng chức, lãnh đạo mới lại mới nhậm chức, cô vẫn chưa nắm bắt được tính cách đã đường đường chính chính đi làm muộn, đã vậy còn đâm vào xe của anh ta, không biết có bị anh ta gọi vào phòng phê bình không đây?!

* * *

Kiều Ưu Ưu vừa bước vào văn phòng thì Sở Hân Duyệt cũng đi ngay ở đằng sau, Vương Hy Phượng vờ như không nhìn thấy cô mà chỉ nghe thấy tiếng cô ta, “lãnh đạo mới vừa mới nhậm chức, tốt nhất cô nên giữ ý một tí, cần cù chăm chỉ một chút.”

Kiều Ưu Ưu ném chiếc túi xuống, ngồi vật xuống ghế.

“Tại mấy người hôm qua tới nhà tôi làm loạn cả buổi tối, các cô trẻ trung sức khỏe tốt, ngủ vài tiếng là đủ, còn bà già như tôi tay chân đều yếu cả rồi, ngủ không đủ giấc nên chẳng thể tỉnh nổi.”

“Chao ôi, bà già, bà có khỏe không ạ?”

“Không!” Kiều Ưu Ưu kéo vạt áo của Sở Hân Duyệt lại gần mình, “hôm qua, biến nhà tôi thành cái ổ chuột rồi các cô về mất. Hôm nay, chồng tôi trở về thấy nhà trở thành một đồng lộn xộn, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy.”

Sở Hân Duyệt “hừ” một cái rồi kéo tay ra khỏi Ưu Ưu, “thôi không cần dùng chiêu này với mình. Chồng của cậu á, chồng cậu ở đâu? Bốc phét kiểu này thú vị lắm à? Mình nhiều lúc không thể hiểu nổi chứng sợ yêu của cậu, còn cái bệnh mơ tưởng về hôn nhân nữa chứ! Bên cạnh không có lấy một người đàn ông còn đòi kết hôn? Lừa ai chứ?”

Kiều Ưu Ưu lườm một cái, giẫm nhẹ gót giày xuống sàn, ngồi vào bàn làm việc không thèm để ý tới Sở Hân Duyệt nữa. Cô thừa nhận là mình thích đùa, nhìn thấy mấy anh trẻ đẹp thì bảo mình chưa kết hôn, lâu lâu

lại nói mình đã kết hôn nên đồng nghiệp chẳng ai tin. Lời nói của cô trước sau đều mâu thuẫn, một nguyên nhân khác làm mọi người không thể tin chính là cô đã làm việc ở Đài Truyền hình năm năm rồi, nếu đã kết hôn thì sao một chút động tĩnh nào cũng chẳng có? Hơn nữa chồng cô là ai? Những người đàn ông hay xuất hiện bên cô không phải anh trai thì cũng là em trai, đến người để bị nghi là chồng cũng chẳng có.

Thỉnh thoảng lắm cô mới nhắc tới hai từ “ông xã” ban đầu mọi người cũng tưởng rằng cô đã có chồng, nhưng nhiều lần tới nhà cô chơi đều không gặp chính chủ, hơn nữa đến một bức ảnh cũng không tìm thấy. Mỗi lần Kiều Ưu Ưu đều nói anh đang công tác xa nhà, rất bận rộn. Vì thế không phải là mọi người không tin mà là cô quá tinh quái, khiến mọi người không dám tin.

* * *

Trử Tụng nằm ngủ tới tận chiều, tỉnh dậy lại ngồi ngẩn ra trên giường nhìn quanh căn phòng có chút xa lạ một lúc lâu ý thức mới quay trở lại. Anh đã trở về nhà. Nhưng cái nơi được gọi là nhà ấy, hai năm qua số lần anh trở về chỉ đếm được trên một bàn tay.

Trử Tụng đi chân trần xuống giường, vừa đi vừa làm vài động tác thể dục. Ra khỏi phòng ngủ, không để ý nên một chân anh đá phải chiếc hộp gỗ đặt bên cạnh ti vi, đau muốn chảy nước mắt, đang định bước nốt chân kia lên cho đau nốt cũng may anh kịp thời lùi chân lại, nếu không sẽ rất nguy hiểm. Trử Tụng quỳ xuống chăm chú nhìn cái hộp gỗ, bên trên là gỗ lim có khắc hoa văn, mở ra là rất nhiều những sợi giấy màu trắng và khi gạt hết giấy ra thì ở sâu bên trong là một bộ sứ Thanh Hoa.

Trử Tụng ngồi bệt xuống đất, cẩn thận nhấc chiếc bình sứ ra khỏi hộp và chăm chú ngắm nhìn. Hình dáng và hoa văn cho thấy nó dường như được lưu lại từ đời nhà Thanh, cả bộ hoàn chỉnh, có chén và bình trà, anh nhẹ nhàng bọc lại.

Nhớ lại lời của Ưu Ưu nói trước khi đi “anh dám làm vỡ bình sứ đời Thanh của mẹ?” Khuôn mặt anh sáng bừng trở lại như sức nhớ ra hôm nay là sinh nhật của mẹ.

Trử Tụng giờ mới nhớ ra hôm nay là ngày sinh nhật mẹ mình, vậy mà anh lại quên mất. Nếu không phải sau khi về nước ghé qua nhà, có lẽ anh vẫn còn đang phiêu bạt trong quân ngũ, không kịp về dự sinh nhật mẹ.

Trử Tụng nhìn chằm chằm vào đồ vật ở trong hộp, anh mím môi một lát sau mới lẩm bẩm: “Được lắm Kiều Ưu Ưu, xem ra em sống cũng không đến nỗi nào, còn thay anh làm tròn chữ hiếu, tốt lắm.”

* * *

Trử Tụng phát huy tính cách “nhanh nhẹn” của người lính, chẳng mấy chốc đã dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, cạo râu rồi chọn lấy một bộ quần áo trông vừa mắt từ trong tủ ra mặc. Nhân đây cũng nói, hai năm qua, mỗi mùa Kiều Ưu Ưu đều mua cho anh mấy bộ đồ, nhưng anh ở trong quân ngũ, quần áo đều chỉ để trưng bày chứ đâu đã có cơ hội để mặc. Cô ấy muốn mua cũng chỉ đơn thuần là vì cảm thấy chúng đẹp.

Trước khi đi, ánh mắt anh lướt qua cái hộp sắt đặt ở trên ghế, bên trong là loại sôcôla mà Kiều Ưu Ưu thích ăn nhất, anh thật không hiểu loại đồ ăn này có gì ngon tới mức khiến cô trở nên nghiện không thể bỏ được, nếu bỏ sẽ vô đầu bứt tai, gặp ai cắn đấy.

Trử Tụng cầm lên một viên, nhìn đi nhìn lại rồi cho vào mồm nhai, một phút sau cái hộp đã trống không. Thực ra anh đang rất đói.

Chiếc xe chậm rãi ra khỏi bãi đỗ xe, anh lại nhìn thấy cô bé Ưu Ưu mà mình vừa gặp sang nay, cô bé đang vui vẻ nắm lấy tay bố mẹ về nhà, xem ra gia đình này rất hạnh phúc. Trử Tụng quay lại nhìn cái hộp gỗ ở trên ghế phụ, chợt trong lòng anh thấy ấm áp hơn rất nhiều.

* * *

Trên đường đi anh rẽ vào quán mua loại bánh ngọt và trà mà Ưu Ưu thích nhất, khi đến Đài Truyền hình anh liền bị người bảo vệ chặn lại. Xe của anh biến không quân nhưng anh lại không mặc quân phục, người bảo vệ kiểm tra giấy tờ, hỏi đi hỏi lại xem anh tìm ai, có quan hệ gì với người đó, có hẹn trước chưa... khiến Trử Tụng tức điên lên, nhiều lần đã muốn văng tục nhưng cuối cùng vì Kiều Ưu Ưu anh lại kiềm chế lại.

Khó khăn lắm mới bước được vào tòa nhà của Đài Truyền hình, hỏi rõ xem bộ phận mà Kiều Ưu Ưu làm việc nằm ở đâu. Nói thực anh cũng không giống một người chồng, kết hôn hai năm anh cũng chỉ biết vợ mình làm ở tòa nhà này, là phát thanh viên dự báo thời tiết, những cái khác đều không nắm được. Nếu Trử Tư không nói trước với anh, chắc anh chỉ có thể chạy khắp cả tòa nhà để tìm cô.

“Cốc, cốc, cốc.” Trử Tụng cuối cùng cũng tìm thấy phòng làm việc của Kiều Ưu Ưu, nhìn khắp phòng không tìm thấy bóng dáng của cô, thế là anh lịch sự đứng ở trước cửa rồi hỏi vào: “Xin hỏi, cô Kiều Ưu Ưu có đây không?”

Làm ở bộ phận này vốn chủ yếu là nữ, mà phụ nữ trước giờ đều rất thích các anh đẹp trai, đặc biệt những người đàn ông vừa to cao vừa đẹp trai lại càng khiến họ hoàn toàn mất đi sức đề kháng. Vậy nên khi tất cả nhìn thấy “mỹ nam” Trử Tụng đang đứng trước cửa phòng, cơ thể anh chói sáng như được cả chùm tia sáng chiếu rọi vào, hình ảnh đó đẹp hơn rất nhiều so với các minh tinh màn bạc, tất cả các cô gái đều sững người.

Cũng may là trong văn phòng còn có “phái mạnh” đứng lên hỏi: “Chào anh, chị Kiều đang chuẩn bị chương trình, anh vào đây ngồi chờ một lát nhé!”

“Cảm ơn!” Trử Tụng gật gù đầu, bước vào phòng, hỏi, “chỗ ngồi của Kiều Ưu Ưu ở đâu vậy?”

“À... à, bên này, phiền anh đợi một lát, có lẽ cũng sắp xong rồi.”

Các cô gái trong trạng thái thơ thần đang dần có ý thức trở lại, bắt đầu thì thầm to nhỏ với nhau, tai của Trử Tụng rất nhanh nhạy, âm thanh dù có nhỏ tới đâu anh cũng đều nghe được. Anh ho nhẹ rồi đặt chiếc túi to đang xách trên tay xuống cái bàn ở chính giữa phòng, bắt đầu tự giới thiệu bản thân.

“Mọi người có thể gọi tôi là Trử Tụng, tôi là chồng của Ưu Ưu. Đây là trà của một quán rất lâu đời, cũng không có gì nên mong mọi người đừng chê. Cảm ơn mọi người trong những năm qua đã quan tâm đến Ưu Ưu nhà tôi.”

“Chồng ư?”, “Ưu Ưu nhà tôi?” Lời nói của anh giống như quả bom, hơn nữa lại là bom xịt, khiến mọi người đều ngạc nhiên tới mức không thốt được lời nào.

2. Chương 01

Chương 1

Ánh nắng chạy vắt qua bầu trời tĩnh lặng, len lỏi qua những đám mây trên nền trời xanh, tăng thêm nét rực rỡ bầu xanh ngọc bích ẩm đậm.

Trong không khí phảng phất mùi nhiên liệu tỏa ra từ động cơ.

Một vệt màu đen tuyền như lưỡi kiếm bất ngờ lướt qua bầu trời, cùng với đó là tiếng nổ mạnh mẽ của động cơ, khéo léo bay lượn giữa các tầng mây, bám sát theo chiếc máy bay chiến đấu phía trước, động tác thành thực tựa như con chim ưng đang sải cánh bay, quyết không tha cho bất cứ một con mồi nào.

Trong buồng lái, Trử Tụng khoác trên mình bộ quần áo phi công, bất ngờ kéo mạnh tay lái, hoàn thành xuất sắc động tác “rắn hổ mang”, máy bay quay 120 độ, vận tốc giảm mạnh xuống hơn 110km/h, thoát ra khỏi sự truy đuổi của kẻ địch, cũng tránh được sự kìm kẹp của máy bay chủ lực. Các chỉ huy tại đài chỉ huy mặt đất nhìn lên màn hình, đồng loạt thốt ra những tiếng kêu kinh ngạc.

Trử Tụng chớp trúng thời cơ, chỉ huy các phi hành viên làm phân tán sự chú ý của đối thủ, nhanh chóng phát tín hiệu yêu cầu về đài chỉ huy mặt đất “hoàn thành khóa tên lửa 809 và yêu cầu phóng lên.”

“Có thể phóng lên.”

Chỉ huy mặt đất hạ lệnh, mô hình máy bay chiến đấu 809 trên màn hình điện tử lập tức nhằm trúng mục tiêu. Trử Tụng lại một lần nữa hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ gây nhiễu đối kháng trên không, hơn nữa còn

lập kỉ lục mới trong bảng thành tích chiến đấu của mình. Các chiến sĩ đến từ các quốc gia khác nhau tham gia quan sát đều đồng loạt đứng dậy vỗ tay tán dương.

Trử Tụng thở phào. Đây là lần bay cuối cùng của anh ở doanh trại này, sau khi hạ cánh anh sẽ rời khỏi đây. Ánh mắt anh lướt qua các trang thiết bị, sau khi trải qua ba tháng đồng hành cùng chiếc máy bay chiến đấu F-15 đời thứ tư hiện đại nhất trên thế giới này, giờ đây phải chia tay, anh thật sự cảm thấy có chút gì đó không nỡ.

“809 xin lệnh chỉ huy, giảm độ cao hạ cánh.” Trử Tụng đưa ra quân lệnh cuối cùng của anh tại Doanh trại huấn luyện Không quân Quốc tế bằng vốn tiếng anh lưu loát của mình.

Các chỉ huy nhìn nhau rồi hạ lệnh “có thể giảm độ cao hạ cánh.”

Giảm độ cao hạ cánh là phần quan trọng nhất trên không. Sau khi nhận được quân lệnh, Trử Tụng lái máy bay từ trên không đáp xuống, như một mũi kiếm đâm thẳng vào trung tâm trái đất, mạnh mẽ, nhanh chóng và dứt khoát, ở độ cao cách mặt đất khoảng 100m tiếp tục bay thành những vòng tròn rồi đáp xuống, gần như không ai có thể tạo ra một cuộc hạ cánh hoàn hảo như vậy. Bởi nếu sơ suất, động cơ rất có thể sẽ dừng lại ở trên không, hậu quả sẽ là máy bay nổ tung và thiệt mạng.

Sau đó Trử Tụng dần đưa máy bay đáp xuống đường bay với khoảng cách rất thấp. Lúc này máy bay cách mặt đất không tới một mét.

Tất cả mọi người ở sân bay, từ chỉ huy cho tới các chiến sĩ, đều đồng loạt đứng dậy chào mừng. Ở trong buồng lái, vẻ mặt của Trử Tụng vô cùng trang nghiêm, tay phải đeo găng tay áp vào trước ngực trái, ép chặt lên lá cờ năm sao màu đỏ. Đi qua một bên là cờ của các quốc gia đang bay phấp phới trong gió, trong đó lá cờ màu đỏ là chói sáng nhất. Trong những ngày qua, anh đã làm rạng danh Tổ quốc, rạng danh quân đội nước nhà, trước khi trở về lại một lần nữa anh hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, có thể nói anh đã trở về trong vinh quang.

Trử Tụng được trao giải thưởng vinh dự nhất của doanh trại. Trung Quốc có thể không có máy bay chiến đấu tiên tiến nhất, nhưng lại có phi công ưu tú nhất.

* * *

Trử Tụng về nước rất lặng lẽ, không hoa, cũng chẳng có người tới đón, thậm chí cũng không có ai biết anh đã đi đâu, anh mang trên mình bộ quần áo không quân với sắc xanh giống như ranh giới giữa trời và biển.

Ở doanh trại huấn luyện mỗi ngày đều bố trí các bài tập huấn dày đặc, hôm nay kết thúc, tinh thần được thả lỏng lại khiến anh cảm thấy vô cùng mệt mỏi. Thêm vào đó là một hành trình dài mười mấy tiếng không ngủ (vì chênh lệch múi giờ.) Trử Tụng day ngón tay lên hai bên thái dương, nhắm mắt lại nghỉ một lúc rồi mới mở cửa xuống xe. Bộ quân phục chỉnh tề cùng những bước đi vững chắc không thể giấu được vẻ mệt mỏi của anh.

“Mẹ ơi, đây có phải chú bộ đội không?”

“Đúng rồi!”

“Mẹ ơi, quần áo của chú bộ đội vì sao lại là màu xanh lam?”

Giọng nói của bé gái vừa lạnh lớt vừa ngây thơ. Trử Tụng quay lưng lại với bé gái, chờ thang máy đi xuống.

“Bởi vì đây là chú bộ đội không quân.”

“Vì sao không phải là màu xanh lá cây?”

“Lục quân mới là màu xanh lá cây.”

“Mẹ ơi, màu xanh lá cây đẹp hơn màu xanh lam, phải không?”

* * *

Trử Tụng hơi nghiêng người, tất nhiên là nghe thấy tiếng của bé gái đó. Trước mặt anh là một bé gái mặc váy hồng, trong tay nắm một quả bóng màu tím nhạt, còn đôi mắt to tròn.

“Oa!”

Trử Tụng một khi đã mất ngủ thì tinh thần sẽ không được tốt, nhưng anh cũng hoàn toàn không có ác ý gì đối với bé gái khi chê bộ quần phục không quần không đẹp, cô bé khi nhìn thấy anh lại sợ hãi khóc thét lên. Mẹ đưa bé nhanh nhẹn cúi xuống ôm lấy và dỗ dành, lau nước mắt trên mặt rồi nói: “Ưu Ưu không khóc nữa. Đừng sợ, đã có mẹ ở đây, vừa này có phải con nói muốn ăn sôcôla không? Mẹ dẫn con đi mua nhé?”

“Vâng!” Cô bé Ưu Ưu vừa nức nở vừa gật đầu nhưng vẫn quay lại nhìn Trử Tụng một lúc, nếp nhăn trên đôi mày của Trử Tụng lúc này lại càng sâu hơn, khóe miệng Ưu Ưu lại hơi mếu, cô bé lại khóc lên. Bà mẹ lại vội vàng kéo cô bé đi, trước khi đi còn khó chịu lắm bầm: “Một anh thanh niên, một đứa bé làm sao vậy? Thế mà cũng gọi là bộ đội.”

“Ưu Ưu” Trử Tụng nhìn cô bé tên Ưu Ưu vừa đi vừa lau nước mắt, bước vào thang máy rồi nhấn số tầng. Ai có tên là Ưu Ưu đều khiến anh gặp đen đui.

Quay nhẹ chìa khóa, cánh cửa nhanh chóng mở ra. Không ngoài dự đoán của anh, phòng khách vẫn lộn xộn như vậy. Nhưng lần này, có lẽ còn bẩn thỉu và lộn xộn hơn. Trử Tụng vừa đi vừa đá vỏ chai, vỏ gối, túi, thùng rác... chiếc va li lướt nhẹ trên sàn gỗ mà không tạo ra chút âm thanh nào.

“Cạch” cánh cửa phòng ngủ mở ra, Kiều Ưu Ưu quần áo ngủ xộc xệch vội chạy ra khỏi phòng, lúc này tóc cô lại càng rối tung lên. Nhìn thấy Trử Tụng, cô không lấy làm ngạc nhiên, chỉ là trong lúc chạy cô nhìn lướt qua anh một chút rồi đâm thẳng vào bếp.

Phòng khách rất lớn, phòng bếp là kiểu mở nên hai phòng thông nhau. Kiều Ưu Ưu mở cánh tủ lạnh lấy ra một hộp sữa rồi không rời lại tiện tay ném vào thùng rác, lấy một hộp khác ra vẫn rỗng không. Sự kiên nhẫn hiếm có của cô, cô lại tiếp tục lấy một hộp khác, nếu như tia hi vọng cuối cùng này của cô vẫn là hộp không thì cô chỉ có thể để bụng đói mà đi làm.

Cũng may là được ông trời chiếu cố, Kiều Ưu Ưu vui như vừa trúng thưởng, đổ sữa ra cốc rồi cho vào lò vi sóng. Trong khi đợi sữa nóng, cô buộc hết tóc lại đằng sau một cách điêu luyện. Điều duy nhất khiến Trử Tụng khâm phục Kiều Ưu Ưu chính là một người có thói quen sinh hoạt tẻ nhạt cô lại có thể làm cho người khác không thể tìm ra chút khuyết điểm nào qua vẻ ngoài rạng rỡ của mình, một điểm nữa chính là kĩ thuật buộc tóc của cô.

* * *

“Ding” ba mươi giây sau, cốc sữa đã được hâm nóng, tóc cũng đã được buộc gọn gàng sau gáy.

Trử Tụng vẫn đứng ở trước sofa, khoanh tay đứng nhìn mọi động tác của Ưu Ưu. Cô uống một hơi hết cốc sữa rồi đặt chiếc cốc vào bồn rửa bát, rút giấy ăn lau miệng.

Dáng vẻ nhanh nhẹn ban nãy của Kiều Ưu Ưu đã không còn nữa, cô bước tới trước mặt Trử Tụng, dáng vẻ rất thật thà, lông mày nhíu lại, “vị hiệp khách này trông mặt quen quen.”

Trử Tụng nheo mắt không trả lời, Ưu Ưu chớp chớp mắt, tự thấy không ăn thua bèn quay trở vào phòng, cửa phòng nửa khép nửa mở.

Trên ghế sofa là một loạt những giấy gói đồ ăn vặt, những bộ quần áo bị vo tròn, trên bàn là đồ ăn đã để qua đêm, vỏ chai và cốc. Trử Tụng bỏ mũ xuống, quét hết mấy thứ trên ghế sofa đi và ngồi xuống, hai chân vắt lên trên bàn, đầu ngả lên trên ghế.

Một lúc sau đi ra đã thấy cô thay một chiếc váy ôm lấy những đường nét tuyệt đẹp, trang điểm nhẹ nhàng trang nhã, lấy từ trong phòng thay đồ một đôi giày cao gót và đi vào, dáng người thanh thoát động lòng người.

Giày cao gót đi trên sàn gỗ phát ra tiếng kêu chói tai. Kiều Ưu Ưu tiến lại gần Trử Tụng, giơ tay vuốt những sợi tóc ngắn của anh và hơi nắm lại. Trử Tụng trừng mắt nhìn cô. Ưu Ưu cười hì hì rồi đứng thẳng lên, nói, “xin hỏi hiệp khách có thấy phu quân của tôi đâu không? Anh ấy đi công tác đã lâu không gặp. Nếu có gặp xin nhắc lại rằng: “Hôm nay là ngày mừng thọ của mẹ chồng tôi, bà rất mong anh ấy sớm trở về.””

Vừa nói dứt lời liền đập đập vào vai anh, quay người chạy vội. Kiều Ưu Ưu chạy ra khỏi cửa liền tiện tay đóng mạnh cánh cửa, đồng tai lên nghe ngóng động tĩnh trong phòng. Rất nhanh sau đó liền phát ra một tiếng “bình” Ưu Ưu đắc ý lắc đầu. Nhưng cô chợt nghĩ: “Anh ấy vừa đập cái gì vậy?”

“Bình sứ đời Thanh?!”

Ý nghĩ này lóe lên trong đầu Ưu Ưu, không thể nghĩ gì khác, cô mở cửa trở vào, chưa kịp nhìn kĩ liền giơ tay ôm đầu che mặt và hét lên: “Anh dám đập vỡ bình sứ đời Thanh của mẹ?”

Trử Tụng liếc nhìn cô rồi tiếp tục nói ở trong điện thoại: “Phiền gọi giúp tôi người lao công tới phòng 20A nhà 11! Cảm ơn!”

Kiều Ưu Ưu đứng tim. Bình sứ nằm ngay ngắn bên cạnh ti vi, nhưng cái va li của anh lại đổ xuống trước ghế sofa. Trử Tụng đặt điện thoại xuống rồi cầm lấy cái mũ đặt trên bàn, đi về phía Ưu Ưu. Anh vờ nhếch miệng cười, kéo vai cô lại, đặt chiếc mũ lên trên đầu cô rồi quay trở về phòng.

Kiều Ưu Ưu xấu hổ kéo chiếc mũ xuống, bối rối nói: “Để một lúc nữa cô giúp việc tới dọn dẹp.”

Trử Tụng không quay đầu lại mà dừng dừng đáp: “Hôm nay là thứ sáu.”

Thật khó có người nào xa nhà lâu ngày như vậy mà vẫn nhớ rõ cô giúp việc hôm nào nghỉ. Tốt thôi, từ trước tới giờ Ưu Ưu chẳng có khái niệm về thời gian, bởi công việc của cô không có ngày cuối tuần.

* * *

Kiều Ưu Ưu quay vào phòng ngủ cùng Trử Tụng, nhìn anh cởi bỏ từng bộ quần áo. Trong phòng có tấm rèm cửa rất dày nên khá tối, tấm lưng màu đồng của Trử Tụng lẩn trong ánh sáng yếu ớt ở trong phòng khiến anh trông có vẻ mờ ảo, tuy vậy những đường nét cơ thể anh vẫn hiện lên rất rõ ràng. Đôi vai khỏe khoắn, phần hông rắn chắc còn cặp đùi... Ưu Ưu thậm chí còn nuốt nước miếng, cô phải thừa nhận rằng cô vẫn nhớ thân hình này.

“Em nhìn đủ chưa?” Trử Tụng cởi bỏ nốt phần che chắn còn lại duy nhất trên cơ thể, tiến thẳng tới nhà tắm.

Ưu Ưu lấy tay quạt mạnh lên mặt, hít thở sâu để lấy lại bình tĩnh; Trử Tụng còn không đóng cửa nhà tắm! Kiều Ưu Ưu ho nhẹ: “Chút nữa về nhà mẹ, anh đừng quên mang theo cái hộp gỗ ở phòng khách, anh nghe rõ không?”

Không thấy có người trả lời, Ưu Ưu nói lại một lần nữa. Nhưng trả lời cô chỉ là tiếng nước vọng ra từ trong buồng tắm. Ưu Ưu vứt chiếc mũ màu xanh lam trên tay xuống giường, tức quá chỉ còn biết trút giận vào nó.

Kiều Ưu Ưu biết rằng Trử Tụng vì quá mệt mỏi, nên mới không nói một lời nào, vậy nên cũng không nói nữa. Hi vọng nhỏ nhoi của cô đã tan theo hành động của anh, nên cô quyết sẽ làm phiền anh để anh không thấy thoải mái.

* * *

Căn chuẩn thời gian lúc này chắc anh đang nằm ngủ say trên giường. Ưu Ưu lái xe vào bãi rồi gọi điện thoại cho anh, vừa tìm chỗ trống đỗ xe vừa đợi anh bắt máy. Gọi đúng ba lần mới nghe thấy giọng nói khàn khàn pha chút tức giận của anh.

“Em vừa tỉnh sơ qua nhưng cũng chẳng nhớ rõ lắm, anh nói xem đã bao lâu rồi chúng mình không gặp nhau?”

Đầu kia điện thoại không có người trả lời, Ưu Ưu gọi nhẹ một tiếng: “Alo!”

“Em biến đi!” Giọng nói rõ ràng dứt khoát.

Thiếu gia cũng chỉ là thiếu gia, vừa ngủ dậy có gì mà phải tức giận tới mức đó? Ưu Ưu tiếp tục nói với giọng đầy mê hoặc, “biến đi đâu?”

“Bụp!”

“Hừ!” Ưu Ưu hoảng hốt vội phanh gấp lại, thở mạnh, khác hẳn so với âm thanh dịu dàng trước đó.

Trong lúc hoảng hốt, điện thoại cũng bị cô ném đi, nhưng chiếc xe cũng đã đâm vào đuôi xe màu đen ở đằng trước.

“Trời ạ! Tôi bị đâm xe rồi!” Tuy nhiên điện thoại đã bị Trử Tụng tắt đi từ lúc nào, dù cô có hét thét nào đi chăng nữa thì anh cũng sẽ chẳng nghe thấy.

Kiều Ưu Ưu nhặt điện thoại ở dưới chân lên, nhìn thấy người ở trên xe phía trước bước xuống, trong tích tắc cô thật chỉ muốn tìm một lỗ ở dưới đất để chui xuống. Tổng Tử Đồng không chừng sẽ tưởng rằng cô vẫn còn lưu luyến anh ta lắm nên chỉ còn cách đâm xe vào anh ta để thu hút sự chú ý.

“Trử Tụng, tôi hận anh cả đời này!” Kiều Ưu Ưu khẽ rít lên một câu rồi mới bước xuống xe. Cô đứng giữa hai xe nhìn qua, cũng may là chỉ hơi chạm nhẹ, sửa qua chắc cũng chẳng hết bao nhiêu tiền.

“Ưu Ưu? Anh còn tưởng là ai.” Tổng Tử Đồng mỉm cười nhìn Ưu Ưu, thật chẳng giống với thái độ nên có sau khi bị đâm xe.

“Lãnh đạo, thật ngại quá, em đang nghe điện thoại nên không chú ý, chưa kịp đạp phanh nên đâm phải xe của anh, rất xin lỗi anh. Anh xem nên gọi bảo hiểm hay là mang tới tiệm 4S để sửa luôn, em trả tiền!”

Kiều Ưu Ưu nói liền thoáng một mạch, Tổng Tử Đồng thu lại nụ cười, nói, “Ưu Ưu, anh vẫn quen được gọi là sư huynh hơn.”

“Sư huynh, vậy theo anh nên giải quyết thế nào?” Trong đầu Kiều Ưu Ưu lúc này chỉ có duy nhất một suy nghĩ đó là nhanh chóng phân chia khoảng cách, cô không muốn còn bất cứ quan hệ nào với Tổng Tử Đồng ngoài công việc.

Tổng Tử Đồng kiểm tra xe, neho mảy một lúc rồi mới nói: “Cũng không có gì nghiêm trọng, phí sửa xe coi như bỏ qua. Ưu Ưu, chúng ta cùng ăn một bữa cơm nhé!”

“Hừ, tôi chỉ va vào xe anh thôi, cùng lắm là bồi thường tiền, anh còn bắt tôi phải mời anh ăn cơm! Được voi đòi tiên!”

“Ưu Ưu?” Thấy Kiều Ưu Ưu ngẩn người, Tổng Tử Đồng gọi cô, thấy cô phản ứng, anh cười, nói, “có phải em vẫn còn trách anh?”

Kiều Ưu Ưu giữ nụ cười lạnh nhạt: “Đâu có! Nhưng, dùng cơm có lẽ thôi anh ạ, em đang vội chuẩn bị phát sóng, anh cứ nghĩ xem nên bồi thường như thế nào cho hợp lý rồi gọi điện cho em, em không còn thời gian nữa nên đi trước đây.”

Kiều Ưu Ưu lên xe, thành thực lái xe vào nơi đỗ. Trước khi đi cô gật nhẹ đầu với Tổng Tử Đồng, anh vẫn còn đứng đó, lịch sự mỉm cười với cô.

Kiều Ưu Ưu cảm thấy mình rất đào hoa. Lúc trước, khi Tổng Tử Đồng ra đi, cô như đã tan nát trái tim, khóc lóc thảm thiết, nhưng giờ chỉ mới hai năm trôi qua, cô đã hoàn toàn mất cảm giác trước người đàn ông này, thậm chí cô cũng không thể hiểu nổi lúc đó tại sao mình lại thích anh ta tới vậy?

Mười một giờ là thời gian làm việc của Kiều Ưu Ưu, nhưng hôm nay có vẻ còn hơi muộn, khi mọi người đã bắt đầu đi ăn trưa cô mới tới.

Kiều Ưu Ưu là phát thanh viên chương trình “Dự báo thời tiết” ở Đài Truyền hình, mỗi ngày có hai lượt phát sóng ngay sau khi kết thúc chương trình thời sự, mỗi lượt do nhiều phát thanh viên làm việc với nhau, mọi người sẽ phân ra lần lượt lên hình, dù không có nhiệm vụ lên hình cũng phải tới đúng giờ. Lãnh đạo trước đây rất dễ tính, chỉ cần làm tốt công việc, mấy giờ tới làm cũng không thành vấn đề, nhưng chỉ cần sai sót sẽ lập tức phải nghỉ việc. Lãnh đạo cũ gần đây được thăng chức, lãnh đạo mới lại mới nhậm chức, cô vẫn chưa nắm bắt được tính cách đã đường đường chính chính đi làm muộn, đã vậy còn đâm vào xe của anh ta, không biết có bị anh ta gọi vào phòng phê bình không đây?!

* * *

Kiều Ưu Ưu vừa bước vào văn phòng thì Sở Hân Duyệt cũng đi ngay ở đằng sau, Vương Hy Phượng vờ như không nhìn thấy cô mà chỉ nghe thấy tiếng cô ta, “lãnh đạo mới vừa mới nhậm chức, tốt nhất cô nên giữ ý một tí, cần cù chăm chỉ một chút.”

Kiều Ưu Ưu ném chiếc túi xuống, ngồi vật xuống ghế.

“Tại mấy người hôm qua tới nhà tôi làm loạn cả buổi tối, các cô trẻ trung sức khỏe tốt, ngủ vài tiếng là đủ, còn bà già như tôi tay chân đều yếu cả rồi, ngủ không đủ giấc nên chẳng thể tỉnh nổi.”

“Chao ôi, bà già, bà có khỏe không ạ?”

“Không!” Kiều Ưu Ưu kéo vạt áo của Sở Hân Duyệt lại gần mình, “hôm qua, biến nhà tôi thành cái ổ chuột rồi các cô về mất. Hôm nay, chồng tôi trở về thấy nhà trở thành một đồng lộn xộn, ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống tôi vậy.”

Sở Hân Duyệt “hứ” một cái rồi kéo tay ra khỏi Ưu Ưu, “thôi không cần dùng chiêu này với mình. Chồng của cậu á, chồng cậu ở đâu? Bốc phét kiểu này thú vị lắm à? Mình nhiều lúc không thể hiểu nổi chứng sợ yêu của cậu, còn cái bệnh mơ tưởng về hôn nhân nữa chứ! Bên cạnh không có lấy một người đàn ông còn đòi kết hôn? Lừa ai chứ?”

Kiều Ưu Ưu lườm một cái, giẫm nhẹ gót giày xuống sàn, ngồi vào bàn làm việc không thèm để ý tới Sở Hân Duyệt nữa. Cô thừa nhận là mình thích đùa, nhìn thấy mấy anh trẻ đẹp thì bảo mình chưa kết hôn, lâu lâu lại nói mình đã kết hôn nên đồng nghiệp chẳng ai tin. Lời nói của cô trước sau đều mâu thuẫn, một nguyên nhân khác làm mọi người không thể tin chính là cô đã làm việc ở Đài Truyền hình năm năm rồi, nếu đã kết hôn thì sao một chút động tĩnh nào cũng chẳng có? Hơn nữa chồng cô là ai? Những người đàn ông hay xuất hiện bên cô không phải anh trai thì cũng là em trai, đến người để bị nghi là chồng cũng chẳng có.

Thỉnh thoảng lắm cô mới nhắc tới hai từ “ông xã” ban đầu mọi người cũng tưởng rằng cô đã có chồng, nhưng nhiều lần tới nhà cô chơi đều không gặp chính chủ, hơn nữa đến một bức ảnh cũng không tìm thấy. Mỗi lần Kiều Ưu Ưu đều nói anh đang công tác xa nhà, rất bận rộn. Vì thế không phải là mọi người không tin mà là cô quá tinh quái, khiến mọi người không dám tin.

* * *

Trử Tụng nằm ngủ tới tận chiều, tỉnh dậy lại ngồi ngẩn ra trên giường nhìn quanh căn phòng có chút xa lạ một lúc lâu ý thức mới quay trở lại. Anh đã trở về nhà. Nhưng cái nơi được gọi là nhà ấy, hai năm qua số lần anh trở về chỉ đếm được trên một bàn tay.

Trử Tụng đi chân trần xuống giường, vừa đi vừa làm vài động tác thể dục. Ra khỏi phòng ngủ, không để ý nên một chân anh đá phải chiếc hộp gỗ đặt bên cạnh ti vi, đau muốn chảy nước mắt, đang định bước nốt chân kia lên cho đau nốt cũng may anh kịp thời lùi chân lại, nếu không sẽ rất nguy hiểm. Trử Tụng quỳ xuống chăm chú nhìn cái hộp gỗ, bên trên là gỗ lim có khắc hoa văn, mở ra là rất nhiều những sợi giấy màu trắng và khi gạt hết giấy ra thì ở sâu bên trong là một bộ sứ Thanh Hoa.

Trử Tụng ngồi bệt xuống đất, cẩn thận nhấc chiếc bình sứ ra khỏi hộp và chăm chú ngắm nhìn. Hình dáng và hoa văn cho thấy nó dường như được lưu lại từ đời nhà Thanh, cả bộ hoàn chỉnh, có chén và bình trà, anh nhẹ nhàng bọc lại.

Nhớ lại lời của Ưu Ưu nói trước khi đi “anh dám làm vỡ bình sứ đời Thanh của mẹ?” Khuôn mặt anh sáng bừng trở lại như sự nhớ ra hôm nay là sinh nhật của mẹ.

Trử Tụng giờ mới nhớ ra hôm nay là ngày sinh nhật mẹ mình, vậy mà anh lại quên mất. Nếu không phải sau khi về nước ghé qua nhà, có lẽ anh vẫn còn đang phiêu bạt trong quân ngũ, không kịp về dự sinh nhật mẹ.

Trử Tụng nhìn chằm chằm vào đồ vật ở trong hộp, anh múm môi một lát sau mới lẩm bẩm: “Được lắm Kiều Ưu Ưu, xem ra em sống cũng không đến nỗi nào, còn thay anh làm tròn chữ hiếu, tốt lắm.”

* * *

Trử Tụng phát huy tính cách “nhanh nhẹn” của người lính, chẳng mấy chốc đã dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, cạo râu rồi chọn lấy một bộ quần áo trông vừa mắt từ trong tủ ra mặc. Nhân đây cũng nói, hai năm qua,

mỗi mùa Kiều Ưu Ưu đều mua cho anh mấy bộ đồ, nhưng anh ở trong quân ngũ, quần áo đều chỉ để trưng bày chứ đâu đã có cơ hội để mặc. Cô ấy muốn mua cũng chỉ đơn thuần là vì cảm thấy chúng đẹp.

Trước khi đi, ánh mắt anh lướt qua cái hộp sắt đặt ở trên ghế, bên trong là loại sôcôla mà Kiều Ưu Ưu thích ăn nhất, anh thật không hiểu loại đồ ăn này có gì ngon tới mức khiến cô trở nên nghiện không thể bỏ được, nếu bỏ sẽ vô đầu bứt tai, gặp ai cần đấy.

Trử Tụng cầm lên một viên, nhìn đi nhìn lại rồi cho vào mồm nhai, một phút sau cái hộp đã trống không. Thực ra anh đang rất đói.

Chiếc xe chậm rãi ra khỏi bãi đỗ xe, anh lại nhìn thấy cô bé Ưu Ưu mà mình vừa gặp sang nay, cô bé đang vui vẻ nắm lấy tay bố mẹ về nhà, xem ra gia đình này rất hạnh phúc. Trử Tụng quay lại nhìn cái hộp gỗ ở trên ghế phụ, chợt trong lòng anh thấy ấm áp hơn rất nhiều.

* * *

Trên đường đi anh rẽ vào quán mua loại bánh ngọt và trà mà Ưu Ưu thích nhất, khi đến Đài Truyền hình anh liền bị người bảo vệ chặn lại. Xe của anh biển không quân nhưng anh lại không mặc quân phục, người bảo vệ kiểm tra giấy tờ, hỏi đi hỏi lại xem anh tìm ai, có quan hệ gì với người đó, có hẹn trước chưa... khiến Trử Tụng tức điên lên, nhiều lần đã muốn văng tục nhưng cuối cùng vì Kiều Ưu Ưu anh lại kiềm chế lại.

Khó khăn lắm mới bước được vào tòa nhà của Đài Truyền hình, hỏi rõ xem bộ phận mà Kiều Ưu Ưu làm việc nằm ở đâu. Nói thực anh cũng không giống một người chồng, kết hôn hai năm anh cũng chỉ biết vợ mình làm ở tòa nhà này, là phát thanh viên dự báo thời tiết, những cái khác đều không nắm được. Nếu Trử Tư không nói trước với anh, chắc anh chỉ có thể chạy khắp cả tòa nhà để tìm cô.

“Cốc, cốc, cốc.” Trử Tụng cuối cùng cũng tìm thấy phòng làm việc của Kiều Ưu Ưu, nhìn khắp phòng không tìm thấy bóng dáng của cô, thế là anh lịch sự đứng ở trước cửa rồi hỏi vào: “Xin hỏi, cô Kiều Ưu Ưu có đây không?”

Làm ở bộ phận này vốn chủ yếu là nữ, mà phụ nữ trước giờ đều rất thích các anh đẹp trai, đặc biệt những người đàn ông vừa to cao vừa đẹp trai lại càng khiến họ hoàn toàn mất đi sức đề kháng. Vậy nên khi tất cả nhìn thấy “mỹ nam” Trử Tụng đang đứng trước cửa phòng, cơ thể anh chói sáng như được cả chùm tia sáng chiếu rọi vào, hình ảnh đó đẹp hơn rất nhiều so với các minh tinh màn bạc, tất cả các cô gái đều sững người.

Cũng may là trong văn phòng còn có “phái mạnh” đứng lên hỏi: “Chào anh, chị Kiều đang chuẩn bị chương trình, anh vào đây ngồi chờ một lát nhé!”

“Cảm ơn!” Trử Tụng gật gật đầu, bước vào phòng, hỏi, “chỗ ngồi của Kiều Ưu Ưu ở đâu vậy?”

“À... à, bên này, phiền anh đợi một lát, có lẽ cũng sắp xong rồi.”

Các cô gái trong trạng thái thơ thần đang dần có ý thức trở lại, bắt đầu thì thầm to nhỏ với nhau, tai của Trử Tụng rất nhanh nhạy, âm thanh dù có nhỏ tới đâu anh cũng đều nghe được. Anh ho nhẹ rồi đặt chiếc túi to đang xách trên tay xuống cái bàn ở chính giữa phòng, bắt đầu tự giới thiệu bản thân.

“Mọi người có thể gọi tôi là Trử Tụng, tôi là chồng của Ưu Ưu. Đây là trà của một quán rất lâu đời, cũng không có gì nên mong mọi người đừng chê. Cảm ơn mọi người trong những năm qua đã quan tâm đến Ưu Ưu nhà tôi.”

“Chồng ư?”, “Ưu Ưu nhà tôi?” Lời nói của anh giống như quả bom, hơn nữa lại là bom xịt, khiến mọi người đều ngạc nhiên tới mức không thốt được lời nào.

3. Chương 02

Trử Tụng lịch sự nhìn mọi người cười, sau đó mới ngồi xuống vị trí của Ưu Ưu, đợi cô trở lại. Dương Liễu, người có thâm niên lâu nhất trong phòng kêu mọi người cảm ơn Trử Tụng, cả đám người vây quanh bàn cùng thưởng thức trà mà Trử Tụng mang tới, mà thực ra dụng ý sâu xa hơn của họ chính là để tiếp cận Trử Tụng ở khoảng cách gần hơn.

Bàn làm việc của Kiều Ưu Ưu từ trước tới nay luôn rất bừa bộn, tài liệu, giấy và sách xếp chồng vào nhau khiến Trử Tụng không thể chịu nổi, anh bèn giúp cô sắp xếp lại tất cả. Khung ảnh bị lẫn ở trong đồng tài liệu dần lộ ra, trong tấm ảnh là hình của cô, hai mắt híp lại cong như lưỡi liềm.

“Vui thế cơ à?” Trử Tụng khẽ nói rồi úp khung ảnh xuống dưới mặt bàn.

Những hành động này của anh đều lọt vào mắt của tất cả mọi người ở trong phòng, ngoài kinh ngạc và thở dài ra, còn có cả sự ngưỡng mộ, Kiều Ưu Ưu sao lại có người chồng đẹp trai như vậy, hơn nữa còn giúp cô dọn dẹp bàn làm việc, vậy mà cô ta còn giấu mọi người. Có được bảo bối tốt như vậy mà còn giấu không cho xem mặt, không thể không nói rằng: Kiều Ưu Ưu quả thật quá độc ác!

* * *

Kiều Ưu Ưu không thể ngờ tới việc Trử Tụng lại tới đây. Thấy anh thoải mái ngồi ở bàn làm việc và lật xem đồ của mình, khuôn mặt nhìn nghiêng đẹp không thốt nên lời, cô còn tưởng mình nhìn nhầm. Con người đó không phải là người chồng mà cô đã cưới hai năm rồi, mà là người vừa bị lạc đang ngồi đợi người tới đón. Đặc biệt khi anh quay lại nhìn cô, khóe miệng lộ ra nụ cười với hàm răng trắng bóng, nụ cười ấy khiến cô tê liệt đầu óc.

Kiều Ưu Ưu nuốt nhẹ nước miếng.

Tất cả mọi người ở trong phòng nhìn thấy Kiều Ưu Ưu đều tiến lại vây quanh cô. Mọi người đều to nhỏ nói một câu trách móc cô: nói cô kết hôn rồi mà lại giấu, nói cô không ọi người cùng hưởng nguồn tài nguyên, thậm chí là nói cô là người đàn bà thâm độc nhất...

“Có chuyện gì thế này? Liên quan gì tới mọi người!”

Kiều Ưu Ưu đẩy mọi người ra tiến lại bàn làm việc, ném mạnh quyển kịch bản xuống trước mặt cái người này giờ vẫn cười với cô. Cô nheo mày nói nhỏ: “Anh làm cái trò gì thế này?”

“Anh đến đón em.” Trử Tụng nhắc chân lên, quay nhẹ chiếc ghế rồi ngẩng đầu lên cười. Xem ra anh ngủ đủ giấc rồi đây, đầu có giống với Trử Tụng hồi sáng nay, thái độ giống như cô nợ anh rất nhiều tiền mà không chịu trả vậy.

Tất cả phụ nữ đều điên rồi, hóa ra khi cười trông anh lại đẹp tới vậy! Đúng là cười một cái nghiêng nước, cười hai cái nghiêng thành, cười ba cái khuynh gia bại sản!

Kiều Ưu Ưu quay đầu lại hét lên: “Mấy người không muốn về nhà có phải không? Tất cả đều muốn tăng ca phải không?”

Mọi người dần tản ra, chậm chạp thu dọn đồ đạc, dĩ nhiên tâm trí họ vẫn tập trung vào Trử Tụng.

“Có thể về được chưa? Anh mua cho em bánh ngọt đấy, có muốn ăn trước cho đỡ đói không?”

Kiều Ưu Ưu đẩy tay anh ra nói: “Không ăn!”

Trử Tụng nheo mày, đặt túi đồ xuống rồi đứng dậy, “vậy đi thôi, ở nhà mọi người đang chờ chúng ta. Hôm nay anh đặc biệt tới đón em, em cũng nên thưởng anh cái gì chứ nhỉ?”

Kiều Ưu Ưu hạ giọng rít lên: “Cấm!”

Cô vẫn còn nhớ tới thái độ không thèm để ý đến mình của anh ta sáng nay, lại còn bảo cô biến đi, hại cô đâm vào đuôi xe đằng trước.

“Được, cứ đi rồi tính, trước tiên phải về nhà.”

“Không về!”

Kiều Ưu Ưu đẩy anh ra, bắt đầu thu dọn đồ đạc nói: “Hôm nay tôi bị tai nạn để lại di chứng, cần tới bệnh viện.”

Người nói thì vô tâm, người nghe lại có ý, khuôn mặt Trử Tụng từ đang cười bỗng chuyển sang nghiêm nghị, kéo tay cô lại hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

“Đều là tại anh bắt tôi biến đi, ai ngờ tôi đi lại không cẩn thận đâm vào xe người ta.”

“Kiều Ưu Ưu!”

“Làm sao? Muốn phạt tôi chạy một vòng à? Nhìn anh kia.” Kiều Ưu Ưu thu dọn đồ rồi đẩy anh ra, xách túi rồi vẫy tay chào mọi người. Dương Liễu gọi với cô lại, “Ưu Ưu, vị này là ai vậy? Sao không giới thiệu ới người làm quen.”

“Đúng đấy!” Mọi người lần lượt thêm vào.

Kiều Ưu Ưu chớp mắt, quay lại hỏi Trử Tụng: “Anh vẫn chưa nói anh là ai sao?”

Trử Tụng nhún vai: “Nói rồi!”

“Anh ấy đều đã khai báo rồi, sao còn bắt tôi phải giới thiệu?”

“Cô là đồng nghiệp của chúng tôi, đồng chí này lại không phải. Anh ấy tới tìm cô, cô dĩ nhiên phải giới thiệu rồi.”

“Được thôi, đây là chồng tôi, Trử Tụng. Anh ấy công tác ở xa, thường xuyên vắng nhà nên mọi người chưa được gặp bao giờ, bây giờ thì biết rồi chứ gì? Tôi thực sự đã kết hôn.” Nói xong, cô vừa cười vừa kéo Trử Tụng bước nhanh ra khỏi phòng. Cô đang vội về chúc mừng sinh nhật mẹ chồng, mà vốn bà cũng chẳng ưa gì cô, nếu lần này mà còn về muộn, chắc sẽ khiến bà giận lắm. Nhưng hôm nay có người ở bên cạnh rồi, giận đến mấy thì cũng chẳng đến lượt cô phải chịu.

Chương 2

Trử Tụng cúi xuống xem xét phần phía trước xe của Ưu Ưu, nhìn thấy một vết xước không rõ lắm, sờ lên trên thấy dính một chút sơn màu đen, “em đụng vào xe gì vậy?”

“Xe đen.” Kiều Ưu Ưu dựa vào xe, nhàn nhã nói.

Trử Tụng xoa xoa tay rồi đứng lên: “Đi thôi, đi xe anh!”

“Không cần, chỉ là xước một chút ở đầu xe, những chỗ khác đều không sao, không chết được đâu.” Kiều Ưu Ưu mở cửa xe ném túi vào bên trong, nhìn về phía anh vẫy vẫy tay.

“Kiều Ưu Ưu!” Trử Tụng hét to tên cô, khiến bãi đỗ xe vắng tanh bỗng có tiếng vọng lại.

Kiều Ưu Ưu nghiêng đầu ra khỏi cửa xe, bình tĩnh hỏi: “Làm sao?”

Trử Tụng hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh. Sau đó anh vòng qua đầu xe đứng trước mặt cô, một tay đặt trên mui xe, áp sát người xuống để kéo gần khoảng cách giữa hai người. Bây giờ khuôn mặt họ ở rất gần nhau, anh nhíu mày cười, Kiều Ưu Ưu ngẩn người, đôi mắt đen, lấp lánh những tia sáng. Có lẽ, do đã quá lâu không nhìn thấy anh cười như vậy nên Kiều Ưu Ưu gần như đã quên mất rằng đằng sau nụ cười ấy ẩn chứa điều gì.

“Á” Đi cùng với tiếng kêu kinh ngạc là việc cô đã bị anh kéo ra khỏi xe và vác trên vai. Đầu tiên chân cô va vào vô lăng, sau đó lại quẹt vào cửa xe, đôi tất chân đã bị xé rách.

“Trử Tụng anh làm cái gì vậy? Mau thả tôi xuống!” Kiều Ưu Ưu tức giận hét lên, chân tay cô không ngừng đập vào người anh. Đây là nơi làm việc nên qua lại đây đa phần là đồng nghiệp của cô, bãi đỗ xe tuy vắng người nhưng không có nghĩa là không có người, nhờ bị ai nhìn thấy, cô sẽ xấu hổ chết mất. Càng nghĩ lại càng giận, cô cong tay ấn khuỷu tay lên lưng anh.

Vậy mà Trử Tụng còn có thể với tay rút chìa khóa xe, đồng thời đi vòng qua một bên để lấy túi xách của cô, Kiều Ưu Ưu gần như phát điên, nhưng những hành động của cô chỉ như xoa bóp đối với anh.

“Kiều Ưu Ưu nếu em không muốn bị mất mặt thì đừng có hét lên nữa.”

“Bộ dạng của tôi lúc này còn chưa đủ mất mặt sao?” Kiều Ưu Ưu nghiêng rằng nói, vòng tay túm lấy tóc anh, đang định kéo lấy thì cả người cô đã bị anh ném vào ghế phụ.

“Anh có âm mưu gì nữa đây?” Kiều Ưu Ưu với lấy cái túi, vung mạnh cánh tay, đang định ném chiếc túi vào Trữ Tụng thì bị anh chặn lại.

“Nếu không muốn về nhà nghe mắng thì em ngồi yên đi.”

“Mắng thì làm sao? Tôi thích bị mắng đấy!” Kiều Ưu Ưu ngẩng cao đầu lên cãi lại anh, hai má ửng hồng lên vì tức giận.

“Hôm nay là sinh nhật mẹ, Ưu Ưu.”

Trữ Tụng hạ thấp giọng, Kiều Ưu Ưu như quả bóng vừa rút hết hơi, ngồi im trên ghế không làm gì nữa. Cô cũng chỉ vì tức Trữ Tụng quá, hôm nay là sinh nhật mẹ chồng, sao lại làm cô không vui?

Hai bọn họ đều là những người con không làm tròn bổn phận, một người thì thường xuyên vắng nhà, một người lại bận công việc, mẹ anh không biết hôm nào có thể gặp được con trai, thậm chí bà cũng không biết có thể gặp con trai được nữa hay không. Con dâu thì có thể thường xuyên gặp nhưng lại toàn có xích mích.

* * *

Kiều Ưu Ưu và Trữ Tụng bước vào sân nhà, bà Trữ đang từ trong nhà bước ra, vừa nhìn thấy họ liền đi thẳng vào và ngồi lên ghế.

“Mẹ!” Kiều Ưu Ưu đi lên trước cười nịnh, “chúc mừng sinh nhật mẹ. Con vừa tan làm nên tối hơi muộn, mẹ đừng giận con nhé!”

“Giận ư? Tôi làm sao mà giận được cô?! Cô bận thế, một tháng gặp cô được hai lần là nhiều rồi.” Bà Trữ ngoảnh mặt đi cố ý không nhìn cô.

Từ lâu Kiều Ưu Ưu đã quen với những lời trách móc lạnh nhạt này của bà, cô ngồi xuống cạnh bà, “mẹ ơi, có một bộ đồ sứ từ đời nhà Thanh đẹp lắm ạ, con nghĩ mẹ nhất định sẽ thích.”

Bà Trữ hơi nhấc cằm lên, mở ti vi ra, “thôi đi!”

Từ lúc bước vào nhà, Trữ Tụng đứng im như không có mặt, lúc đó anh mới đặt chiếc hộp lên trên bàn cười, nói: “Chúc mẹ sinh nhật vui vẻ, lần này con về để mừng sinh nhật mẹ đấy.”

Bà Trữ liếc mắt nhìn anh: “Anh là ai? Tôi với anh quen nhau sao?”

Kiều Ưu Ưu lười biếng dựa vào ghế, nhẹ nhàng vắt hai chân vào nhau, nhìn Trữ Tụng cười có chút đắc ý. Hôm nay mục tiêu chính không phải là cô nên cô rất vui vẻ chờ xem. Bà Trữ rất khó chịu với Trữ Tụng và Kiều Ưu Ưu, hai người đều lấy lý do công việc bận rộn nên thường xuyên không thấy mặt, Ưu Ưu còn đỡ, một tháng có thể gặp một lần nhưng Trữ Tụng – thằng con trai ruột của bà thì...

“Mẹ đừng đùa nữa, ha ha!”

“Có gì đáng cười à?!”

Trữ Tụng quỳ xuống cạnh bà, mở chiếc hộp gỗ lấy ra cái bình.

“Đây là món quà Ưu Ưu đặc biệt mua ẹ, mẹ xem có thích không?”

Bà Trữ không nhận lấy mà hỏi lại: “Thế còn quà của anh đâu?”

“Lúc này mẹ chẳng phải đã nói không quen con sao?”

“Trữ Tụng! Bây giờ con đủ lông đủ cánh rồi!” Bà Trữ tức đến mức đứng dậy hét lên.

Lúc này Trữ Tư chạy xông vào nhà, chưa kịp đứng vững đã vội hét lên: “Anh ba về rồi à? Anh ba, anh không sao chứ?”

Trữ Tụng quay lại nhìn Trữ Tư, đợi Trữ Tư nói tiếp câu sau.

“Em nghe nói anh bị tai nạn, anh không sao chứ?”

Trử Tụng vỗ vỗ đùi đứng lên: “Không phải là anh mà là chị ba của em.”

Hai chữ “tai nạn” giống như một quả bom vừa nổ tung trong lòng bà Trử, bà lo lắng kéo tay Kiều Ưu Ưu xem xét, thái độ không thèm quan tâm của bà khi này giờ đã hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại sự quan tâm dành cho cô.

Kiều Ưu Ưu vừa nói không sao, vừa dùng ánh mắt căm thù nhìn Trử Tụng. “Anh được lắm!” Anh nhún vai giống như chuyện này không liên quan tới mình.

Việc tai nạn là do tự Ưu Ưu nói ra, anh cùng lắm cũng chỉ thuật lại mà thôi.

Trử Tư liên tục quay quay chìa khóa xe ở trong tay, đuổi chân ra ngồi bên cạnh Trử Tụng. Nhìn anh gật đầu, “lâu lắm không gặp, mong anh quan tâm.”

Lời nói của Trử Tư thường xuyên có ý công kích nên Trử Tụng cũng không buồn để ý đến, anh bưng chén trà lên uống.

“Không cảm ơn em à? Em vốn định giúp anh cảm thấy tình yêu và sự quan tâm của mẹ dành cho anh, chứ ai muốn anh yêu chị dâu hơn đâu. Haiz, anh không biết đâu, đầu năm nhận được điện thoại của anh còn hiếm hơn cả trúng thưởng, khi nhận được điện thoại của anh làm em chỉ muốn cho cả thế giới biết. Khi anh lái xe đưa chị dâu về, sau đó lại gọi điện cho em, anh đúng thật chẳng giống anh trai em, về cũng phải để cho người ngoài nói em mới biết.” Trử Tư vừa mở miệng là nói một hơi liên hồi.

“Em biết cũng nhiều đấy nhỉ?”

“Dĩ nhiên là vậy, anh có cảm thấy em thông minh bẩm sinh không? Cứu anh một phen nhé!”

Trử Tụng hơi nghiêng đầu, “cảm ơn em!”

Trử Tư có hơi đắc ý, nghiêng đầu cười gian xảo: “Mẹ ơi! Khi nào chúng ta mới ăn tối?”

Bà Trử nhìn Trử Tư nheo mày: “Lại ngứa ngứa chân tay rồi à?”

Trử Tư oan quá nên nằm ra như bị trúng đạn, hôm nào anh cũng về thỉnh an lão phật gia cơ mà. Anh cảm thấy những năm qua việc gì đến vai anh cũng bị bớt phần. Phong – Dương – Tụng, anh cả, anh hai, anh ba, có những cái tên mới đẹp làm sao! Anh là đứa con thứ tư ra đời, cũng chỉ muộn hơn vài năm, sao lại gọi anh là Trử Tư chứ? Tên của anh nên là Năm mới đúng, như vậy mới mang cảm giác vui vẻ.

Trử Tư đứng dậy, hai tay khoanh lại, hỏi: “Mẹ nói xem con rốt cuộc có phải là con đẻ của mẹ không? Con chịu được sự thật.”

“Chú út lại có vấn đề gì vậy?”

Trử Tư nghe thấy quay đầu lại, nhìn thấy Trử Minh Tử mặc bộ đồ ngủ đang đứng vươn vai từ trên lầu đi xuống.

“Liên quan gì tới cháu! Trẻ con đừng nhiều chuyện.”

Trử Minh Tử phụng phịu nhưng khi nhìn thấy Trử Tụng, cô bé bỗng vui vẻ trở lại và chạy nhanh tới, “chú ba về rồi à? Chú ba lại đẹp trai hơn rồi!”

“Này, chú đang nói chuyện với cháu đấy!” Trử Tư kéo cánh tay của cô bé, nhắc đi nhắc lại địa vị quan trọng của anh.

“Chú đợi một chút, để cháu tham kiến “Thái hậu nương nương” đã, Trử Minh Tử rất tinh nhạy, cô bé bị âm thanh ở dưới nhà làm cho tỉnh giấc nên đã sớm nhận ra bà không được vui, khéo léo, nói: “Chúc mừng sinh nhật bà nội, chúc bà nội năm nào cũng có ngày sinh nhật vui như hôm nay.” Nói xong liền ôm lấy khuôn mặt bà nội thơm một cái.

Hôm nay là sinh nhật mình nhưng tâm trạng bà Trử không được tốt, đến Trử Minh Tử cũng khó thoát.

“Đêm không về nhà, sáu giờ sáng mới về mà ngủ đến tận giờ này, Trử Minh Tử, cháu muốn bà chết sớm phải không?”

Trử Minh Tử rụt rè thu lại nụ cười, bối rối ngồi xuống ghế, tất cả mọi người trong nhà đều bị bà Trử “giáo huấn” một lượt. Ai cũng cúi đầu, mọi ngày dù có ngạo mạn đến mức nào đi chăng nữa thì lúc này đây ai cũng phải cúi đầu nhận lỗi.

Ông Trử vừa bước vào nhà là nhìn thấy tất cả mọi người, vốn tâm trạng của ông đang rất vui vẻ nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của từng người, ở chính giữa còn có “lão phật gia” nên ông bỗng tiu nghỉu hẳn.

“Bà xã, chúc mừng sinh nhật.”

“Ừm!” Bà Trử trả lời một tiếng nhưng vẫn ngồi im ở trên ghế.

Ông Trử cởi áo khoác đưa cho thư ký, ánh mắt lướt qua một vòng rồi nói: “Mọi người tới đủ rồi, ăn cơm thôi!”

Bà Trử liếc nhìn ông, “ông xem có nhà ai mà giờ này mới ăn cơm? Ăn đêm chắc?” Giọng của bà vô cùng khó chịu, nói xong đứng lên đi thẳng vào phòng ngủ, đóng cửa cái “rầm”.

Đang rất nhẹ nhàng ôn hòa với vợ nhưng khi quay sang con trai và con dâu, ông Trử lại thay đổi hẳn thái độ. Ông nghiêm nghị, nói, “còn ngần ra à? Mau bảo anh cả và anh hai gọi điện ẹ đi!”

Cuối cùng, sau khi nhận điện thoại của hai đứa con trai, tâm trạng bà Trử thay đổi hẳn. Bữa tối sớm đã được chuẩn bị cuối cùng đã có thể bắt đầu.

Con thứ hai nhà họ Trử đã sớm biết Trử Tụng trở về nên cũng không lấy làm kinh ngạc. Trước khi về, Trử Tụng vào phòng đọc sách với ông Trử. Trong mắt anh, bố anh luôn rất nghiêm khắc, rất hiếm khi ông tuyên dương hay khen ngợi anh em họ.

“Con đã vất vả rồi. Sức khỏe vẫn tốt chứ?”

Trử Tụng đứng trước bàn làm việc, hai tay nắm lại để sau lưng, kính trọng trả lời: “Con vẫn khỏe.”

“Kỉ lục xuất sắc, biểu hiện cũng rất tốt.” Hiếm có dịp ông Trử khen anh nên tâm trạng của Trử Tụng bây giờ khá hơn rất nhiều.

“Mấy hôm ở nhà nên quan tâm đến Ưu Ưu, nó lấy con cũng chẳng được sung sướng gì.”

“Vâng!”

Trử Tụng vừa nghĩ vừa khó khăn đưa ra thỉnh cầu của mình, “ngày nhận huân chương danh dự, bố có thể cho Ưu Ưu tham dự được không?”

Đó là buổi lễ trao tặng huân chương danh dự trong toàn quân mỗi năm tổ chức một lần, người tới tham dự đều là quân nhân, nhưng Ưu Ưu ngay cả điều kiện đầu tiên cũng không phù hợp. Trử Tụng thừa nhận yêu cầu này có chút quá đáng, nhưng anh thực sự rất hi vọng Ưu Ưu có thể nhìn thấy một Trử Tụng khác hoàn toàn so với trước kia, muốn cô biết rằng anh đã không còn là tên vô lại luôn khiến cô tức giận nữa, mà là một phi công xuất sắc.

“Để ta sắp xếp, con về nghỉ sớm đi. Có thời gian thì nhớ gọi điện thoại ẹ.”

“Vâng, con biết rồi ạ!”

Chương 3

Năm kia, khi Trử Tụng nghỉ phép thì bọn họ kết hôn. Năm thứ hai do phải tiến hành thử nghiệm máy bay F20 nên anh đã bỏ lỡ mất kì nghỉ phép, anh nói sau đó sẽ được nghỉ bù nhưng cuối cùng lại không thực hiện được. Trong hai năm qua, Trử Tụng đã trở về Bắc Kinh rất nhiều lần nhưng anh ở nhà cũng chỉ có hai ngày là nhiều. Lần gặp mặt cuối cùng cũng đã là chuyện từ nửa năm về trước.

Kiều Ưu Ưu chưa bao giờ hỏi hặn về chuyện kết hôn với Trử Tụng. Cô vốn là người không ưa gò bó, cứ tưởng rằng kết hôn là một cái khóa, nhưng không ngờ đó lại là sự bắt đầu của một cuộc sống vô lo vô nghĩ khác.

Kiều Ưu Ưu lười biếng nằm trên ghế xem báo, mái tóc chưa khô trải ra trên ghế. Cô quen tay với lấy chiếc hộp ở cạnh ghế, ngón tay linh hoạt cạy nắp hộp nhưng một lúc sau vẫn không tìm được một viên sôcôla nào

mà mình muốn. Kiều Ưu Ưu chợt nghĩ ra, nhanh chóng ngồi dậy nhấc chiếc hộp lên xem, buổi sáng còn đầy một hộp sao bây giờ chỉ còn lại hai viên nằm lơ lửng ở góc hộp?

Trử Tụng từ nhà tắm bước ra, chiếc áo tắm màu trắng ôm sát lấy đường nét cơ thể anh, cơ thể đẹp nhưng trong mắt Kiều Ưu Ưu lúc này thì anh lại không đáng giá bằng một viên sôcôla. Cô vút chiếc hộp xuống rồi nhảy dựng lên, xông tới trước mặt anh hét lên: “Đê tiện! Anh dám ăn trộm sôcôla của em.”

“Trẻ con.” Trử Tụng phủ chiếc khăn tắm lên đầu cô rồi đi vòng qua cô, nằm nghiêng xuống giường.

Kiều Ưu Ưu ném cái khăn đi, nhảy lên giường rồi ngồi lên người anh, hai tay bóp lấy cổ anh, “đó là đồ của em, anh dựa vào đâu mà động vào?”

Trử Tụng nhìn cô không chớp mắt, trong ánh sáng mờ, đôi mắt anh sáng lên, “của em cũng là của anh, anh có một nửa quyền lợi.”

“Nhưng cũng cần phải được sự đồng ý của em chứ.” Kiều Ưu Ưu vẫn không nhẹ tay hơn, người đàn ông này luôn ghét cô ăn sôcôla, giờ cả hộp lại bị anh ta ăn hết cả.

“Trả sôcôla lại cho em!”

Trử Tụng lười biếng nắm lấy cằm của cô, “em nói xem trả thế nào bây giờ?”

Tay anh giống như liều thuốc tê, làm cô trở nên tê liệt từ cằm trở xuống. Trong giây phút đó, đầu cô bị anh ép sát mình, Trử Tụng hơi nhấc người hôn vào môi cô, “có không?”

Nụ hôn lướt nhẹ qua, đây chính là đôi môi vừa xa lạ vừa thân thuộc đối với cô, cô mơ hồ hỏi: “Cái gì?”

“Có hương vị sôcôla không?”

“Tất nhiên là không.”

“Vậy như thế nào?” Trử Tụng dựa vào đầu giường, thả lỏng tay.

Kiều Ưu Ưu cảm thấy nhột, nụ hôn lại khiến trái tim cô không an phận. Anh nhếch miệng cười, hơi hé môi, rõ ràng là đang quyến rũ cô. Có nhiều người mặc quần áo thì tử tế, cởi bỏ quần áo lại là lưu manh, nhưng Trử Tụng mặc quần áo đã là lưu manh, vậy khi cởi quần áo...?!

Kiều Ưu Ưu bị nụ cười của anh làm ê hoặc, cơ thể cô cứng lại, chỉ mới có vài lần nhưng đã khiến cô không thể nào quên.

Tất cả đều nằm trong dự đoán của Trử Tụng, Kiều Ưu Ưu tựa sát người vào, anh thuận thế ôm chặt cô vào lòng, cắn nhẹ vào môi cô, hai hàm răng chạm vào nhau, lưỡi họ cuốn lấy nhau, tình yêu và sự triền miên, một nụ hôn sâu nồng ấm.

“Ừm...” Kiều Ưu Ưu chống tay vào ngực anh, rời khỏi đôi môi anh, hai má hơi ửng hồng, giọng nói hạ thấp xuống, “không tìm thấy nữa rồi, ngày mai đền em hộp mới.”

Trử Tụng kéo tay cô, hai chân kẹp lấy cô, lật người ép sát cô xuống, “vẫn chưa sâu lắm, nếu sâu hơn thì sẽ có thể tìm thấy đấy.”

Tay anh cởi bỏ quần áo trên người cô, Kiều Ưu Ưu xấu hổ quá lấy tay che người lại thì bị anh chặn lại, tựa đầu vào ngực cô. Cô thích ăn sôcôla như vậy mà vẫn gây thế này, gây tới mức chỉ cần dùng một tay là anh có thể ôm lấy cô, thậm chí chỉ cần hơi dùng lực là có thể bẻ gãy eo cô vậy.

“Á... ưm...” Toàn thân Kiều Ưu Ưu run lên, cả người ửng đỏ.

Đã quá lâu rồi không gặp nhau nên anh gấp gáp muốn có cô, anh chậm rãi rút ra rồi lại mạnh mẽ tiến vào, mỗi lần tiến vào như vậy cả người cô lại cong lên.

Thỉnh cầu của cô, tiếng kêu của cô, đối với anh lại như chất kích thích, cơ thể này thực khiến anh ngứa ngáy, không thể kiềm chế muốn có.

Cô kiệt sức nằm lăn trên giường, cổ họng khát khô, đến ngón tay cũng không muốn động đậy. Cánh tay Trử Tụng vắt ngang eo cô, Kiều Ưu Ưu hơi động đậy liền bị anh ấn chặt xuống.

“Đừng động đây, nếu em muốn sáng mai có thể đi làm được.”

“Nhưng em khát nước, Trử Tụng.”

Cô như đang nũng nịu, cũng vừa giống như cầu xin anh. Trử Tụng thả dài buông tay xuống giường. Kiều Ưu Ưu chỉ mơ hồ nhìn thấy có người đút nước cho cô, từng ngụm từng ngụm, xóa đi cơn khát trong cổ họng cô.

* * *

Một đêm mấy lần?!

Kiều Ưu Ưu không nhớ rõ lắm, chỉ biết sáng hôm sau tỉnh dậy thì toàn thân nhức mỏi, nửa người dưới nóng ran, bên tai thì ẩm ẩm nhột nhột, có giọng nói vẫn thì thầm ở bên tai cô.

“Anh làm gì thế?” Kiều Ưu Ưu nhắm mắt nhắm mắt, cô lắc nhẹ vai để thoát khỏi cảm giác đang dựa trên vai cô.

“Đi làm à?”

Đi làm? Kiều Ưu Ưu đột nhiên mở to mắt, cô nhìn lên đồng hồ ở đầu giường, toàn thân như được lấp tên lửa nhanh chóng bật dậy, không kịp mặc quần áo mà chạy thẳng vào nhà tắm. Cơ thể kiệt sức khiến cô phải tựa vào bức tường trong nhà tắm mới có thể đỡ hơn một chút, một câu có thể miêu tả chính xác trạng thái của cô lúc này, đó là làm “chuyện đó” quá sức.

Cô quần trên người chiếc khăn tắm rồi bước ra khỏi nhà tắm, Trử Tụng đã ăn mặc chỉnh tề ngồi trên ghế xem tin tức, ngón tay thon dài đang nhẹ nhàng điều chỉnh màn hình. Kiều Ưu Ưu chọn từ trong tủ quần áo một bộ váy liền màu ghi nhạt và một chiếc áo khoác màu da bò, ánh mắt lướt qua hàng giầy cao gót ở trên tường, cuối cùng dừng lại ở đôi giầy bệt màu đen. Cô sợ hôm nay chân mình yếu, nếu đi đôi giầy cao gót mười mấy phân có khi sẽ bị chứng sợ độ ắt.

Cô giúp việc mới sáng sớm đã chuẩn bị đồ ăn sáng rất bổ dưỡng. Trử Tụng và Kiều Ưu Ưu đều không biết nấu ăn, cả đời họ còn chưa biết xuống bếp bao giờ.

Kiều Ưu Ưu nhét nốt hai viên sôcôla cuối cùng vào miệng rồi vứt cái hộp vào thùng rác.

Trử Tụng động nhẹ vào tay cô “đấy!”

Kiều Ưu Ưu quay đầu lại nhìn: “Gì vậy?”

“Đền em này!”

Chiếc hộp lớn vuông vắn, cũng khá nặng, Kiều Ưu Ưu không tin vào mắt mình, “đền em á? Anh mà tốt bụng vậy sao?” Tuy là nói như vậy nhưng cô vẫn bóc vỏ chiếc hộp ra, chiếc hộp Godiva dần lộ ra, đây cũng là loại sôcôla cô thích ăn nhất nhưng rất khó mua được ở trong nước. Trái tim Kiều Ưu Ưu lúc này như vừa bị đui một chú mèo quết qua.

“Tại anh ăn sôcôla của em nên em không cần phải nói cảm ơn nữa nhé!”

Trử Tụng cười nhẹ đi vào phòng, “không muốn đi làm muộn thì nhanh nhanh lên.”

Kiều Ưu Ưu tiến tới chiếc xe của mình bỗng nhiên phát hiện không thấy chìa khóa xe đâu nữa.

“Chìa khóa xe của em đâu?”

“Anh đưa em đi!”

Kiều Ưu Ưu chìa tay ra, “trả chìa khóa lại cho em!”

“Ưu Ưu, anh đưa em đi làm.”

“Trử Tụng, nếu anh nhàn rồi quá không có việc gì làm thì về nhà chơi với mẹ đi, hoặc về uống trà với mẹ chứ đừng có ở đây bám lấy em có được không? Em đi làm chứ có phải ra chiến trường đâu.”

“Em không sợ muộn giờ à? Lên xe!” Trử Tụng không đợi cô thỏa hiệp mà trực tiếp kéo cô nhét vào trong xe. Đối với cái người chỉ biết đến mình, người khác nói gì cũng không chịu nghe thì không thể nói quá nhiều với họ vì như vậy cũng vô dụng.

Chiếc xe lăn nhanh trên cầu vượt, Kiều Ưu Ưu nhắm mắt lại giả vờ ngủ.

4. Chương 03

“Sáng ngày kia em có bận không?”

“Em đang ngủ.”

“Đi cùng anh tới một nơi.”

“Em không rảnh.”

“Chỉ cần một lát thôi.”

Kiều Ưu Ưu quay đầu nhìn anh, nhấn mạnh từng chữ “Em không có thời gian.”

“Đến lúc đó sẽ có thôi.”

“Trử Tụng, đến lúc nào anh mới hết ấu trĩ như vậy? Điều trưởng thành cả rồi chứ có phải học sinh nữa đâu, anh có hiểu làm khó người khác là thế nào không?”

“Khi nào em hết trẻ con thì lúc đó anh cũng không làm khó em nữa.”

Kiều Ưu Ưu tức giận ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đúng là chỉ khiến người khác tức giận! Không biết ai trẻ con hơn ai mới bị bắt vào bộ đội vì đánh nhau, may mắn trở thành lính không quân, vậy mà còn nghĩ mình giỏi lắm.

“Hừ, chẳng qua cũng chỉ là oai phong bước trên quảng trường Thiên An Môn, nắm gỏi thêu hoa, đẹp trai hơn người một tí thôi chứ có tài cán gì chứ? Có gì đâu mà đắc ý vậy?” Khi Trử Tụng mới gia nhập quân ngũ, đội nghi thức tam quân đã chọn anh để xếp hàng đầu. Nhưng anh lại cảm thấy đó như một sự phủ nhận đối với những tố chất quân sự mà anh có, là vết nhọc trong cuộc đời, vậy nên anh đã từ chối phục tùng quân lệnh, vì thế anh suýt chút nữa đã bị trừng phạt.

Trử Tụng không nói gì mà chỉ rung nhẹ người. Kiều Ưu Ưu quay lại trừng mắt, “lại bị làm sao thế?”

“Phải dương oai đắc chí chứ, em xem đã đủ chưa?”

...

Trử Tụng hoàn toàn thắng lợi, cười đắc chí, khi Kiều Ưu Ưu xuống xe ở Đài Truyền hình, anh vẫn còn cười không dứt. Kiều Ưu Ưu đi một đoạn thì nghe thấy anh gọi lớn: “Tối nay anh tới đón em.”

“Không cần, anh cứ ở đó mà đắc chí đi, khi nào chưa hết đắc chí thì đừng có tới!” Kiều Ưu Ưu vuốt tóc, anh bảo ai trẻ con chứ, có anh mới là trẻ con tới mức hết thuốc chữa.

Chương 4

Một phòng trà bài trí giản dị tinh tế, nằm sát cạnh dòng nước, bên trong bày một chiếc bàn vuông nhỏ. Hương thơm của trà hòa quyện với làn khói tỏa ra từ dòng nước khiến người ta cảm thấy mình như đang ở chốn thần tiên.

Ngồi ở hai bên bàn trà là hai bà mẹ của Trử Tụng và Kiều Ưu Ưu. Nói thực ra thì hai người phụ nữ này chưa từng hợp nhau, khi còn trẻ hai người đều là những văn công xuất sắc trong đoàn Văn nghệ Quân đội, đã từng đối đầu với nhau trong rất nhiều năm, cuối cùng thì vẫn bất phân thắng bại. Bây giờ mỗi lần gặp nhau đều khó tránh nói những lời chế giễu nhau, tuy đã có tuổi nhưng sự kiêu căng thuở đó chưa hề giảm đi.

Có ai ngờ rằng họ cuối cùng lại trở thành thông gia. Chưa được thông báo gì trước thì hai người con của họ lại tuyên bố kết hôn, bỗng chốc hai người trở tay không kịp. Không phải là không phản đối mà việc kết hôn này diễn ra quá nhanh chóng khiến họ không yên tâm. Tuy Trử Tụng và Ưu Ưu đã quen biết nhau nhiều năm, nhưng chúng chưa hề hẹn hò, tự nhiên nói kết hôn, trường hợp này khó ai có thể chấp nhận được.

Nhưng hai đứa trẻ quá kiên quyết, người làm cha làm mẹ cũng chẳng thể không cho phép. Hai gia đình vốn định đường đường chính chính tổ chức lễ cưới để gả con gái cưng đi lấy chồng nhưng Trử Tụng lại buộc phải trở về quân ngũ gấp, hơn nữa Kiều Ưu Ưu cũng phản đối tổ chức đám cưới vì cho rằng kết hôn chỉ là việc của hai người.

Sau đó hai người thường xuyên phải ở hai nơi, số lần gặp mặt cũng rất ít, thời gian ở bên nhau lại càng ngắn. Lần này Trử Tụng trở về nên hai bà mẹ không chịu để yên nữa, vốn dĩ việc kết hôn đã rất kì lạ, nếu không sống cho tốt thì sẽ ra sao?

“Hôm nay không nói chuyện khác nữa.” Bà Kiều cầm chén trà mở lời trước.

Bà Trử gật nhẹ đầu, “Ưu Ưu và thằng ba nhà tôi không thể cứ mãi thế này được.”

Bà Kiều thở dài, “Ưu Ưu nhà chúng tôi vẫn còn trẻ con, vô lo vô nghĩ.”

“Thằng ba cũng chỉ để tâm tới mấy bay, lâu nay cũng không quan tâm chăm sóc Ưu Ưu.”

Hai bà mẹ hiếm khi không xích mích, nay lại vì hai đứa con mà đều lùi một bước. Nói cho cùng thì những thứ hư vinh phù phiếm kia cũng chẳng thể sánh bằng địa vị của con cái trong lòng họ, ai thắng ai cũng nào có ý nghĩa gì.

Hôm nay Kiều Ưu Ưu không phải lên hình nên không đợi tan ca cô đã chuẩn về trước, lên xe bus về nhà mẹ đẻ. Cô vốn định hẹn Trì Lâm đi ăn cơm nhưng “giai nhân” ấy lại có hẹn. Trì Lâm là bạn chí cốt của cô, chơi từ thời học trung học nên dĩ nhiên cô ấy cũng quen với Trử Tụng.

“Trử Tụng nhà cậu khó khăn lắm mới về nhà được một lần, hai vợ chồng lại lâu lắm không gặp mặt, làm gì có ai như cậu chứ, đi khắp nơi rủ mọi người đi ăn cơm, để mặc Trử Tụng không biết làm thế nào?”

Kiều Ưu Ưu quay bút, “trong nhà tự dưng xuất hiện một người khác nên mình thấy không quen.”

“Đã kết hôn rồi mà cứ như trẻ con vậy.”

“Bốp” Kiều Ưu Ưu ném bút xuống bàn nói: “Cái gì? Đến cậu cũng nghĩ tới trẻ con sao?”

“Ưu Ưu, hãy trân trọng khoảnh khắc hai người bên nhau. Nói sao đi chẳng nữa thì lúc kết hôn cũng là do cậu tự nguyện, cũng chẳng có ai ép cậu, vì thế nên cậu hãy tôn trọng cuộc hôn nhân này. Không nói nữa, Mân Văn tới đón mình rồi, bye bye.”

“Bye... bye!”

Kiều Ưu Ưu nhìn màn hình điện thoại đang dần tắt, là cô tự nguyện? Không ai ép cô! Cô chẳng qua chỉ là uống say nên mới nhận lời kết hôn với Trử Tụng, kết quả là sau khi ngủ dậy có muốn hối hận cũng không kịp nữa rồi. Cô lại là người ưa giữ thể diện, vì thế nên cuối cùng cũng đành kết hôn cùng anh. Việc bọn họ kết hôn đơn giản có thể dùng từ “không” để miêu tả, không hôn lễ, không khách khứa, thậm chí ngay cả nhẫn cưới cũng không có mà dùng luôn cái vòng ở nắp chai bia. Nhưng đây là kết hôn trong quân đội nên một khi đã cưới rồi thì không thể ly hôn, hơn nữa cũng phải giữ thể diện cho hai bên gia đình, bản thân mình mặt mũi cũng không có vấn đề gì, nhưng sao có thể để chuyện này ảnh hưởng tới người thân.

Cũng may là Trử Tụng cũng tự biết điều nên kết hôn không được bao lâu anh đã quay lại đơn vị, từ đó rất hiếm khi anh trở về, dần dần Kiều Ưu Ưu cũng cảm thấy kết hôn cũng khá hay, không những có thể tránh được lời giáo huấn của mẹ cô ở bên tai mỗi ngày mà còn có thể tiếp tục cuộc sống tự do.

Chỉ có điều khi anh trở về sẽ làm đảo lộn cuộc sống của cô. Còn nữa, anh đã ở lại một đêm rồi, sao vẫn chưa đi? Có điều gì đó khác với bình thường.

* * *

“Sao có mỗi con về? Trử Tụng đâu?” Kiều Ưu Ưu vừa bước vào nhà, bà Kiều đã nhìn ra bên ngoài hỏi.

“Anh ấy... có hẹn rồi.”

“Thế sao?” Bà Kiều rõ ràng là không tin lời cô nói.

Kiều Ưu Ưu tiến lại ôm lấy cánh tay bà, cười nịnh: “Tối nay mẹ cho con ở lại đây nhé!”

“Đừng có mơ!”

“Mẹ!”

Bà Kiều nhú mày: “Đừng có gọi to thế, tai mẹ vẫn tốt lắm, chưa bị điếc đâu!”

Kiều Ưu Ưu hít sâu lấy lại bình tĩnh: “Con đói lắm rồi, có cơm không ạ?”

Bà Kiều kêu người chuẩn bị cơm cho cô rồi ngồi đối diện nhìn cô ăn từng miếng cơm, múc canh đặt sẵn ở bên cạnh.

“Hôm nay mẹ có gặp mẹ chồng con để bàn bạc, chúng ta thấy con và Trử Tụng cũng không còn trẻ nữa, cũng nên có con đi thôi!”

“Khụ khụ!” Kiều Ưu Ưu ngẩng đầu, đang uống canh liền phun hết ra, áp tay lên ngực ho mạnh.

“Xem con kìa, sinh con khiến con ngạc nhiên thế cơ à? Không có con thì kết hôn làm gì?”

“Chẳng nhẽ kết hôn là để sinh con sao?” Kiều Ưu Ưu kinh ngạc.

“Nhưng sinh con cũng là một phần quan trọng trong cuộc hôn nhân, một người phụ nữ nếu không sinh con thì sẽ không phải là một người phụ nữ hoàn hảo!” Bà Kiều nói thẳng ra.

Kiều Ưu Ưu lấy giấy lau miệng, chỉnh lại đầu tóc rồi nói: “Chúng con quá bận rộn nên tạm thời không có kế hoạch sinh con.”

“Vậy khi nào mới sinh?”

“Con không biết, để sau đi.”

Bà Kiều đập mạnh tay xuống bàn ăn, khiến Trử Tụng vừa mới bước chân vào phòng khách cũng giật mình.

“Kiều Ưu Ưu, con đừng có lừa mẹ, lần này mẹ quyết không bị con lừa đâu, nhất định con phải có bầu trong năm nay!”

Kiều Ưu Ưu nhìn bà, chậm rãi hỏi: “Nếu không được thì sao?”

“Được rồi, rất đơn giản” bà Kiều nhướn mày, “vào quân đội.”

“Hả?” Kiều Ưu Ưu mở trừng mắt lên, miệng cô đầy thức ăn, bàn tay nắm thành nắm đấm, ngón tay gằn như cứa vào da thịt mình.

“Vào quân đội? Mẹ nói đùa gì vậy?” Nếu không phải trước mặt cô là mẹ đẻ của mình thì cô nhất định sẽ nhảy dựng lên rồi chỉ thẳng vào bà mà nói bà có vấn đề gì sao.

* * *

Trử Tụng bước vào phòng khách, hai người phụ nữ đang cãi cọ không để ý tới anh. Anh ho nhẹ, “con chào mẹ, Ưu Ưu.”

Bà Kiều nhìn Trử Tụng, thể hiện rõ sự mất tự nhiên, vội đứng dậy ra khỏi bàn ăn, “Trử Tụng đến rồi hả, mẹ vừa mới nhắc đến con, con ăn tối chưa?”

“Dạ chưa!”

“May quá, ngồi đây ăn cùng với Ưu Ưu luôn đi!” Nói xong bèn quay đầu lại trách Ưu Ưu: “Sao con không nói ẹ Trử Tụng sẽ đến, biết thế đợi nó tới rồi cùng ăn, thức ăn đều nguội cả rồi.”

“Không sao đâu mẹ, dạ dày của con làm bằng sắt, ăn gì cũng được hết.”

Bà Kiều nghe anh đùa liền vỗ vai anh, “con mau ăn đi, để mẹ xuống bảo người nấu thêm vài món.”

Trên bàn ăn chỉ còn lại hai bọn họ, mặt đối mặt, mắt trừng lên nhìn nhau. Kiều Ưu Ưu sớm đã không còn muốn ăn nên đẩy ghế ra chuẩn bị đứng lên, “em ăn xong rồi.”

Tay cô liền bị anh ấn xuống bàn và giữ chặt, “ngồi xuống với anh.”

“Em không thích!”

“Kiều Ưu Ưu, việc em để anh leo cây, em đoán xem anh có nói với mẹ không?” Trử Tụng cười nhẹ, ánh mắt hiện lên vẻ trêu đùa, không thể không thừa nhận, anh lúc này quá đẹp trai. Về bề ngoài chính là tai họa, thế nhưng lúc này Kiều Ưu Ưu lại chỉ muốn lấy móng tay cào xé khuôn mặt này. Quân nhân như Trử Tụng vậy mà chẳng khác gì bọn lưu manh, thật không thể hiểu nổi vì sao mấy năm qua anh vẫn chưa bị khai trừ khỏi quân đội.

* * *

Kiều Ưu Ưu phụng phịu ngồi xuống ghế, Trử Tụng ăn rất nhanh và vội vã. Chưa gì anh đã theo cô về tận nhà rồi, không biết ai đã bán đứng cô, đúng là một đàn sói mà.

Bà Kiều ngồi xuống chính giữa bàn, mặt mũi hớn hở cười với Trử Tụng, “hơn nửa năm rồi không gặp con, làm phi công thật là nguy hiểm quá.”

“Cũng không có gì, mẹ đừng lo.”

“Yên tâm, yên tâm, hi hi!” Bà Kiều vừa cười vừa gật đầu, sau đó quay mặt sang lườm Ưu Ưu nhưng cô cũng ngoảnh mặt đi làm bà tức quá trừng mắt lên nhìn cô.

Trử Tụng giả vờ không nhìn thấy gì, vẫn tiếp tục ăn như không có chuyện gì xảy ra.

“Trử Tụng à, mẹ vừa bảo Ưu Ưu rồi đấy, nhân lúc hai con đang còn trẻ thì mau chóng có con đi.”

Trử Tụng đang ăn chợt dừng lại mấy giây, hành động này của anh đã lọt vào mắt của Ưu Ưu. Cô biết anh cũng giống như cô, không muốn có con.

“Con cũng cảm thấy chúng con nên có một đứa con, như vậy khi con vắng nhà thì Ưu Ưu cũng không quá cô đơn.” Nói xong, anh còn quay sang cười với Kiều Ưu Ưu.

Bà Kiều nghe xong rất vui mừng. Nhưng Kiều Ưu Ưu lại lặng người.

“Như vậy là đúng rồi, sinh con sớm một chút cũng an toàn hơn, mẹ con mà biết thì nhất định sẽ vui lắm đấy. Bây giờ mẹ đi gọi điện ẹ con luôn.”

Trử Tụng gật đầu, bà Kiều phấn khởi đứng lên.

Kiều Ưu Ưu nheo mắt, nghiêng răng hạ thấp giọng: “Anh sinh à?”

“Anh gieo giống.”

“Anh cút đi!”

Trử Tụng cười lớn, không biết tại sao anh lại vui đến vậy, mắt híp lại, vắt chân vào nhau rồi rung rung.

Kiều Ưu Ưu cau mày, khó chịu hỏi: “Sao anh còn chưa đi?”

Trử Tụng không nhìn cô mà cố ý trả lời thật lớn: “Đi đâu cơ? Ưu Ưu em chỉ đường cho anh đi!”

“Đi à?” Tai của bà Kiều vẫn nhanh nhạy như vậy, bà liếc mắt về phía Kiều Ưu Ưu, lườm cô một cái.

Kiều Ưu Ưu cúi đầu, suýt chút nữa là va đầu xuống bàn. Cô thật chỉ mong có thể lấy búa đập vào đầu anh ta một cái.

* * *

Việc trong một năm phải có bầu đối với họ mà nói thật có đôi chút khó khăn, bởi một năm họ ở bên nhau cũng không đến hai mươi ngày. Hơn nữa, Kiều Ưu Ưu còn kiên quyết không muốn có con. Cô cảm thấy mình vẫn còn trẻ, không muốn sớm bị một đứa trẻ ràng buộc, Trử Tụng thường xuyên vắng nhà, cô may mắn lắm mới được ung dung tự tại. Có con rồi phải chăm sóc nó, cho ăn cho uống, thay tã, lo lắng nó sẽ

bị ốm, cuộc sống mỗi ngày đều phải xoay xung quanh đứa bé, cô thật sự không muốn cuộc sống đó bắt đầu sớm như vậy.

Trử Tụng hình như lại không nghĩ thế. Nhưng Kiều Ưu Ưu rất kiên quyết, anh ta chỉ biết sướng mỗi mình, để lại trong bụng cô một đứa trẻ còn bản thân anh lại quay trở về đơn vị tiếp tục hưởng thụ cuộc sống độc thân tươi đẹp, cô lại phải ở nhà chăm sóc con, dựa vào đâu mà việc gì tốt đẹp anh ta cũng được hưởng?! Dựa vào đâu mà cô phải mệt mỏi chăm sóc con?!

Kiều Ưu Ưu mở ngăn kéo đầu giường ra, nhìn thấy đồng bao cao su nằm yên ở trong góc. Anh đã nói muốn có con thì chắc chắn mấy thứ này sẽ không còn cần dùng đến, sức cô lại không mạnh bằng anh, anh mà có muốn thì cô cũng không thể chống cự lại. Vậy nên phải quyết định nhanh chóng, nhân lúc anh đang ở trong nhà tắm, cô mặc áo khoác chạy ra khỏi nhà. Cô chạy nhanh không nghĩ tới hiệu thuốc gần nhà. Khi đẩy cửa kính ra, cô thở mạnh một hơi phủ lên lớp kính một màn khói trắng.

Lúc Trử Tụng từ trong nhà tắm đi ra thì đã không thấy ai ở trong phòng, điện thoại và ví, chìa khóa, thẻ atm của cô đều ở trong nhà nhưng người lại chẳng thấy đâu. Đang chuẩn bị ra ngoài đi tìm thì thấy Kiều Ưu Ưu bước từ trong thang máy ra, thở dốc từng hơi như vừa mới vận động mạnh.

“Em vừa đi đâu thế?”

Kiều Ưu Ưu lấy lại bình tĩnh rồi dang hai tay ra vờ làm động tác thể dục, “đi chạy bộ, vận động một chút tốt cho sức khỏe, thôi, em đi tắm đây.” Nói xong cô chạy nhanh vào nhà. Lời nói dối không nên nói quá nhiều, nếu không sẽ rất dễ bị phát hiện. Không thể xem thường đôi mắt của Trử Tụng, đôi mắt của phi công cũng giống như mắt chim ưng, chỉ cần hơi nheo lại là có thể biết được câu nào của Kiều Ưu Ưu là nói dối, câu nào là nói thật.

Trời đã vào đông, mùa đông ở Bắc Kinh luôn vừa lạnh vừa khô. Kiều Ưu Ưu chạy một vòng về thì mũi đông cứng lại và ửng đỏ, thể nhưng cơ thể cô lại rất ấm áp.

Đứng dưới vòi hoa sen một lúc lâu Kiều Ưu Ưu mới quấn khăn tắm bước ra. Trử Tụng đang đứng cạnh giường, chăm chú nhìn đồ vật đang cầm trên tay. Ánh sáng trong phòng là một màu vàng hoàng hôn ấm áp, Kiều Ưu Ưu nheo mắt nhìn rồi ngay lập tức quay người chuẩn vào trong phòng tắm nhưng cô đã bị Trử Tụng gọi lại.

Trử Tụng tiến lại gần, giơ đồ vật ở trên tay lên trước mắt Kiều Ưu Ưu, nhếch miệng cười, nhưng trong đôi mắt anh lại không tìm thấy một ý cười nào, “Ưu Ưu, em có cần giải thích gì không, đây là cái gì?”

“Chính là thứ mà bên trên có viết đấy!”

“Em không quan tâm tới những gì khi này anh và mẹ vừa nói sao?”

Kiều Ưu Ưu tránh ánh mắt của anh, vuốt nhẹ mái tóc rồi nói: “Em không muốn có con.”

“Tại sao?” Giọng nói của Trử Tụng không có chút cảm xúc, cũng không có gì khác.

“Không muốn, chẳng tại sao cả.”

“Vì thế nên em quyết định dùng cái này để đối phó với con của chúng ta sao?” Trử Tụng kích động nói, ném cái hộp trắng đập mạnh vào tường.

Kiều Ưu Ưu lo lắng, dùng thuốc tránh thai đối phó với con chúng ta? Vì sao lời anh nói lại trở nên tàn nhẫn đến vậy? Kiều Ưu Ưu chỉ thẳng ngón tay vào anh, nhưng anh cao hơn cô nhiều quá nên khi cãi nhau cô vẫn phải ngước lên, điều này khiến Kiều Ưu Ưu rất khó chịu, cô nhảy lên trên giường, gấp lưng xuống nhìn thẳng vào anh.

“Anh thỏa mãn xong bản thân anh xong rồi để lại con cho tôi, một năm không về nhà để mình tôi nuôi con, dựa vào đâu chứ? Tôi nhất định không muốn có con, không muốn!” Kiều Ưu Ưu nhắm mắt lại hét to lên, hai tay nắm chặt, nghiến răng nghiến lợi.

“Kiều Ưu Ưu, em gây chuyện đủ chưa?”

“Có anh gây chuyện ý, tôi không có tâm trí đâu mà gây chuyện với anh! Trử Tụng, bắt đầu từ hôm nay, nước sông không phạm nước giếng!”

Trử Tụng cũng giận quá, nhưng nếu anh không chịu cúi đầu trước thì thật không biết nên giải quyết chuyện này thế nào. Khi tâm trạng dần ổn định trở lại, anh kéo tay Ưu Ưu lại nhưng cô lại rút tay ra.

Giường khá mềm nên người đứng ở trên rất khó giữ thăng bằng, cô đẩy mạnh tay anh ra, nhưng chân lại mất thăng bằng nên ngã xuống.

Chương 5

“Buông em ra... á!” Kiều Ưu Ưu khó khăn lắm mới thoát khỏi vòng tay anh, nhưng lại mất thăng bằng và ngã về phía sau.

Trử Tụng thấy vậy vươn tay ra đỡ nhưng đã quá muộn.

“Ưu Ưu!”

“Bốp!” Kiều Ưu Ưu đập đầu vào đầu giường làm từ gỗ mun, trợn mắt rồi ngất đi.

Trử Tụng hoảng hốt và mất đi sự bình tĩnh vốn có của mình, anh vỗ nhẹ hai má của cô, gọi lớn: “Ưu Ưu? Kiều Ưu Ưu?”

Trử Tụng bế cô lên, lấy áo khoác đắp lên người cô rồi vội ôm lấy cô chạy ra ngoài, phóng xe điên cuồng tới bệnh viện. Y tá và bác sĩ nhanh chóng đưa Kiều Ưu Ưu vào phòng cấp cứu, Trử Tụng phải đứng ở bên ngoài, anh lo lắng vô đầu bứt tai.

“Có chuyện gì vậy?” Trì Lâm vừa tới đã nôn nóng hỏi.

Trử Tụng không biết nên giải thích thế nào, trả lời ngắn gọn: “Không cẩn thận nên bị đập đầu vào đầu giường.”

“Đập đầu vào giường?” Trì Lâm nhắc lại, “để em vào xem thế nào, anh đừng lo quá, ngồi đây đợi một lát nhé!”

Trì Lâm vừa đẩy cửa phòng cấp cứu đã nghe thấy tiếng nói lí nhí của Kiều Ưu Ưu, chẳng phải là cô đã ngất đi sao? Bác sĩ trực nhìn thấy Trì Lâm vào liền nói: “Bác sĩ Trì, cô gái này nói cô ấy là bạn của cô, cứ muốn tôi phải bảo với chồng cô ấy rằng cô ấy bị chấn động não nhẹ, cô xem thế nào đi.”

“Kiều Ưu Ưu, cậu bị thần kinh à? Có ai đùa như cậu không? Cậu không nhìn thấy Trử Tụng sợ hãi đến mức nào rồi à?”

Kiều Ưu Ưu ngồi vất chân lên giường, tay xoa xoa đầu bảo: “Tớ bị đau đầu thật mà, không chừng đúng là bị chấn động não.”

“Vậy được, không cần nói gì nữa, nhập viện quan sát.” Trì Lâm tức giận trả lời, hỏi lại bác sĩ trực, “có chuyện gì vậy?”

Bác sĩ trực nhìn Kiều Ưu Ưu rồi kéo Trì Lâm ra một bên nói nhỏ: “Đụng vào phía sau đầu, nhưng vừa đẩy vào đây đã tỉnh rồi, tinh thần khá tỉnh táo, nhưng cứ nhất định nói là bị chấn động não. Cô nói xem, bệnh nhân bị chấn động não có ai tỉnh táo rồi bảo là mình bị chấn động não không? Tôi đã cho người chuẩn bị kiểm tra cho cô ấy rồi.”

“Phiền anh rồi.”

“Cô ấy thực sự là bạn của cô sao!?”

“À, là bạn, ha ha!” Trì Lâm cười ngượng. Kiều Ưu Ưu có IQ cao vậy mà sao IQ nhiều lúc lại thấp vậy, thực là không thể chịu nổi tính trẻ con của cô ấy.

Trì Lâm đi tới bên Kiều Ưu Ưu và ngồi xuống, nghiêm nghị hỏi xem đã có chuyện gì xảy ra, Kiều Ưu Ưu nắm lấy tay áo, “anh ấy nói muốn có con, mình nói không muốn, vậy là anh ấy đẩy mình, mình cứ thế mà ngã thôi.”

“Trử Tụng đẩy cậu?” Trì Lâm đương nhiên là không tin lời cô nói, “còn nữa, vì sao cậu không muốn có con?”

“Nếu là cậu, Mân Văn một năm 365 ngày không có nhà, cậu có đồng ý sinh con không?” Nói xong cô vội xua tay: “Ồ, nhưng không đúng, không thể so sánh như vậy được, cậu và Mân Văn hai người đều tự nguyện, còn mình thì là bị cưỡng ép.”

Trì Lâm tự nhiên không biết nên nói gì, hai người đó kết hôn không dựa trên cơ sở tình yêu, hơn nữa sau khi cưới cũng thường xuyên không gặp mặt, không phải là cô không hiểu được cảm nhận của Kiều Ưu Ưu, mà cô không biết nên an ủi Ưu Ưu thế nào.

“Thế cậu giả vờ ốm thế này là muốn trả thù ai?”

Trả thù ai? Cô chỉ muốn làm cho Trử Tụng tự giác quên đi chuyện “con cái” mà thôi.

* * *

Làm các xét nghiệm kiểm tra kéo dài đến tận nửa đêm, Kiều Ưu Ưu nằm ngủ trên giường bệnh, liên tục bị gọi dậy nhưng điều này cũng không ảnh hưởng nhiều tới cô, ngược lại Trử Tụng lo lắng mất cả đêm. Bị va vào đầu dù gì cũng không phải nhẹ, cô đâu phải mình đồng da sắt như anh, đập đầu chảy máu cũng chẳng sao, Kiều Ưu Ưu từ nhỏ chưa bao giờ bị bắt nạt, cũng rất hiếm khi bị va đập, vì thế anh không dám xem nhẹ mà bắt cô kiểm tra hết một lượt.

Cả đêm Trử Tụng luôn túc trực bên giường bệnh của Kiều Ưu Ưu, cô ngủ say giấc thì anh thức tới sáng. Nhìn nét mặt an tâm của cô khi ngủ, anh tiến sát lại gần cô hạ giọng thì thầm: “Ưu Ưu, em thật sự không thích à?”

* * *

Sáng hôm sau, phòng bệnh của Kiều Ưu Ưu đông đúc người tới thăm. Bố mẹ đẻ, bố mẹ chồng, anh chị em, bạn bè, phòng bệnh như một chợ rau quả, người đến người đi không ngừng. Họ hỏi cô có chuyện gì xảy ra, cô chỉ nói mình không cẩn thận bị ngã, đầu đập xuống sàn. Khi nói những điều này, cô luôn có ý nhìn về phía Trử Tụng. Tuy cô không hề nhắc tới anh một câu nhưng ánh mắt của mọi người lại đổ dồn về phía anh, nếu không phải bảo rằng anh không chăm sóc cô cẩn thận thì lại bảo rằng anh ức hiếp cô. Trử Tụng cũng chẳng phản bác, anh nhận hết những lời trách móc của mọi người. Kiều Ưu Ưu lười biếng nằm dựa vào giường, an nhàn hưởng thụ mọi sự chăm sóc của Trử Tụng.

Thế nhưng bà Kiều không hề tin lời cô nói. Dù sao cô cũng là đứa con từ trong bụng bà chui ra, chỉ cần nhìn nét mặt Kiều Ưu Ưu là bà đoán được ngay cô đang có ý gì. Trước khi về, bà Kiều nói nhỏ vào tai cô: “Đừng có dùng khổ nhục kế với mẹ, cái trò này của con không lừa được mẹ đâu.”

Kiều Ưu Ưu cười híp mắt: “Mẹ đi cẩn thận, tạm biệt bố.”

Ông Kiều gật đầu, “Trử Tụng à, đi với bố hỏi bác sĩ xem bệnh tình của Ưu Ưu ra làm sao.”

“Vâng, thưa bố!”

Phòng bệnh bỗng chốc không còn ai, có phải cô diễn quá tệ nên mới bị bố mẹ phát hiện ra không? Đôi mắt có mang ra-đa của Trử Tụng có phải là cũng đã nhận ra? Kiều Ưu Ưu ngóc đầu lên rồi thở dài, nằm cuộn vào trong chăn che kín đầu.

Gần tới trưa lại có một người tới thăm, là Tả Khiên, bạn từ thuở bé của Trử Tụng. Người này từ nhỏ đã không hợp với Kiều Ưu Ưu, anh tới thăm cô chắc không phải là có ý tốt, Kiều Ưu Ưu cảm thấy tốt nhất cô nên nói ít đi một chút.

“Ôi, có chuyện gì thế này hở Ưu Ưu? Mới sáng ngày ra đã nghe nói cô bị ngã.”

“Ừ!”

Tả Khiên đặt túi đồ trong tay xuống rồi ngồi bên cạnh giường Kiều Ưu Ưu, quan tâm hỏi, “có bị chảy máu không?”

“Cám ơn Tả thiếu gia quan tâm, tôi rất khỏe.”

“Quay đầu ra đây để tôi xem thế nào, nào...”

“Không cần.” Kiều Ưu Ưu nhanh chóng giơ tay ra chặn lại. Nhiều năm trước, Tả Khiên và Trử Tụng đang là anh em tốt bỗng nhiên lại đánh nhau, Trử Tụng đã đánh vỡ đầu Tả Khiên, nghe nói máu từ bên trong phun ra rất nhiều. Cũng vì điều này mà Trử Tụng đã bị bố anh ném vào quân đội, đôi bạn thân này suýt chút nữa chia đôi đường.

Tả Khiên ngồi cạnh giường thở dài, “bao nhiêu năm rồi, Trử Tụng vẫn chỉ thích mình cô, cái đầu của cậu ta tốt thật đấy, thế mới chịu được cô chứ, phải không?”

“Này!” Trử Tụng khoanh tay gọi to một tiếng, nheo mày nói có chút không vui, “Ưu Ưu phải ăn cơm rồi, cậu đi mua chút gì đó cho cô ấy đi.”

Tả Khiên bất mãn nhìn Trử Tụng cằn nhằn: “Dựa vào đâu mà bắt mình đi?”

“Hai người không phải là bạn bè tốt sao? Cũng nên chăm sóc cho nhau một tí chứ?”

“Thế còn cậu?”

“Tôi không đi được, một mình Ưu Ưu ở đây tôi không yên tâm.”

“Tôi chỉ có lòng tốt thôi mà, có thấy Ưu Ưu bị bắt nạt tẹo nào đâu.” Tả Khiên quay sang nói với Kiều Ưu Ưu, “Ưu Ưu muốn ăn gì? Để anh Khiên đi mua cho em.”

5. Chương 04

Kiều Ưu Ưu nghe thấy từ “anh Khiên” liền cảm thấy toàn thân đổ mồ hôi lạnh, “sao tôi cứ cảm thấy anh đang có âm mưu gì đó vậy.”

Tả Khiên nhú mày: “Cô đang hiểu lầm ý tốt của tôi rồi! Cô bây giờ là người bệnh, quen cô bao nhiêu năm rồi, làm sao tôi có thể hại cô được chứ, Kiều Ưu Ưu?”

“Tả thiếu gia, anh thấy tôi bị thương nên trong lòng vui gấp bội phần phải không?”

Tả Khiên cười gian xảo, nói chẳng dè dặt: “Đấy, đúng là chỉ có Ưu Ưu hiểu tôi, để tôi đi mua cho cô cái gì ngon ngon nhé, một lúc là về ngay, ha ha!”

Tả Khiên thể hiện mình không thích Kiều Ưu Ưu một cách rất thẳng thắn, cô luôn biết điều đó, “vậy phiền anh rồi, Tả thiếu gia.”

Đi tới cửa phòng bệnh, Tả Khiên lại quay đầu lại nhìn Kiều Ưu Ưu rồi đưa lên chụm hai tay lại, “đừng khách sáo.”

Tả Khiên vừa đi khỏi thì Kiều Ưu Ưu bước xuống giường, khoác áo lên rồi nói với Trử Tụng: “Anh đưa em về nhà đi, một lúc nữa em còn phải đi làm.”

“Kiều Ưu Ưu, không phải em bị thương sao?” Trử Tụng vẫn đứng nguyên tại chỗ, đôi mắt đen lầy nhìn rất khó nắm bắt.

“Không phải là anh đã phát hiện ra em chỉ giả vờ bệnh rồi sao?” Kiều Ưu Ưu không trả lời mà hỏi lại.

“Thật ngại quá, anh thực sự không nhận ra. Lúc nãy đã xin nghỉ ốm hộ em rồi, lãnh đạo của em nói em cứ yên tâm nghỉ ngơi.”

“Xin nghỉ cái gì chứ? Tại sao em phải nghỉ? Anh...” Kiều Ưu Ưu đang định nói tiếp gì đó thì Trử Tụng giơ điện thoại lên trước mặt cô.

“Làm gì vậy?”

“Điện thoại, có người tìm em.”

Kiều Ưu Ưu nhìn điện thoại trên tay anh, nhìn đi nhìn lại đây cũng không phải là điện thoại của cô, trong túi áo khoác cũng không có. Cũng đúng, tối qua cô vội vã bị đưa tới bệnh viện nên sao có thể mang được điện thoại theo.

Trên màn hình là một dãy số, vừa xa lạ vừa quen thuộc. Kiều Ưu Ưu không nghĩ nhiều mà nhấn phím nghe. Đầu dây bên kia chính là Tống Tử Đồng.

“Xin chào, tôi là Tống Tử Đồng, phiền anh cho tôi gặp Kiều Ưu Ưu!”

Kiều Ưu Ưu ngược mắt nhìn Trử Tụng, anh cong mày, rất dễ để nhận ra rằng anh đang không vui.

“Tôi là Kiều Ưu Ưu!”

“Ưu Ưu? Em không sao chứ?”

“Em không sao, cảm ơn anh.”

“Em ở bệnh viện nào vậy?”

“Em không sao đâu, bây giờ chuẩn bị về nhà rồi. Lúc này chồng em không phải đã vừa giúp em xin nghỉ làm sao? Hôm nay em không tới dài nữa.”

Tống Tử Đồng im lặng, giọng hơi chùng xuống, “vậy em cố gắng nghỉ ngơi nhé!”

“Ừ, tạm biệt!”

Kiều Ưu Ưu tắt máy, quay người ngồi trở lại giường, “em không sao đâu, về nhà thôi.”

Trử Tụng ngồi xuống trước mặt Kiều Ưu Ưu, đưa tay lên vòng qua đầu cô rồi xoa nhẹ đằng sau đầu, “còn đau không?”

Kiều Ưu Ưu chớp chớp mắt, phía sau đầu cô bị u lên một cục “hơi đau.”

“Vậy phải tiếp tục ở lại viện, khi nào khỏi thì mới được về nhà, khỏi hẳn rồi mới được đi làm.”

Giọng nói anh dịu dàng khiến cô không thể tin nổi, Kiều Ưu Ưu tưởng rằng mình nghe nhầm, sau đó anh nói tiếp: “Không ngờ Tống Tử Đồng lại là cấp trên của em.”

“Anh nói gì cơ?”

Trử Tụng cúi đầu cười nhẹ, lúc ngẩng đầu lên khuôn mặt anh ánh lên nét cười, nhưng đôi mắt vừa sâu thẳm lại vừa nghiêm túc: “Ưu Ưu, em cho rằng anh phải nói gì đây?!”

Cô và Tống Tử Đồng ngoài hôm đâm xe ra thì thực sự không có quan hệ gì khác, lúc họp thì cô cũng vẫn như mọi ngày ngồi vào một góc đếm số. Nhưng Kiều Ưu Ưu lại không hiểu tại sao khi đứng trước Trử Tụng cô lại không có tí dũng khí nào? Hừ! Cô không làm gì trái lương tâm, nếu có thì không bằng em gái anh!

Cô đẩy tay anh ra, đang định làm loạn lên thì bị cả người Trử Tụng đè xuống, anh hạ thấp giọng như sợ người khác nghe được, “nếu em thực sự không muốn có con như vậy thì anh tôn trọng em, lời em nói cũng không sai, anh đã suy nghĩ kỹ rồi, cứ làm theo lời em nói đi.”

Giọng nói anh dịu dàng ở bên tai, Kiều Ưu Ưu chợt cảm thấy mơ hồ.

Trử Tụng dựa vào phía sau, cánh tay tựa lên lưng ghế, cười thần nhiên: “Sao thế? Tự dưng cảm thấy anh hiểu lòng người và đáng yêu thế sao?”

“Ôi chao, một lát nữa tôi quay lại sau.” Tả Khiên vừa đẩy cửa vừa nói liền quay trở ra ngay.

“Quay lại?” Trử Tụng gọi, “cơm đâu?”

“Vẫn ăn à?”

“Vớ vẩn!”

“Tôi cứ tưởng hai người chỉ cần nhìn nhau là đủ rồi, lương thực tinh thần nhiều thế cơ mà.”

Chương 6

Ba người đấu võ mồm trêu đùa nhau trong phòng bệnh rồi ăn một bữa trưa náo nhiệt, Kiều Ưu Ưu cuống lên đòi về nhà, bệnh viện vốn dĩ cũng chẳng phải nơi tốt đẹp gì, không bệnh không tật mà ở lại đây không về, không lẽ muốn tự tìm xui xẻo sao?

Kiều Ưu Ưu và Trữ Tụng đều rất tự giác không nhắc tới chuyện con cái, cũng không nhắc tới Tổng Tử Đồng. Trữ Tụng về được mấy ngày thì lại cùng với đám bạn từ thuở nhỏ ăn cơm, uống rượu, chơi trò chơi. Hôm nay vốn anh đã có hẹn, nhưng vì Kiều Ưu Ưu nên anh từ chối hết. Thế nhưng đám người này nghe nói Kiều Ưu Ưu bị ốm liền tranh nhau tới thăm cô, Trữ Tụng nói Ưu Ưu cần yên tĩnh nghỉ ngơi thì họ lại nói: chúng tôi sẽ giữ trật tự.

Kiều Ưu Ưu rất hiếm khi qua lại với bọn họ, bạn là lí do, lí do khác nữa chính là lười. Cứ có thời gian rảnh rồi là Kiều Ưu Ưu lại nằm lì ở nhà, cô ghét nhất là tụ tập chơi bời.

Chốc lát nhà cô đã có bao nhiêu người tới, Kiều Ưu Ưu lấy lí do là mệt nên nằm ở trong phòng xem phim, để mặc mấy người bạn nô đùa bên ngoài. Trong lúc đó cô nhận được điện thoại hỏi thăm của Sở Hân Duyệt, cô ấy muốn tới thăm thì Kiều Ưu Ưu lấy lí do muốn được yên tĩnh để từ chối thẳng thừng.

“Cốc, cốc!”

Kiều Ưu Ưu động dậy, “mời vào!”

Cánh cửa phòng ngủ được mở ra, ánh đèn từ ngoài phòng khách rọi vào, đối ngược lại với sự tối tăm trong phòng ngủ, Tần Niệm đứng ở cửa nói: “Làm gì thế Ưu Ưu, đèn cũng không bật, tiết kiệm tiền điện cho Trữ Tụng à?”

Kiều Ưu Ưu ấn điều khiển bật đèn lên, “Niệm Niệm tới rồi à, con gái cậu đâu?”

“Đi trên đường thì ngủ quên nên mình đang cho nằm trong phòng khách nhà cậu.” Tần Niệm ngồi xuống giường, đưa cái cốc đang ở trong tay cho Kiều Ưu Ưu, “nghe Trữ Tụng nói cậu thích kiwi.”

“Bế nó lại đây cho ngủ với mình, nhanh lên, bế sang đây!” Kiều Ưu Ưu cầm lấy chiếc cốc, giục Tần Niệm.

“Thôi, khó khăn lắm nó mới ngủ được một lúc, bế sang đây có khi lại tỉnh mất. Đầu cậu không sao chứ?”

Kiều Ưu Ưu cười hì hì: “Không sao, đây chẳng qua chỉ là cái cớ để mình nằm lười ở nhà thôi mà.”

Tần Niệm bĩu môi, trêu chọc cô: “Ôi, cậu cũng biết tranh thủ lười biếng sao? Lạ thật đây?”

Kiều Ưu Ưu chớp mắt, cười nói: “Được rồi, cứ coi như cậu đang khen mình.”

“Xem cậu kìa! Nói thực đi, có phải là Trữ Tụng bắt nạt cậu không? Nếu đúng thì để chị em trả thù cho cậu, cậu cứ yên tâm.”

Kiều Ưu Ưu ngồi bật dậy, hai tay nắm chặt lấy tay Tần Niệm, “thật không?”

Tần Niệm nheo mắt, cao giọng hỏi: “Anh ấy thực sự đã bắt nạt cậu à?”

Đúng lúc đấy thì cửa phòng lại mở ra, Trữ Tụng ngó vào hỏi: “Tần Niệm, con gái cậu dậy rồi, Tử Tuấn không đỡ được, đang gọi cứu binh kìa.”

Tần Niệm cầu nhàu: “Thật kém quá, Ưu Ưu cậu nghỉ đi.” Khi đi ra, cô đi ngang qua Trữ Tụng rồi trừng mắt nhìn anh, Trữ Tụng nhú mày nhìn Kiều Ưu Ưu, thật không ngoài dự đoán của anh, cô đang rất đắc ý.

Trữ Tụng giơ tay ra sau đóng cửa lại, ngồi xuống bên cạnh Kiều Ưu Ưu, “em lại nói xấu gì anh rồi? Tần Niệm cứ như sắp ăn thịt anh không bằng.”

Kiều Ưu Ưu bưng cốc nước trái cây lên uống: “Còn cần em kể xấu sao? Anh cả năm không về nhà, cả thế giới đều biết anh có lỗi với em.”

Trữ Tụng không nói được gì nữa, bởi điều Kiều Ưu Ưu vừa nói đúng là sự thực.

“Em đói chưa?”

“Không đói!”

“Tối nay muốn ăn gì?”

“Anh đang muốn lấy lòng em đấy à?” Kiều Ưu Ưu nhướn mày, vờ cười: “Đã quá muộn rồi, Tần Niệm đã tưởng thật rồi. Haizz, chẳng có cách nào khác chỉ có một người chị em tốt như vậy.”

“Vậy em ăn cháo nhé, cháo trắng?”

“Không ăn!”

“Ăn kèm với chút dưa muối?” Trữ Tụng không thèm để ý tới Kiều Ưu Ưu mà tự lên thực đơn cho cô.

Kiều Ưu Ưu mở ti vi cho âm thanh lên to nhất nhằm lấn áp giọng nói của anh. Cháo trắng ư? Đùng có đùa, cô ghét nhất là phải ăn những món thanh đạm.

* * *

Kiều Ưu Ưu không biết rốt cục Tần Niệm đã đối phó với Trữ Tụng ra sao mà ngay sau khi họ về, anh giống như một chú gà trống thua chiến, không còn sức lực, cũng không còn sự kiêu ngạo, nằm bên cạnh cô mà không nói năng gì.

Kiều Ưu Ưu ban ngày vì ngủ nhiều quá nên tối đêm làm cách nào cũng không thể ngủ tiếp được, cô nằm trên giường không ngừng lật qua lật lại. Trữ Tụng không biết làm thế nào bèn lấy hai chân đè lên người Kiều Ưu Ưu, hai cánh tay anh ôm chặt lấy cô, làm cô không thể cử động được nữa. Nhưng càng làm như vậy thì Kiều Ưu Ưu lại càng cảm thấy không thoải mái, cô nằm trong lòng anh mà cứ quay đi quay lại, nhưng cô vẫn không thể thoát khỏi vòng tay anh.

“Kiều Ưu Ưu, anh cảnh cáo em, nếu em không ngủ thì em đi ra ngay cho anh!” Trữ Tụng tức giận nghiến răng nói, thật anh chỉ muốn nuốt chửng lấy cô cho xong.

“Anh buông tay ra, buông tay ra thì em đi ngay.” Kiều Ưu Ưu tiếp tục cự quạ, Trữ Tụng vẫn không buông lỏng tay.

Trữ Tụng cắn nhằn mấy câu, anh thề rằng trong lúc này anh vốn không muốn làm gì cô, đây là do cô không biết điều, cứ muốn thử thách lòng kiên nhẫn của anh. Thực ra anh cố nhịn để không chạm vào người cô đã quá khó khăn rồi, nhưng cô lại cứ dày vò anh.

“Ừm... lưu manh...”

Những câu nói của Kiều Ưu Ưu đều đã bị Trữ Tụng nuốt vào bụng, cơ thể bị ép trong người anh dùng hết sức để đẩy ra nhưng nụ hôn sâu của anh đã dần khiến cô mất đi ý thức cũng như sức lực, chỉ còn lại sự đón nhận và sung sướng.

“Lưu manh? Được thôi, để anh thử làm lưu manh cho em xem, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên.”

Trữ Tụng không biết có phải trên cơ thể mỗi người phụ nữ đều tỏa ra một mùi hương làm say lòng người hay không, vừa thơm vừa mềm mại, dù sao thì hương thơm của Kiều Ưu Ưu chỉ cần có thể thưởng thức một lần thôi cũng đủ khiến anh cả đời khó quên. Đã bao nhiêu đêm chăn đơn gối chiếc anh nhớ cô tới thấu ruột thấu gan.

Bàn tay thô bạo của Trữ Tụng chà sát lên làn da mềm mại của cô như muốn thiêu đốt cô, nụ hôn của anh đặt lên môi, lên cổ, lên xương quai xanh của cô. Kiều Ưu Ưu ôm chặt lên chiếc eo gầy của anh, cong người lên đón nhận, cô run rẩy rên lên, cùng với đó là sự cảm nhận khi anh mạnh mẽ tiến vào. Cô dường như đã khóc cầu xin anh, nhưng mỗi lần anh rút ra cô lại cảm thấy hoảng hốt, khi anh tiến sâu vào cơ thể cô lại thất lại, chỉ muốn cứ thế mà ngất đi.

Từng đợt lại từng đợt tiến vào, Kiều Ưu Ưu ép sát đầu vào cổ anh, cơ thể cô tuyệt đẹp và mềm mại không gì sánh bằng, khiến cho Trữ Tụng không nỡ rời xa. Khi lên tới cao trào, cả người Kiều Ưu Ưu co lại, cô cắn lên vai anh. Trữ Tụng khẽ “hừ” một tiếng rồi lại tiếp tục tiến vào.

Cả đêm cứ triền miên như vậy khiến họ quên mất là phải tránh thai. Có lẽ có người quên thật nhưng có người cố tình quên.

Ngày hôm sau, Trữ Tụng dậy rất sớm, âm thanh của tiếng động đã đánh thức được Kiều Ưu Ưu từ trong giấc mơ, cô vừa mở mắt ra thì đã nhìn thấy dáng cười cao ráo của anh trong bộ quân phục xanh lam.

Kiều Ưu Ưu chợt tỉnh táo hẳn, cô ngồi bật dậy, cắn môi rồi nhận ra toàn thân ê ẩm, cô hỏi anh: “Anh phải đi à?”

“Em muốn anh đi sao?” Trử Tụng thất cựa vạt rồi quay lại nhìn cô.

“Tùy anh.” Kiều Ưu Ưu khó chịu trả lời rồi lại nằm gọn vào trong chăn. Cô nhắm mắt lại nhưng trong đầu óc lại rối bời.

“Này!” Trử Tụng không biết từ lúc nào đã tiến đến bên Kiều Ưu Ưu, khuôn mặt anh ở rất gần cô.

“Hôm trước em đồng ý đi với anh đến một nơi.”

Hôm trước? Kiều Ưu Ưu nghĩ lại, mở mắt phản đối: “Em chưa đồng ý.”

“Vậy hôm nay đồng ý đi.”

“Tại sao?”

Trử Tụng không trả lời mà đứng thẳng người lên, chỉnh lại quần áo rồi cười hỏi cô: “Đẹp trai không?”

Kiều Ưu Ưu luôn thắc mắc tại sao quân phục trông lại không thuận mắt như vậy, bây giờ cô mới phát hiện ra, trước ngực áo có thêm đường viền màu vàng, cả tay áo cũng có hai đường viền vàng. Cô nheo mày nói: “Sao anh mặc sặc sỡ thế? Muốn quyến rũ các cô gái à?”

“Đúng vậy, anh đang muốn dụ dỗ vài cô cho vào quân ngũ đây.”

“Ai mà thèm đi theo anh?” Kiều Ưu Ưu chề giễu.

Đối với Kiều Ưu Ưu mà nói thì anh vĩnh viễn không bao giờ hoàn hảo, Trử Tụng làm đứt mạch suy nghĩ của cô, kéo cô ngồi dậy, mở chiếc hộp trong tay, “đeo lên giúp anh.”

Một hàng huân chương sáng rực rỡ, nó gần như có thể làm lóa mắt Kiều Ưu Ưu. Cô nhìn chằm chằm vào cái hộp không chớp mắt, những chiếc huân chương quân đội này nhanh chóng tấn công tuyến nước mắt của cô, khiến cô bỗng dưng muốn khóc, cô cũng không hiểu rốt cuộc là mình bị làm sao.

“Anh muốn làm gì?” Kiều Ưu Ưu mơ hồ ngẩng đầu, nhìn thấy Trử Tụng, thấy đôi mắt sắc như lưỡi kiếm và cái mũi thẳng tắp của anh.

“Giúp anh đeo lên.” Giọng nói anh không phải đang bông đùa mà rất trang nghiêm. Kiều Ưu Ưu ngoan ngoãn quỳ xuống bên giường, ngón tay nhẹ nhàng lấy từng chiếc huân chương ra. Cô chưa bao giờ biết anh đã lập được nhiều công như vậy, cô tưởng rằng anh vẫn còn là một đứa trẻ chưa lớn mà quên rằng chồng mình là một phi công đặc cấp xuất sắc nhất của đất nước.

Ba huân chương loại ba, ba huân chương loại hai, Kiều Ưu Ưu nhẹ nhàng hỏi anh nguồn gốc của những chiếc huân chương này. Có lẽ do nhắc tới một số bí mật quân sự nên Trử Tụng luôn giải thích chung chung là diễn tập hoặc bay an toàn.

Kiều Ưu Ưu rất cẩn thận vì cô sợ chẳng may sẽ làm hỏng chiếc huân chương nào đó. Chiếc huân chương nhỏ bé nhưng giá trị của nó lại lớn vô cùng, màu vàng lấp lánh khiến Kiều Ưu Ưu không kiềm chế được lại hỏi: “Nó được làm từ vàng thật à? Có thể đổi lấy rất nhiều tiền đấy nhỉ?”

“Em thử xem.”

“Trử Tụng, anh mặc thế này lại đeo nhiều huân chương như vậy, rốt cuộc là muốn đi đâu? Hay là quân đội không cần anh nữa nên anh phải chuyển nghề trong vinh quang?”

Trử Tụng nhìn cô: “Kiều Ưu Ưu, em có thể nghĩ về anh tốt hơn một chút được không?”

“Xong rồi!” Kiều Ưu Ưu cẩn thận cài chiếc huân chương cuối cùng lên, sung sướng nhìn lên hai hàng huân chương vàng rực, chỉ cần chạm nhẹ vào cũng khiến cho lòng cô như bị rất nhiều thứ đè nén lên, có chút không vui.

“Vì sao không có huân chương hạng nhất?” Lời nói vừa dứt cô mới thấy hối hận, rụt rè bò từ trên giường xuống nhưng cuối cùng lại bị Trử Tụng tóm lấy.

“Thay quần áo đi, muộn rồi.”

“Làm gì?”

Trử Tụng chỉ lên trước ngực, “ở đây vẫn còn thiếu một cái, em phải đi với anh.”

Kiều Ưu Ưu lắc đầu, “đó không phải nơi em nên đến, em không phải quân nhân, không vào được đâu Trử Tụng, em ở nhà đợi anh, tối nay sẽ ăn tối cùng anh để chúc mừng.”

“Điều đó em không cần phải lo, quân phục anh đã chuẩn bị sẵn cho em rồi, tí nữa mặc vào, anh ở ngoài chờ em, ngoan nào.” Nói xong anh hôn nhẹ lên trán cô rồi bước nhanh ra khỏi phòng ngủ.

Cửa phòng vừa đóng thì đèn phòng ngủ sáng lên, bộ quân phục màu xanh lam đậm đặt trên chiếc ghế đập thẳng vào mắt cô. Anh đang muốn làm gì vậy? Giả làm quân nhân sao? Nếu bị phát hiện ra thì sẽ là tội chết đó, đến đó cũng như việc biết có hổ mà vẫn vào rừng, anh ta bị làm sao thế?

Năm phút sau, Trử Tụng gõ cửa, “Ưu Ưu, nếu em cứ chần chừ như vậy thì anh không ngại mặc quần áo giúp em đâu.”

Kiều Ưu Ưu quay người, lười biếng trả lời: “Em đi không thích hợp, giả làm quân nhân nhỡ mà bị phát hiện thì sẽ bị xử phạt ngay tại chỗ đấy, không chừng còn bị chu di chín đời, nhà em tám đời dân thường không chịu được cảnh này đâu.”

Đã nói rồi mà, Trử Tụng mặc quần áo vào cũng là lưu manh. Trước mặt Kiều Ưu Ưu anh sẽ không diễn vai chính nhân quân tử gì cả, anh bước nhanh tới cởi bỏ quần áo trên người Ưu Ưu xuống rồi ném cô xuống giường.

Kiều Ưu Ưu không một mảnh vải che thân nằm xuống giường, “tôi khinh!”

“Khinh ai?”

“Anh!”

Kiều Ưu Ưu ngồi dậy phản kháng lại thì bị chân anh đè xuống, ép chặt hai tay cô lên trên đầu. Lòng mảy anh cong lên, cười, nói, “được!”

Kiều Ưu Ưu đâu phải là đối thủ của anh? Sức lực không bằng, cơ thể lại càng không bằng, hơn nữa cả đêm qua đã làm cô không còn chút sức lực nào cả, chỉ còn nước thuận theo anh.

Chương 7

Trử Tụng khoác áo khoác ra bên ngoài bộ quân phục, che đi những huân chương sáng lấp lánh trên ngực anh. Anh kéo tay Kiều Ưu Ưu tiến vào hội trường, tay anh nắm Ưu Ưu rất chặt như sợ nếu không để ý cô sẽ chuồn đi mất. Thực ra Kiều Ưu Ưu thấy không cần thiết phải như vậy, cô đã tới đây rồi thì sao có thể quay đầu lại?

Đã có rất nhiều người ngồi bên trong hội trường. Nhìn khắp một lượt sẽ thấy quân phục của hải quân, lục quân và không quân xếp ngay ngắn. Kiều Ưu Ưu ngẩng cao đầu, ưỡn ngực đứng bên cạnh Trử Tụng, dù có giả danh thì cũng cần đóng cho giống, quân nhân mà, ngẩng cao đầu và ưỡn ngực mới giống.

Tuy nhiên, cô vẫn gặp phải người quen là Lương Thiệu Huyền (người biết rất rõ Kiều Ưu Ưu.)

“Ai chà, không ngờ Ưu Ưu mặc quân phục lại đẹp thế này.” Lương Thiệu Huyền tắt máy bộ đàm, thấp giọng cười nói.

Kiều Ưu Ưu ngại ngần vuốt nhẹ quân phục, tuy nó rất vừa vặn, ngay cả bảng tên treo trước ngực cũng là tên của cô, nhưng cô cứ cảm thấy đây là quần áo bị đánh cắp vậy.

“Chị đừng trêu em nữa, cứ như vừa đi ăn cắp về vậy.”

“Nói gì thế, bộ này là của em mà, nhanh ngồi vào chỗ đi, sắp bắt đầu rồi.”

“Thế còn chị?”

Lương Thiệu Huyền vẫy vẫy máy bộ đàm, “chị tới để làm việc nên phải ra phía sau.”

Ở mỗi vị trí đều có viết tên, ghế của Trữ Tụng nằm ở hàng thứ hai, Kiều Ưu Ưu chỉ là người quan sát nên phải ngồi ở phía sau. Lúc ấy, Trữ Tụng liên tục quay đầu lại để chắc chắn rằng cô vẫn còn ngồi đó. Kiều Ưu Ưu biết bản thân mình không có được sự tin tưởng từ Trữ Tụng, nên lúc này đây lòng cô có chút thất vọng.

Khi lãnh đạo cao cấp ngồi vào chỗ thì Kiều Ưu Ưu và những người khác đồng loạt đứng dậy hành lễ. Có trời mới biết được lúc đó cô chỉ muốn chui xuống cái lỗ nào ở dưới đất, vì khi đứng lên cô đứng chậm hơn mọi người, khi hành lễ cô cũng chậm hơn. Mọi người hành lễ thì cô lại bắt đầu suy nghĩ xem mình có nên hành lễ hay không? Đến khi chưa tìm ra kết quả thì toàn thể mọi người đã hành lễ xong. Cô chỉ còn biết xấu hổ ngồi xuống cùng mọi người.

Trong số các lãnh đạo có một người không mặc quân phục, người đó quay đầu lại, cô chỉ muốn trốn đi, nhưng cuối cùng cô cũng bị ông nhìn thấy, đó là bố chồng cô. Dù sao cô tới đây cũng đủ xấu hổ lắm rồi, nhìn thấy thì nhìn thấy vậy.

Sau đó là hàng loạt những bài diễn văn dài dằng dặc, Kiều Ưu Ưu vừa nghe vừa buồn ngủ như sắp rơi cả đầu xuống, cô lấy tay giữ lấy đầu, tay trái mỏi quá lại đến tay phải, sau đó lại đổi tay.

Bỗng nhiên có một tràng pháo tay lớn, lớn tới mức làm người tinh nhạy như Kiều Ưu Ưu suýt chút nữa trượt từ trên ghế xuống. Quân nhân vỗ tay đúng là mạnh thật đấy, vỗ tay như thế tay không phải là của mình vậy, vỗ liên tục không ngại đau. Kiều Ưu Ưu cũng ngừng đầu vỗ tay theo.

Một người áo xanh lam đứng lên bước tới bục chủ tịch, dáng người cao lớn, bước đi vững chắc. Dựa trên đôi mắt của Kiều Ưu Ưu, người đàn ông có dáng vẻ như vậy, dù không đẹp trai cũng sẽ có khí chất phi thường, nhất định là giống tốt.

Kiều Ưu Ưu nhìn anh bước từng bước lên bục chủ tịch, nhìn khuôn mặt nghiêng của anh vừa mơ hồ vừa có chút gì quen thuộc, anh đứng vững chãi ở chính giữa bục, hành lễ với các lãnh đạo ở đó. Sau đó anh quay mặt lại hướng xuống hội trường, hành lễ thêm một lần nữa. Chiếc mũ trên đầu anh che giấu đi ánh mắt tuyệt đẹp của anh, chỉ để lại một khuôn mặt đẹp trai và tuần tú vô cùng. Dáng người đứng thẳng và trang nghiêm.

Đây không phải lần đầu tiên Kiều Ưu Ưu trông thấy Trữ Tụng mặc quân phục, nhưng đây là lần đầu tiên cô cảm thấy anh thực sự là một quân nhân. Trên vai anh là cả Tổ quốc. Huân chương Chiến công rực rỡ trước ngực là minh chứng rõ ràng nhất của anh. Anh đã không còn là đứa trẻ vắt mũi chưa sạch, suốt ngày chỉ biết đi gây chuyện, đánh nhau, đấu đá không có gì là không biết của thuở nào. Thậm chí đã có lúc cô cho rằng Trữ Tụng sớm muộn gì cũng bị giam vào đồn cảnh sát.

Nhưng không biết bắt đầu từ khi nào, anh đã trở thành một quân nhân, trở thành một chiến sĩ lái máy bay? Còn cô với tư cách là vợ của anh đến hôm nay mới biết được rằng anh đã từng lập rất nhiều chiến công.

Giọng nói của người quân nhân ở trên bục như kéo Kiều Ưu Ưu trở về với hiện thực.

“Đồng chí Giải phóng quân Không quân, trung tá, phi công đặc cấp Trữ Tụng, trung đội trưởng trung đội 301, đã đạt thành tích vô cùng xuất sắc trong khóa huấn luyện tại Doanh trại Không quân Quốc tế vừa qua, được quân đoàn trao phần thưởng vinh dự cao quý nhất, đem vinh quang về cho đất nước, được trao tặng Huân chương Quân đội hạng nhất của Quân giải phóng Nhân dân Trung Quốc.”

Lần này thì Kiều Ưu Ưu vỗ tay rất tích cực, hai bàn tay đỏ lên cô cũng chẳng quan tâm vì cô cảm thấy lần này thật quá vinh dự.

“Trữ Tụng, trong nhiều trận chiến thực tế đã nhiều lần bảo vệ an ninh bầu trời Tổ quốc, dũng cảm chiến đấu, không tiếc thân mình bảo vệ và giành lại tài sản to lớn của đất nước. Ban tặng Huân chương Quân sự hạng nhất của Quân giải phóng Nhân dân Trung Quốc.”

Trận chiến thực tế? Không tiếc thân mình? Huân chương Quân sự hạng nhất?

Kiều Ưu Ưu đang cười tươi vì thấy vinh dự bỗng ngăn người, tiếng vỗ tay bên tai cô bỗng trở nên xào xạc, người đứng ở phía xa kia không phải là Trữ Tụng mà cô đã biết mười mấy năm qua, không phải là người chồng mà cô đã cưới được hai năm, là trung tá không quân đã lập chiến công hạng nhất. Tay phải giờ lên hành lễ rất lâu sau mới đưa xuống, tiếng vỗ tay vang lên không ngừng.

Trử Tụng rốt cuộc đã làm gì? Tại sao lại nhận được Huân chương Chiến công hạng nhất? Lãnh đạo bị làm sao vậy? Mới nói được một nửa, ngay đến cả lí do lập công cụ thể cũng không hề nhắc đến.

Một lúc lâu sau đầu óc Kiều Ưu Ưu vẫn trống rỗng, không biết nên làm gì, nên nghe cái gì, gặp người khác cũng không nghe rõ họ đang nói gì, nhìn thấy người khác vỗ tay thì do dự không biết có nên làm theo họ nữa hay không?

Sáng nay cô nói chuyện mà không suy nghĩ nên mới hỏi anh vì sao không có huân chương hạng nhất. Nhưng ai muốn nói gì thì nói, huân chương hạng nhất là cái phải dùng cả tính mạng để đổi lấy. Vậy sao Trử Tụng lại giành được? Trong quân ngũ anh ấy đã làm gì? Kiều Ưu Ưu ngẩng lên nhìn vị trí trung tâm ở ngay hàng ghế đầu tiên, ở đó xếp hàng mũ quân đội, ngoài những đỉnh đầu màu đen ra thì cô không nhìn thấy gì khác. Tin này mà truyền về nhà thì nên cảm thấy vinh dự hay lo sợ đây? Cô muốn biết bố chồng cô (cha Trử Tụng) lúc này cảm thấy như thế nào.

6. Chương 05

Sau đó những người lập công lần lượt lên nhận thưởng, Kiều Ưu Ưu không còn cảm thấy chán nản hay vui vẻ như lúc đầu mới tới, mà đầu óc cô lúc này vừa đau lại vừa choáng váng. Vậy nên cô lại suy nghĩ xem có nên tiếp tục xin nghỉ làm nữa hay không?

Cô đang nghiêm túc nghĩ xem việc nghỉ làm có làm ảnh hưởng tới tiền thưởng cũng như kì nghỉ của cô hay không. Tới khi mọi người đều lần lượt đi về, chỗ ngồi ở bên cạnh đều đã trống, cô vẫn ngồi yên ở đó.

Trử Tụng đi qua từng hàng ghế, xen qua dòng người tiến về phía Kiều Ưu Ưu, đứng trước mặt cô, rồi ngồi xuống bên cạnh Ưu Ưu nhìn cô đang ngồi thẩn người suy nghĩ. Kiều Ưu Ưu hình như cảm thấy được Trử Tụng đang ngồi bên cạnh mình nên hơi ngoảnh sang, hỏi: “Xin nghỉ làm thì nhớ nói rằng em bị chấn động não thật đấy nhé, được không?”

Trử Tụng cau mày, “được!”

“Thật à? Vậy em xin nghỉ tiếp, tiếp tục chấn động não.”

“Muốn chúc mừng anh hay muốn ở bên anh lâu hơn?” Trử Tụng nháy mắt, dưới ánh đèn đôi mắt đen của anh lấp lánh những tia sáng.

Kiều Ưu Ưu quay đầu lại, nhìn anh không chút cảm xúc.

Mọi người bên trong hội trường dần về hết, Trử Tụng đứng lên, giơ tay ra nói: “Đi thôi!”

Kiều Ưu Ưu nhìn bàn tay đang lơ lửng trước mặt, ngón tay thon dài mạnh mẽ, đây chính là bàn tay đã lái máy bay, nhờ vào đôi bàn tay này anh đã lập không ít chiến công, Kiều Ưu Ưu cô sao có thể nắm vào bàn tay này?

“Đi!” Kiều Ưu Ưu đứng lên, cánh tay chạm vào bàn tay của Trử Tụng rồi lướt qua.

Tay của Trử Tụng vẫn ở nguyên đó, anh nhìn vào bàn tay trống không của mình, ngón tay hình như vẫn còn vương lại chút hơi ấm khi cô lướt qua.

Ra khỏi hội trường, hai người, một người đi trước một người đi sau. Ở cách đó không xa có một chiếc xe quen thuộc đang đỗ, đứng bên cạnh là một người đàn ông mặc áo đen lịch sự hơi gật đầu với họ. Trử Tụng nắm lấy tay Kiều Ưu Ưu tiến về phía đó.

Cửa kính xe hạ xuống, Kiều Ưu Ưu vốn muốn tránh mặt nhưng lại không tránh được. Cô chỉ còn biết cúi đầu nói: “Con chào bố!”

Ông Trử hơi gật đầu, hiền từ nhìn Kiều Ưu Ưu, “Ưu Ưu rất có khí chất mặc quân phục đấy.”

“Cảm ơn bố!”

“Tối nay về nhà ăn cơm nhé!”

“Vâng!” Trử Tụng trả lời.

Cửa kia của xe lại mở ra, người con thứ hai nhà họ Trử bước xuống xe, ông Trử đi trước. Trử Dương là đại tá lục quân, đóng quân ở ngoại ô Bắc Kinh.

Trử Tụng nhìn thấy Trử Dương thì ngoác miệng cười: “Ôi, anh hai.”

“Ừ” Trử Dương trả lời. Người con thứ hai nhà họ Trử tính cách hướng nội, vô cùng ít nói, trông nghiêm nghị hơn cả ông bố, anh tiến lại gần nói với Kiều Ưu Ưu, “cảm ơn em, Ưu Ưu.”

Kiều Ưu Ưu ngẩn ra, lo lắng nghĩ đi nghĩ lại xem mình có đắc tội anh hai không.

“Minh Tử nói em sắp xếp thực tập cho con bé.”

Kiều Ưu Ưu thở phào, cười nói: “Anh hai, con bé cũng là cháu gái em, việc này đâu cần cảm ơn. Trử Tụng cũng cảm thấy đây là điều đương nhiên nên anh ấy chưa từng nói cảm ơn em.”

“Anh không phải chú ấy, mặt dày.” Câu nói này nói ra rất tự nhiên, không một chút khó khăn.

Ngay đến anh ruột cũng nghĩ vậy thì chắc chắn là nhân phẩm của anh có vấn đề. Kiều Ưu Ưu cười, gật đầu tán đồng.

Trử Tụng vòng tay qua cổ Kiều Ưu Ưu, khiêu khích nói: “Vợ của em muốn nói gì em cũng đồng ý, tư lệnh độc thân mau về nhà nghỉ ngơi đi, hai hôm trước mẹ đã chuẩn bị sẵn cho anh một cái máy tính cũ rồi đấy.”

Chắc là vì Trử Dương mặt mũi quá lạnh lùng nên các cô gái đều không dám lại gần anh. Vì thế nên đã ngoài ba mươi tuổi mà đến giờ anh vẫn chưa có bạn gái, mà chưa có vợ là vấn đề nan giải nhất cho đến thời điểm này của Trử gia.

Chương 8

Kiều Ưu Ưu quyết định rồi, cô sẽ tiếp tục xin nghỉ để về nhà ngủ bù!

Về đến nhà cô cởi ngay bộ quân phục khó chịu ở trên người xuống, nghĩ tới lời nói của bố chồng khen cô hợp với bộ quân phục, Kiều Ưu Ưu lại thở mạnh một hơi. Cũng may đó không phải bố đẻ của cô, nếu không có khi cô đã phải vào quân đội huấn luyện rồi cũng nên.

Trong nhà đã chuẩn bị sẵn bữa trưa, nhưng đột nhiên lại có tiếng gõ cửa “cộc cộc”, gõ mạnh như có thù oán gì vậy. Trử Tụng đặt đồ đạc trên tay xuống rồi ra mở cửa, bên ngoài là một đám người.

“Ôi... thật ngại quá, nghe nói Kiều Ưu Ưu bị ốm nên chúng tôi tới thăm, chúng tôi là đồng nghiệp của cô ấy.” Người gõ cửa là Sở Hân Duyệt, cô vốn rất mạnh mẽ nhưng vừa nhìn thấy Trử Tụng thì sự tự tin đó hoàn toàn biến mất, giọng nói trở nên vô cùng dịu dàng.

“Mời vào!” Trử Tụng cười và hơi nghiêng người sang một bên để nhường chỗ cho họ bước vào. Người đứng ở sau cùng đã tấn công thành công mọi tế bào trên người Trử Tụng, khiến anh chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu!

“Chào anh!” Trử Tụng lễ độ giơ tay phải ra, Tống Tử Đồng ngẩn ra một lúc rồi mới giơ tay ra.

“Chào anh!”

Trử Tụng vờ cười nói: “Lâu lắm không gặp.”

Tống Tử Đồng có chút bối rối, gượng gạo cười, “ồ, đã lâu không gặp.”

Những người khác trong đó có Sở Hân Duyệt đều tập trung sự chú ý vào Trử Tụng, họ không hề nhận ra điều gì khác giữa hai người bọn họ.

Kiều Ưu Ưu từ trong phòng ngủ bước ra nhìn thấy bọn họ bỗng dừng cảm thấy hôm nay là ngày thứ sáu. Cô nhìn thấy mấy người phụ nữ đang dồn ánh mắt về phía Trử Tụng, trong lòng rất khó chịu, nheo mắt nói: “Ai ấy người đến đây?”

“A, Ưu Ưu!” Sở Hân Duyệt chạy lại kéo tay cô, “cậu không sao chứ? Sao lại bị chấn động não? Sao không nằm trên giường nghỉ ngơi?”

“Cậu quan tâm đến tôi?”

“Ừ ừ!” Sở Hân Duyệt gạt đầu lia lịa.

Những người khác cũng chạy tới vây quanh cô như một đàn ong, cuối cùng cô cũng nhìn thấy Tống Tử Đồng. Hàng mày của Kiều Ưu Ưu nheo lại, cô tự giác quay về phía Trữ Tụng, mím chặt môi, vốn tâm trạng của anh đang rất tốt giờ bỗng dưng biến mất hoàn toàn.

Kiều Ưu Ưu chẳng biết tại sao bỗng dưng lại lo lắng, “tôi không sao, yên tĩnh nghỉ ngơi vài hôm sẽ khỏe thôi. Các cậu tập trung lại tới đây làm sao mà tôi tỉnh dưỡng được đây.”

“Ưu Ưu, cậu bị đập đầu nên tính khí cũng nóng hơn rồi nhỉ?” Sở Hân Duyệt nói.

Trữ Tụng tiến lại gần, vẫy tay với mọi người, “mọi người ngồi tự nhiên, nhân thể ở lại ăn trưa luôn nhé!”

“Cám ơn!” Đàn ông đẹp trai lại nhiệt tình như vậy chẳng trách khiến đàn bà vui sướng.

Cũng may nhà của Kiều Ưu Ưu cũng đủ lớn, bàn ăn cũng ngồi vừa, cô giúp việc nấu ăn khá ngon cộng với tài ứng biến xuất sắc nên bữa trưa vốn chỉ dành cho hai người họ sau ba mươi phút đã ười người ăn.

Từ đầu tới cuối Trữ Tụng đều diễn đạt vai một người chồng tốt, anh gấp thức ăn cho Kiều Ưu Ưu, hỏi nhỏ xem cô muốn ăn gì, hết mực dịu dàng khiến mọi người trên bàn ăn ai cũng ngưỡng mộ, trong đó có cả Tống Tử Đồng. Bữa ăn này anh cảm thấy không một chút ngon miệng.

Vì mọi người vội trở lại cơ quan nên vừa ăn xong bữa trưa họ liền đi luôn không dám ở lại lâu. Trữ Tụng thay Kiều Ưu Ưu tiễn họ tới bãi đỗ xe, hoàn thành xuất sắc vai người chồng tốt.

“Ôi lãnh đạo, sao xe anh lại bị xước vậy?”

Không biết ai vừa kêu lên một tiếng, khiến Trữ Tụng quay lại nhìn, Tống Tử Đồng nhìn đuôi xe bị xước nói: “Hai hôm trước không cẩn thận bị quệt nhẹ.”

“Vậy phải bắt họ đền tiền chứ!”

Tống Tử Đồng cười, “đi thôi”, rồi quay lại nói với Trữ Tụng, “vốn bọn tôi chỉ định tới thăm Ưu Ưu nhưng lại làm phiền bắt anh và cô ấy phải đón tiếp, thật xin lỗi.”

“Không có gì, sau này còn cần nhờ anh chăm sóc cho Ưu Ưu nhà tôi.”

“Nhất định rồi.”

Chiếc xe của Tống Tử Đồng lướt qua mặt Trữ Tụng, anh nhìn thấy vết xước mờ kia, tới khi xe rẽ sang hướng khác anh mới quay người đi vào thang máy.

“Xe đen.” Hôm đó Kiều Ưu Ưu cũng nói vậy. Nhưng cô lại không nói chủ nhân của chiếc xe đó chính là Tống Tử Đồng.

“Họ về rồi?”

“Ừ!” Trữ Tụng thay dép, đi vào nhà vệ sinh.

Kiều Ưu Ưu nhìn bóng anh, trên đó toát lên một khí chất “lạnh lùng vô tình.” Đây đâu phải là người chồng tốt khi này? Kiều Ưu Ưu bĩu môi, anh diễn thật không tồi, đến cô cũng bị cảm động.

Cô nhặt một viên sôcôla có hình dạng kì quái bỏ vào mồm, nằm trên ghế mềm nhìn chăm chăm lên trần nhà. Viên sôcôla dần tan trong miệng, vị ngọt của nó chảy xuống cổ họng, nhưng cô lại không thấy được cảm giác thích thú như mọi lần. Trữ Tụng vì sao lại không thích ăn sôcôla? Anh ấy sao vậy? Nhìn thấy các cô gái đẹp nên thế sao? Sao lại thay đổi nhanh thế?

“Hức!” Kiều Ưu Ưu ngồi thẳng lên: “Cũng khó tính gớm.”

Cô chạy nhanh vào đứng trước cửa nhà tắm, gõ cửa “cạch cạch” nhưng không thấy ai trả lời. Rõ ràng anh đang ở trong đó, chỉ có điều anh không muốn để ý tới cô đấy thôi.

“Trữ Tụng anh mở cửa ra! Em có chuyện cần hỏi anh. Mở cửa!” Kiều Ưu Ưu cuống lên, tiếng đập cửa ngày càng lớn nhưng vẫn không có ai trả lời, “anh mà không mở là em vào đấy!”

“Cạch!”

Cửa nhà vệ sinh mở ra, Trữ Tụng đứng ngay trước mắt cô, sau đó cô cảm thấy có mùi thuốc lá xộc thẳng vào mũi. Kiều Ưu Ưu nhăn mặt theo phản xạ, bịt chặt mũi, tay kia phẩy phẩy cho bay mùi thuốc lá trong không khí, “này, anh nói xem, chiến công hạng nhất là như thế nào?”

Trữ Tụng từ lúc vào nhà đã mang bộ mặt đơ đám, đến lúc này cũng vẫn chưa có chút thay đổi nào.

“Em cũng quan tâm à?”

“Vì sao lại lập được chiến công hạng nhất? Trữ Tụng anh đã làm gì vậy?” Kiều Ưu Ưu không phải kẻ ngốc, cô biết Huân chương Quân sự hạng nhất không phải ai cũng có thể có được. Nhẹ thì cũng phải là trọng thương, nhưng cái người ở trước mắt cô lúc này đây lại khỏe mạnh như vậy, đến kĩ thuật trong phòng ngủ cũng đã tăng lên, huống chi nói tới trọng thương? Từ trước tới nay đều là anh làm người khác bị thương chứ đã từng bị thương bao giờ đâu?

“Quan tâm tới anh à?” Trữ Tụng nhướn mày.

“Anh đừng cứ hỏi mà không trả lời em, bây giờ em đang nghiêm túc hỏi anh đấy. Mẹ có biết không? Hay là ba bố con anh lừa lại giấu cả nhà? Nếu đã cố giấu thì tại sao hôm nay còn bắt em tới xem nhận huân chương? Không sợ em đi mách mẹ, sau đó bắt anh chuyển nghề, nhốt anh ở trong nhà nuôi cá sao?”

Ánh sáng có chút tối tăm, Kiều Ưu Ưu cứ thế nói mà không hề để ý tới ánh mắt thất vọng của Trữ Tụng khi anh cúi đầu xuống. Trữ Tụng đi ngang qua vai cô, “tùy em, anh mệt rồi, ngủ một lúc đây.”

Kiều Ưu Ưu bị đẩy sang một bên nên tâm trạng rất phức tạp.

Một cánh cửa ngăn cách hai con người. Hai không gian. Trữ Tụng nằm trên giường, vốn dĩ anh rất mệt nhưng lại không thể bình tĩnh được. Kiều Ưu Ưu ngồi trên ghế sofa xem phim, rõ ràng là phim hài, nhưng sao cô chẳng thể cười nổi. Đầu óc cô như đang bay, bay mãi tới những nơi khác nhau, cả đầu là một đồng hồ hỗn loạn.

Cô bị sao thế này? Kiều Ưu Ưu ép mình bình tĩnh trở lại, suy nghĩ cẩn thận xem rốt cuộc mình bị làm sao. Trái tim cô rối bời vì Trữ Tụng lập công hạng nhất, nhưng tới hôm nay cô mới biết. Còn về câu chuyện làm thế nào lập được chiến công thì anh lại không nói, cô có phải là đã không làm tròn trách nhiệm của người vợ, hay là chồng cô đã quá xem nhẹ vai trò người vợ của cô? Việc lớn như vậy mà tới khi công bố với tất cả mọi người thì cô mới biết, đây là hậu quả của cuộc hôn nhân vô tình này mang lại sao?

Cô có quyền được biết lí do của tất cả những chuyện này, nhưng anh lại không muốn kể cho cô nghe. Vậy tại sao anh lại thay đổi tính khí nhanh như vậy? Lúc này người nên tức giận không phải là cô sao?

Kiều Ưu Ưu cắn móng tay, càng nghĩ càng thấy bất an, hay là tại Tống Tử Đồng đã nói gì với anh ấy? Cô móc điện thoại ở dưới khe ghế lên gọi cho Sở Hân Duyệt.

“Mới đây mà đã nhớ tôi rồi sao? Tôi chỉ vừa mới về thôi mà.” Kiều Ưu Ưu chẳng có tâm trạng để đùa với Sở Hân Duyệt, “lúc này khi mọi người về, có gì khác thường không?”

“Cái gì khác thường cơ?” Lời nói của Kiều Ưu Ưu khiến cô chẳng hiểu gì.

Kiều Ưu Ưu cân nhắc rồi hỏi: “Lãnh đạo có nói gì không?”

“Nói gì? Không nói gì cả.”

“Thế còn chồng mình?”

“Cũng không nói gì cả. Kiều Ưu Ưu cậu sao thế? Sao cứ thần bí vậy? Đừng nói là cậu bị đập đến hồng đầu rồi nhé!”

“Biến, tôi vẫn khỏe chán, cúp máy đây!”

Kiều Ưu Ưu vẫn bứt rứt, cô liên tục uống nước, không quan tâm là cơ thể cần nước hay là do phản ứng có điều kiện khiến cô muốn uống nước. Sau đó cô lại chạy vào nhà vệ sinh mấy lần, đến khi đi hết cô mới dừng lại.

Sau khi bộ phim kết thúc, Trữ Tụng tỉnh dậy đầu óc rối bời, mặc trên người bộ quần áo ngủ mềm rộng màu nâu nhạt, bước chân trần đi ra. Anh đi lướt qua trước mặt Kiều Ưu Ưu vào bếp uống nước. Quần áo là do cô mua, mỗi bộ đều rất vừa vặn, không biết là do cơ thể anh có số đo chuẩn hay là mắt cô nhìn chính xác.

Uống hết cốc nước, Trữ Tụng đi ra phòng khách, ngồi xuống bên cạnh Kiều Ưu Ưu, giành lấy đồ ăn vặt từ tay cô rồi cho thẳng vào mồm.

Kiều Ưu Ưu trừng mắt nhìn anh, cô rất muốn hỏi anh đôi chút nhưng tâm trạng của anh lúc này có phải đang rất u ám? Hơn nữa cô còn rất muốn biết lúc này vì sao anh đột nhiên lại thay đổi như vậy?

“Cứ nhìn đi, không nhìn sẽ chẳng còn cơ hội nhìn nữa đâu.” Trữ Tụng nhét đồ ăn vào mồm rồi chăm chú nhìn tivi.

“Anh có ý gì vậy?” Kiều Ưu Ưu tiếp tục quay đầu lại nhìn anh.

“Vừa nhận được điện thoại, ngày mai phải trở lại doanh trại” nói xong anh quay lại nhìn Kiều Ưu Ưu, nhếch miệng cười với cô, “quấy rầy em nhiều ngày rồi, thật vô cùng xin lỗi.”

Kiều Ưu Ưu nghe câu nói của anh xong thì lửa giận dâng lên ngàn ngút, anh coi cái nhà này là gì chứ? Quán trọ sao? Vậy cô là cái gì? Gái bao cũng cần phải trả tiền, anh vừa ăn uống vừa mua vui mà đến một xu cũng không cần bỏ ra, ở đâu lại có chuyện dễ dàng như vậy?

Kiều Ưu Ưu cướp lại gói đồ ăn vặt trên tay anh, lấy chân đá anh ngã từ ghế xuống. Trữ Tụng chẳng phản ứng gì, anh ngồi lên rồi phủi mông đi mất.

Chương 9

Bữa tối ở nhà họ Trữ đông đủ tất cả mọi người, trừ gia đình nhà anh cả.

Nhà họ Trữ bây giờ chỉ thiếu trẻ con, điều này khiến cho bà Trữ vô cùng bất mãn. Trữ Minh Tử là đứa bé được ông Trữ nhận nuôi, hơn nữa lại không phải ở độ tuổi mà bà Trữ mong muốn. Nhà anh cả có một đứa con gái, nhưng anh ấy lại sống ở tỉnh khác, vì thế cháu gái cũng không được ở bên cạnh bà nội. Anh hai thì chẳng mong được gì, đã ngoài ba mươi tuổi đầu rồi mà vẫn chưa có bạn gái, có hy vọng nhất vẫn là cậu con trai thứ ba. Sau khi kết hôn tưởng rằng năm tiếp theo sẽ sinh cho bà một đứa cháu mập mạp, nhưng đã hai năm trôi qua mà vẫn chẳng có động tĩnh gì, bà làm sao mà không lo cho được?

Thông tin hôm đó ở nhà họ Kiều, Trữ Tụng đồng ý sinh con đã truyền tới tai bà Trữ, bà đương nhiên rất vui mừng. Gặp lại Kiều Ưu Ưu bà cũng không dùng những lời nói “đả kích” nữa mà ân cần hỏi thăm, hơn nữa còn cho cô rất nhiều đồ tẩm bổ.

Cả nhà được ngồi ăn cùng với nhau nên trong lòng bà Trữ rất vui, bà rất nhớ Trữ Tụng và Trữ Dương tuy nhiên hề cứ nhìn thấy họ là bà lại tỏ ra không hài lòng. Trữ Tụng ở cách bà quá xa, hai mẹ con thường xuyên không gặp mặt, còn Trữ Dương thì đỡ hơn vì anh đóng quân ở ngoại ô Bắc Kinh, nhưng việc anh không có bạn gái lại làm cho bà vô cùng sốt ruột.

Bà Trữ kéo Kiều Ưu Ưu ra ngồi cạnh bà, vừa ăn vừa dặn dò cô thứ gì nên ăn nhiều, thứ gì tính hàn tốt nhất không nên ăn, bà dồn hết sự quan tâm vào cô mà bỏ qua luôn hai người con trai khó khăn lắm mới được trở về nhà của mình.

“Mẹ à, Ưu Ưu phải giữ dáng nên những gì mẹ nói cũng vô dụng thôi.” Trữ Tụng vừa gắp xương cá ra vừa lãnh đạm nói, lời nói của anh như có chứa ẩn ý gì bên trong.

Bà Trữ neho mắt nhìn Kiều Ưu Ưu, bà đoán ngay ra hình như hai đứa này đang cãi nhau thì phải. “Con không có ở nhà nên cũng chẳng có tác dụng gì, mẹ mà là mẹ đẻ của Ưu Ưu thì nhất định mẹ sẽ bắt hai đứa ly hôn ngay.”

Lời nói vừa dứt thì cả bàn im lặng như tờ. Trữ Tư nuốt chút nữa cắn vào lưỡi mình, Trữ Minh Tử đang nói chuyện vui vẻ với Trữ Dương nghe bà Trữ nói xong liền vội vàng im lặng, tập trung ăn. Còn Trữ Tụng, vốn tưởng rằng đã gắp hết xương cá ra rồi lại bị mắc trúng xương cá, anh ho dữ dội, cuối cùng cái xương vẫn không chịu ra nên anh chỉ còn cách nuốt một miếng cơm thật to. Ngay đến ông Trữ nghe xong cũng buông đũa xuống.

Bà Trử như người ở ngoài cuộc, không hề để ý tới lời nói như bom nổ của mình, cũng chẳng để ý xem có phải bà vừa khiến một số người nổ tung hay không, bà thản nhiên múc một bát canh đặt trước mặt Kiều Ưu Ưu, dặn cô phải uống nhiều canh, còn nói cô gầy quá nên cơ thể bị suy nhược.

Kiều Ưu Ưu im lặng ăn cơm, ở Trử gia, cô luôn giữ hình tượng người con dâu ngoan hiền, chưa bao giờ cãi nhau với Trử Tụng và là một người vợ tốt trong mắt mọi người. Nhưng thực tế cô sớm đã thu phục được Trử Tụng, chỉ là anh có sức chịu đựng quá tốt nên hoàn toàn không có phản ứng gì. Nếu không bởi hai từ “ly hôn” mà bà Trử nói thì anh chắc chắn sẽ không bị mắc phải xương cá.

“Ưu Ưu, bố con dạo này có khỏe không? Lâu lắm rồi bố không gặp bố con.”

“Gần đây sức khỏe của bố con rất tốt ạ, bố cứ yên tâm.”

Bố đẻ của Kiều Ưu Ưu và bố của Trử Tụng là bạn bè đã nhiều năm, nhưng vì lí do sức khỏe nên ông đã nghỉ hưu sớm, hàng ngày ông ở nhà trồng hoa, nuôi mèo và đánh cờ với mấy bác hàng xóm, hoặc đi đánh golf dành cho người già.

“Công việc của con vẫn thuận lợi chứ?”

“Vâng, vẫn tốt ạ.” Kiều Ưu Ưu ngoan ngoãn cười đáp.

Ông Trử gật đầu, chuyển chủ đề “quan tâm” sang Trử Tụng.

“Ngày mai con trở về quân ngũ hả?”

“Vâng!” Khó khăn lắm Trử Tụng mới nuốt được cái xương cá vào bụng, ngẩng cổ uống không ít nước.

Ông Trử thấy sắc mặt vợ thay đổi không ít bèn vội vàng dặn dò Trử Tụng: “Đừng có đi lâu quá mà không có tin tức gì, nhớ gọi điện ẹ con thường xuyên.”

Trử Tụng gật đầu, cười nịnh với bà Trử, “mẹ à, mỗi ngày con sẽ gọi điện ẹ một lần, làm ẹ phát chán con thì thôi.”

Trử Tụng không biết nói gì nữa, cười với bà Trử rồi quay đầu sang nháy mắt với Trử Tư, anh hiểu ngay bèn tiếp lời: “Phải rồi, còn tiền ăn tháng này, mọi người lấy tiền ra nộp nào, bố mẹ không thể nuôi không đâu, nhanh lên.”

“Im mồm!” Bà Trử vừa quay đầu lại nhìn một cái là Trử Tư lập tức gấp thức ăn. Bà quay sang Trử Tụng dặn dò rất nghiêm túc, mà thực ra là bà đang ra lệnh: “Mẹ đã nói rõ rồi đấy, nghe hay không thì tùy con, nhưng mẹ rất nghiêm túc đấy. Năm nay sắp qua rồi thì không nói, trong năm sau con phải ẹ được bé cháu, nếu con không muốn mẹ sống thoải mái thì con cũng đừng mong được yên ổn!”

Kiều Ưu Ưu nắm chặt đôi đũa trên tay, chỉ sợ không để ý sẽ đánh rơi xuống đất mất. Cũng may là bà Trử không biết Kiều Ưu Ưu phản đối chuyện có con, chứ nếu không bà chắc chắn sẽ đá cô từ trên ghế xuống đất.

“Bà nội, cháu cũng là cháu gái của bà mà, bà không thể kì thị tuổi của cháu quá lớn.” Trử Minh Tử chớp mắt nói có chút ầm ức.

Trử Tư gõ cốc, vui vẻ tiếp lời: “Bà nội cháu không phải là kì thị tuổi tác của cháu, mà chính là kì thị cháu.”

Trong chốn hậu cung của nhà họ Trử thì Trử Minh Tử là người đứng đầu, cô gái hai mươi tuổi, cao 1m74.

“Bà nội không phải là kì thị cháu hay là tuổi tác của cháu...” Ưu Ưu nói ghé sát vào tai anh nói nhỏ: “Giới tính.”

Giọng nói rất nhỏ nhưng Trử Dương vẫn nghe thấy được, anh nheo mày, Trử Tư mặt mày xanh lại.

“Hai đứa đừng có thì thầm to nhỏ nữa, đợi tí nữa tôi sẽ giải quyết nốt chuyện hai đứa.” Bà Trử thay ông Trử tiếp tục “quan tâm” Trử Dương. Vẫn là giọng nói không hài lòng trút giận lên con trai: “Thời hạn một năm cũng được dành cho con, trong năm sau phải cưới vợ, đừng nói với mẹ là con không có thời gian rảnh rồi, Trử Tụng nó còn kết hôn được thì tại sao con lại không thể? Vẫn là câu nói đó, nếu con không muốn mẹ sống thoải mái thì con cũng đừng mong được yên ổn!”

Trử Dương không trả lời khiến bà Trử rất không vui, bà đập bàn cao giọng hỏi: “Con nghe rõ chưa?”

“Vâng!”

“Vâng? Lại muốn gặt mẹ à? Mẹ đã chọn giúp con một cô gái rất tốt, ngày mai con tranh thủ đi gặp nhé!”

“Vâng!”

Tính khí Trử Dương vẫn như vậy, nói nhiều hơn một từ sẽ là lãng phí, dù có là con trai của mình đi nữa thì bà Trử cũng chẳng có cách nào thay đổi. Lời nói dù có tốt đẹp tới đâu đi chăng nữa nếu không thích thì cũng chả có tác dụng gì.

Kiều Ưu Ưu liếc mắt sang bên cạnh, hạ giọng nói với Trử Tụng: “Anh thấy chưa, là em đã cứu anh ra khỏi biển lửa, nếu không bây giờ chắc người bị mắng sẽ là anh.”

“Vây em làm người tốt thì làm cho tới cùng đi, nhân tiện sinh cho anh một thằng con trai.”

Kiều Ưu Ưu nghiêng người trở lại không trả lời anh, cô thực sự chưa chuẩn bị tinh thần có con nhưng cô cũng không nói thêm gì nữa, dù sao Trử Tụng cũng sắp phải đi rồi, một lần đi của anh cũng đến nửa năm hoặc mười tháng, hơn nửa năm trôi qua họ cũng chỉ gặp nhau không tới hai ngày, chẳng dễ gì mang thai được. Đứa trẻ ra đời còn phải có cả thiên thời địa lợi nhân hòa!

Trử Tư cúi đầu cười thầm, đây chính là hậu quả của việc họ không quan tâm đến nhà cửa trong thời gian dài. Nhưng anh không ngờ một giây sau chính anh cũng bị ngọn lửa kia tìm tới.

“Còn con, Trử Tư, con đừng có ở đó mà vênh mặt đắc ý, mẹ cảnh cáo con, con bỏ ngay những tật xấu của con đi, sống yên ổn ẹ được nhờ, nếu có chuyện gì xảy ra mà đến tai mẹ thì mẹ sẽ đích thân đập luôn cái “xe ba bánh” của con đấy.”

“Xe ba bánh” là tên của chiếc xe mà bà Trử tặng cho Trử Tư, nhưng đó là một chiếc xe thể thao hình phẳng, giống như nằm dính sát xuống mặt đất, nên mới gọi là “xe ba bánh”. Từ lần đầu tiên Trử Tư lái chiếc xe về nhà bà đã không hài lòng, nên đã ra lệnh cho anh khi về nhà thì không được lái chiếc xe đó.

Bà Trử như vừa ăn phải thuốc súng, trừ phu quân của mình ra thì nhìn ai là mắng đấy. Ông Trử cũng cảm thấy các con tụ tập lại ăn uống thật chẳng dễ dàng gì, nên nói những câu vui vẻ một chút, nhưng những lời này ông cũng chẳng nói ra nữa.

Mọi người đều nhất trí cho rằng: Tính khí nóng nảy của bà Trử là do bà được ông Trử chiều quá nên quen. Từ ngày họ bắt đầu nhớ được mọi chuyện thì chưa bao giờ họ nhìn thấy ông Trử đỏ mặt tức giận với bà, cãi nhau lại càng không. Từ trước tới nay dù bà Trử có tức giận thế nào đi chăng nữa thì ông Trử cũng rất ân cần dỗ dành và khuyên nhủ. Đây là một ví dụ sống, một bài học thực tế cho chúng ta thấy không nên cưng chiều bà xã quá mức!

* * *

Sau bữa cơm tối, Kiều Ưu Ưu và Trử Tụng ngồi một lúc rồi lái xe về nhà. Trên đường về nhà họ đi qua nơi làm việc của Kiều Ưu Ưu, trong lúc đợi đèn đỏ, Kiều Ưu Ưu theo thói quen quay lại nhìn. Trử Tụng thấy thế vô cùng khó chịu, anh nói: “Chỉ là một tòa nhà xấu xí như cái quần cộc có gì đáng nhìn đâu.”

7. Chương 06

“Vẫn còn đẹp hơn anh.”

Trử Tụng nghiêng người qua, hướng mắt về phía cô đang nhìn, sau đó anh nói nhẹ vào tai cô: “Em biết là anh không mặc quần cộc mà.”

Kiều Ưu Ưu nhăn mặt, đẩy anh xa ra: “Trử Tụng có phải anh sắp phải đi nên tâm trạng phần khích gáp bội không?”

Trử Tụng nhún vai, khởi động xe băng qua ngã tư. Không khí đang vui vẻ bỗng chỉ vì một câu nói mà khiến nhiệt độ trong xe trở nên lạnh lẽo như ở bên ngoài. Bản thân Kiều Ưu Ưu cũng không lí giải nổi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sau khi kết hôn đây là khoảng thời gian hai người ở bên nhau nhiều nhất, nhưng giờ họ lại không thể giống như trước kia, dù có cười nói, mắng mỏ nhau thế nào thì cũng chẳng xảy ra chiến tranh lạnh bao giờ. Nhưng giờ đây, ở giữa họ hình như đang dựng nên một lớp băng mỏng. Đây có phải là sự khác biệt giữa bạn bè và vợ chồng không? Những người hiểu nhau chưa chắc đã yêu nhau, mà những người yêu nhau cũng chưa chắc sẽ chờ đợi nhau.

Ánh sáng từ đèn neon bên đường soi rọi vào khuôn mặt của hai người họ, lúc sáng lúc tối. Trử Tụng nghiêng đầu nhìn Kiều Ưu Ưu, môi anh mím chặt lại, bàn tay nắm chặt vào vô lăng. Bất chợt anh kéo mạnh vô lăng rồi giảm tốc độ ghé sát vào lề đường.

“Ưu Ưu!”

“Ừm!”

“Chúng ta đi dạo một lúc nhé!”

Kiều Ưu Ưu nhìn ra bên ngoài cửa xe, gật đầu đồng ý.

Trử Tụng đứng ở bên đường, ngắm nhìn con phố đã không còn giống như trong kí ức của mình, trong không khí nồng nặc mùi xăng xe và khói xe. Đến vật còn thay đổi, hướng chỉ là người.

“Đi thôi!” Kiều Ưu Ưu ở bên cạnh thúc giục anh.

“Đi nào! Lâu lắm không tới đây, mỗi lần đi qua đều muốn dừng lại nhìn một chút.” Nói xong, anh nắm lấy bàn tay Kiều Ưu Ưu, kéo cô lên khỏi qua hàng xe ô tô băng qua đường.

Hồi nhỏ, anh thường thích tới đây đi dạo, khi đó không có nhiều nhà cao tầng, cũng chẳng có nhiều đèn neon như bây giờ. Cứ đến mùa đông, mọi người đều mặc thật nhiều áo giống như chiếc bánh trứng, vừa đi vừa kéo áo, miệng không ngừng phả ra từng lớp khói trắng. Bàn tay và chóp mũi đỏ ửng lên cũng không để ý. Có rất nhiều cách chơi khác nhau, họ nô đùa rất vui vẻ.

Trử Tụng ngẩng cổ vừa đi vừa nhìn rất chăm chú. Anh liên tục hỏi chỗ này trước kia là cái gì, con sư tử trước kia đâu mất rồi, sân vận động sao lại thay đổi thế này? Cả chim bồ câu nữa?

Anh vẫn còn nhớ, ngày trước có rất nhiều chim bồ câu bay qua đây, ngày đó sân vận động mới được xây dựng nên bọn họ thường trốn ra đây xem các trận đấu. Để trốn vé, họ đã nghĩ đủ mọi cách khác nhau, tìm ra rất nhiều đường nhỏ để có thể lách vào bên trong.

“Chim bồ câu đều bị anh ăn hết rồi còn đâu.” Kiều Ưu Ưu nói.

Trử Tụng hất nhẹ cằm chỉ về hướng trước mặt: “Đi mua kẹo hồ lô đi.”

Kiều Ưu Ưu làm mặt không thích, “anh lớn từng này rồi mà còn đòi ăn kẹo hồ lô.”

“Một câu thôi, có mua không?”

“Sao anh không đi?”

Trử Tụng ngẩng cao đầu đồng ý nói: “Không có tiền!”

“Xem anh kia.”

* * *

Đàn bà giữ tiền, đàn ông ỷ lại vào đàn bà, tuy rằng không được hài lòng cho lắm nhưng Kiều Ưu Ưu vẫn móc từ trong túi ra vài đồng tiền lẻ mua cho Trử Tụng một xiên kẹo hồ lô, đưa cho Trử Tụng như đồ trẻ con, kiễng gót chân lên vỗ vào đầu anh, nói vô cùng hiền từ: “Ngoan, cô cho cháu xiên kẹo hồ lô nhé, sau này nếu nghe lời thì cô sẽ đối xử tốt với cháu.”

Chương 10

Tay của Trữ Tụng luôn nắm chặt lấy Kiều Ưu Ưu, họ đi chậm theo dòng người, tay kia anh cầm lấy xiên kẹo hồ lô, không biết nó có ngon thật không mà anh ăn trông rất ngon miệng, làm Kiều Ưu Ưu nhìn cũng thấy thèm.

“Em ăn không?” Trữ Tụng đưa xiên kẹo đã ăn gần hết lên trước mặt Kiều Ưu Ưu, trên miệng anh vẫn dính một viên đường nhỏ.

“Ngon thế cơ à?”

“Em chưa ăn bao giờ à?” Trữ Tụng ra vẻ rất lưu manh, anh giẫm mạnh chân, hét lên: “Ôi trời ơi! Này, em lớn lên như thế nào vậy? Đến kẹo hồ lô cũng chưa từng ăn qua? Ái chà, thật đáng thương, lại đây đừng buồn nữa, anh cho em ăn này.”

Nói xong, anh dùng miệng cắn một viên kẹo hồ lô rồi hướng về phía miệng của Kiều Ưu Ưu, làm động tác như muốn đút cho cô, “nào em gái...”

“Anh đừng có làm em xấu hổ nữa!” Kiều Ưu Ưu đẩy anh ra, nhưng đầu anh to quá nên cô không đẩy được.

“Đến đây nào em gái, đừng ngại mà.” Trữ Tụng ngậm trong miệng một viên kẹo hồ lô nên nói không được rõ ràng, anh cứng đầu tiến sát vào trước mặt Kiều Ưu Ưu, cô tránh đi nhưng anh nhất định dùng cánh tay ôm chặt eo cô lại để cô không thể chạy thoát.

“Vẫn không dừng lại à? Anh thực sự muốn cho cả cái thành phố Bắc Kinh này đều biết anh là tên lưu manh à?” Kiều Ưu Ưu chống tay lên ngực anh tránh né, cô cùng với nét cười giữa hàng lông mày đã minh chứng cho tâm trạng vô cùng vui vẻ của cô lúc này.

Vậy nên Trữ Tụng lại càng hứng khởi, anh không hề rời lỏng tay, “anh còn có phong cách hơn lưu manh đó, anh như vậy được gọi là “rắn” trong vùng, nào em gái, đừng trốn nữa.”

Người trên phố rất đông, họ đa phần đều vô thức quay lại đôi tình nhân trẻ đang trêu đùa nhau nơi góc phố, có người thấy ngưỡng mộ, cũng có người xem cho biết, dù sao chỉ cần nhìn vào cũng sẽ khiến người ta cảm thấy hạnh phúc. Kiều Ưu Ưu đang đắm chìm trong cảm xúc nên cô đâu còn tâm trí để ý ánh mắt của những người xung quanh. Cô chỉ biết rằng anh sắp phải đi rồi, thời gian còn lại không còn nhiều, tốt nhất không nên cãi nhau nữa.

Kiều Ưu Ưu cuối cùng cũng không trốn thoát khỏi anh, viên kẹo hồ lô đã được anh đút vào trong miệng cô, chua chua ngọt ngọt, đôi môi mềm của anh lướt nhẹ qua vô cùng dịu dàng, đem theo hơi lạnh của không khí, đôi môi ấy bỗng giống như một liều thuốc tê khiến cô cảm thấy tê dại, cô gần như quên mất lúc này trong miệng cô đang ngậm một viên kẹo hồ lô lớn.

* * *

Nụ hôn nhẹ diệu kì nơi góc phố giống như viên đá nhỏ làm phá vỡ mặt hồ phẳng lặng. Hai người nhìn nhau, thăm sâu trong đôi mắt mỗi người ngoài hình bóng của nhau ra thì còn có những cảm xúc mà cả hai đều cảm thấy thân thuộc. Trữ Tụng siết chặt cánh tay đang ôm lấy eo Ưu Ưu còn tay kia nắm lấy tay cô. Trong dòng người đông đúc, anh nóng lòng chỉ muốn chạy ngay trở lại xe của mình.

Kiều Ưu Ưu chạy chậm theo bước chân của Trữ Tụng, cùng anh vượt qua dòng người rồi sau đó bị anh kéo vào trong xe, cánh cửa xe bị đập “bình” một tiếng lớn. Anh khởi động xe, chiếc xe lao đi nhanh như lười gươm, nhưng lúc này người và xe cộ đều rất đông, anh bất ngờ giảm tốc độ làm chiếc xe chạy phía sau suýt chút nữa thì đâm vào. Kiều Ưu Ưu hoảng hốt kéo cánh tay anh, cũng may Trữ Tụng phản ứng nhanh nên kịp thời đạp phanh, nếu không thì lại xảy ra một vụ tai nạn giao thông rồi.

Chiếc xe đột ngột phanh lại khiến hai người bật mạnh về phía trước rồi lại bật ngược trở lại, hai người đã tỉnh táo trở lại. Kiều Ưu Ưu sợ hãi quay lại nhìn đuôi xe phía sau, hít sâu một hơi rồi bắt đầu cười lớn, mắt cô híp lại cười rất thoải mái. Trữ Tụng nhìn cô rồi cũng cười theo. Kiều Ưu Ưu đập tay lên vai anh, nói không thành tiếng. Bọn họ cứ cười như vậy rồi bỗng nhiên không hiểu tại sao mình lại vui đến thế.

Trữ Tụng khởi động lại xe, nhìn trước ngó sau rồi lái xe chậm chậm đi tiếp. Chiếc xe về đến nhà an toàn, không vượt xe khác, mà cũng không vượt đèn đỏ, yên ổn về tới tận trước cửa nhà. Về tới nhà họ lại bất ngờ gặp lại cô bé Ưu Ưu, người lần trước đã che bộ quần phục của anh không được đẹp.

Cô bé rõ ràng vẫn chưa quên Trữ Tụng, vừa nhìn thấy anh liền chạy về nấp sau lưng mẹ. Nhà cô bé và Kiều Ưu Ưu ở cùng một tòa nhà, Trữ Tụng ít khi về nhà nên chưa từng gặp họ.

Tên của họ phát âm giống nhau nhưng ý nghĩa lại khác nhau. Kiều Ưu Ưu xem ra rất quý cô bé, mỗi lần gặp cô bé đều giống như nàng công chúa xinh đẹp, mặc các kiểu váy khác nhau, khuôn mặt nhỏ trắng trẻo đáng yêu, nhìn chỉ muốn nhéo vào má một cái.

“Ưu Ưu!” Kiều Ưu Ưu quỳ xuống chào cô bé.

Ưu Ưu nhìn Trữ Tụng rồi lại lùi về phía sau, giọng nói nhỏ: “Chào cô Ưu Ưu!”

Kiều Ưu Ưu không hiểu nguyên nhân nên hỏi: “Ưu Ưu, sao thế?”

Mẹ Ưu Ưu cười có chút khó xử, bà nói: “Con bé sợ người lạ ấy mà, không sao đâu.”

Kiều Ưu Ưu ngược đầu nhìn Trữ Tụng rồi cười nói: “Thế à, vậy để hôm nào cô bảo chú mời Ưu Ưu ăn sôcôla nhé? Như vậy sau này sẽ quen thôi.”

Ưu Ưu nhìn mẹ rồi lại quay sang lo sợ nhìn Trữ Tụng, Trữ Tụng quỳ xuống nhìn thẳng vào Ưu Ưu rồi nở một nụ cười dịu dàng hòa nhã với cô bé. Hôm đó anh không cố tình dọa cô bé, chỉ là hình như bọn trẻ con hơi nhạy cảm quá thì phải.

Ưu Ưu chớp mắt nhìn Trữ Tụng, một lúc sau mới rụt rè hỏi: “Chú ơi, chú có giận cháu không?”

“Tất nhiên là không rồi, Ưu Ưu nói đúng lắm, chú cũng thấy màu xanh lam không đẹp bằng màu xanh lá cây.”

“Thế à?”

“Ừ!” Trữ Tụng thật thà gật đầu.

Mẹ của Ưu Ưu ở bên cạnh cảm thấy khó xử quá, bà quay sang xin lỗi Trữ Tụng, “thật ngại quá, hôm đó tôi đã nói hơi quá, anh đừng để ý nhé!”

“Không sao!”

Kiều Ưu Ưu mơ hồ, không hiểu giữa họ đã xảy ra chuyện gì? Sau khi vào thang máy, Trữ Tụng mới kể chuyện ngày hôm đó cho cô nghe, Kiều Ưu Ưu lúc này mới đưa ra kết luận, “không có con là quyết định chính xác, có con rồi nhất định sẽ bị anh dọa cho khóc thét thôi.” Kiều Ưu Ưu nói một hơi liên tục làm Trữ Tụng giận dữ, cửa thang máy vừa mở anh liền kéo cô ra, ép sát cô vào cánh cửa rồi trừng phạt cô bằng một nụ hôn mạnh mẽ. Tay anh không quên cầm chìa khóa và mở cửa.

Cánh cửa nhà vừa mở ra, Trữ Tụng dùng sức ôm chặt Kiều Ưu Ưu vào lòng, Kiều Ưu Ưu cũng lấy hai chân vòng qua eo anh, hơi nóng phả vào cổ khiến cô bật cười khanh khách. Tiếng cười của cô như bàn chân nhỏ của chú mèo, nhẹ nhàng đi thẳng vào trái tim Trữ Tụng, rất dễ chịu.

“... Ừm...”

Lưỡi anh điên cuồng khuấy động khoang miệng cô, hút hết không khí khiến cô khó thở, toàn thân mất hết sức lực, chỉ có thể nằm dựa vào cơ thể anh.

Trữ Tụng ôm Kiều Ưu Ưu nằm lăn xuống giường, họ lăn một vòng trên chiếc giường lớn, Kiều Ưu Ưu lật người rồi ngồi quỳ lên cơ thể anh. Một tay anh kẹp chặt lấy eo cô, xóa bỏ khoảng cách giữa hai người, tay kia kéo mạnh quần áo trên người cô, thô bạo lột bỏ quần áo của cô. Ưu Ưu chẳng quan tâm cô đã mất bao nhiêu tiền để mua những bộ quần áo kia, cơ thể và tâm trí cô lúc này chỉ muốn nhanh chóng có được anh, một giây cũng không thể đợi được nữa.

Lãnh địa nhạy cảm mềm mại của cô áp chặt lấy nơi ấm nóng của anh, không ngừng cọ xát, ngón tay cô vội vã tháo bỏ thất lưng của anh. Quần áo trên người cô sớm đã bị Trữ Tụng “người rừng” cởi hết ra. Tay anh lướt đến hông cô rồi tiến thẳng vào vùng sâu thẳm, khiêu khích, anh muốn có cô ngay lập tức, nhưng anh vẫn lo cơ thể cô chưa thể chịu đựng được.

“... Á! Trữ Tụng...” Cô rên lên từng tiếng, hai má ửng đỏ. Cô run rẩy nắm lấy anh, cảm giác trống rỗng không ngừng tấn công cô, cô gần như không thể chịu đựng được nữa.

Đàn bà ở trên hoàn toàn không thể làm cho cả hai thỏa mãn. Trử Tụng giơ chân, lật người đè cô xuống bên dưới mình.

“Em có muốn không?”

“A... muốn...”

Ánh mắt Kiều Ưu Ưu mờ ảo, quyến rũ, ngón tay thon dài giữ chặt lấy cánh tay mạnh mẽ của anh, không ngừng chuyển động eo để thỏa mãn nhu cầu của mình.

“Em muốn ai?” Trử Tụng nghiêng chặt rằng, anh ghé sát tai cô thì thầm, xấu xa liếm liếm tai cô, nghe tiếng cô gần như muốn phát khóc, cầu xin anh, rên nhẹ tên anh, Trử Tụng, Trử Tụng.

Anh tiến thẳng vào cơ thể cô, thời khắc đó khiến cô đau như muốn run lên.

Anh dụi đầu vào trước ngực cô, không ngừng tăng tốc với tần suất nhanh hơn, Kiều Ưu Ưu run lên từng đợt, bị tấn công khiến cô mất hết lí trí, đầu óc là một khoảng trống mơ hồ, tim đập mạnh hơn, ôm chặt lấy anh để tìm một vòng tay ấm áp, tìm thấy sự an toàn mà cô thích ở nơi anh.

* * *

Chuyện đó diễn ra quá sớm, hoàn toàn không phải vào thời điểm như bình thường. Vì thế nên ngay sau khi vận động xong, Kiều Ưu Ưu bỗng thấy bụng đói cồn cào. Cô cảm thấy mình đã bỏ mặc bản thân, chỉ quan tâm làm thỏa mãn anh mà lại bỏ đói chính mình, tinh thần này quả thực là đáng được ca tụng, cô tự cho rằng rất cần thiết phải khao bản thân mình một bữa.

Nhân lúc Trử Tụng đang tắm, Kiều Ưu Ưu khoác áo ngủ rồi vào bật đèn nhà bếp. Trong tủ lạnh chất đầy thịt, trái cây, rau, nước ép hoa quả... Cô nhìn một lượt nhưng không tìm thấy cái gì có thể giúp ăn no mà không cần nấu nướng. Không còn cách nào khác, chỉ còn cách nấu mì ăn liền.

Cô lạch cạch nấu nướng trong nhà bếp, khi Trử Tụng từ trong phòng bước ra, nhìn thấy hình bóng nhỏ nhắn của cô dưới ánh đèn tối mờ chợt cảm thấy vô cùng ấm áp. Nhà của anh, người vợ của anh, dù anh không có ở đây thì cô vẫn ở đây, trong căn nhà của họ, dù cô không yêu anh, anh cũng vẫn là người chồng hợp pháp duy nhất của cô. Mười mấy năm qua chẳng phải anh luôn hi vọng có cô ở bên sao? Đến hôm nay giấc mơ đã trở thành hiện thực, dù trong cô vẫn chưa có anh nhưng ít ra cũng chẳng có sự tồn tại của người khác, như vậy còn điều gì khiến anh không hài lòng nữa?

Trử Tụng nhẹ nhàng chậm rãi tiến đến, ôm lấy eo cô từ phía sau, đặt đầu anh lên trên vai cô, nhắm mắt lại và hít lấy mùi hương của cô. Như thế này thật tốt! Chỉ có điều nếu cô mãi ở bên cạnh anh thì còn tốt hơn! Nhưng anh lại sắp phải đi rồi. Trước khi trời sáng, anh sẽ phải khó khăn lắm mới có thể buông cô ra, tách cô ra khỏi vòng tay anh, hôn lên môi cô khi cô còn đang say giấc.

“Em nấu mì cho em chứ không có phần của anh đâu.”

“Tại sao?” Trử Tụng phàn nàn nói. Chiếc mũi của anh dụi lên cổ cô, quay đầu chuyển sang phía bên kia vai cô.

Kiều Ưu Ưu cong môi, cố ý nói: “Anh không nói muốn ăn, hơn nữa chẳng phải anh đã ăn rồi sao? Anh ăn thịt rồi còn gì.”

“Ừ, được thôi, em ăn no đi, anh cũng ăn no rồi.”

Lời nói vừa dứt thì Kiều Ưu Ưu mới hiểu anh có ý gì. Cô nhún vai tránh khỏi đầu anh, kéo cánh tay đang bị anh nắm lấy ra, gấp mì đang nóng hổi vào trong chiếc bát sứ to.

Trử Tụng cũng đi sát theo sau cô, tiện tay cầm thêm một đôi đũa, cùng cô tới trước bàn ăn rồi ngồi xuống đối diện cô. Kiều Ưu Ưu cúi đầu xuống ăn mì, Trử Tụng cũng lấy đũa gấp mì từ trong bát, vừa ăn vừa nói: “Để anh xem trong này có những gì nào? Trứng này... Ài chà!”

Kiều Ưu Ưu lấy đũa của mình đập mạnh vào mu bàn tay anh, trừng mắt với anh giống như anh vừa mới ăn trộm của cô mấy ngàn lạng vàng không bằng.

“Anh chỉ xem thôi mà, anh sợ em ăn không đủ no.”

“Thôi đi, anh có bao giờ có ý định gì tốt đâu!”

Trử Tụng vừa nghe cô nói xong thì sắc mặt thay đổi hẳn, anh vút đôi đũa xuống bàn rồi đứng lên đi mất. Kiều Ưu Ưu lè lưỡi tiếp tục ăn mì. Ai mà biết Trử Tụng đi một vòng rồi lại trở về, trong tay còn có thêm một cái hộp. Anh ngồi xuống trước mặt cô, thậm chí còn đặt chân lên trên bàn ăn rung rung, khiêu khích mở cái hộp yêu quý của Kiều Ưu Ưu ra, nhặt sôcôla lên ăn một lúc ba viên như đang ăn bánh bao.

Kiều Ưu Ưu quả thực vô cùng đau lòng, anh ta đúng là ăn tàn phá hại!

* * *

“Được rồi, được rồi, cho anh ăn một nửa!”

Trử Tụng chau mày, cho chân xuống dưới bàn rồi giả vờ nói: “Không được đâu, ngộ nhỡ em ăn không đủ no thì làm thế nào?”

Nhưng nói thì nói thế thôi, anh đặt hộp sôcôla sang một bên, kéo bát mì ra giữa bàn, anh vừa mới cho đũa vào bát gấp một cái thì gần như trong bát chỉ còn lại mỗi nước mỳ. Kiều Ưu Ưu thấy vậy thật chỉ muốn khóc.

Nhưng cô không được do dự, nếu cứ do dự thế này thì có lẽ mì sẽ hết sạch mất. Hai đôi đũa tranh giành nhau như đánh nhau ở trong bát, đầu họ đặt sát nhau, cố hết sức ai cũng không chịu nhường ai. Chỉ vì một bát mì mà tranh nhau như vậy, hai người ra cái thể thống gì vậy?

Khi bốn mắt nhìn nhau, tâm trí của Kiều Ưu Ưu vẫn còn vương vấn ở trong bát mì vừa bị anh cướp mất, ánh mắt cô lấp lánh cái nhìn tức giận, nhưng tư tưởng của anh lại sớm đã dồn lên người cô rồi. Anh giờ tay ôm lấy khuôn mặt cô rồi đặt một nụ hôn lên môi cô.

Kiều Ưu Ưu đẩy anh ra, “anh biến đi, tôi còn phải đi tắm!”

“Để anh giúp em.”

“Không cần!”

Một tay Trử Tụng giữ lấy bàn, anh vươn tay, trong nháy mắt đã vượt qua và tiến đến trước mặt Kiều Ưu Ưu, kéo lấy cô đang vùng vẫy chạy trốn, cả người anh đè lên người cô, mũi anh cọ lên cổ cô, hơi nóng phả lên da thịt mềm mại của cô và lưu lại một vệt màu hồng.

“Không phải anh đã ăn rồi sao?” Kiều Ưu Ưu cong mày, “sao y như cái thùng không đáy thế?”

“Không giống nhau.”

Trử Tụng tắm giúp Kiều Ưu Ưu, nhưng đó thực ra đâu phải là tắm? Đó chẳng qua chỉ là giúp tên biến thái là anh thỏa mãn thôi. Nhưng cuối cùng, Kiều Ưu Ưu cũng biết được làm chuyện đó trong nước là như thế nào, khác hẳn so với sự cuồng nhiệt khi ở trên giường.

Kiều Ưu Ưu lười biếng nằm trong lòng Trử Tụng, để mặc anh giúp cô gội đầu. Cả đầu cô bây giờ là bọt xà phòng trắng xóa, cảm giác được thân thể mềm mại của người đó ở trong lòng, Trử Tụng hoàn toàn mất đi lí trí. Kiều Ưu Ưu đẩy ra, làm bắn đầu gội đầu lên ngực anh. Nước từ vòi hoa sen chảy xuống người bọn họ, Kiều Ưu Ưu nhắm mắt lại, vẫn không nhúc nhích gì.

Bộ ngực anh rất rắn chắc, cánh tay đầy sức mạnh, khi ôm cô thường ột cảm giác rất an toàn. Thế nhưng hồi nhỏ tại sao lại luôn cảm thấy anh đáng ghét? Rõ ràng là cô thích một người như vậy, cho cô một vòng tay an toàn, che mưa chắn gió cho cô, giúp cô tắm, để mặc cô lười biếng tựa vào ngực anh không động đậy.

Khó khăn lắm anh mới có thể lí trí được như vậy khi giúp cô rửa sạch hết bọt trên tóc, mái tóc đen nhánh ẩm ướt. Cánh tay cô đang ôm chặt lấy anh, hai má dán vào ngực anh.

“Ưu Ưu.”

“Ừ, gội xong rồi...” Cô vừa muốn buông tay ra thì bị anh đè vào bức tường ở đằng sau, một luồng hơi lạnh tấn công vào cổ cô, sau đó truyền tới khắp người, cô không kiềm chế được mà run lên.

Trử Tụng điên rồi. Cô nghĩ vậy. Mình chắc cũng điên rồi.

Họ đứng dưới vòi nước, vuốt ve đôi phương và không chịu buông tay. Tần suất va chạm nhanh như vậy, bên trong ướt át nên đã không còn cảm thấy khô khản, thay vào đó là từng đợt sóng khoái cảm.

“... Tụng!”

Trong giây phút mơ màng, lần đầu tiên cô gọi tên anh như vậy, điều này khiến Trữ Tụng rất cảm động, anh nắm chặt phần hông nở nang của cô, không cho cô chạy thoát, một xentimet cũng không được!

“Ưu Ưu... Ưu Ưu...” Trong giọng nói nhỏ khàn tràn ngập tình cảm và cả dục vọng.

Anh đã quá cố sức, khiến cô gần như có thể bay được. Muốn thoát ra nhưng lại không nổi, Kiều Ưu Ưu chỉ có thể rồi bời và gọi anh. Khóe mắt đã hơi ướt, không nhìn rõ hình dáng anh, chỉ có thể cảm nhận được sự dịu dàng dữ dội anh để lại trên người mình.

Lần cuối cùng tiến vào của Trữ Tụng, cô rên khẽ, khi lên tới cao trào, gần như cả người Kiều Ưu Ưu như thất lại.

* * *

Đêm hôm đó rất điên cuồng, dường như muốn đổi lại trước cho tất cả những lần ân ái về sau. Sau khi kết thúc, Kiều Ưu Ưu nhìn căn phòng trống trải, kéo cái đầu nặng trĩu, cảm thấy những ngày vừa qua giống như một giấc mơ. Giấc mơ bắt đầu từ lúc anh quay trở về và bây giờ anh đã đi rồi, giấc mơ kết thúc. Nếu không phải trên gối vẫn còn lưu lại mùi hương của anh và toàn thân cô đang ê ẩm thì cô thực sự tưởng rằng mình chỉ vừa mơ một giấc mơ rất dài, hơn nữa giấc mơ này còn là 3D, hiệu quả vô cùng chân thực, giống như bản thân mình đã hoàn toàn ở trong đó.

Chương 11

Trữ Tụng đi rồi, Kiều Ưu Ưu cuối cùng cũng quay trở lại với cuộc sống mà cô thích nhất. Tuy vậy nhưng bỗng nhiên bên cạnh thiếu đi hơi thở của anh, cô lại cảm thấy không thích ứng lắm. Sau khi kết hôn thì đây là lần đầu tiên họ ở bên nhau lâu như vậy, bốn ngày bốn đêm, tới lúc cô đã bắt đầu quen với cuộc sống này thì anh lại phải đi. Cũng giống như lần trước, anh bất ngờ xuất hiện rồi lại ra đi khi cô đang say giấc.

Kiều Ưu Ưu ngồi khoanh chân trên giường ngắm người một lúc lâu, anh đi quá nhanh, còn không nói câu tạm biệt. Đây là hiện thực hay là tưởng tượng, cô thực sự khó mà phân biệt được.

Bụng cô lại xuất hiện cảm giác tức tức khó chịu, đó là một sự báo trước quen thuộc, Kiều Ưu Ưu nhảy khỏi giường, cô lật tấm chăn lên thì nhìn thấy một vệt đỏ thẫm trên nền khăn trải giường màu bạc. Kiều Ưu Ưu vui sướng tới mức chỉ muốn ngẩng cao đầu hét lên thật lớn: “Trời giúp ta rồi!”

Trong thời kì an toàn nên việc có thai là điều không thể.

Đây là lần đầu tiên cô có cảm giác thoải mái khi chu kì hàng tháng tới, Kiều Ưu Ưu nhún vai cười lớn rồi đi vào nhà tắm, trong giây phút nhìn thấy mình ở trong gương, cô lại bị một phen bất ngờ nữa, cả khuôn mặt cô như hiện lên hàng chữ “lao động quá sức”, Trữ Tụng không có ở nhà cũng tốt, nếu không chắc cô sớm muộn gì cũng bị cạn kiệt héo mòn.

Cô trang điểm che hết quầng thâm ở mắt, cố gắng khiến cho thần sắc trở nên tươi tắn hơn. Chỉ có hai ngày không đi làm mà có cảm giác như đã lâu lắm rồi. Những ngày có Trữ Tụng ở bên, họ khi thì cãi nhau về chuyện có con, khi thì cô lại bị sốc vì chiến công hạng nhất của anh, tóm lại mỗi ngày đều có việc này việc nọ xảy ra.

Cô vào tầng một Đài Truyền hình mua cà phê để uống cho tỉnh táo lại tinh thần. Buổi sáng là sự khởi đầu ột ngày mới, tuy giờ đã hơi muộn nhưng cũng phải có được tinh thần tốt thì mới có thể đón nhận nửa ngày còn lại.

Thật tình cờ, ở sảnh lớn tầng một cô lại bắt gặp Tổng Tử Đồng. Anh đang bước vào cùng với một người đàn ông, Kiều Ưu Ưu uống một ngụm cà phê, gạt đầu và mỉm cười chào anh khi anh nhìn thấy cô.

“Ưu Ưu!” Tổng Tử Đồng tiến lại, “sao em không nghỉ thêm vài ngày nữa?”

“Không sao, em khỏe hẳn rồi.”

“Sau này nhớ cẩn thận.” Tổng Tử Đồng dặn dò rồi hơi nghiêng người nói: “Giới thiệu với em, đây là giám đốc Hàn Thiếu Khanh, còn đây là...”

Anh chưa kịp nói xong thì vị giám đốc Hàn kia đã giơ tay phải ra, “cô Kiều Ưu Ưu, tôi đã thấy cô trên tivi nhiều lần.”

“Chào giám đốc Hàn, đã được nghe danh tiếng anh từ lâu” Kiều Ưu Ưu vội đưa tay ra nắm lấy. Đúng là người có tiền tài địa vị, quảng cáo sản phẩm của công ty anh ta phát sóng vào giờ vàng giữa chương trình thời sự và dự báo thời tiết. Thực ra Kiều Ưu Ưu lại nghĩ, hay là đầu óc anh ta có vấn đề? Có tiền không biết để làm gì?

Hàn Thiếu Khanh nhướn mày cười, nói: “Đã nghe danh tiếng... có phải cô cảm thấy đầu óc tôi có vấn đề không?”

Kiều Ưu Ưu ngẩn người ra một lúc rồi phản ứng nhanh nhẹn: “Đâu có? Nói anh như vậy đều là do ghen tị mà thôi.”

“Nói vậy, tức là nghe người khác nói đầu óc tôi có vấn đề chắc là cô vui lắm nhỉ?”

Kiều Ưu Ưu cười trừ không biết nên trả lời thế nào, gật đầu không xong, mà lắc đầu cũng chết. Cô chỉ còn đường rút lui, quay sang cười nói với Tổng Tử Đồng, nói: “Lãnh đạo, em đi trước đây, hôm nay em hơi bận, tạm biệt giám đốc Hàn.”

Nói xong cô quay người bước đi thật nhanh.

8. Chương 07

Hàn Thiếu Khanh nhìn hình bóng phía sau của Kiều Ưu Ưu cười nhẹ, anh ta thở dài rồi nói với Tổng Tử Đồng: “Thật là trùng hợp, phát thanh viên nổi tiếng ở chỗ anh nói nào tôi có vấn đề, nhưng chẳng may lại bị tôi nghe thấy, he he!”

Tổng Tử Đồng nhướn mày, vội vã giải thích hộ Kiều Ưu Ưu, “anh đừng để ý, Kiều Ưu Ưu thích nói đùa chứ không có ác ý gì đâu.”

Hàn Thiếu Khanh chỉnh lại bộ vest rồi nói: “Đi thôi!”

Trong thang máy, Kiều Ưu Ưu vừa cắn miệng cốc cà phê vừa suy nghĩ, Hàn Thiếu Khanh vừa có ý gì? Rõ ràng là lời nói của anh ta có ý chỉ cô, không lẽ anh ta nghe thấy cô và đồng nghiệp nói xấu anh ta?

Vừa ra khỏi thang máy, Kiều Ưu Ưu đã được rất nhiều đồng nghiệp tiến đến hỏi thăm tình hình sức khỏe, cô bước vào phòng làm việc thì Dương Liễu chạy ngay tới, “Ưu Ưu sao hôm nay đã đi làm rồi à?”

Kiều Ưu Ưu đi về chỗ ngồi của mình rồi lật quyển kịch bản ra, “tôi khỏe rồi, đi làm không có vấn đề gì đâu. Hôm nay đến lượt tôi phải không?”

“Ừ, cũng đã tìm người làm thay cậu rồi.”

“Không cần đâu, cứ theo lịch cũ đi, để tôi làm.”

“Có được không vậy?”

Kiều Ưu Ưu tự tin gật đầu: “Mọi thứ đều ok! Cậu yên tâm.”

Dương Liễu kéo chiếc ghế ở bên ngồi xuống cạnh Kiều Ưu Ưu, than ngắn thở dài: “Ưu Ưu ơi, cậu mới không ở đây có hai ngày thôi mà cứ như lâu lắm rồi vậy. Haizz, đúng là một ngày không gặp tựa ba năm!”

Kiều Ưu Ưu nhướn mày nhìn Dương Liễu, “sao cậu lại nói vậy?” Dương Liễu là người có kinh nghiệm nhất trong văn phòng, cũng là tổ trưởng của bọn họ, chuyên phụ trách công tác hành chính lớn nhỏ của phòng, hay như lời cô nói thì thực chất là một bà quản gia.

“Đương nhiên là vì tôi quan tâm tới cậu rồi, hôm nay có người đến đón cậu về nhà không?”

Kiều Ưu Ưu hiểu rồi, hóa ra là mong chờ Trử Tụng. Nhưng đáng tiếc người đã đi mất rồi, có mong chờ cũng chẳng có tác dụng gì!

“Không có!”

“Thế chồng cậu không đến đón về à? Ôi, Ưu Ưu ơi, hôm bọn họ tới thăm cậu tôi lại có việc không đi được, vốn dĩ tôi cũng muốn đi nhưng thật đáng tiếc.” Dương Liễu làm bộ mặt tiếc nuối, vừa nói vừa lắc đầu.

Kiều Ưu Ưu cong môi, mặt mũi Trử Tụng có gì đáng nhìn chứ! Trong đầu thì toàn là tình tròng, dưới thì lại như động vật!

“Không có người đón đâu, vì chồng tôi lại đi rồi.”

“Đi rồi? Đi đâu?”

“Người làm công mà, kiếm được đồng tiền vất vả lắm, ông chú bắt làm gì thì phải làm cái đấy, chẳng còn cách nào khác.” Kiều Ưu Ưu ra vẻ bất lực lắc đầu thở dài, cô cầm lấy cái cốc, đi vòng qua Dương Liễu rồi vào phòng pha nước.

Dương Liễu nhìn dáng người mảnh khảnh của cô từ đằng sau, chép miệng lắc đầu. Người làm công? Lừa ai chứ? Cô ta mặc quần áo đắt tới mấy con số không, lái chiếc xe tốt như vậy, ở căn nhà lại đẹp như vậy. Hơn nữa Trử Tụng rất có khí chất, vừa nhìn là biết ngay anh là con nhà giàu có.

Cả ngày hôm nay Kiều Ưu Ưu vô cùng mệt mỏi, chân cô mềm nhũn và run rẩy, lúc học thuộc kịch bản còn cảm thấy khó thở. Nếu như trước đây mấy trang giấy này đối với cô là chuyện nhỏ, nhưng hôm nay cô lại không thể tập trung tinh thần.

Cũng may là cô đã có nhiều năm kinh nghiệm lên sóng nên dù tinh thần và trạng thái không được tốt, nhưng Kiều Ưu Ưu vẫn có thể hoàn thành tốt công việc của mình, nói không ngắc ngứ, cũng chẳng nói sai từ, ở Bắc Kinh hay tại khu vực nơi Trử Tụng đóng quân trời đều nắng đẹp. Còn Trử Tụng, sau khi trở về doanh trại, anh lại có thể tự do bay lượn trên bầu trời.

Anh rất yêu bộ quân phục của mình, càng yêu hơn doanh trại của mình. Khu vực ngoại ô Bắc Kinh tất nhiên cũng có không quân, nhưng anh lại chưa từng muốn chuyển về đó. Lại một lần nữa anh dứt khoát ra đi không nói lời tạm biệt.

* * *

Có xe chuyên dụng đón Trử Tụng trở về doanh trại, bước vào tới sân, trên cửa còn treo sợi dây đỏ chào đón anh trở về. Trử Tụng nhìn sợi dây đỏ khóc không ra nước mắt. Anh đứng ở ngoài nhìn hàng cây bụi hai bên đường, vừa vững vàng lại vừa xao động, xung quanh không một bóng người, không gian im ắng lạ thường.

Trử Tụng buông hành lý trên tay xuống, hơi bước lùi lại về phía sau.

Triệu Kha trốn ở trong bụi cây nhìn những cử chỉ nhỏ của Trử Tụng qua một khe nhỏ, đập vào người ở bên cạnh, nói: “Lên thôi, nếu không sẽ bị lộ mất!”

Lưu Nhị Lăng hí mắt lại nhìn một lúc rồi nhổ sợi cỏ khô đang ngậm trong miệng ra, vung mạnh tay hét lớn: “Anh em, xông lên!”

Mệnh lệnh vừa đưa ra thì trong nháy mắt có bảy tám anh lính trong trang phục không quân nhảy ra từ bốn phía, phấn khích kêu lên, Trử Tụng lập tức chuẩn bị tư thế chiến đấu, nhưng quan sát thấy tình hình không khả quan nên anh quay người chạy thật nhanh như thỏ, tốc độ chạy một trăm mét của anh không ai trong đội sánh bằng.

Lưu Nhị Lăng đứng chôn chân tại chỗ, chống vào eo tiếp tục hét: “Mau bắt sống cho ta! Bắt sống!”

Nhưng anh chạy được mấy bước thì buộc phải dừng lại, vài người lính xông tới trước mặt anh, lần này anh đã bị bao vây thực sự. Cả đám người như người rừng, hò hét nhắc bóng Trử Tụng lên quá đầu.

“Làm gì thế này? Thả tôi xuống!”

Thiếu tá Triệu Kha hưng phấn chỉ huy mọi người, anh nói với Trử Tụng: “Đây là nghi lễ chào đón do anh em đặc biệt chuẩn bị, anh thấy thế nào trung đội trưởng, có ngạc nhiên không?”

“Ngạc nhiên cái quái gì?” Trử Tụng nhổ nước miếng, tiếp tục cằn nhằn: “Thả tôi xuống!”

“Như vậy đâu được” Lưu Nhị Lăng giậm chân chậm rãi bước tới, vẻ mặt đắc ý nhìn Trử Tụng, kiêu ngạo, nói “thế nào? Mấy tháng anh không có ở đây tôi đã huấn luyện lính trong trung đội của anh sôi nổi hẳn lên, anh nói xem, có tốt hơn hồi anh ở đây không?”

“Hừm!” Trử Tụng cười: “Sợ rồi hả, đây toàn là gián điệp của tôi, anh cứ chờ bị tôi vạch mặt đi.”

“Sao có thể nói vậy?” Lưu Nhị Lăng không sợ hãi mà vênh cằm lên, “tính mạng anh giờ đang nằm trong tay tôi đây, bắt đầu mất xa gân cốt cho trung đội trưởng của mấy người đi nào.”

“Tuân lệnh!” Mấy anh lính hứng khởi muốn thử xem, dường như họ chỉ muốn ném Trử Tụng ra khỏi trái đất thì mới hả dạ.

“Tụng ơi, đừng trách anh nhé, anh làm vậy cũng chỉ muốn tốt cho chú, chú biết trước khi bay lên trời thì phải làm nóng cơ thể mà, rất nhiều ngày chưa động vào máy bay rồi nhỉ? Thích ứng trước đi.” Lưu Nhị Lăng nói thâm sâu, ra vẻ rất vĩ đại: “Bắt đầu đi, ném hai mươi lần! Cái đầu tiên!”

Lời nói của Lưu Nhị Lăng vừa dứt, Trử Tụng liền bị tung lên không trung, cả cái sân tập thể của doanh trại tràn ngập tiếng cười đùa của một đám lính cực kì sôi động, nhìn thấy Trử Tụng quay về ai cũng thấy như được gặp lại mẹ đẻ mình, chỉ muốn tiến tới thơm cho anh một cái. Sự kích động không làm thể nào giải tỏa được, chỉ có thể dùng cách này chào đón anh.

Hai mươi lần, Trử Tụng vẫn bình thường, nhưng mấy người ở dưới thì hơi mệt. Nhưng sự kích động là chất kích thích, cả đám người vừa hét vừa tung anh lên cũng không thấy mệt.

Chẳng ai đếm được tổng cộng đã tung anh bao nhiêu lần, dù sao khi Trử Tụng xuống đất thì cánh tay của ai cũng rã rời.

Trử Tụng chỉnh lại quần áo, tâm trạng hưng phấn của mọi người anh hoàn toàn có thể hiểu được, cũng giống như khi anh được bước vào sân bay, kích động, hưng phấn, chỉ muốn chạy nhanh ra trước máy bay, nhìn thấy chiến hữu sau nhiều ngày không gặp, tâm trạng vui mừng càng không thể diễn tả bằng lời.

Trử Tụng đi đến trước mặt Lưu Nhị Lăng, tỏ ra rất nghiêm túc, hai tay nắm lấy hai tay phải của anh ta, vẻ mặt chân thành nói: “Cảm ơn anh, cảm ơn trung đội trưởng Lưu mấy tháng qua đã vất vả dạy dỗ, để tôi lòng biết ơn, tôi thấy tôi phải thể hiện một chút.”

Lưu Nhị Lăng cảnh giác nhìn anh, tự dưng nói chuyện khó tin như vậy, chắc chắn là đang âm mưu điều gì.

Trử Tụng quay đầu lại, nói với mấy anh lính đằng sau: “Còn không mau tới cảm ơn trung đội trưởng Lưu, không có anh ấy thì mấy người có thể bay được không? Có thể không?”

“Không được!” Mấy anh lính đồng thanh nói.

“Có cần ném trung đội trưởng Lưu lên cao để bày tỏ thành ý không?”

“Có!”

Khi trả lời, mọi người ngẩn ra vài giây. Cánh tay rã rời của họ vẫn chưa đỡ, vẫn còn phải tung nữa ư?”

Trử Tụng chau mày: “Không muốn à?”

“Rất muốn ạ!” Lần này họ trả lời khá nhanh và dứt khoát.

“Được, thế mới đúng chứ. Tới đây anh Lưu.” Lưu Nhị Lăng giằng co muốn chạy, nhưng đã bị Trử Tụng bắt lấy không buông.

Mấy anh lính cùng xông lên, nhắc Lưu Nhị Lăng lên như vừa nãy, Trử Tụng gật đầu hài lòng, dặn dò: “Cám ơn công lao dạy dỗ bao ngày qua của trung đội trưởng Lưu, nếu ít thì không thể tỏ lòng, tung ột chút là chút lòng thành nho nhỏ.” Sau đó, anh nói với những người khác, “chậm thôi, đừng làm ngã trung đội trưởng Lưu, nhưng phải nhớ kĩ là lúc tung lên rồi thì không cần phải đỡ, trung đội trưởng Lưu sẽ có cách tiếp đất.”

“Hả! Mẹ kiếp Trử Tụng, giậu đổ bìm leo, xem lão tử đây sẽ xử lí mày như thế nào.”

Trử Tụng khoanh tay cười, Lưu Nhị Lăng giăng mạnh ra, nhưng những người bên dưới vẫn không buông tay, anh ta cũng chẳng còn cách nào.

Trử Tụng chỉ huy mọi người: “Hai người, đi tìm một tấm nệm dày cho trung đội trưởng Lưu.”

“Vâng!”

Cuối cùng, dưới sự chỉ đạo của Trử Tụng, Lưu Nhị Lăng bị một đám lính ném “dã man” từ trên cao xuống dưới đệm, Trử Tụng vui sướng, nhưng vẫn nhớ tới bộ dạng xoa hông khi đứng lên của Lưu Nhị Lăng, quay người chạy thoát thân, để mặc cho anh chửi bố chửi mẹ cả tổ tông ở phía sau.

Chương 12

Trử Tụng vừa trở về doanh trại thì lập tức trở thành khán giả trung thành của chương trình Kiều Ưu Ưu phụ trách, chỉ cần không có nhiệm vụ phải thực hiện, anh nhất định sẽ đón xem đúng giờ. Cả sư đoàn đều biết trung đội trưởng trung đội 301 thích xem dự báo thời tiết, nó như một liều thuốc kích thích khiến anh cứ đến giờ là sẽ ngồi trực ở trước tivi. Còn về chuyện Kiều Ưu Ưu hôm nào lên sóng, Trử Tụng cũng đã phần nào đoán ra, nếu hôm nào đến lượt cô mà trên ti vi không thấy hình bóng cô xuất hiện thì Trử Tụng cảm thấy bất an vô cùng, anh chắc chắn sẽ gọi điện cho cô để chắc chắn rằng cô không gặp vấn đề gì, lúc đó anh mới yên tâm.

Cả buổi chiều Trử Tụng tập luyện các kĩ năng ở sân huấn luyện, trượt bánh lăn một tiếng đồng hồ mà khiến cho não anh quay cuồng tới mù mịt. Sau khi trời tối, anh hẹn mọi người tới nhà ăn ăn tối. Trử Tụng nhìn đồng hồ, chương trình thời sự chiếu hết một nửa sẽ bắt đầu dự báo thời tiết, anh không chắc hôm nay Kiều Ưu Ưu có lên sóng không, nhưng anh vẫn muốn chờ xem.

Tất cả các ti vi trong nhà ăn đều không bật, Trử Tụng không mấy vui vẻ gọi đội trưởng đội trực ban tới, hỏi một cách chính đáng rằng tại sao không xem thời sự?

“Làm lính thì phải quan tâm tới quốc gia đại sự, lúc nào cũng cần tìm hiểu tình hình đất nước, không cho xem thời sự là thế nào?”

Đội trưởng đội trực ban cuống lên sợ hãi, vội vã bật chiếc ti vi ở gần họ nhất lên. Những người khác ở cùng bàn cũng cảm thấy kỳ lạ, nói anh hành động và lời nói chẳng ăn nhập với nhau, còn có người trực tiếp hỏi thẳng rốt cuộc là anh phải lòng cô phát thanh viên nào rồi? Người ta đẹp thì đẹp thật đấy, xem thì xem thôi chứ sao có thể tới mức nghiện như vậy được? Triệu Kha còn ghé góm hơn, anh ta đập tay lên bàn nói lớn phải gọi điện về mách chị dâu mới được.

Tuy vậy nhưng Trử Tụng cũng chẳng buồn để ý, người khác thích nói gì thì nói, anh chỉ quan tâm xem hôm nay có được nhìn thấy Kiều Ưu Ưu hay không thôi.

Nói là xem thời sự nhưng Trử Tụng lại cầm đầu xuống tập trung ăn cơm. Sau khi tiếng nhạc báo hiệu thời sự kết thúc thì đầu anh như được hẹn giờ, ngẩng lên nhìn ti vi không chớp mắt, lúc này trong mắt anh không nhìn thấy tiếng cười đùa của những người khác nữa.

Từ trước tới nay anh luôn cảm thấy giữa chương trình thời sự và dự báo thời tiết không nên có quảng cáo, nhạc mở đầu và nhạc kết thúc cũng có thể cắt bỏ.

Khi thấy Kiều Ưu Ưu xuất hiện trên truyền hình, Trử Tụng cuối cùng cũng cười, tuy chỉ là cười mỉm. Hôm nay cô mặc một bộ váy màu xanh ngọc, tóc buộc gọn gàng để sau gáy, hơi mỉm cười, tập trung nhưng không quá nghiêm nghị, ngũ quan đẹp đẽ, cánh tay như cành hoa sen chỉ lên bản đồ mây vệ tinh trên màn hình, đây là giọng nói của cô, bớt đi một chút lười biếng và thêm vài phần chăm chỉ. Giọng nói của cô thực sự rất hay, đặc biệt là khi cô nằm dưới người anh và khẽ gọi tên anh, rất dễ khiến anh xúc động muốn bóp vụn cô ngay ở trong lòng mình.

Nhớ tới đó, nghĩ tới một thời gian nữa không có cô ở bên, cô lại thường xuyên không muốn nghe máy khi anh gọi về, lúc nào cũng rất vội vã hỏi anh có chuyện gì không?

Không có gì. Chỉ là nhớ em thôi. Nhưng Trử Tụng lại chưa bao giờ dám nói ra điều đó, anh cảm thấy rất nhụt chí.

“Này này, anh sao vậy?” Triệu Kha vẩy vẩy tay trước mặt Trử Tụng. Anh ngồi im như bức tượng, mắt cũng không chớp.

Trử Tụng túm mạnh tay anh kéo ra, mạnh mẽ và rất nhanh chóng, nhanh tới mức Triệu Kha không kịp tránh.

“Này, sao mạnh tay thế?” Triệu Kha thối vào mu bàn tay, vô cùng bất mãn.

Thiếu tá Dương Văn cũng là một phi công trong trung đội của Trử Tụng, ngồi đối diện với Trử Tụng cười gian xảo. Anh vói người, híp mắt cười hỏi Trử Tụng: “Trung đội trưởng, ngày mai thời tiết thế nào?”

“Tự đi mà xem.” Trử Tụng khó chịu trả lời.

“Lúc này tôi mới nói chuyện với bọn họ nên không xem kịp, anh tốt bụng có thể nói lại cho tôi được không?”

“Tôi...”

Trử Tụng chỉ tay, “nói cho anh? Trời tối rồi mà vẫn còn nằm mơ giữa ban ngày à?”

Dương Văn không làm gì được.

“Ha ha!”

Mọi người cười lớn, Trử Tụng lườm họ rồi lại tiếp tục cúi đầu ăn cơm. Kết thúc rồi, cả chương trình anh đều tập trung nhìn Kiều Ưu Ưu, ngày mai thời tiết ra sao? Anh thật sự không nắm được. Tên nhóc Dương Văn này được đây, thâm thật.

Lưu Nhị Lăng vừa mới bước vào nhà ăn đã nhìn thấy bàn bọn họ ngồi, Trử Tụng quay lưng về phía anh, cú ngã lúc trưa hẳn vẫn còn nhớ và muốn trả thù, khi những người khác nhìn thấy hẳn bèn vội vàng đưa tay lên miệng ra dấu. Mọi người cùng chờ xem hai vị trung đội trưởng đánh nhau như thế nào.

Trử Tụng cảm thấy bỗng nhiên không khí có gì khác thường, bàn ăn yên tĩnh, thời gian huấn luyện kéo dài giúp anh có được tinh thần cảnh giác rất cao, anh cảm thấy sau lưng có người. Hơn nữa, rất có khả năng là có ý đồ xấu.

Tay Trử Tụng dịch chuyển trên chiếc bát, miệng vẫn tiếp tục nhai cơm, tai động lên tập trung lắng nghe âm thanh từ đằng sau. Chợt anh cảm thấy một luồng gió từ cánh tay mang tới. Trử Tụng ngay lập tức cầm chiếc bát lên rồi ném về phía sau, một giây sau đó anh nghe thấy một tiếng kêu lớn “ai cha”. Trử Tụng nhanh chóng đứng dậy, chỉ sợ tên kia chó cùng đứt giậu.

Lưu Nhị Lăng xoa xoa đầu, khuôn mặt phẫn nộ, với tay nắm lấy chiếc ghế rồi ném về phía Trử Tụng, kết quả là Trử Tụng tránh được nên anh ta chẳng thể ném trúng.

Trử Tụng đứng nguyên tại chỗ cười, tiếng cười đó càng khiến cho Lưu Nhị Lăng thêm kích động, tới mức khiến đầu anh ta nổ tung. Sao lại gặp phải đúng người anh em như thế này?

“Người anh em, đừng tức giận, tôi cứ tưởng là ai đang lén lút tấn công nên tôi chỉ phòng vệ chính đáng thôi mà.”

Lưu Nhị Lăng tức tối nhìn Trử Tụng chằm chằm, đầu ngón tay run lên chỉ vào mặt Trử Tụng, “được rồi, để tôi thoải mái hơn rồi sẽ tính sổ với cậu sau, cứ chờ xem tên tiểu tử kia!”

Đêm đến, Trử Tụng nằm trần trọc vì cô đơn.

Mỗi lần, sau khi từ nhà trở lại doanh trại anh đều gặp phải “di chứng” này, cứ nhắm mắt lại là hình ảnh Kiều Ưu Ưu lại hiện ra, lần này thời gian ở nhà lại dài hơn nên có lẽ “di chứng” sẽ còn nghiêm trọng hơn.

Trử Tụng lật người bước xuống giường, thay đồ rồi ra sân tập chạy bộ. Nhiệt độ âm mười độ C, anh chỉ mặc một chiếc áo nhưng toàn thân lại đổ rất nhiều mồ hôi. Anh vốn dĩ muốn phân tán tư tưởng nhưng ngay cả trong lúc chạy bộ anh cũng nghĩ tới Kiều Ưu Ưu, nghĩ xem giờ này cô đã ngủ hay chưa? Anh không có nhà, không biết cô có thấy vui không? Còn Tổng Tử Đồng...

“Phù!” Cũng chẳng rõ mình đã chạy đến vòng thứ mấy, Trử Tụng nằm xuống sân vận động. Không khí rất lạnh, còn trái tim anh? Lạnh lẽo hay ấm áp? Bản thân anh cũng không rõ nữa.

Hai chiếc máy bay âm âm lướt qua đầu anh, chuẩn bị hạ cánh xuống sân bay cách đó không xa. Những người trong chuyến bay đêm đã trở về, tiếng động cơ máy bay giúp anh bình tĩnh trở lại.

Hai chiếc máy bay lần lượt đáp xuống, dưới sự chỉ huy của mặt đất, người phi công đã áp bay dừng ở đúng vị trí được chỉ định. Khoang máy bay mở ra, các phi công đi xuống máy bay theo những bậc thang.

Trung tá Lý tháo mũ bảo hiểm nhưng chưa rời đi mà ngược đầu lên nhìn chiếc máy bay. Anh sắp phải rời xa đội bay, sắp phải rời xa máy bay và bầu trời xanh.

“Không nở à?” Trữ Tụng đi tới bên cạnh, vỗ vào vai anh nói.

Anh Lý quay đầu nhìn Trữ Tụng, cười gượng nói: “Sao lại không tiếc được chứ? Bay đã nhiều năm như vậy, tự dưng nói không bay nữa là không bay nữa, tuy rằng do chính mình lựa chọn... Không nói nữa.”

Anh Lý lắc đầu, đi một vòng xung quanh chiếc máy bay. Trữ Tụng không nói gì, trong lòng người phải ra đi luôn có nhiều điều nuối tiếc. Sức khỏe của vợ anh Lý không tốt, nhiều năm qua anh lại luôn ở trong quân ngũ mà ít quan tâm tới vợ, bây giờ để đền bù, cũng là để chăm sóc chị tốt hơn, anh lựa chọn rời xa nơi đây, chuyển sang làm công tác hành chính.

Trữ Tụng không biết, nếu một ngày Kiều Ưu Ưu nằm liệt giường không dậy được, liệu anh có dũng khí nói lời tạm biệt với máy bay hay không?

* * *

Kiều Ưu Ưu dẫn nốt tiết mục cuối cùng, Tống Tử Đồng đã ở bên ngoài đợi cô, nhìn thấy cô đi ra liền đưa cho cô một chai nước lọc. Kiều Ưu Ưu nhìn anh rồi từ chối, nói: “Thật ngại quá, em không thể uống nước lạnh.”

“Ồ, ha ha!” Tống Tử Đồng bối rối thu tay lại, tiếp tục nói: “Ưu Ưu có rảnh không? Từ ngày anh về nước chúng ta vẫn chưa đi ăn với nhau lần nào.”

Nếu không phải anh nhắc tới chuyện đi ăn chắc cô cũng gần như quên mất chuyện mình đã làm xước xe của anh ta, tới giờ vẫn chưa bồi thường.

“Không được đâu lãnh đạo, hôm nay là ngày gia đình, mẹ em bắt em phải về nhà. Để lần sau nhé, được không?”

“Ừm, được thôi, khi nào em có thời gian thì bảo anh.” Tống Tử Đồng hơi thay đổi thái độ.

Kiều Ưu Ưu gật đầu, bước qua anh rồi trở về phòng làm việc. Thật lòng cô không muốn về nhà ăn cơm, nhưng cô cũng không muốn tiếp xúc với Tống Tử Đồng, không phải là cô chưa quên được anh ta mà là cô ghét người đã từng làm tổn thương mình, cho dù trước đây có lí do gì, cho dù sau đó sự việc có phải như anh ta nói hay không. Tổn thương là tổn thương, cho dù vết thương đó đã lành thì cũng đã sao.

Lúc lấy xe, khi đi qua chiếc xe của Tống Tử Đồng, Kiều Ưu Ưu đứng nhìn đằng sau chiếc xe một lúc, nhưng vẫn không tìm ra vết xước hôm trước. Tuy nó không sâu lắm, rõ ràng là có nhưng giờ đây, cô đã tìm một lượt đằng sau chiếc xe mà cũng tìm không ra vết xước ở đâu.

Hay là anh ta tự đi sửa rồi?

Thực không muốn để mình bồi thường sao?

Chẳng nhẽ lại nợ người ta một tấm chân tình?

Kiều Ưu Ưu đứng lên đi về phía xe của mình, trong bụng nguyên rủa Tống Tử Đồng thực sự quá đáng ghét, đâm vào xe anh đến tiền cho anh cũng không được, cứ nhất định phải ép cô phải có tâm trạng bất an, không thể không đi ăn với anh ta.

Mỗi lần Kiều Ưu Ưu về nhà ăn cơm thì chờ đợi cô đều là “cơm canh nguội lạnh.” Cô cảm thấy mình còn đáng thương hơn cả đồ ăn kèm. Bà Kiều bèn nói, “vậy con xin nghỉ làm đi, nghỉ làm thì sẽ có cơm canh nóng hổi để ăn.”

Nghỉ làm thì ai nuôi cô? Chẳng nhẽ ăn không của người khác? Tự mình kiếm tiền nuôi sống mình, như vậy cuộc sống mới thoải mái, mới có tư cách nói không với những thứ mình không thích, ví dụ như chuyện có con.

Bà Kiều ngồi ăn với Kiều Ưu Ưu ở trong phòng ăn, ân cần hỏi han tình hình sức khỏe của cô có tốt không, có ăn được không. Kiều Ưu Ưu gật đầu nói tất cả đều rất tốt.

“Có hi vọng mang bầu không?”

“Mẹ này!” Kiều Ưu Ưu cắn một miếng thịt lợn hấp, mơ hồ nói: “Trử Tụng mới đi thôi mà.”

“Mẹ biết, nhưng nếu có hi vọng thì trong thời kì này con nhớ chú ý giữ gìn, ăn uống, trang phục, đừng để đứa bé bị thiệt thòi.”

Ưu Ưu tròn tròn mắt, mẹ cô thấy vậy tức giận vỗ “bốp” một cái xuống bàn.

“Kiều Ưu Ưu con có thái độ gì vậy? Muốn gọi quý tới à? Trợn ngược mắt lên làm gì?”

Kiều Ưu Ưu lẩm bẩm nói: “Con cũng muốn trợn lòng đen lên nhưng nó không đủ lớn.”

“Con lẩm bẩm vớ vẩn gì thế?” Bà Kiều nhíu mày.

“Con nói, mẹ à” Kiều Ưu Ưu buông đôi đũa xuống, nghiêm túc nói: “Con có chu kì rồi, vào đúng buổi sáng hôm Trử Tụng đi.”

Bà Kiều im lặng, buông thông vai xuống. Thái độ của bà liên tục thay đổi, cuối cùng bà bỏ Kiều Ưu Ưu ở lại rồi đi ra khỏi phòng ăn.

“Vào đúng thời kì an toàn cũng không phải do Ưu Ưu muốn mà được, chỉ có thể nói rằng ông trời không muốn hai đứa nó sinh con, mà việc do ông trời định đoạt thì khó lòng mà tránh khỏi!”

Bà Kiều và mẹ chồng của Kiều Ưu Ưu nói chuyện điện thoại với nhau để thông báo cho nhau tình hình mới nhất. Hai bà mẹ chỉ vì lo cho hai đứa con của mình mà lao tâm khổ tứ, lần này thì thực sự hết hi vọng rồi. Tuy nhiên, hai bà chỉ lo lắng và thất vọng đôi chút rồi lại nảy ra một ý tưởng mới, chỉ cần có thể khiến cho Trử Tụng và Ưu Ưu sinh con thì hai bà dù có phải đóng vai người xấu cũng không thành vấn đề, sớm muộn gì thì Trử Tụng và Ưu Ưu cũng sẽ thông cảm cho tấm lòng của hai bà mà thôi.

Chương 13

Vào hôm sinh nhật Tần Niệm, sau khi tan làm, Kiều Ưu Ưu cầm hộp quà tới nhà Tần Niệm. Khách khứa đã đông đủ, phòng khách rộng rãi đã xếp những ly rượu xen kẽ nhau, những người tham gia ai cũng mặc trên mình những bộ cánh sang trọng.

Ở đây có khá nhiều người quen Ưu Ưu nên họ không ngừng ra hỏi thăm cô. Sau khi sinh con, thân hình Tần Niệm đã hồi phục rất tốt, trông cô không khác mấy so với thời kỳ trước khi mang thai. Tần Niệm bế con gái đến bên Kiều Ưu Ưu, Kiều Ưu Ưu không ngừng chọc cười và lấy ngón tay vuốt nhẹ lên hai má phúng phính của cô bé.

“Thích thế cơ à? Sinh một đứa đi!”

Kiều Ưu Ưu đang làm mặt cười để trêu Chu Ưc Điền thì nghe thấy lời Tần Niệm nói liền hỏi lại, sắc mặt bình thản không thay đổi: “Cùng ai?”

Tần Niệm ngăn người trong năm giây rồi dùng ngón tay gõ mạnh lên đầu Kiều Ưu Ưu. Kiều Ưu Ưu đứng không vững nên lảo đảo, va trúng vào người Chung Tịnh Dục. Kiều Ưu Ưu quay đầu lại, ra vẻ thành thực nói với Chung Tịnh Dục: “Tần Niệm vừa nói rồi, nếu cậu thích có con thì sinh lấy một đứa, đừng có vừa nhìn thấy con của người khác là gọi con gái ơi, con trai ơi.”

Chung Tịnh Dục nheo mắt, sau đó lên giọng khiêu khích nói: “Tôi rất muốn sinh đấy, cậu có thích không?”

Kiều Ưu Ưu bị “bao vây” từ hai phía, lại cúi xuống tiếp tục làm mặt cười. Tuy nhiên Lương Thiệu Vũ ở cách đó không xa lại nghe thấy lời nói của Chung Tịnh Dục, anh ta chạy nhanh lại, nắm lấy tay cô ấy rồi thì thầm nói vào tai: “VẬY chúng ta đi thôi, về nhà sinh em bé.”

9. Chương 08

Chung Tịnh Duy lập tức mặt đỏ tía tai. Kiều Ưu Ưu thích thú nhìn họ, hai vợ chồng người ta thì thâm to nhỏ thân mật vô cùng, thật khiến người khác không khỏi ngưỡng mộ. Nhưng bây giờ cái người có thể cùng cô thì thâm to nhỏ đã đi mất rồi, hơn nữa cho dù anh không đi thì giữa họ cũng chưa bao giờ tỏ ra thân mật như vậy.

Trong lúc đang miên man suy nghĩ, hình như cô nhìn thấy Tần Niệm vẫy tay với ai đó, Kiều Ưu Ưu ngược mắt nhìn sang, người đó chậm rãi tiến tới đứng trước mặt họ.

“Hai người đã từng gặp nhau rồi nhỉ?” Tần Niệm hỏi.

Kiều Ưu Ưu nhắm mắt lại, gạt đi hình ảnh Trữ Tụng ở trong đầu ra ngoài, không để anh đặc ý ẩn sâu trong tâm trí cô nữa, cô giơ tay ra bắt tay Hàn Thiếu Khanh, cười nói: “Chào giám đốc Hàn.”

“Tôi biết ngay là hai người quen nhau mà.”

Kiều Ưu Ưu giật nhẹ áo Tần Niệm, nói nhỏ: “Đã từng gặp, nhưng đừng có nói như thế ai mình cũng thân vậy.”

Tần Niệm không khách sáo trả lời cô: “Chẳng phải cậu từng nói đầu óc người ta có vấn đề sao? Người bình thường thì làm sao nói được câu đấy, trừ khi là thân thiết lắm.”

Kiều Ưu Ưu nghĩ thầm: “Mình đúng là không phải người bình thường, đầu óc mình có vấn đề, được chưa nào?”

“Cô Kiều Ưu Ưu, lúc này vừa nhìn thấy cô trên ti vi. Hàn Thiếu Khanh cong mày, khi cười trông anh rất đẹp trai, không có vẻ mạnh mẽ nam tính như Trữ Tụng, nhưng lại rất ấm áp dịu dàng.”

“Anh không cần khách sáo như vậy, cứ gọi tôi là Ưu Ưu là được.”

Hàn Thiếu Khanh mỉm môi cười nhẹ, chậm rãi nói: “Ưu Ưu.”

“Tôi có chút việc phải đi trước đây, xin thất lễ.” Kiều Ưu Ưu nhìn Hàn Thiếu Khanh gật đầu. Trước khi đi cô còn véo Tần Niệm một cái thật mạnh. Cô biết rằng quảng cáo đó là do công ty Tần Niệm làm, vì thế chuyện cô nói Hàn Thiếu Khanh đầu óc có vấn đề phần nào cũng đã làm ảnh hưởng tới Tần Niệm. Sống ở Bắc Kinh bây giờ thật không dám nói chuyện gì nữa, vì nếu không cẩn thận sẽ khiến cho cả thành phố biết được, lại càng không dám đi nói xấu người khác, không chừng sẽ vừa khéo lọt vào tai chính chủ.

Cả buổi tối Kiều Ưu Ưu và những người bạn đã quen biết nhiều năm cùng nhau chúc mừng sinh nhật Tần Niệm, gửi tặng cô những món quà và lời chúc. Bạn bè tụ tập lại với nhau cười nói rất vui vẻ. Lại một đêm nữa trôi qua, không thấy Trữ Tụng gọi điện thoại về. Từ sau hôm anh đi, cô chưa nhận được điện thoại từ anh. Kiều Ưu Ưu tự ra lệnh mình không được nghĩ nữa, anh đi lái máy bay của anh, cô có cuộc sống riêng của cô, hai việc không liên quan đến nhau.

* * *

Kiều Ưu Ưu vì lí do công việc nên bình thường không có ngày cuối tuần, mỗi quý cô sẽ có khoảng hai mươi ngày nghỉ phép có lương. Trong kì nghỉ, nếu cô không đi du lịch thì sẽ nằm bẹp ở nhà ngủ cả ngày, chưa bao giờ cô tới thăm Trữ Tụng.

Ngày kì nghỉ được phê duyệt đã tới nhưng Kiều Ưu Ưu vẫn chưa quyết định được nên tới đâu để nghỉ ngơi một chút. Trong lúc Kiều Ưu Ưu đang ngồi trước máy vi tính mở các trang mạng du lịch của các quốc gia khác nhau ra xem thì cô nhận được điện thoại của mẹ mình. Bà Kiều lần đầu tiên nói với Kiều Ưu Ưu rằng bà muốn đi du lịch.

“Chẳng phải con cũng đang được nghỉ phép hay sao, cũng đã lâu lắm rồi mẹ không đi du lịch, con đưa mẹ đi chơi một chuyến nhé!”

“Được ạ, mẹ muốn đi đâu?”

“Vậy được, để mẹ suy nghĩ xem nên đi đâu, đến lúc đó con đưa mẹ đi cùng, khi nào kì nghỉ của con bắt đầu?”

Kiều Ưu Ưu đẩy gọng kính trên mũi lên rồi liếc nhìn tờ lịch “thứ sáu này.”

“Con được nghỉ mấy ngày?”

“Hai hai ngày ạ!”

“Được, đợi điện thoại của mẹ nhé!”

Kiều Ưu Ưu nào có biết rằng, bà mẹ bản tính lương thiện của mình cùng với bà mẹ chồng khẩu xà tâm phật lại rắp tâm “ra tay hạ thủ” đối với cô.

Người sắp được nghỉ phép có tâm trạng vô cùng tốt, đến bước đi cũng trở nên tươi vui, không có chuyện gì cũng muốn nhảy nhót, đặc biệt là kiểu người không có ngày cuối tuần như Kiều Ưu Ưu, khi có kì nghỉ lại càng sung sướng. Vậy nên trong lần gặp Tống Tử Đồng trước khi kì nghỉ bắt đầu, cô nhớ lại chuyện lần trước làm xước xe anh, Kiều Ưu Ưu quyết định trả nốt món nợ ân tình này cho anh, từ giờ hai người không ai nợ ai.

Kiều Ưu Ưu nói muốn mời Tống Tử Đồng ăn cơm nên dĩ nhiên anh ta cảm thấy rất vui.

“Vậy hẹn gặp anh sau khi tan làm.”

“Được, cảm ơn em, Ưu Ưu.”

Kiều Ưu Ưu cố không nheo mày lại, cười nói: “Em đâm vào xe của anh mà lại không phải bồi thường, là em nên nói cảm ơn anh mới phải.”

“Ưu Ưu!”

“Xin lỗi anh...” Kiều Ưu Ưu cúi đầu nhìn xuống điện thoại, “em có điện thoại rồi, lát nữa gặp anh sau nhé.” Nói xong cô quay người bước đi, ngón tay đặt trên màn hình điện thoại đang không ngừng rung lên, lâu tới mức cứ tưởng đầu dây bên kia sắp tắt máy đến nơi rồi cô mới vội vàng nhấn vào phím nghe.

Cô không nói gì, chỉ im lặng, cứng đầu chờ Trữ Tụng mở lời trước.

“Ưu Ưu!”

“Có chuyện gì không anh?”

Vẫn là giọng nói mang tính chất công việc, tâm trạng Trữ Tụng chột chùng xuống rất nhiều. Anh cố ra vẻ nhẹ nhàng nói: “Không có việc gì thì không được gọi điện cho em à?”

“Có thể, đây là quyền của anh.” Gót giày cao gót của Kiều Ưu Ưu đi trên nền gạch sáng bóng phát ra những tiếng kêu “cạch cạch”, giống như cô đang trút ra sự bất mãn của mình đối với Trữ Tụng, bất mãn chuyện anh đi mà không nói với mình một câu, bất mãn chuyện anh đi mấy ngày rồi mà tới hôm nay mới thèm gọi điện về cho cô.

“Em sao vậy?”

“Không sao!”

“Không vui à?”

“Không sao đâu, có chuyện gì nữa không? Không có em cúp máy đây.” Nhưng sau khi nói xong, Kiều Ưu Ưu bỗng cảm thấy vô cùng hối hận, cô thực không muốn đập máy theo cách này.

“Ưu Ưu!”

Hình như Trữ Tụng hơi thở dài, Kiều Ưu Ưu không nghe rõ lắm, nhưng cô đã không còn tỏ ra ngạo mạn nữa mà chỉ ừ nhẹ một tiếng, đợi anh nói tiếp. Thế nhưng, Trữ Tụng lại im lặng.

Cô nhận được điện thoại nhưng không thấy vui, vậy làm sao anh có thể mở miệng yêu cầu cô tới doanh trại thăm anh trong kì nghỉ này? Anh không thể nói ra điều ấy, bởi anh đã phải nghe quá nhiều lời từ chối rồi, nên giờ đây anh đã không muốn nghe thêm nữa.

“Alo?” Im lặng kéo dài khiến Kiều Ưu Ưu tưởng rằng tín hiệu điện thoại đã bị cắt mất.

“Ừm, anh đây, em được nghỉ phép rồi phải không?”

“Ừ!”

“Đã nghĩ ra sẽ đi đâu chưa?”

“Vẫn chưa nghĩ ra, có thể sẽ ở nhà ngủ, mà cũng có thể đưa mẹ em đi chơi, bà nói muốn đi du lịch.”

“Ừm, thế đưa mẹ đi chơi vui nhé!” Bàn tay Trữ Tụng tự động nắm chặt vào tai nghe.

Kiều Ưu Ưu cắn môi không nói gì, cô đứng yên ở góc cuối hành lang yên tĩnh, có thể nghe thấy hơi thở nhẹ của anh ở đầu dây bên kia.

“Anh vừa trở về đã bắt đầu bận rộn rồi nên không có thời gian gọi điện cho em.”

“Ừ!”

Kiều Ưu Ưu gật nhẹ đầu, đây có được coi là giải thích không? Nhưng khi đi, tại sao anh không nói với cô một lời?

“Thôi không có chuyện gì đâu, em làm việc tiếp đi!”

“Đợi đã” Kiều Ưu Ưu gọi anh lại, trong lòng cô còn có một chuyện mà đã nghĩ lâu lắm rồi, nếu không hỏi luôn thì thực sự cô không thể chịu đựng thêm được nữa.

“Năm sau, anh còn được nghỉ phép không?”

“Bây giờ vẫn chưa chắc chắn lắm, anh sẽ cố gắng.”

Năm ngoái anh cũng nói thế, cố gắng, cố gắng nhưng đến ngày cuối cùng cũng không nghỉ. Tất cả những điều không chắc chắn từ miệng anh nói ra đều có nghĩa là không thể.

Mọi người đều nói, cô và Trữ Tụng nên sinh một đứa con. Nhưng anh lại không có nhà, cô làm sao mà sinh con với anh được? Anh về một lần chỉ ở nhà có bốn ngày, nếu không phải trong kì an toàn, không dùng bao cao su hoặc thuốc tránh thai, cô chắc chắn có thể mang thai cho nhà họ Trữ hay sao? Cho dù bây giờ cô muốn có con, nhưng anh lại không phối hợp thì cô biết làm thế nào?

Kết hôn đã hai năm rồi, lần đầu tiên Kiều Ưu Ưu cảm thấy cuộc hôn nhân này chẳng có ý nghĩa gì, thực ra không nên kết hôn!

Nhà hàng là do Kiều Ưu Ưu tự chọn. Khi chọn món, nhìn Tống Tử Đồng đang ngồi trước mặt mình, Kiều Ưu Ưu bỗng nhận ra hình như cô và Trữ Tụng chưa bao giờ đi ăn ở ngoài. Mỗi lần trở về đều ăn ở nhà, cả nhà ngồi ăn cùng với nhau, bữa tối cùng với ánh nến của thế giới hai người có cảm giác như thế nào? Cô chưa từng được trải qua. Trái tim cô bỗng thấy trống trải.

“Ưu Ưu!”

“Dạ!”

“Các món vừa gọi có được không?”

“Ừ!”

Kiều Ưu Ưu gật đầu, “được, không vấn đề gì.”

“Chúng ta đều lái xe nên không uống rượu nhé!”

“Được!”

Kiều Ưu Ưu chuyển thực đơn cho người phục vụ, cầm lấy điện thoại mở ra xem nhật ký điện thoại trống trơn. Cuộc gọi của Trữ Tụng vô cùng mờ nhạt ở trong đó.

Tống Tử Đồng tìm mọi chủ đề để nói chuyện với Kiều Ưu Ưu, nhưng cô lại không mấy hứng thú, chỉ gật đầu hoặc nói ừ, đúng rồi, không sai cho có. Đã từng có lúc cô cảm thấy Tống Tử Đồng rất chói lóa, bác học đa tài, để kéo gần khoảng cách với anh hơn một chút, cô vào làm trong Đài Truyền hình, làm chương trình dự

báo thời tiết, làm một thực tập sinh bé nhỏ, mỗi ngày đều nhìn thấy anh vô cùng nổi bật trên truyền hình và là một nhân tài xuất chúng trong số các phát thanh viên trong đài. Cô ép mình phải học được nhiều việc trong một thời gian ngắn, hi vọng sẽ có ngày xứng đáng sánh với người như anh.

Lúc này trong mắt cô, Tống Tử Đồng chẳng là gì hết. Kiều Ưu Ưu thở dài, thời gian thật quá đáng sợ, mới chỉ có hai năm.

Kiều Ưu Ưu chọn vị trí ngồi sát bên cửa sổ, tuy phong cảnh chẳng đẹp đẽ gì, nhưng cô lại luôn thích ngồi đó. Khi món ăn đầu tiên được bưng lên, có người đi ngang qua cô. Về lí mà nói, người đi lại trong nhà hàng là chuyện bình thường, nhưng Kiều Ưu Ưu lại ngẩng lên nhìn, khoe miệng và bộ dạng ngạc nhiên của cô chiếu thẳng vào mắt Trử Tư.

Em trai Trử Tư đi qua cô, cúi đầu cười với cô, nụ cười khiến toàn thân cô nổi da gà. Anh không lại chào hỏi mà như ra vẻ người không quen biết, chọn vị trí ngồi ngay đằng sau Kiều Ưu Ưu. Đi cùng với Trử Tư là một mỹ nhân, Trử Tư từ trước tới nay là người chẳng nghiêm túc nhưng hôm nay lại nhẹ nhàng hỏi chỗ này có được không, lại vô cùng dịu dàng gọi món, tiếp đãi tử tế.

Giọng nói anh ta vừa mới dừng được khoảng mấy phút thì di động của Kiều Ưu Ưu nhận được một tin nhắn.

“Chị ba, hay là chúng ta ngồi cùng ăn được không?”

Kiều Ưu Ưu ngậm cái đĩa, ngón tay linh hoạt nhấn trên màn hình, ấn nút gửi tin nhắn. Bữa tối ăn tới lúc này cuối cùng cũng được một cái giá rồi.

“Chú tư à, cô gái đó xinh lắm. Chị ba cảm thấy rất yên lòng. Cuối cùng cũng nhìn thấy em dẫn một cô gái đi chơi, sau này bố mẹ mà có hỏi thăm chú, chị cũng có thể ngẩng cao đầu nói một cách danh chính ngôn thuận là chú tư nhà chúng ta thích con gái, không nên nghe lời đồn đại bừa bãi bên ngoài. Thế chú định khi nào đưa người ta về nhà? Có cần chị đánh tiếng trước không?”

Cả buổi tối hôm đó, Trử Tư không còn quấy rầy tới Kiều Ưu Ưu nữa.

Khi thanh toán, Tống Tử Đồng và Kiều Ưu Ưu tranh nhau trả tiền. Kiều Ưu Ưu buông tay không tranh giành nữa, lạnh lùng nói: “Tống Tử Đồng, em mời anh ăn cơm là vì em đâm vào xe của anh, anh cảm thấy hai chúng ta tranh nhau thanh toán bữa cơm này đến đổ mặt tía tai có gì hay ho không?”

Tống Tử Đồng thôi không đòi trả tiền nữa, nhưng người phục vụ lại đến nói với Kiều Ưu Ưu rằng, bữa ăn của cô hôm nay đã có người thanh toán rồi.

Chương 14

Từ trong nhà hàng bước ra, họ tình cờ gặp Hàn Thiếu Khanh. Anh ta mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, Kiều Ưu Ưu không tin anh ta không cảm thấy lạnh trong cái gió rét tháng chạp của Bắc Kinh lúc này.

“Ưu Ưu, trưởng phòng Tống. Thật tình cờ!”

Tống Tử Đồng lịch sự đáp lại, “chào giám đốc Hàn.”

“Hai người đã ăn chưa?”

“Chúng tôi ăn rồi, đang chuẩn bị về.” Không khách sáo như Tống Tử Đồng, Kiều Ưu Ưu thẳng thắn trả lời, giọng nói cũng không mấy thân thiện. Hàn Thiếu Khanh là loại người nhỏ mọn, có tí chuyện cón con mà cũng kể lại với Tần Niệm, cô ghét nhất là loại người hay đưa chuyện.

Hàn Thiếu Khanh cười nhẹ: “Ưu Ưu vẫn còn giận tôi phải không? Hôm nào tôi mời cô ăn cơm, coi như chuộc tội, được không?”

Trử Tư đứng bên xe của Kiều Ưu Ưu một lúc lâu, đợi Kiều Ưu Ưu cho đi nhờ về nhà, đợi lâu lắm mới thấy người ra nhưng lại bị chặn lại. Dưới ánh đèn, Trử Tư quan sát Hàn Thiếu Khanh, suy nghĩ một chút rồi anh tiến lại phía họ.

“Chị ba, em không đi xe tối, chị đưa em về nhé?” Người vẫn chưa bước đến nơi, Trử Tư đã cao giọng hét to, chỉ lo người khác không biết Kiều Ưu Ưu là chị dâu của anh.

Tống Tử Đồng bị gạt sang một bên, Trử Tư cười hì hì tới bắt tay chào hỏi Hàn Thiếu Khanh.

Kiều Ưu Ưu vốn dĩ rất thích những việc kiểu như người khác làm gì mình cũng làm theo. Tuy miệng cô thì cần nhằn nói Trử Tư là một rắc rối lớn, nhưng bước chân cô thì lại thoăn thoắt bước đi theo anh.

Kiều Ưu Ưu lục tìm chìa khóa xe rồi ném cho Trử Tư, còn mình thì tự ngồi lên ghế phụ. Trử Tư cầm lấy chìa khóa như đĩa phải vôi, làm ra vẻ rất bất an, lẩm bẩm, nói: “Em vừa uống rượu, em sợ bị chú cảnh sát bắt vào đồn công an.”

Kiều Ưu Ưu thất dậy an toàn, “vậy thì chú cứ dùng mỹ nhân kế để mê hoặc người ta tha ỉnh.”

Trử Tư ngồi vào trong xe, đóng cửa xe rất mạnh, giọng nói cũng không cười đùa như lúc nãy, “Kiều Ưu Ưu, sao chị có thể làm như vậy?”

Trử Tư tức giận, Kiều Ưu Ưu không chắc có phải do cô nghi ngờ giới tính thật của anh nên anh mới tức giận hay không.

Chiếc xe lao nhanh như bay, Kiều Ưu Ưu phản xạ có điều kiện bèn giơ tay phải lên nắm lấy tay nắm trên cửa xe, lo sợ hét lên bắt anh đi chậm lại.

“Đã nói là em uống rượu rồi mà.”

Có đầy đủ lí do nên Kiều Ưu Ưu không thể phản bác lại được.

* * *

Bên ngoài cửa sổ là những dãy đèn neon, khuôn mặt Trử Tư lúc sáng lúc tối, Kiều Ưu Ưu cảm thấy mình cũng có chút quá đáng, dù sao cậu ta cũng là em chồng mình, lúc nãy còn vừa thanh toán cho cô tiền bữa tối, sao cô có thể làm mất mặt cậu ta như vậy?

“Chú tư à, những gì chị nói khi nãy chú đừng để bụng nhé!”

“Anh ba nhà em có điểm nào không bằng cái tên Tống Tử Đồng kia?”

“À!”

Chủ đề thay đổi nhanh quá khiến Kiều Ưu Ưu có phần không theo kịp, sau khi hiểu rõ lời của Trử Tư, Kiều Ưu Ưu bắt đầu suy nghĩ về vấn đề này. Có điểm nào không bằng? Cô chưa từng so sánh, nhưng vì sao lại phải đặt họ ở cạnh nhau để so sánh?

“Còn cái tên Hàn Thiếu Khanh đấy nữa, sao anh ta cười với chị mà tươi như hoa thế?”

“Tươi như hoa?” Kiều Ưu Ưu lẩm nhẩm lặp lại, đột nhiên cô cao giọng hét lên: “Chú Tư chú có ý gì vậy? Chú cho là tôi đang cảm sừng anh ba chú sao? Mà không chỉ cảm một sừng mà tận hai sừng! Có em nào như chú không?”

“Chị cáu cái gì chứ? Chỉ là em nghi ngờ thế, chứ em có nói thế đâu. Trước đây sao chị lại thích Tống Tử Đồng? So với anh trai em thì thật kém xa! Còn cái tên Hàn Thiếu Khanh, miễn cưỡng thì có thể so sánh một chút với anh trai em, chị để ý một chút cũng là chuyện bình thường, nên em mới càng không hiểu.”

“Làm gì?”

“Tôi bảo chú dừng xe lại!”

“Không được, phải đưa em về nhà đã” Trử Tư cứng đầu nói. Thế nhưng Kiều Ưu Ưu không thềm quan tâm, cô nhấc chân đá Trử Tư một cái rất mạnh, đau tới mức khiến cho Trử Tư há hốc miệng, nhưng tốc độ xe vẫn chưa giảm, chiếc xe vượt đèn đỏ phi như tên bắn về nhà, điều đáng ngạc nhiên là đã biến chiếc xe Volvo mạnh mẽ trở thành xe đua, tạo ra một vệt khói dài trên con đường vắng người.

Đến cửa nhà, Kiều Ưu Ưu chạy tới cái cây lớn nôn thốc nôn tháo, cả bữa ăn đồ Tây hôm nay thế là đi ra hết. Trử Tư vỗ vào lưng Kiều Ưu Ưu, miệng vẫn không ngừng lải nhải: “Thật là đáng tiếc, đồ ăn đắt như vậy, chưa đi vào dạ dày đã bị nôn ra hết rồi.”

Kiều Ưu Ưu nôn sạch hết tất cả rồi lão đảo đứng lên, trong mắt vẫn còn vương lại vài giọt nước mắt, ngón tay chỉ thẳng vào mũi Trử Tư, nói: “Việc hôm nay tôi nhớ rồi đấy, cậu dám làm trò này với tôi, tôi sẽ vùi cậu vào đồng phân cho cậu chết thối thì thôi.”

Trử Tư nghiêng đầu, nhún vai, “tùy chị thôi.”

* * *

Bà Trử nhìn thấy Kiều Ưu Ưu như vậy, tháo kính xuống đứng lên, “sao lại về nhà giờ này?”

Kiều Ưu Ưu mắt đầm nước bước nhanh tới bên bà Trử nói: “Mẹ, mẹ phân xử giúp con đi.”

Bà Trử lo lắng, hai đứa nó chẳng nhẽ lại cãi nhau? Bà kéo Kiều Ưu Ưu ngồi xuống ghế dịu giọng nói: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Tối nay con thấy Trử Tư và một cô gái đi ăn cơm với nhau, thấy vậy dĩ nhiên là con rất vui, con định tới về nhà kể ẹ nghe, nhưng Trử Tư lại đề phòng con như đề phòng trộm vậy, chú ấy không muốn con nói với mẹ, còn lái xe của con như lái xe đua ý, làm cho ruột gan con lộn tung lên, vừa mới đứng trước cửa nhà nôn hết cả.”

Trử Tư vừa bước một chân vào phòng khách liền bị ánh mắt hình viên đạn của bà Trử liếc nhìn, anh không dám lên tiếng mà chỉ cúi đầu đi nép vào bên tường.

“Ngày mai con đưa cô gái đó về đây ẹ xem mặt!”

“Không phải là con dâu mẹ thì dẫn về đây làm gì ắt công!”

Bà Trử tức giận, đập ghế đứng lên, chỉ vào Trử Tư nói: “Không phải con dâu thì cũng phải dẫn về đây! Hai chân con như lắp hỏa tiễn vậy, suốt ngày chỉ biết chạy lung tung khắp nơi, chỉ biết đi gây chuyện xằng bậy, một người đàn ông trưởng thành dẫn bạn gái về nhà gặp bố mẹ thì có làm sao?”

Kiều Ưu Ưu ngồi trên ghế sofa dụi dụi mắt, bộ dạng rút gươm giương cung, cô nên an ủi bà chứ không ngọn lửa này có thể sẽ lan sang cả người cô.

“Mẹ, mẹ đừng tức giận, chú tư chắc cũng chỉ muốn lựa chọn cho thật chính xác rồi mới dẫn người ta về. Tối nay con ngủ ở đây được không? Con mệt quá, không muốn lái xe về.”

Bà Trử trừng mắt nhìn Trử Tư, Trử Tư rút tay vào túi quần không nói năng gì.

“Để dì Trương dọn dẹp phòng cho con, thay ga trải giường mới. Hôm nay lạ nhỉ, lại muốn ngủ ở nhà?” Bà Trử cầm quyển sách bị vứt trên ghế lên, quay người về phòng.

Trong phòng khách chỉ còn lại hai người bọn họ, Trử Tư nói bằng khẩu hình: “Hòa nhau.”

“Hòa chú nhé!”

“Em không!”

* * *

Bật đèn ngủ lên, Kiều Ưu Ưu nhìn chằm chằm lên trần nhà mờ sáng. Chỉ trừ hai hôm sau khi kết hôn, cô chưa bao giờ ở lại nhà họ Trử ngủ qua đêm, đêm nay nằm ở đây đến cô cũng cảm thấy lạ. Căn phòng này là của Trử Tụng, từ ngày đi nhập ngũ, anh hầu như chẳng ngủ ở đây.

Khi kết hôn họ quá vội vã nên phòng tân hôn cũng là căn phòng hiện tại. Ngày nhận giấy đăng ký kết hôn, cả gia đình tập trung ăn uống tại đây. Sau bữa cơm, ông Trử giữ họ ở lại nghỉ vài hôm, Trử Tụng không từ chối, Kiều Ưu Ưu cũng chỉ còn biết nghe theo. Một chiếc giường với hai con người, chiếc chăn cũng được phân đôi, họ tự ôm chăn ngủ, không có chuyện gì xảy ra, cũng chẳng nói chuyện với nhau. Kiều Ưu Ưu tuy đã kết hôn với Trử Tụng nhưng trong trái tim cô lại có một rào cản chưa thể vượt qua, cản bản là chưa thể đón nhận Trử Tụng, còn về phía Trử Tụng, anh lại làm bộ mặt như đưa đám, lạnh lùng như có thể đóng thành băng.

Kiều Ưu Ưu trở mình, nhìn lên đèn ngủ màu vàng, tới khi trước mặt cô là một mảng trắng xóa, mắt cô cay xè, nước mắt gần trào ra thì mới nhắm mắt lại và tắt đèn. Trong căn phòng này chỉ có kí ức của một đêm

duy nhất, nhưng nó lại chẳng tốt đẹp gì. Tuy không có cãi vã, càng không có gây lộn, nhưng có lẽ nếu có gây lộn thì sẽ vui hơn.

Lần đó sau khi Trữ Tụng rời đi, bọn họ hơn nửa năm không liên lạc với nhau. Mà đây lại là vợ chồng mới cưới, nửa năm không gọi điện, không tin nhắn, nói ra thì ai tin?! Ngay cả bản thân Kiều Ưu Ưu cũng chẳng tin! Từ trước tới nay, cô và Trữ Tụng như anh em, trước khi cưới, thỉnh thoảng cũng gọi điện thoại buôn chuyện với nhau, nhưng sau khi cưới lại xa cách hơn. Có lẽ họ nhất thời chưa thể thích ứng với sự thay đổi của mối quan hệ này, từ anh em chuyển sang vợ chồng, hoàn toàn không có giai đoạn trung gian, đây có lẽ là sự chuyển biến cứng nhắc nhất trên thế giới này.

Nằm trên giường của Trữ Tụng, đặt tay lên chiếc khăn trải giường trắng trải, Kiều Ưu Ưu thừa nhận cô đang nhớ Trữ Tụng, thực sự rất nhớ.

* * *

Tối thứ sáu, Kiều Ưu Ưu nhận được thông báo thu xếp hành lý, tám giờ sáng thứ bảy xuất phát đúng giờ.

“Đi đâu vậy mẹ?”

“Ngày mai con sẽ biết.”

“Mẹ đừng thế mà, ít nhất cũng phải cho con biết đi về hướng Nam hay hướng Bắc chứ? Ra nước ngoài hay ở trong nước?”

“Hướng Bắc, trong nước, cảnh đẹp của Tổ quốc con đã đi hết chưa? Chỉ biết chạy ra nước ngoài, nước ngoài có gì hay chứ? Toàn nói xì xầm xì xồ, đến một chữ mẹ cũng không hiểu!”

Kiều Ưu Ưu chống tay lên trên cằm, dùng tay chống người lên nói: “Mẹ thật biết đùa, hồi mẹ còn dạy tiếng Pháp, con đến 123 cũng chẳng biết.”

“Mẹ quên rồi, không được sao?”

“Được! Mẹ xem, trời mùa đông thế này đi đâu không đi lại đi lên hướng Bắc, Bắc Kinh đã đủ lạnh lắm rồi, đây chẳng phải là tự làm khổ mình sao?”

“Hướng Bắc thì làm sao? Trong thơ chẳng phải có nói “Phong cảnh phương Bắc; nghìn dặm băng điêu; vạn dặm tuyết bay” sao?”

Kiều Ưu Ưu cảm thấy tối nay bà Kiều vô cùng hưng phấn, hơn nữa còn có chút hơi quá, lại còn ngâm thơ, cũng may còn chưa tới mức hứng lên kéo cô cùng “làm thơ đối đáp.”

10. Chương 09

Sáng sớm ngày thứ bảy, hai bà mẹ đã tập hợp lại, Kiều Ưu Ưu mắt nhắm mắt mở đi ra mở cửa, vừa nhìn thấy hai người đàn bà sáu mươi tuổi ăn mặc rực rỡ, tinh thần phấn chấn ở trước cửa, mí mắt bên phải của cô không ngừng rung lên.

“Mẹ...” Hơn nữa còn là hai bà mẹ. Cô luôn cảm thấy chuyến du lịch này có gì đó kì lạ nhưng mặt khác cô cũng lười không muốn nghĩ thêm, bây giờ thì cô cũng có phần thông suốt rồi. Đi về hướng Bắc, chẳng phải tới nơi nào khác mà chính là nơi Trữ Tụng đang đóng quân? Kiều Ưu Ưu còn ngây thơ cho rằng bà Trữ mẹ cô muốn đi xem “thế giới băng tuyết” cơ đấy.

Mọi người đều giấu không nói cho cô biết, có phải là sợ cô không đồng ý? Hay là sợ cô trốn đi mất? Lẽ nào nhân phẩm của cô lại tệ hại đến mức đó sao? Cô tự cho rằng mình cũng không vô lí tới mức bỏ nhà ra đi chỉ vì không muốn đi thăm người chồng đang đóng quân xa nhà.

Còn Trữ Tụng thì sao? Anh ấy có biết chuyện này không? Hoặc là anh biết nhưng cũng không nuôi hi vọng, không cho rằng cô sẽ tới thăm anh?

Kiều Ưu Ưu tuy rất nhớ anh, nhưng cô cũng chưa từng nghĩ sẽ tới doanh trại thăm anh, cô biết anh rất bận, tới nơi cũng có khi không được gặp. Một năm anh phần lớn thời gian là không ở trong doanh trại, có quá nhiều việc ràng buộc anh, Kiều Ưu Ưu đã sớm quen với chuyện anh chủ động gọi cho cô thông báo tình hình gần đây, kể vài câu chuyện vui chọc cho cô cười.

“Đừng có ngần ra như thế, mau sắp xếp quần áo, xe đang đợi dưới lầu rồi.”

Kiều Ưu Ưu ngoan ngoãn về phòng, thay quần áo rồi kéo va li đi ra. Cô đang nghĩ không biết có cần mang cho Trử Tụng cái gì không, nhưng cô ngu ngốc nhận ra rằng: Bản thân cô lại không biết Trử Tụng thích ăn gì, thích cái gì.

Chương 15

Trử Tụng đứng bên ngoài phòng chiến đấu, neho mắt nhìn lên bầu trời. Hôm nay thời tiết không tốt, trời âm u, nhiều mây, tầm nhìn rất thấp. Nhưng hôm nay anh lại có nhiệm vụ bay, mệnh lệnh tác chiến của đài chỉ huy vẫn chưa đến, các phi hành viên vũ trang như anh chỉ có thể vô vị đứng chờ.

“Phù!” Trử Tụng nhổ đầu thuốc lá đã sắp cháy hết xuống đất.

“Dập thuốc đi cho tôi!”

Trử Tụng ngẩng đầu lên nhìn, trưởng đoàn Cao đi tới, dầm tắt đầu thuốc đang còn âm ỉ cháy.

Trong phòng tác chiến có tiếng người hét lên: “Trưởng đoàn trở về rồi.” Mọi người xúm lại như một đàn ong. Có thể bay hay không chỉ còn chờ một câu nói từ cấp trên.

“Trời đất chẳng hiểu ra làm sao, hôm qua đã bị nhỡ mất rồi, nói thế nào thì hôm nay cũng phải cho tôi bay chứ.” Trưởng đoàn Cao tức giận đẩy đám người ra, đi vào phòng tác chiến, “lúc này tôi đã thảo luận với sư đoàn trưởng rồi rủi ro bay của đội bay hôm nay khá lớn, nhưng nhiệm vụ tác chiến của kỳ này bắt buộc phải hoàn thành, kéo dài cũng không phải là một cách, vậy nên ý của lãnh đạo là đoàn chúng ta cần cử ra năm chiếc máy bay, cất cánh lẻ.”

Trử Tụng đứng ở ngoài nghe trưởng đoàn nói. Lưu Nhị Lăng chạy tới, hạ giọng lẩm bẩm, “cất cánh lẻ chỉ tổ lãng phí.”

“Trưởng đoàn, cất cánh lẻ không phù hợp với chiến lược tác chiến” Trử Tụng thỉnh cầu cất cánh đôi cùng với Lưu Nhị Lăng.

“Anh câm miệng đi cho tôi, đừng cho rằng nhận được huân chương hạng nhất trở về thì anh không còn là anh nữa.”

Lưu Nhị Lăng thích thú nhìn Trử Tụng bị ăn mắng, cảm thấy còn vui hơn cả khi mình được ăn ngon. Tuy trưởng đoàn Cao mắng cho Trử Tụng một trận nhưng anh ta vẫn nghe theo ý của Trử Tụng.

Trử Tụng kéo cổ áo của Lưu Nhị Lăng, thấp giọng nói: “Đợi lát nữa hai chúng ta cất cánh, anh đừng có mà bay đâm vào tôi.”

“Nếu không bay được thì làm thế nào?”

Trử Tụng giơ năm ngón tay ra trước mặt Lưu Nhị Lăng, Lưu Nhị Lăng nhướn mày, “quyết định thế đi.”

“Trử Tụng, Lưu Nhị Lăng.”

Trưởng đoàn Cao đột nhiên gọi tên hai người bọn họ, họ lập tức tiến lên phía trước.

“Sư đoàn trưởng vừa hạ lệnh, hai cậu cất cánh đôi, đây là sự tín nhiệm của lãnh đạo dành cho các cậu, cần phải nắm được giá trị của nó, những chuyện khác tôi không nói nhiều nữa, chắc tự các cậu cũng phải hiểu.”

“Tuân lệnh! Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!”

Trử Tụng và Lưu Nhị Lăng đồng thanh hô to. Trưởng đoàn Cao vừa mới quay đầu đi, Lưu Nhị Lăng ra vẻ như bị bệnh, tay ôm lấy tim, mặt nhả lại. Ôi năm bao thuốc lá Trung Hoa của tôi! Mất toi mấy trăm tệ rồi. Mất tiền là chuyện nhỏ, nhưng không có thuốc lá thì đúng là chuyện lớn rồi.

Máy bay chiến đấu J-10 đời thứ ba do Trung Quốc chế tạo là vũ khí bảo vệ quan trọng cho không phận Trung Quốc. Ở Sư đoàn Không quân số 1, Trữ Tụng được sắp xếp điều khiển loại máy bay J-10 hiện đại nhất trong nước và loại hạng nặng J-11.

Máy bay J-10 lần lượt bay lên, kế hoạch huấn luyện tác chiến chung của hai phi đoàn sẽ bắt đầu mười phút sau khi máy bay cất cánh. Từng tầng mây dày che khuất hình ảnh nhanh nhạy của máy bay, âm thanh ồn ã cũng xa dần, sân bay lại yên tĩnh trở lại. Thế nhưng mỗi người đứng đó đều biết rằng, đằng sau sự tĩnh lặng đầy chính là sự nguy hiểm vô hạn.

* * *

“701, nhận được xin trả lời.”

“701 nhận được.”

“Nhiệm vụ đã hoàn thành, dẫn đội trở về.”

“Tuân lệnh!” Trữ Tụng nhận được mệnh lệnh chỉ huy, cùng bốn máy bay khác bay trở về.

Lộ trình nhỏ tiếp đất, thời gian tiếp đất đã rút ngắn đúng ba mươi giây. Thời khắc máy bay tiếp đất, phía sau máy bay bắn ra đường bay dù giảm tốc.

Trữ Tụng tháo mặt nạ dưỡng khí xuống, nới lỏng dây an toàn, đỗ máy bay vào đúng vị trí được chỉ định, kiểm tra chắc chắn động cơ đã tắt, bảng điều khiển trở về con số không rồi mới mở cửa khoang lái đi xuống, kìa như rồng bay phượng múa tên mình lên trên tờ giấy được bộ phận mặt đất đưa tới. Máy bay được anh lái đi, thì buộc phải được anh lái về, anh luôn tự nói với bản thân mình rằng, máy bay còn thì người còn, máy bay nổ thì người cũng đi theo.

“Trung đội trưởng Trữ.” Một trung sĩ chạy tới trước mặt anh hành lễ.

Trữ Tụng cúi đầu gật tay ra, hơi ngược cổ lên tháo mũ bảo hiểm to nặng xuống, “có chuyện gì?”

“Nhà anh có khách, chính trị viên dặn tôi tới đón anh về.”

“Nhà tôi có khách sao?” Trữ Tụng kinh ngạc lặp lại, tưởng rằng mình nghe nhầm.

“Vâng!”

“Ai đến?”

“Tôi không biết.”

“Nam hay nữ?”

Người lính trẻ ngẩn người, gãi đầu ngại ngần rồi lắc đầu, “tôi không biết”.

Trữ Tụng bực mình, “sao cậu chẳng biết cái gì thế?”

“Chính trị viên chỉ nói với tôi tới đón anh, cũng không nói là ai tới thăm anh.”

Trữ Tụng vừa đi vừa suy nghĩ, anh vừa mới từ nhà trở về, ai lại tới thăm anh? Lẽ nào, là Kiều Ưu Ưu? Ý nghĩ này vừa xuất hiện đã khiến Trữ Tụng hưng phấn và kích động, chạy như bay về phía xe đang đỗ gần đường bay. Người lính trẻ chạy vội theo sau, chạy vội vã nhanh như thỏ.

Lưu Nhị Lăng bước xuống từ chiếc máy bay bên cạnh Trữ Tụng, nhìn thấy bóng dáng đặc ý của Trữ Tụng đang chạy nhanh trên đường việt dã, trong lòng thấy rất khó chịu. “Hừ, hôm nay mặt trời mọc ở hướng Tây à? Dựa vào đâu mà anh ta có xe riêng đón đưa, còn mình thì phải ngồi xe công?”

“Đều là xe của công mà, như nhau cả thôi.” Người đi phía sau an ủi nói.

Lưu Nhị Lăng không phục, rít lên chửi: “Quên đi mà giống nhau, đây là xe bus!”

Những người khác đều đã lên xe, chỉ có mình anh ta vừa nhìn theo bóng chiếc xe sắp đi khuất vừa chửi bới.

“Này, nếu không lên thì đến xe bus cũng chẳng có mà ngồi đâu đấy, anh đành tự chạy bộ hai cây số về nhé!”

* * *

“Lái nhanh lên, nhanh lên!”

“Trung đội trưởng Trử, tốc độ như vậy đã nhanh lắm rồi, không thể nhanh hơn được đâu.” Anh lính tuy hơi lo sợ nhưng dưới chân đạp ga vẫn rất ổn định.

“Có gì mà không thể hay có thể? Đạp hết ga, nhanh lên!” Trử Tụng ngồi bên ghế phụ, anh đang nóng ruột nóng gan chờ được về nhà gặp vợ, nhưng người lính lại lo cho sự an toàn của tất cả mọi người trong sư đoàn, ngộ nhỡ ở đường nào đó bất ngờ có người đi ra, chẳng may lại đâm trúng thì phiền phức lắm. Hơn nữa sư đoàn đã quy định rõ ràng, lái xe trong doanh trại tốc độ không được vượt quá 40 km/h, vi phạm quy định sẽ bị phạt.

Trử Tụng chưa bao giờ cảm thấy chiếc xe chạy chậm như ngày hôm nay, nhìn thấy trước mắt là cửa sân tập thể nhưng chiếc xe vẫn chưa dừng hẳn, Trử Tụng đã bật cửa xe xông ra, lao đảo suýt chút nữa ngã về phía trước, nhưng anh chẳng lo được nhiều thế, trong lòng chỉ nghĩ tới một việc duy nhất là chạy nhanh về nhà.

Anh lính cầm chiếc mũ bảo hiểm lên gọi lớn: “Trung đội trưởng, mũ của anh.”

Trử Tụng không nghe thấy, cũng không nhìn thấy, có mất quần anh cũng chẳng biết.

Anh bước một lúc năm bậc cầu thang, mấy giây sau đã lên tới tầng ba, bàn tay đang định mở cửa chốt thu lại ngay, hai tay cùng một lúc lục tìm chìa khóa trên người, lúc này mới phát hiện ra anh còn chưa thay bộ đồ bay trên người, chứ đừng nói tới chìa khóa.

“Cốc, cốc, cốc.”

Trong lòng Trử Tụng thấy rất hồi hộp, kích động. Nghĩ tới việc Kiều Ưu Ưu mở cửa cho anh, anh nên thể hiện như thế nào? Ôm một cái? Không được, trang trọng nhưng không thân mật. Hôn một cái? Thân mật nhưng không trang trọng. Đúng lúc anh đang chau mày chờ cửa mở, đầu óc nghĩ tới xem nên đưa tay ra trước hay đưa môi ra trước thì cửa mở ra.

“Ưu... mẹ?” Sự hưng phấn trên mặt Trử Tụng chợt đông cứng lại, nhìn thấy người phụ nữ có thần thái đoan trang, đến nheo mày cũng không bao giờ lộ rõ đang đứng ở cửa, cái tên Ưu Ưu đang nói ra lại vội vàng bị anh kiềm lại, “sao mẹ lại tới đây?”

“Tôi không thể đến à?”

“Không phải, con chỉ không ngờ tới.”

“Thế anh nghĩ là ai tới?” Bà Trử dựa vào cửa, hai tay khoanh trước ngực, con trai vẫn chưa vào nhà bà đã thẩm vấn.

Cửa được mở ra một chút từ đằng sau, khuôn mặt một người mẹ khác hiện ra, không giống như khuôn mặt của người mẹ trước, người mẹ này mặt mày hơn hớn, cười trông rất đẹp, giữa hai hàng mày còn ánh lên tình thương hiền từ.

“Mẹ, mẹ cũng tới à?”

“Ừ!”

Bà Kiều gật đầu, “bọn mẹ ở nhà đều rảnh rỗi, cùng bàn bạc với mẹ con để tới đây thăm con.”

“Chỉ có hai người!?” Hy vọng trong lòng Trử Tụng lại được thấp lên, hai người mẹ đều tới rồi, với tính cách của hai bọn họ, không mang Kiều Ưu Ưu đi theo thì hiển nhiên là không phù hợp với mục đích đã định của họ.

“Ừ, bọn mẹ tới thăm con rồi đi luôn, sao con không vào nhà? Ồ, đây là trang phục bay à? Lần đầu tiên nhìn thấy, trông đẹp thật đấy!” Bà Kiều vui vẻ kéo Trử Tụng nhìn từ trên xuống dưới, càng nhìn càng thấy người con rể này rất được, nhưng mình lại có đứa con gái chẳng biết điều gì cả.

Nghĩ tới Kiều Ưu Ưu, bà Kiều nhìn về phía nhà vệ sinh. Thật trùng hợp, Kiều Ưu Ưu vừa mới bước vào nhà vệ sinh thì Trử Tụng đi vào nhà. Trước khi mở cửa, bà Trử còn dận không được để lộ ra, bà muốn thám thính tình hình xem như thế nào.

Hy vọng càng lớn thì thất vọng càng nhiều. Trử Tụng một phút trước còn hưng phấn không biết để tay ở đâu, lúc này đây lại bị tạt một gáo nước lạnh từ đầu xuống chân, trái tim đóng băng rồi.

Bà Trử đi tới ghế sofa, ngồi xuống, “con vì nhìn thấy hai bà già này nên mới không vui hả, mặt xị xuống tới vai rồi kìa.”

“Đâu có, không phải thế.” Trử Tụng cười gượng gạo, kiên quyết thu lại nụ cười, “con vào trong thay quần áo.”

“Ưu Ưu không tới nên thấy rất khó chịu phải không?”

Trử Tụng đã đi tới cửa phòng ngủ rồi, nghe thấy mẹ để mình nói vậy, trái tim như bị vỡ vụn thành trăm mảnh. Đây đúng là không phải mẹ để, cái gì cũng nói ra, không nghĩ tới hậu quả.

Bà Trử nhìn anh không nói gì, lại châm chọc, “tối cũng để làm gì đâu, hai đứa nhìn nhau khó chịu, gặp mặt rồi lại gây gổ với nhau. Đừng tưởng hai bà già này là kẻ ngốc, cái gì cũng không nhìn thấy.”

“Cô ấy có tới đâu, nói những lời này làm gì?” Giọng nói của Trử Tụng trầm xuống rất nhiều, trong đó có cả sự buồn phiền, tức giận.

* * *

“Ai bảo em không tới!”

Trử Tụng cảm thấy nhất định là mình nghe nhầm rồi. Nếu không tại sao anh lại nghe thấy giọng nói của Kiều Ưu Ưu, trong trẻo và có phần lười biếng, như dòng suối chảy róc rách chảy thẳng vào tim anh.

Tuy nhiên, khi quay đầu lại, Trử Tụng nhìn thấy Kiều Ưu Ưu đang đứng cách đó không xa, cô mặc một chiếc áo len màu nâu kaki, trông hơi gầy, khuôn mặt nhỏ tới mức một bàn tay anh có thể che được hết, nhưng đôi mắt của cô thì lấp lánh những tia sáng. Đúng là con người thực rồi, chẳng lẽ còn có thể có người giả được sao?

“Sao em lại...”

Anh mới nói được một nửa, Kiều Ưu Ưu đã cảm thấy câu nói này hình như có ý “sao em lại tới đây” cô bắt giác cong mày, giận dữ nói: “Em đi qua đây, ngày mai đi ngay thôi!”

Bà Kiều đứng đằng sau cô véo vào eo cô một cái, “đang giữa ban ngày con đừng có nói mơ.”

Thấy Kiều Ưu Ưu tới nên Trử Tụng rất vui, anh không nói gì mà chỉ ngoác miệng ra cười liên tục, ánh cười trong mắt như có thể nở hoa. Chỉ mới có một lúc thôi mà tâm trạng anh như vừa được ngồi tàu lượn trên không, lúc vui lúc buồn, sự biến động tinh thần quá lớn.

“Cốc, cốc, cốc.”

Có tiếng gõ cửa, bốn người họ nhìn nhau rồi Trử Tụng đi ra mở cửa.

Còn chưa nhìn thấy bên ngoài là ai, đã nghe thấy tiếng một cô gái: “Em thấy anh về, nhân tiện đang gói bánh chẻo nên em mang sang cho anh một đĩa... có nhiều người như vậy...”

Người đẹp đang hăm hở bưng đĩa bánh chẻo đi vào, bỗng nhìn thấy nhiều người ở trong phòng liền ngẩn người.

Cơ thể Trử Tụng quá to lớn khiến Kiều Ưu Ưu phải nghiêng đầu mới có thể nhìn rõ cô gái kia. Trông có vẻ ưa nhìn, ngũ quan đều rất đẹp, nước da cũng được, buộc tóc đuôi ngựa, mặc áo khoác bông ở nhà, trong tay bê một đĩa bánh chẻo còn nóng hổi, trông rất ra dáng mẹ hiền vợ đảm. Cô nhìn lại mình trông như kẻ chỉ biết ăn không ngồi rồi, mười ngón tay không dính bẩn bao giờ, đừng nói là gói bánh chẻo, đến luộc bánh cô cũng có thể luộc thành canh được.

Chương 16

Đĩa bánh chẻo đầy ắp đặt ở trên bàn đã sớm nguội nhưng vẫn chưa có ai động tới. Kiều Ưu Ưu từ nhỏ đã không thích ăn những đồ ăn có nhân, nhất là bánh chẻo, mà đặc biệt là cái đĩa bánh chẻo này.

Cô gái đó là ai?

Cô gái vừa bước vào cửa, bưng bánh chẻo rồi chào hai dì. Hai bà mẹ nhìn cô gái bỗng đứng xuất hiện ở cửa thì trong lòng bắt đầu lo lắng. Kiều Ưu Ưu nhìn cô ta từ đầu tới chân, nhìn đi nhìn lại vẫn thấy cô ta quen quen.

Trử Tụng giới thiệu đây là đồng nghiệp của anh, Đại Tiểu Kha.

“Ưu Ưu, vẫn còn nhớ tôi chứ? Chúng ta học chung cấp hai đấy.” Người đẹp Đại Tiểu Kha tươi cười hỏi.

Đại Tiểu Kha, sao mà cô không nhớ chứ? Kiều Ưu Ưu cười thầm trong bụng. Năm đó ở trong trường, cô ta cũng được coi là một tiểu mỹ nhân, “lâu lắm không gặp nhỉ, không ngờ lại gặp cậu ở đây.”

“Ha ha, tôi thì lại nghĩ về chuyện này rồi, nhưng cũng không ngờ đợi mãi mới gặp được cậu.”

Đây có được coi là một sự châm biếm không? Phía trên đầu Kiều Ưu Ưu như đang bốc khói. Tôi thích đến lúc nào thì đến đấy, ai cần cậu quan tâm!

* * *

Anh lính trực ban tới mang theo thịt và rau, bà Kiều đích thân vào bếp chuẩn bị bữa tối, Kiều Ưu Ưu chuẩn vào bếp giả bộ chuẩn bị ra tay, nhưng tai cô lại vểnh lên nghe ngóng động tĩnh ở bên ngoài. Tuy nhiên giọng nói của Trử Tụng và của bà Trử quá nhỏ nên cô chẳng nghe rõ được.

“Này!” Bà Kiều chạm vào cánh tay cô, “mẹ đang gỡ tay, con bật cái máy hút mùi lên đi.”

“Vâng!”

Bà Kiều khẽ lẩm bẩm cái tên Đại Tiểu Kha, “ai đấy?”

Kiều Ưu Ưu chậm chạp ngắt rau cải, “cháu gái nhà họ Đại, học cùng trường với con hồi cấp hai, lên cấp ba chuyển đi đâu con cũng không biết, sao lại vào bộ đội thì con cũng không biết. Cái này mẹ phải đi hỏi Trử Tụng, anh ấy biết rõ, không chừng cô ta vào đây cũng là vì có Trử Tụng ở đây. Ai cha... sao mẹ đánh con?”

“Con nói xem? Nó là chồng con, con xem có ai nói năng như con không?”

Kiều Ưu Ưu chột lên giọng: “Con làm sao? Đây là sự thật.”

“Con hét lại một lần nữa ẹ nghe xem nào?” Bà Kiều cầm lấy cái xẻng xào thức ăn chỉ vào mũi cô, sợ hãi liếc nhanh ra phòng khách.

“Không nói thì không nói.” Kiều Ưu Ưu ném ngọn rau trên tay xuống, quay người đi ra chỗ khác lấy cốc uống nước.

Bà Kiều thở dài, “cuộc hôn nhân này là do con tự lựa chọn, nếu đã lựa chọn rồi thì phải có trách nhiệm với nó, giữa hai vợ chồng điều quan trọng nhất là sự chia sẻ. Một năm, cơ hội để cho hai con gặp mặt rất ít, điều này cũng không trách hai đứa, nhưng cứ gặp mặt là hai đứa lại cãi nhau, không có chuyện gì cũng cô gây thêm chuyện. Đây chính là vấn đề của hai đứa, đều lớn hết cả rồi, cứ lục đục mãi như vậy có ý nghĩa gì không?”

Kiều Ưu Ưu không nói gì mà chỉ lẳng lặng uống nước. Cả quãng đường đều hứng khởi nghĩ xem gặp mặt thì nên nói gì nhưng khi gặp rồi, chưa kịp nói câu nào đã xuất hiện một người phụ nữ, mà lại còn là người quen, một người quen “có ý đồ!” Kiều Ưu Ưu thực sự không độ lượng đến vậy.

“Giữa hai vợ chồng với nhau, có va chạm cũng là điều khó tránh khỏi, cũng không thể không có xích mích, không cãi nhau không giận nhau thì không phải là vợ chồng. Nhưng hai con phải giải quyết các vấn đề này, chứ không nên tạo ra vấn đề mới.” Bà Kiều giảng giải sâu xa cho con gái về kinh nghiệm hôn nhân, bà thực sự lo sợ con gái mình có cuộc sống không hạnh phúc.

Bà Trử ngồi xuống ghế sofa, lạnh lùng ra lệnh: “Nói đi!”

“Nói gì ạ!”

“Nói gì ạ?” Bà Trử nhú mày nhắc lại, ngẩng cằm chỉ về hướng đĩa bánh chẻo đang đặt trên bàn ăn.

“Được đấy, mẹ còn tưởng con ở đây cô đơn không ai nương tựa, hóa ra còn có người mang bánh chẻo đến cho con ăn cơ đấy.”

“Chỉ là đồng nghiệp thôi mà.” Trử Tụng ngồi xuống đối diện, nhún vai với vẻ mặt chẳng có chuyện gì xảy ra.

“Ồ, đồng nghiệp, thế cô ta có mang cho những nhà khác không?”

“Cái này thì con không biết, mẹ muốn biết thì đi hỏi chính cô ấy đi.”

“Bình!” Bà Trử đập mạnh một tay xuống bàn trà, “Trử Tụng, con đừng có bày trò này với mẹ. Hôm nay Ưu Ưu ở đây, mẹ giữ thể diện cho con nên không nói nhiều. Con dám gây ra chuyện gì khiến mẹ không nói ra được thì con cứ chờ đấy. Ngoài con ra mẹ còn có ba thằng con trai nữa cơ, một đứa không đánh lại được con nhưng mẹ không tin rằng cả ba đứa cộng lại không đánh nổi con đâu!”

“Mẹ à, mẹ đã sáu mươi tuổi rồi, con cũng là người ngoài ba mươi. Mẹ nghĩ tốt về con một chút có được không? Chỉ có mỗi một đĩa bánh thôi mà!”

Bà Trử cười lạnh nhạt, “mẹ không dày vò con nữa cũng được thôi, chuyện bánh chẻo mẹ không nói nữa. Mẹ muốn con sinh ẹ một đứa cháu, nhưng đã hai năm trôi qua rồi, cháu mẹ đâu? Nói bao nhiêu lần rồi, đổi doanh trại khác về sống gần nhà hơn một chút, nhưng con nào có chịu nghe, một năm chẳng gặp nổi con hai lần, con bảo mẹ làm sao nghĩ tốt về con được? Đến người làm mẹ con như mẹ đây bắt đầu chán ghét con rồi thì làm sao vợ con thấy con tốt được?”

Câu nói cuối cùng thật vô cùng thâm thúy, khiến cho Trử Tụng nghĩ tới nóng cả mặt, nhưng nghĩ lại thì đó là mẹ ruột của anh, anh phải nhường nhịn bà.

Trử Tụng giận dữ đứng dậy đi vào bếp, hạ giọng lầm bầm: “Đều là do bố nuông chiều quá mức, càng ngày càng quá đáng.”

Kiều Ưu Ưu đang định ra ngoài rót cốc nước thì Trử Tụng đã đứng chặn ngay trước cửa, cô đang tức sôi ruột, nhưng đang có hai bà mẹ ở đây nên cô mới không bộc phát ra. Vậy nên đàn bà tốt không chấp đàn ông, cô đi tới cửa rồi lại vòng trở lại.

“Để anh!”

Kiều Ưu Ưu đẩy tay anh ra khi anh đang muốn lấy chiếc cốc từ tay cô, trở lại đứng bên cạnh bà Trử tiếp tục ra vẻ bận rộn. Trử Tụng vẫn đứng đó nhìn cô, lâu tới nỗi khiến cô trở nên mất tự nhiên, tay chân vụng về.

“Á...”

Kiều Ưu Ưu trượt tay, cái bát sứ suýt chút nữa rơi xuống đất, bà Kiêu đẩy cô ra ngoài.

“Đừng có ở đây thêm phiền nữa, ra ngoài đi.”

“Cả hai con đều ra ngoài đi, không giúp được gì thì đừng có gây thêm phiền phức.” Bà Trử nghiêng người len vào rồi đẩy cả Ưu Ưu và Trử Tụng ra ngoài, nhà bếp cuối cùng đã trở thành thiên hạ của hai người mẹ.

Hai bà mẹ đã nhiều năm không xuống bếp, nay lại vì các con mà tái xuất giang hồ. Họ muốn giúp các con nhiều thứ, không cần báo đáp cũng chẳng sợ khó khăn. Nhưng nếu như hai đứa con không chịu cố gắng, không chịu phối hợp thì hai người mẹ này không chỉ thất vọng mà còn đau lòng hơn nữa.

* * *

Kiều Ưu Ưu quyết định rồi, cô sẽ ở lại không về nữa, cho dù thế nào thì cô cũng phải tận mắt chứng kiến xem Đại Tiểu Kha rốt cuộc là muốn làm tiên nữ chốn nào, Trử Tụng trong lòng nghĩ gì? Nếu hai người họ thực sự là tình chàng ý thiếp, ân ái ái ái thì cô có thể rút lui, dù sao thì chuyện ly hôn cũng chẳng phải là tổn thất đối với cô, nhưng cái người mặc áo lính kia thì sao?

“Không phải em bảo là đi du lịch sao?”

Kiều Ưu Ưu cầm điều khiển ti vi, không ngừng chuyển kênh, mắt nhìn chăm chú vào màn hình, “không có chỗ nào để đi.”

“Vậy nên mới tới thăm anh?” Trử Tụng hạ thấp giọng hỏi khẽ. Đây rõ ràng là đang trêu chọc, có điều gì cần nói sao không nói cho tử tế? Sao lại cứ phải ở gần như vậy mới được?

Kiều Ưu Ưu dịch sang một bên, “là do mẹ tự sắp xếp, sáng sớm nay em mới biết phải tới đây, em còn tưởng được đi xem tượng bằng điêu khắc cơ đấy.”

Trử Tụng nghiêng đầu trở lại, không còn đến gần cô nữa, hai người nhìn màn hình ti vi đang không ngừng chuyển kênh, không nói với nhau một lời nào.

Buổi tối, phòng ngủ chính dĩ nhiên là nhường cho hai bà mẹ, còn hai bọn họ thì ngủ trong phòng dành cho khách.

Thời tiết nơi đây còn lạnh hơn cả Bắc Kinh, trong phòng đã có đủ khí nóng rồi nhưng Kiều Ưu Ưu vẫn cảm thấy gió lạnh đang luồn qua khe cửa sổ đi vào, để chống chọi lại với cái lạnh, cô cuộn mình trong chăn từ sớm.

Trử Tụng tới doanh trại, trước khi đi anh bảo sẽ về ngay, Kiều Ưu Ưu cũng chẳng thêm để ý tới anh. Tuy vậy tới lúc đầu óc mơ hồ, cô cũng vẫn không quên để lại một chiếc đèn nhỏ chờ anh về, ánh đèn chiếu sáng bóng tối thường thấy trong căn nhà anh.

Khi Trử Tụng trở về, nhìn thấy Kiều Ưu Ưu đang nằm ngủ say giấc trên giường, đèn ngủ mang đến sự ấm áp cho căn phòng. Ưu Ưu để đèn chờ anh, cô đang chờ anh trở về, điều này khiến trong anh trào dâng một cảm giác an tâm chưa từng có. Chắc cô không ngủ ngon bởi hai hàng mày đang cong lại, Trử Tụng vừa ngồi xuống giường thì cô chợt tỉnh.

Trử Tụng xoa nhẹ lên tóc cô, “không quen à?”

“Ừm.” Kiều Ưu Ưu nhẹ lên tiếng, vùi đầu xuống dưới gối. Không phải là chiếc giường nhà mình nên khi ngủ cô cảm thấy không yên tâm. Trử Tụng cởi áo khoác, kéo chăn nằm xuống bên cạnh cô, ôm cô vào lòng, anh ôm rất chặt, tạo ra một vòng tay ấm áp giúp cô yên tâm ngủ tiếp.

Kiều Ưu Ưu ngủ thấy mùi hương quen thuộc ấy chợt cảm thấy yên tâm hơn rất nhiều. Từ sau khi anh đi, cô phải mất mấy ngày mới có thể thích ứng với những đêm không có vòng tay anh. Cô cảm thấy đó thực sự là một loại độc dược khiến cô mê muội. Nếu trúng độc nặng hơn, chẳng may một ngày nào đó bọn họ chia tay, chắc cô phải mất rất nhiều thời gian mới có thể bỏ được thói quen ấy?!

Cô vừa nghĩ vậy vừa bất giác muốn thoát ra khỏi vòng tay anh, thế nhưng Trử Tụng ôm cô chặt hơn, cô vùng vẫy một lúc cũng không thoát được.

11. Chương 10

“Ngủ đi.” Trử Tụng ép đầu cô xuống trước ngực mình khi cô ngẩng lên, thích thú nhắm mắt lại.

“Này!”

“Hử?”

“Lão gia, nô tỳ muốn đi vệ sinh, có thể rời lỏng tay được không?”

Trử Tụng nhíu mày rồi mở mắt ra, bắt gặp đôi mắt to tròn của cô đang nhìn thẳng vào anh, môi cô hơi khô, Trử Tụng muốn đưa tay lên chạm vào nhưng hành động của anh lại ngược lại với suy nghĩ của bộ não, môi anh thay cho ngón tay...

“Ừm...”

Trử Tụng giữ lấy tay cô đang muốn thoát khỏi anh, nhanh chóng lật người ép cô xuống nằm ở bên dưới mình, chân họ cuốn chặt vào nhau, giữa họ không còn một khe hở nào nữa.

Anh hôn cô thật sâu, hút lấy hương thơm ngọt ngào nơi cô, lưỡi cuốn lấy nhau, không cho cô trốn thoát. Kiều Ưu Ưu rất nhớ anh, nên cũng không phản kháng lại mà làm theo tiếng gọi trái tim mình, cùng anh triền miên...

Trử Tụng liếm nhẹ khóe môi cô, anh thở dốc nhìn Kiều Ưu Ưu đang ở trước mắt mình, hai má cô ửng hồng, môi đỏ mọng, trong đôi mắt trong veo như nước lấp lánh vẻ kiều diễm và dịu dàng, lúc này anh chỉ muốn lập tức có được cô.

“Lúc này chẳng phải em vừa nói muốn đi vệ sinh sao?”

“Hả?”

Kiều Ưu Ưu bị hôn tới mức thẫn thờ, một lúc sau mới nhớ ra là cô đang định vào nhà vệ sinh. Nhìn thấy ánh cười nơi mắt anh, Kiều Ưu Ưu không chịu được đập mạnh anh sang một bên, trước khi đi còn không quên đá anh hai cái nữa.

“Xấu tính!”

Trử Tụng cởi bộ quần áo đang làm cản trở anh, khóa cửa ở cửa phòng ngủ, Kiều Ưu Ưu vừa mở cửa ra thì anh dùng tay kéo cô vào lòng, không cho cô thêm cơ hội nào nữa, ôm cô nằm lặn trên giường. Giống như con thú đói ăn lâu ngày, anh mạnh mẽ nhưng cũng rất nhẹ nhàng, vuốt ve, liếm lấy đôi môi hồng của cô.

“Có nhớ anh không?” Trử Tụng tiến vào với tần suất nhanh hơn, khiến đầu óc Kiều Ưu Ưu hỗn loạn, cô vừa khóc vừa kêu lên, anh nói gì cô cũng gật đầu, hoàn toàn không hiểu anh đang muốn nói gì.

“Ưu Ưu, nói anh nghe” Trử Tụng liếm nhẹ tai cô, “ừm!”

Kiều Ưu Ưu rớm nước mắt, ôm lấy eo anh gật đầu liên hồi.

Trử Tụng cười, lúc khác thế nào không quan trọng, chí ít thì lúc này đây, trong trái tim cô có vị trí dành cho anh.

Chương 17

Kế hoạch đã định của hai bà mẹ là chỉ đưa Kiều Ưu Ưu tới đây rồi về, nhưng bỗng nhiên lại xuất hiện cái cô Đại Tiểu Kha kia, làm cho hai bà cảm thấy bất an vô cùng. Tuy hai đứa con không cãi nhau, không giận dỗi, nhưng chi bằng chúng cứ cãi nhau một trận thì tốt hơn.

Sáng ngày thứ hai, hai bà mẹ nhìn thấy đôi vợ chồng trẻ anh em rất ngọt ngào thì yên tâm hơn hẳn, vậy nên họ làm theo kế hoạch là trở về Bắc Kinh vào chuyến bay sáng hôm nay.

Trử Tụng và Kiều Ưu Ưu tiễn họ ra sân bay. Trên đường về, Kiều Ưu Ưu nhận được điện thoại từ mẹ cô.

“Có chuyện gì vậy mẹ?”

“Chứng minh thư của con mẹ cầm đi rồi.”

Kiều Ưu Ưu giờ mới nhớ ra, trước khi đến cô đưa chứng minh thư cho bà, tới giờ vẫn chưa lấy lại. Kiều Ưu Ưu vội vàng kéo tay Trử Tụng bảo anh quay đầu xe, hốt hoảng nói: “Chúng con bây giờ quay lại lấy luôn.”

“Đừng tới nữa, để mẹ cầm về đi.”

“Mẹ làm gì thế? Mẹ cầm về thì con làm sao mà về được?”

“Tới lúc đó Trử Tụng nhất định sẽ có cách đưa con về, Ưu Ưu à.” Bà Trử nói với giọng đầy ý tứ: “Không phải là mẹ không tin con mà là do tính khí con quá bướng bỉnh, mẹ sợ nếu hai con cãi nhau con lại xách hành lý bỏ đi. Mẹ và mẹ chồng con muốn đưa con tới là để hai đứa vun đắp tình cảm, chứ không phải đến để cãi nhau. Vậy nên đề phòng ngộ nhỡ... mẹ cũng không có cách nào khác. Ưu Ưu, con phải hiểu cho tấm lòng của mẹ, biết không?”

Tốt cái nỗi gì? Hay tại cô quá kém cỏi? Đến mẹ ruột của mình mà cũng chẳng hi vọng gì ở cô. Từ năm nay, khi đi tàu hỏa phải có chứng minh thư, cô thực sự là bị bỏ rơi rồi, muốn khóc cũng không khóc được nữa.

Trử Tụng đánh xe vào lề đường, nhìn bộ dạng thẫn thờ của Kiều Ưu Ưu, anh vội vàng kéo tay cô lại hỏi: “Có chuyện gì vậy? Em quên gì sao?”

Kiều Ưu Ưu mắt mở to tròn nhìn Trử Tụng, vẻ mặt vô tội đáng thương vô cùng, “Mẹ em thu mất chứng minh thư của em rồi... Trử Tụng, nếu anh mà khiến em tức giận rồi bỏ đi, em chỉ còn cách đi men theo đường ray tàu để về thôi.”

Trử Tụng nghe xong câu nói đó liền thở một hơi thật mạnh, vuốt nhẹ mái tóc cô, cười nói: “VẬY em đừng có bỏ đi.”

“Thế anh đừng có chọc tức em.”

“ĐƯỢC!” Trử Tụng kéo dài giọng, khởi động xe, “Kiều Ưu Ưu, em lúc nào cũng đúng hết.”

Kiều Ưu Ưu hân hoan ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. Hai bà mẹ đúng thật đã quá lao tâm khổ tứ để đưa cô tới đây, lại còn cầm mất chứng minh thư của cô để cô ở yên đây, vị trí của cô trong mắt người khác quan trọng tới vậy, cô nên cảm thấy vui mới phải. Nhưng sao cô cứ cảm thấy giống như mình vừa bị bán đi vậy.

* * *

Trử Tụng đưa Kiều Ưu Ưu tới cổng khu tập thể, nhưng cô không muốn xuống xe mà thương lượng với anh xem có thể cho cô vào trong doanh trại xem được không, cô còn muốn đi dạo trong sân bay, nhất là muốn xem máy bay chiến đấu thực. Tối đây hai ngày cô đã nghe thấy tiếng máy bay “ầm ầm” nhưng đến hình dáng chiếc máy bay như thế nào cô cũng chưa được nhìn thấy.

“Anh còn phải tới doanh trại, em về nhà trước đi. Anh đã nói với họ rồi, wifi đã được lắp cho em rồi đấy.”

Kiều Ưu Ưu nhìn cánh cửa từ đằng xa, “Em không thể vào xem được à?”

“Không được!”

Kiều Ưu Ưu làm dáng vẻ khẩn cầu, “Ngoại lệ một lần thôi, để em vào mở mang tầm mắt đi mà, được không?”

“Không được!”

Trử Tụng dứt khoát vô cùng, không do dự từ chối cô. Kiều Ưu Ưu cũng không cố xin nữa, lập tức quay mặt mở cửa xuống xe.

“Không cho thì thôi, ai thèm xem chứ!”

“Hả?”

Trử Tụng kéo cánh tay cô lại, dặn dò nói: “Không có việc gì thì đừng ra ngoài đi lung tung, trời lạnh lắm, ra ngoài phải mặc nhiều áo vào đấy. Tối nay anh đưa em đi ăn hàng.”

Tuy việc anh không cho cô đi xem máy bay chiến đấu khiến cô có chút không vui, nhưng Trử Tụng quan tâm cô như vậy vẫn khiến cho trái tim cô trở nên ấm áp, cô gạt đầu.

Chờ tới khi nhìn thấy Kiều Ưu Ưu lên lầu, Trử Tụng mới lái xe rời đi. Không phải là anh không muốn cho cô vào doanh trại bởi vì cấp trên đã quy định rõ ràng, người ngoài không được phép tùy tiện vào doanh trại, người nhà cũng không được. Cái cô muốn xem là máy bay, nhưng cho dù có được sự cho phép của lãnh đạo thì cũng không thể vào được sân bay.

Từ trước tới nay Kiều Ưu Ưu rất chịu khó ở nhà, cho dù tẻ nhạt đến mức phải đi ngủ thì cô cũng ngủ rất ngon giấc. Nhưng hôm nay lại không như vậy, cô xem phim hay chơi điện tử đều cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Thiếu cái gì nhỉ? Sôcôla, còn đồ ăn vặt nữa.

Trước khi tới đây cô bị kế hoạch của hai bà mẹ dọa chết khiếp. Vì thế đến sôcôla – món ăn mà cô yêu thích nhất cô cũng để quên ở nhà, để bây giờ ở đây đồ có thể ăn được cũng không có chứ chưa nói đến đồ ăn vặt, cơ miệng không được hoạt động làm đảo lộn thói quen sống của cô. Tuy biết là những món ăn đó không tốt cho sức khỏe nhưng cô không thể từ bỏ chúng được.

Trời bắt đầu tối, Kiều Ưu Ưu cứ một lúc lại chạy ra cửa sổ nhìn xem có thấy hình bóng của Trử Tụng hay không, cô chưa từng có lúc nào mong anh về sớm như lúc này.

Khi ánh đèn đường giúp cô nhìn rõ biển số xe quen thuộc kia, Kiều Ưu Ưu mặc áo khoác bông vào rồi chạy nhanh xuống dưới, cô chạy xuống sân rồi vùi đầu vào trong lòng Trử Tụng. Trử Tụng đột nhiên bị ôm lấy nên tròn mắt ngạc nhiên, sau đó anh ôm chặt lấy cô không buông.

“Bỏ em ra.”

“Không bỏ!”

“Anh là đồ lưu manh à?”

“Là tự em chui vào trước đây chứ.”

“Em... đây là do chạy nhanh quá nên không kịp tránh, nhưng anh cũng không thể cứ mãi không buông tay chứ?” Kiều Ưu Ưu vùng vẫy thoát ra nhưng Trữ Tụng lại càng ôm chặt. Hai người cứ ôm nhau như thế ở hành lang tầng một, đèn tắt rồi lại sáng.

Trữ Tụng ôm cô thật chặt một lúc rồi mới buông cô ra, ánh mắt lấp lánh, “Hóa ra em muốn gặp anh tới vậy, muốn gặp anh thì cứ nói ra, anh sẽ không cười em đâu. Ôi chào!”

Kiều Ưu Ưu không khách sáo lấy khuỷu tay đè lên ngực anh.

Trữ Tụng kéo chặt tay áo cô, dìu cô đi về phía đỗ xe, “Em muốn ăn gì?”

“Sôcôla.”

“Sao em giống nghiện thuốc vậy?”

“Anh biến đi, có anh nghiện thuốc ấy.”

Kiều Ưu Ưu bị gió tạt mạnh nên rút cổ lại. Trữ Tụng kéo áo khác của mình trùm lên người cô, miệng thì thầm: “Ừ, là anh nghiện thuốc.”

Khu vực đóng quân là một thành phố nhỏ sát bờ biển, người dân chất phác, không khí trong lành, không có ngành du lịch phát triển, chỉ có hải sản tươi sống. Mùa hè có thể là điểm đến nghỉ mát lí tưởng, nhưng bây giờ lại là mùa đông lạnh giá.

Trữ Tụng lái xe đỗ vào siêu thị lớn nhất thành phố, đẩy chiếc xe chở đồ đi sát phía sau Kiều Ưu Ưu, nhặt những đồ cô lấy và đặt vào chỗ cũ. Anh thực sự không thích cái tật xấu này của cô, trước đây cô không ở bên anh thì anh không quản được, nhưng giờ khác rồi, anh buộc phải canh chừng cô thật nghiêm.

Kiều Ưu Ưu đi qua giá đựng đồ ăn vặt, nhặt mấy thứ vứt xuống xe chở đồ, đi hết một quầy cô quay đầu lại nhìn thì thấy hơn một nửa đã bị cho ra ngoài, xe chở đồ gần như trống trơn. Kiều Ưu Ưu trợn mắt nhìn Trữ Tụng, cố ý đi sát vào vai anh, lại nhặt những món mình muốn để vào trong xe.

Trữ Tụng không vội vã, anh tiếp tục đi theo cô, nhặt những thứ cô vừa lấy đặt lại chỗ cũ.

“Anh làm cái gì thế?”

Trữ Tụng nhếch môi giả bộ cười, “Em nói xem?”

“Hay lắm à?”

“Không đâu!”

“Sao anh nhiều chuyện thế?”

“Bởi vì anh là chồng của em.”

Hai người tranh giành đồ với nhau, anh cũng không chịu buông tay. Cuối cùng, Trữ Tụng khỏe hơn nên thắng được Kiều Ưu Ưu, kéo cô đang vô cùng tức giận đi tiếp.

“Sôcôla em có thể ăn thoải mái, anh không cản em, nhưng những thứ này xuất xứ nguồn gốc không rõ ràng em tốt nhất đừng có động vào, còn thấy thì anh sẽ còn vứt đi.”

Kiều Ưu Ưu không ngừng giằng co, nhưng anh vẫn mạnh mẽ kéo cô đi về phía trước, “Sao anh gia trưởng thế?”

Trữ Tụng nhún vai: “Tính anh nó thế, chẳng còn cách nào khác.”

Kiều Ưu Ưu tức gần chết! Đúng là không nên đến cái nơi này mà! Đến cái loại sôcôla mà cô thích ăn nhất cũng không có. Hình như để trút giận, cô gần như lấy hết các hộp sôcôla nhãn hiệu Ferrero Rocher ở trên

giá xuống, ném từng hộp xuống xe chở đồ. Người chỉ đường trong siêu thị đứng đó không xa ngạc nhiên mở to mắt nhìn, có lẽ họ chưa bao giờ nhìn thấy người phụ nữ nào thích ăn sôcôla đến vậy.

Trử Tụng không thể hiểu được, tại sao một người thích ăn sôcôla như cô lại luôn gầy gò đến thế, chiếc áo lông vũ dày sụ bao bọc cô lại thành một hình tròn, nhưng khuôn mặt cô thì lại rất bé, một bàn tay anh cũng có thể che hết.

Trử Tụng nói muốn đưa Kiều Ưu Ưu đi ăn hàng, nhưng đây thực chất chỉ là một quán ăn, Kiều Ưu Ưu ngáp ngủ nhìn ra cái cửa nhỏ bên ngoài cửa kính ô tô. Thế mà cô còn mong được anh đưa tới một nhà hàng lấp lánh ánh đèn cơ đấy? Có mà nằm mơ một giấc ngàn thu!

“Xuống xe đi!” Trử Tụng đỗ xe, mở cửa xe chờ cô.

“Không đói, về nhà thôi!”

Trử Tụng không thua chiêu này của cô, anh không quan tâm cô có muốn ăn hay không, trực tiếp kéo cô từ trên xe xuống và đi thẳng vào trong quán. Kiều Ưu Ưu cả ngày không làm được việc gì, chỉ bị anh kéo tay đi, chỉ sợ bị anh kéo cho trật khớp tay.

“Em muốn ăn gì?”

“Tùy anh.”

Người đông mà quán lại chật, thêm cái bếp lò và mùi thịt, không khí tất nhiên là không được dễ chịu, Kiều Ưu Ưu cảm thấy rất khó chịu.

Chủ quán vừa trông thấy Trử Tụng là nhận ra khách quen, anh gọi món, toàn là món ăn mặn. Sau khi gọi món xong, người phục vụ rời đi. Kiều Ưu Ưu hỏi anh: “Đã bao lâu rồi anh chưa ăn thịt?”

“Tối qua anh vừa mới ăn xong, em không biết à?”

Kiều Ưu Ưu nhăn mặt: “Anh cút đi!”

Trử Tụng nhồm người qua bàn ăn, tiến lại gần cô rồi hạ giọng nói: “Anh đi rồi, ngộ nhớ em lại muốn thì làm thế nào?”

Kiều Ưu Ưu nghiêng răng gơ tay lên đẩy đầu anh ra, ngoảnh mặt đi không thèm nói chuyện với anh nữa. Trử Tụng lại rất vui vẻ, dựa vào tường vắt hai chân lên rung rung, cười lớn khiến cho khóe mắt nhăn lên.

Bếp nướng và thịt được bung lên, mùi khói bất ngờ khiến Kiều Ưu Ưu cảm thấy khó thở, nhưng sau đó mùi thơm béo ngậy của thịt, chân dê và bụng dê ướp gia vị nướng trên than nóng bốc lên. Trử Tụng hình như cố ý, vừa ăn vừa nhai sột soạt.

Kiều Ưu Ưu hí mắt lại hỏi: “Có ngon không?”

“Ừm!”

Trử Tụng chỉ “ừm” ra đúng một tiếng chứ không trả lời cô. Con sâu đói trong bụng Kiều Ưu Ưu đang bị mê hoặc, cô không thể chịu được nữa.

Sau đó, cô ăn rất nhiều.

“Cười cái gì!” Kiều Ưu Ưu trừng mắt nhìn anh, tay không ngừng xoa bụng.

Trử Tụng không muốn trêu cô, anh biết là cô sẽ thích, bữu môi không thích cũng không phải do cô cứng đầu không chịu mà là do cô sợ phiền phức, bình thường nếu nhìn thấy một cửa hàng nhỏ mà người chen chúc thế kia thì cô nhất định sẽ không chịu bước qua cửa, quay đầu đi luôn.

“Chút nữa anh đưa em đi dạo.”

“Không đi đâu, lạnh chết mất.”

“Cần phải vận động một tí thì mới tiêu hóa được chứ.”

“Đừng có ép, em nôn lên người anh đấy!”

“Tùy em thôi!”

Trử Tụng thở dài, “Dù sao người anh cũng là của em, nôn lên người anh hay người em đều chẳng có gì khác nhau.”

Kiều Ưu Ưu xoa bụng, miệng nhoẻn cười, trong xe quá tối nên chắc chắn Trử Tụng không nhìn thấy.

“Em đang cười đúng không? Xem em kìa, muốn cười thì cứ cười đi đừng có cố nhịn như vậy, không tốt đâu.”

“Anh tránh xa ra cho em nhờ!”

* * *

Trên đường về nhà, hai người cười cười nói nói, trêu đùa nhau, bầu không khí rất vui vẻ. Nhưng vừa về đến nhà bắt gặp Đại Tiểu Kha, tâm trạng vui vẻ của Kiều Ưu Ưu lại bị phá hỏng hoàn toàn.

Đại Tiểu Kha thực ra cũng chẳng nói gì, nhưng Kiều Ưu Ưu đã ghét cô ta tận trong xương tủy, nên dù cô ta không nói câu nào, Kiều Ưu Ưu vẫn cảm thấy cô ta đang có ý đồ gì đó, hướng hồ cô ta còn cười. Điều này khiến Ưu Ưu cảm thấy nụ cười đó như đang chế giễu cô. Câu nói đó của cô nói thế nào nhỉ?

“Tôi cũng từng nghĩ sẽ gặp cậu, nhưng không ngờ mãi mới gặp được.”

Rõ ràng là đang châm biếm Kiều Ưu Ưu, chê cô làm vợ không đủ tận tâm, cưới nhau lâu như vậy mà cũng không tới thăm chồng mình.

Cho dù tôi không tới thăm anh ấy, anh ấy cũng là chồng của tôi, không tới thăm không có nghĩa là tình cảm không tốt, ngày nào cũng ở bên nhau chưa chắc cho thấy có thể thành đôi thành cặp, bền vững lâu dài!

Kiều Ưu Ưu thực sự hối hận vì lúc đó quên không nói câu đó để bịt miệng cô ta, tiếc tới nổi ruột và dạ dày đều cuộn cả vào nhau rồi!

Đại Tiểu Kha cười với cô, cô cũng cười lại với cô ta. Sau đó cô khoác tay Trử Tụng rất thân mật rồi nói: “Về nhà thôi, anh yêu.”

Trử Tụng vờ cười với cô, anh biết chắc câu nói đó ẩn chứa ý gì, về nhà tính sổ sau!

Chương 18

“Ưu Ưu, lúc này em đang ghen phải không?”

Kiều Ưu Ưu vốn dĩ đã không vui, nghe anh nói vậy, cô lại càng tức điên lên, đây mà là thái độ nên có của một người chồng à? Không tự cảm thấy bản thân mình sai mà lại còn hỏi ngược lại cô?

“Ghen sao? Hừ, em có ghen được không? Đừng cho rằng em không biết, Đại Tiểu Kha từ nhỏ đã có ý đồ với anh, cô ta đã thích anh từ hồi cấp hai. Bây giờ thì tốt rồi, đều là lính không quân, lại còn cùng một đơn vị, mỗi ngày gặp mặt nhau, cơ hội tốt thế còn gì, không tiến thêm bước nữa quả là có chút đáng tiếc.”

“Em thừa nhận đi.”

“Có anh tự thừa nhận đi! Trử Tụng, đừng có làm chuyện xấu rồi tỏ ra không biết gì, Đại Tiểu Kha theo đuổi anh tới tận doanh trại rồi. Anh đã kết hôn rồi mà cô ta vẫn không chịu từ bỏ, ái chà tình cảm đúng là sâu như biển!” Giọng nói của Kiều Ưu Ưu ngày càng lớn, cô gần như hét lên.

“Ưu Ưu!” Trử Tụng đặt một chiếc cốc xuống bàn, trầm giọng xuống rất nhiều, “Đừng có vu oan cho anh.”

“Bình!”

Kiều Ưu Ưu tức quá ném chiếc cốc thủy tinh xuống sàn nhà, nước đổ ra khắp sàn, mảnh thủy tinh vỡ bắn khắp nơi, cô trừng mắt nhìn anh, ngực không ngừng nhô lên thở mạnh.

Trử Tụng cũng tức lên, anh ném cái cốc ở trong tay xuống dưới đất khiến cho sàn nhà lại tung tóe những mảnh thủy tinh. Ném đồ ư, ai mà không biết làm?

Kiều Ưu Ưu càng giận, hai má cô đỏ ửng, nhưng mắt cô đảo qua một vòng cũng không thấy có gì có thể ném tiếp được. Vậy nên cô nhanh chóng cởi chiếc bột ở chân ra ném mạnh về phía mặt anh.

Tuy nhiên Trữ Tụng đã nghiêng đầu sang một bên và tránh được. Kiều Ưu Ưu nhìn thấy mình ném trượt, vội vã cúi nót chiếc bốt còn lại nhưng Trữ Tụng nhanh chóng đi trước một bước, giơ tay ngăn cô lại, “Kiều Ưu Ưu, tức giận cũng cần có giới hạn, em không biết phân biệt trắng đen mà còn cứ gây sự vô lí!”

“Em cứ gây sự vô lí đấy, làm sao nào? Để cho bọn anh cấu kết với nhau, nhưng lại không cho phép em tức giận à?” Đầu óc Kiều Ưu Ưu lúc này tê liệt hoàn toàn, lời nói qua miệng cô cũng chẳng suy nghĩ gì.

Trữ Tụng nghe xong câu nói đó, không muốn tức giận cũng không thể được nữa, tay anh đẩy mạnh Kiều Ưu Ưu ngã xuống ghế sofa. Trữ Tụng ngã người xuống, lấy tay nhấc cằm cô lên, đặt đầu cô lên lưng ghế, nghiêng rặng tức tới mức chỉ muốn nuốt chửng lấy cô, “Kiều Ưu Ưu, con mắt nào của em nhìn thấy anh và Đại Tiểu Kha cấu kết với nhau? Hả? Nếu em có thể nói ra thì anh gọi em là bà nội đấy!”

Tay anh rất khỏe, bóp chặt lấy cằm cô, Kiều Ưu Ưu đau quá không ngừng đánh lại anh, nhưng Trữ Tụng không vì thế mà buông tay.

“Buông em ra! Buông ra!”

“Em vẫn chưa nói rõ ràng, sao có thể buông ra được?”

Trong mắt Trữ Tụng ánh lên ánh sáng tăm tối, Kiều Ưu Ưu chưa bao giờ nhìn thấy Trữ Tụng như vậy, cô cảm thấy rất bất an, chỉ muốn thoát nhanh ra ngoài. Cằm cô gần như đã bị bóp rời ra. Ngón tay anh đặt ngang trên miệng cô, Kiều Ưu Ưu không nghĩ nhiều mà tóm lấy tay anh nhét vào mồm, cắn vào tay anh thật mạnh như anh vừa làm như vậy với cô, cho đến khi trong miệng cô có mùi tanh của máu.

Trữ Tụng nhìn vết răng cắn đang chảy máu trên tay mình, “Kiều Ưu Ưu, em được lắm, em có biết là cái miệng này của em đáng ghét như thế nào không?”

Kiều Ưu Ưu nhìn anh, không trả lời, lấy mu bàn tay quẹt đi vết máu trên môi mình. Trữ Tụng lại áp người xuống, Kiều Ưu Ưu theo phản xạ giơ tay lên che mặt, nhưng cuối cùng tay cô vẫn bị anh dùng lực kéo ra, “Em...”

“Em” chưa kịp nói hết thì Trữ Tụng đã không cho cô thêm cơ hội để nói nữa, anh ra sức cắn lên môi cô như để trả thù cô lúc nãy, Kiều Ưu Ưu đau không thở được. Cô không đẩy được anh ra, nên chỉ còn cách phản kháng lại! Răng của họ không ngừng va chạm trong khoang miệng, ai cũng không muốn yếu thế. Họ như thực sự có thù hận sâu sắc, răng va vào môi, vừa tấn công vừa phòng thủ, trong khoang miệng sớm đã chứa đầy mùi tanh nồng của máu.

Tuy vậy, sự “cắn xé” đó cuối cùng cũng thay đổi, máu của họ hòa quyện vào với nhau, “cắn xé” biến thành nụ hôn nồng nàn. Trữ Tụng ôm lấy eo cô, đè cô xuống dưới ghế, vội vã hôn cô, bàn tay tiến vào sâu bên trong lớp áo dày, thô bạo chà sát lên làn da cô.

Kiều Ưu Ưu cảm thấy tình hình có vẻ hỗn loạn, lúc này rõ ràng là đang cãi nhau, sao bây giờ lại biến thành như vậy?

“Trữ Tụng, anh đứng lên!”

Trữ Tụng không để ý tới cô, anh cởi bộ quân phục, tiến thẳng vào trong cô, giống như sự trừng phạt đối với hành động khó chịu của cô ngày hôm nay, không quan tâm sự thỉnh cầu xin tha của cô mà mạnh mẽ đi vào sâu bên trong.

Tâm trạng của Trữ Tụng rất phiền muộn, tình cảm của anh dành cho cô không những cô không hiểu được mà còn luôn tìm cách khiêu khích anh. Bạn bè nói không sai, Kiều Ưu Ưu đúng là người luôn khiến người khác không chịu nổi, tính cách cũng khó ưa, nhưng anh lại cứ mờ mắt thích cô, hơn nữa sau đó muốn từ bỏ cũng không thể. Đối với Kiều Ưu Ưu, anh yêu cô đồng thời cũng ghét cô, nhưng đáng ghét hơn nữa chính là anh.

Kiều Ưu Ưu không ngừng cầu xin anh, mà anh lại cố ý vào với tốc độ nhanh vào sâu bên trong.

“... Em... chúng ta hình như... đang cãi nhau!” Kiều Ưu Ưu cố ép bản thân mình tỉnh táo hơn, run rẩy nói hết câu nói này.

Người ở bên trên dừng lại một chút, cắn răng độc ác nói: “Thế thì đã làm sao?”

“Trở Tụng!”

“Có người quy định khi cãi nhau thì không được lên giường à?”

“Anh cút đi!”

“Suyt!”

Trở Tụng tiếp tục động tác, “Đừng quên khi này em cầu xin anh, em muốn như thế nào?”

Anh độc ác như vậy, không hề muốn buông cô ra, cơ thể cô rã rời, sự chú ý được tập trung khi này giờ đây bỗng tan biến.

Kiều Ưu Ưu cắn môi thầm mắng mình không được tích sự gì cả.

Trở Tụng quá dốc sức, động tác của họ quá nhanh và quên mất đây không phải là chiếc giường đôi hai mét mà chỉ là một chiếc ghế sofa. Lúc quá hưng phấn, cả hai người đều bị lăn xuống dưới, cũng may là họ lại vướng vào khoảng trống giữa ghế và chiếc bàn trà.

“Cốp!”

Phía sau đầu Trở Tụng đập vào bàn trà, hai người ôm lấy nhau rồi ngã xuống đất. Cái lạnh từ dưới sàn thấu từng tế bào trên cơ thể, Kiều Ưu Ưu lạnh tới mức run lên cầm cập.

“Ha ha!”

Trở Tụng không nhịn được cười phá lên, Kiều Ưu Ưu đấm anh, “Cười cái đầu anh!”

Trở Tụng thấp giọng nói thì thầm bên tai cô: “Anh vẫn chưa ra đâu.”

Kiều Ưu Ưu ngượng đỏ mặt, dụi đầu liên tục vào người anh, “Anh mau cút ra đi.”

“Chỗ này nhỏ quá, không ra được, hay là chúng mình khắc phục một chút.” Khi ngã xuống, anh luôn ôm lấy cô, khi chạm đất anh lại dùng cánh tay đệm xuống dưới người cô, lúc này anh lại càng ôm cô chặt hơn, chỉ dựa vào lực từ eo, anh đã hoàn thành việc chưa hoàn thành khi này!

Chân anh chạm vào mắt cá chân của Kiều Ưu Ưu, Kiều Ưu Ưu đau quá nhắm mắt rên nhỏ.

“Sao vậy?”

“Hình như, em giẫm vào mảnh thủy tinh rồi.”

Trở Tụng vội vàng lấy cánh tay chống vào ghế, dùng lưng đẩy bàn trà ra xa hơn, từ dưới đất ngồi lên thì nhìn thấy bàn chân Kiều Ưu Ưu đang bị một mảnh thủy tinh đâm vào và chảy máu.

Ôm ngang người Kiều Ưu Ưu và đặt cô ngồi lên ghế sofa, Trở Tụng trần như nhộng chạy khắp phòng tìm hộp thuốc. Kiều Ưu Ưu cảm thấy mình thật quá kém cỏi, cãi lộn xong cuối cùng lại lên giường. Đây có phải là việc đáng buồn nhất trong cuộc đời? Cãi nhau trở thành ném đồ vào nhau, ném đồ xong lại làm chuyện đó, rồi sau đó lại ngã lăn xuống dưới đất, người thì bị đập đầu, người thì bị thương ở chân, còn chưa kịp tới cao trào thì cả hai người đã bị chảy máu rồi.

Cô tiện tay kéo quần áo che lên người, vết thương ở bàn chân vẫn còn đang nhỏ máu, Kiều Ưu Ưu đứng dậy, nhón gót chân, cẩn thận tránh xa các mảnh thủy tinh. Nhưng vừa mới đi được hai bước thì Trở Tụng đã chạy tới ôm cô vào phòng ngủ.

“Chân của anh...”

“Cứ quan tâm tới bản thân em đi đã.” Trở Tụng đặt cô xuống, nhìn cô chăm chăm rồi nâng chân cô lên thổi nhẹ, anh lấy cón ở trong hộp thuốc ra, “Em chịu đau một chút nhé!”

“Ui... ui.” Kiều Ưu Ưu mím môi thật chặt chịu đau, ngón tay bầu chặt xuống ga trải giường.

Cũng may là vết thương không sâu, chỉ hơi dài, cầm được máu là không sao. Trở Tụng đang định cất đồ vào trong hộp thuốc thì Kiều Ưu Ưu chỉ vào chân anh, “Chân anh thì sao?”

“Anh không sao.”

“Thôi đi!”

12. Chương 11

Kiều Ưu Ưu không nghe lời anh, cô cúi xuống kéo chân anh đặt lên trên giường. Bàn chân Trử Tụng cũng bị một miếng thủy tinh đâm vào, vết thương sâu hơn của cô rất nhiều.

Kiều Ưu Ưu giận dữ nói: “Anh nhìn đi!”

“Da anh dày, không có cảm giác gì cả.”

“Làm thế nào bây giờ? Đã bị mắc vào trong rồi.”

“Rút ra thôi, để anh.” Nói xong, anh tự nhắc bàn chân mình lên, dùng hai ngón tay kéo mảnh thủy tinh ra, mắt không hề chớp, nhưng máu lại chảy ra rất nhiều. Miếng thủy tinh đó giống như vừa đâm vào trong tim Kiều Ưu Ưu, tim cô chợt đau nhói, vội vã lấy miếng bông dán lên trên, miệng không ngừng nhắc đi nhắc lại phải cầm máu.

“Em xin lỗi.” Kiều Ưu Ưu quỳ dưới giường, giọng nói rất nhỏ, nhưng tràn đầy sự áy náy.

Trử Tụng bỗng dừng lại một chút, “Ừ!”

“Em cứ cuống lên là lại nói linh tinh.”

“Ưu Ưu!” Trử Tụng ngẩng đầu lên, khóe miệng hơi hé cười, “Đúng là em ghen rồi, vậy nên mới tức giận đúng không?”

“Không phải thế.”

“Không thừa nhận thì thôi, trong lòng anh hiểu là được.” Anh nhìn sâu vào cô, khuôn mặt vẫn còn hơi ửng đỏ sau khi làm chuyện ấy, cái mũi thẳng tắp, đôi môi đỏ hồng, ngón tay anh bắt giắc đưa lên chạm vào khuôn mặt cô, nhưng anh lại bị một bàn tay của Kiều Ưu Ưu đẩy ra. Kiều Ưu Ưu phá vỡ hoàn toàn bầu không khí, “Anh vừa mới sờ vào chân mình mà lại chạm vào mặt em, Trử Tụng anh có ý đồ gì vậy?”

Trử Tụng ngược ngùng rút tay lại, “Đại Tiểu Kha năm ngoái mới được điều về đây, chồng cô ấy ở Thẩm Phi nên tới đây có thể gần với chồng cô ấy hơn một chút, mấy ngày nữa cô ấy cũng chuyển ngành rồi.”

Kiều Ưu Ưu vẫn cố chấp quay đầu sang một bên, vuốt nhẹ mấy sợi tóc rối: “Chẳng liên quan đến em.”

“Hứ, trẻ con.” Trử Tụng lấy tay kéo cổ cô quay lại rồi thơm mạnh vào môi cô. Câu nói đó của anh là sự thật, anh ghét cái miệng của Kiều Ưu Ưu, cả những lời từ miệng cô nói ra, mỗi câu đều khiến anh tức gần chết.

“Anh lại động vào em.”

“Đâu có, là thơm đấy chứ, có dùng tay đâu.”

Kiều Ưu Ưu nhắc chân định đá anh nhưng lại bị anh chặn lại, “Đừng đá nữa, đây là hạnh phúc nửa đời còn lại của em, cũng là tổ tông của con trai em, đá hỏng rồi thì phiền phức lắm đấy.”

“Hồng mới tốt đấy, không còn thì có nghĩa là tạo phúc cho thiên hạ.”

“Anh đâu có vĩ đại đến thế. Ưu Ưu, lúc này khi ở dưới cơ thể anh, không phải em kêu lên như con mèo tìm bạn sao, sao bây giờ nói chuyện lại chẳng có sức thuyết phục nào cả.”

Kiều Ưu Ưu ra sức đẩy anh từ trên giường xuống dưới đất, kéo chăn trùm kín người, giữ chặt chăn không buông tay, kệ Trử Tụng có nói gì thì nói cô cũng không chịu chui ra.

Chương 19

“Anh đi đây!”

Kiều Ưu Ưu vẫn cuộn tròn trong chăn, không động đậy gì.

“Anh đi thật đây!”

“Đi thì đi đi, tốt nhất là đừng có mà quay lại nữa!” Kiều Ưu Ưu nằm ở dưới chăn, rầu rĩ trả lời. Đúng thật là chỉ giúp anh ta thỏa mãn, trời tối như vậy rồi mà lại còn quay người đi mất, để lại một đồng hạt giống trên người cô, thật là người đàn ông vô lương tâm!

Trở Tụng mặc xong quần áo, ngồi xuống bên giường, ôm lấy cô qua lớp chăn, trong giọng nói chất chứa đầy sự dịu dàng: “Tối nay anh phải bay tuần đêm, từ lúc bước vào nhà họ đã liên tục gọi điện giục đi rồi. Ưu Ưu, em nghỉ sớm đi.”

Máy bay, máy bay, anh cứ đi theo cái máy bay của anh đi! Đi mà ngủ cùng máy bay, bảo máy bay sinh con cho anh đi! Kiều Ưu Ưu túm chặt ga trải giường, chỉ muốn xé cái ga ra thành nhiều mảnh.

Anh nhìn thấy cô không giãy giụa nữa, cũng không nghe thấy cô nói gì nữa, cuối cùng vẫn đi mất, căn phòng trống vắng chỉ còn lại một mình cô. Kiều Ưu Ưu cuộn chăn thật chặt quanh người, rõ ràng là trong căn phòng rất ấm áp, nhưng sao cứ có cảm giác lạnh lẽo vô cùng. Tối qua anh ôm cô ngủ, hôm nay cô chỉ còn biết ôm cái gối!

* * *

Cuộc sống của Kiều Ưu Ưu rất đơn giản, cô ở nhà lên mạng, ngủ, xem ti vi, hoặc gọi điện thoại buôn chuyện với bạn. Bữa trưa được một anh lính trong doanh trại mang tới đưa cho cô, bên ngoài quá lạnh, dù được đặt bên trong hộp giữ nhiệt nhưng khi cầm vào nhà nó cũng đã nguội đi không ít. Kiều Ưu Ưu thò tay nhìn đồ ăn đang quay tròn trong lò vi sóng. Trở Tụng đang làm gì? Đang bay sao? Mỗi ngày cô đều có thể nghe thấy tiếng động cơ máy bay, nhưng lại không thể nhìn thấy hình dáng chiếc máy bay, lúc này chẳng biết anh đang trốn trong đám mây nào?

Sau khi ngủ trưa, Kiều Ưu Ưu cảm thấy có chút bức bí, nhìn ra cửa sổ lại thấy ngoài trời đang có tuyết. Kiều Ưu Ưu mặc quần áo thật dày, đội mũ và đeo găng tay nhìn như một con gấu, bước từng bước xuống nhà.

Ngoài trời lạnh như cắt, chỉ có thể để hở đôi mắt ra ngoài, nhìn thế giới đang bị bao phủ bởi một màu xám. Khung cảnh bên ngoài khu tập thể rất đẹp, chỉ là khi đến mùa đông, cây cối đều đã rụng hết lá, thậm chí đã trở thành một khoảng màu nâu vàng, sắc xanh duy nhất còn tồn tại chính là những hàng cây bụi tía.

“Cô ơi!”

Đột nhiên có giọng nói của một cô bé gọi cô, Kiều Ưu Ưu không chắc chắn có phải đang gọi cô hay không, nhưng vẫn quay đầu lại nhìn. Đó là một cô bé chừng năm, sáu tuổi, mặc một chiếc áo khoác lông vũ màu hồng, đội mũ len màu hồng và đeo khăn quàng cổ màu trắng. Khuôn mặt trắng trẻo phúng phính, cái mũi đỏ lên vì bị lạnh, đôi mắt to tròn đang nhìn cô.

Kiều Ưu Ưu đi tới, khó khăn ngồi xuống để nhìn đối diện cô bé.

“Cô ơi, cô xinh thật đấy!”

Kiều Ưu Ưu trong lòng rất sung sướng, ngoác miệng ra cười, “Cám ơn cháu, cháu cũng rất xinh, tên cháu là gì?”

“Cao Nhiễm Nhiễm.”

“Nhiễm Nhiễm.” Kiều Ưu Ưu nói nhẹ, “Chào cháu, cô là Ưu Ưu!”

Kiều Ưu Ưu gơ bàn tay đang đeo găng thật dày ra, Cao Nhiễm Nhiễm vui vẻ đưa bàn tay nhỏ của mình ra nắm lấy, Kiều Ưu Ưu vuốt nhẹ mũi của cô bé, “Từ giờ trở đi, chúng ta đã là bạn rồi, người bạn nhỏ Nhiễm Nhiễm.”

“Cô Ưu Ưu, người bạn lớn.”

Kiều Ưu Ưu vừa nghe vậy liền bật cười, cái tên này dài thật. Nhưng đứa bé này thực sự rất đáng yêu, trên cái mũi len còn có hai cái tai gấu.

“Cháu có lạnh không?”

Nhiễm Nhiễm lắc đầu: “Cô Ưu Ưu, cô có lạnh không? Nếu cô lạnh, có thể cùng cháu chạy bộ. Bố cháu nói, tập thể dục sẽ không lạnh nữa.”

Chạy bộ? Kiều Ưu Ưu bao năm qua chưa chạy bộ bao giờ, đến cái máy chạy bộ cũng chưa từng tập, nhưng lời đề nghị của cô bé bất ngờ khiến cô muốn thử xem sao.

“Được thôi, Nhiễm Nhiễm đưa cô chạy cùng với nhé!”

“Vâng. Cô cứ theo cháu.” Nhiễm Nhiễm kéo tay cô, quay người chạy hướng về phía cửa lớn khu tập thể.

Bọn họ chạy rất chậm, Ưu Ưu nhìn thấy người bạn nhỏ ở bên cạnh là cảm thấy thích, “Nhiễm Nhiễm, lạnh thế này sao cháu lại tự chạy ra ngoài?”

“Bà nội cháu đang ngủ, cháu thấy tuyết rơi nên trốn ra ngoài chơi.”

“Như vậy không được đâu, lúc nữa bà nội ngủ dậy không tìm thấy cháu sẽ rất lo lắng đấy.”

Nhiễm Nhiễm chạy chậm lại, cái đầu nhỏ cúi xuống, “Bà nội không cho cháu ra ngoài chơi, bà nói bên ngoài rất lạnh.”

Đúng là rất lạnh, âm mười độ C, đây chưa phải lúc lạnh nhất, sau một tháng nữa có lẽ sẽ còn âm hai mươi độ.

“Thế mẹ cháu đâu?”

Nhiễm Nhiễm càng cúi thấp đầu, dáng người nhỏ bé đứng dưới tuyết, chỉ nhìn thôi cũng khiến người khác đau lòng. Kiều Ưu Ưu nhận ra mình vừa nói điều không nên nói, kéo bàn tay nhỏ của cô bé nói: “Chẳng phải Nhiễm Nhiễm đang dắt cô đi chạy bộ sao? Chúng mình cứ chạy trước, một lúc nữa tuyết tích lại, cô nặn người tuyết cho Nhiễm Nhiễm, có được không?”

“Được ạ, được ạ, làm người tuyết. Bà nội lúc nào cũng nói trời quá lạnh, không cho cháu chơi tuyết. Tuyết quá tuyết quá, có thể nặn người tuyết.” Nhiễm Nhiễm vui quá nhảy cẫng lên rồi chạy đi, Kiều Ưu Ưu nhìn dáng vẻ vui mừng của cô bé cũng cảm thấy mình được vui lây. Chạy bộ, đi dạo và nặn người tuyết là những việc đã từng khiến Kiều Ưu Ưu phải chau mày và cô cũng chưa bao giờ nghĩ đến, nhưng khi thực sự làm rồi thì cảm giác lại rất tuyệt.

* * *

“Nhiễm Nhiễm, đây là...?” Kiều Ưu Ưu chạy Đông chạy Tây dưới sự dẫn dắt của Cao Nhiễm Nhiễm, đi qua một cánh rừng rồi tới trước một bức tường lớn, hai người thở hồng hộc rồi ngược lên nhìn bức tường.

“Cô ơi, theo quan sát của cháu, bức tường này là thấp nhất rồi đấy, hơn nữa gần đây cũng không có ai đi tuần.” Nhiễm Nhiễm hơn hờ giải thích với Kiều Ưu Ưu phát hiện lớn của cô bé.

“Thế à? Vậy ở đằng sau bức tường là cái gì?”

“Là sân bay của doanh trại, cháu rất muốn vào xem nhưng bố cháu nói cháu còn quá nhỏ. Cháu muốn vào xem máy bay chiến đấu, máy bay chiến đấu ở trên ti vi đều rất đẹp.”

Kiều Ưu Ưu nhìn bốn phía xung quanh, nghĩ ngợi chút rồi nói: “Nếu Nhiễm Nhiễm đã muốn xem như vậy thì cô sẽ nghĩ cách cho cháu, được không?”

“Được ạ! Cô thật tuyệt!”

Kiều Ưu Ưu được khen nên hơi đắc ý. Theo quan sát của cô thì bức tường này cao khoảng hơn hai mét, nếu tìm mấy viên gạch xếp chồng lên nhau, sau đó để Nhiễm Nhiễm trèo lên cổ cô thì chắc sẽ nhìn thấy bên trong có gì. Nghĩ là làm. Kiều Ưu Ưu và Nhiễm Nhiễm bắt đầu hành động, họ nhặt những viên gạch ở xung quanh lại, chạy đi chạy lại cũng không thấy mệt, cả người nóng rực.

“Cháu có lạnh không?”

Nhiễm Nhiễm lắc đầu nhanh như chớp, “Cháu không lạnh.”

Xếp các viên gạch lên nhau được khoảng năm mươi cm, Kiều Ưu Ưu trèo lên trèo xuống thử vài lần, cảm thấy cũng đã đủ chắc rồi vui vẻ quỳ xuống, vẫy tay gọi Nhiễm Nhiễm: “Lại đây nào Nhiễm Nhiễm, cô công cháu, như vậy cháu có thể nhìn vào khung cảnh bên trong.”

Nhiễm Nhiễm đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích, mắt mở tròn nhìn Kiều Ưu Ưu, “Nhưng mà, cô thì làm thế nào?”

“Lần này Nhiễm Nhiễm xem, lần sau cô sẽ xem, được không?”

“Nhưng mà, nhưng mà, cháu không công được cô...” Nhiễm Nhiễm nói ngày càng nhỏ.

Kiều Ưu Ưu không nhịn được cười phá lên, hóa ra cô bé đang lo lắng điều này.

“Nhiễm Nhiễm yên tâm, lần sau cô sẽ tìm người khác có hình dáng to lớn.”

“Vâng!”

“Lên đi. Cẩn thận nhé!”

Nhiễm Nhiễm trèo lên người Kiều Ưu Ưu, ngồi lên trên cổ cô, Kiều Ưu Ưu chống vào tường chậm chậm đứng lên. Lần này cô mới thấm thía sâu sắc bị kịch của cơ thể không được khỏe mạnh, công một đứa bé gái năm tuổi thôi mà khi đứng lên cô có cảm giác hai chân run rẩy. Trước kia những ngày được nghỉ cô đều ở nhà, không bước ra ngoài nửa bước, ra cửa thì đã có xe, đến đi siêu thị cũng ngại đường xa, chỉ muốn ngồi lên cái xe chứa đồ cho xong.

“Cô ơi, có phải cháu nặng quá không?”

“Đâu có, không nặng, vừa đủ. Nhiễm Nhiễm, bám chặt lấy áo của cô nhé, cô đứng lên đây.”

“Vâng, cô cẩn thận nhé!”

“Được!”

Kiều Ưu Ưu cẩn thận chống vào tường rồi đứng lên trên gạch, mỗi bước chân của cô lúc này đây đều mang theo mơ ước của Nhiễm Nhiễm, tuy ước mơ này vô cùng nhỏ nhoi, nhưng cảm giác được người khác tin tưởng như vậy thực sự rất tuyệt.

“Cháu nhìn thấy rồi, nhìn thấy rồi, cô ơi, cháu nhìn thấy ở bên trong rồi.”

Giọng nói tràn đầy vui sướng của Nhiễm Nhiễm khiến Kiều Ưu Ưu rất vui, cô thở dốc cười hỏi: “Bên trong đó có gì vậy?”

“Có... chẳng có gì cả...”

“Á? Sao lại thế?”

“Cô ơi, bên trong và bên ngoài đều giống nhau, chỉ toàn là cành cây, cỏ khô, những cái khác đều không có.”

Trong giọng nói của Nhiễm Nhiễm có đôi chút thất vọng, khiến Kiều Ưu Ưu nghe xong chợt có cảm giác buồn. Bọn họ đã cố hết sức để nhìn vào bên trong xem có gì, kết quả lại là bây giờ, cái gì cũng chẳng có, sao lại không thất vọng cho được!

“Nhiễm Nhiễm đừng buồn, chúng ta có thể tìm chỗ khác, được không?”

“Có được không cô?”

“Đương nhiên là được rồi.”

“Cô ơi, cô thả cháu xuống đi!”

“Ừ, cẩn thận nhé!”

Cũng may chồng gạch xếp rất vững, Kiều Ưu Ưu và Cao Nhiễm Nhiễm tiếp đất an toàn. Tuyết rơi ngày một lớn, trên đất đã dần có một lớp tuyết. Nhiễm Nhiễm có chút không vui, Kiều Ưu Ưu véo vào mũi cô bé, dỗ dành nói: “Tuyết rơi nhiều quá, chúng mình về cửa nhà nặn người tuyết được không?”

Trẻ con rất dễ dỗ, chỉ cần một câu đơn giản là có thể khiến nó vui rất lâu. Nghe lời đề nghị của Kiều Ưu Ưu, Nhiễm Nhiễm vui tới mức nhảy cẫng lên, đập tay nói: “Nặng người tuyệt, cô Ưu Ưu thật tốt, hôm nay cháu vui lắm.”

“Thế à? Cô cũng rất vui. Có mệt không?” Kiều Ưu Ưu và Nhiễm Nhiễm dắt tay nhau chậm chậm bước.

“Cháu không mệt.”

“Thế, hay chúng ta thi chạy nhé?”

“Được ạ! Cô ơi, cháu nhất định sẽ thắng cô.” Nhiễm Nhiễm tự tin nói rồi chạy trước.

“Này, vẫn chưa bắt đầu mà, cháu chơi ăn gian!” Kiều Ưu Ưu lắc đầu cười rồi đuổi theo sau.

Trử Tụng từ doanh trại đi ra thì nhìn thấy hai người một lớn một nhỏ ở phía trước, khoảng cách giữa họ hơi xa nên anh chỉ có thể nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của hai người, anh cũng không để ý, cùng đi với anh là Triệu Kha và Dương Văn cũng không chú ý, ba người chỉ tập trung trò chuyện.

Kiều Ưu Ưu và Nhiễm Nhiễm dừng lại nghỉ ngơi trước cửa sân tập thể, Kiều Ưu Ưu bốc một nắm tuyết ném lên người Nhiễm Nhiễm, Nhiễm Nhiễm dĩ nhiên cũng không chịu đứng yên, cô bé cũng bốc một nắm tuyết rắc lên người Kiều Ưu Ưu, vội vàng chạy trốn khỏi bàn tay Kiều Ưu Ưu. Hai người cười nói và đuổi nhau ở ngay trước cửa tập thể.

Trử Tụng ngày càng tiến lại gần, nhìn thấy hình ảnh đó ngày càng quen thuộc, anh thậm chí không dám tin đó chính là Kiều Ưu Ưu. Dừng nói là tuyết rơi, đến trời nắng to cô cũng không thích đi ra ngoài. Nhưng lúc này trước mặt anh, cô đang nô đùa cùng với một bé gái rất vui vẻ, cười rất sảng khoái, tuy người cô mặc một chiếc áo lông vũ dày sụ, đeo thêm găng tay và đội mũ, cả người được bọc chặt lại nhưng Trử Tụng vẫn có thể nhận ra, không còn nghi ngờ gì nữa, đây chính là Kiều Ưu Ưu!

“Đây chẳng phải là Nhiễm Nhiễm sao?” Triệu Kha chỉ vào họ nói.

Dương Văn gật đầu, “Nhưng người ở bên cạnh là ai?”

“Đúng rồi, chưa từng gặp, không phải là trưởng đoàn mới tìm cho Nhiễm Nhiễm một người mẹ kế đấy chứ? Ái chà!”

Triệu Kha vừa mới dứt lời, Trử Tụng liền đập một tay thật mạnh vào phía sau đầu anh ta, không một chút nương tay.

“Sao anh lại tức giận? Chúng em cũng chỉ đoán thế thôi, không có giá trị tham khảo mà.” Triệu Kha xoa đầu, lẩm bẩm bất mãn.

Dương Văn thông minh hơn, anh nhìn sắc mặt Trử Tụng, hỏi nhỏ: “Trung đội trưởng, nghe nói chị dâu tới thăm anh, người này, không phải là chị dâu chứ?”

“Ừ!” Triệu Kha tròn xoe mắt, trong lòng thầm nghĩ kiểu này chết rồi, chả trách anh ta đánh mình mạnh thế, nhất định là do mình nói sai rồi. Nhanh chóng ngẩng mặt cười nịnh nói: “Ha ha, trung đội trưởng anh đừng tức giận, lúc này em chỉ đùa thôi, anh đừng để ý.”

“Cút đi!”

“Đúng là chị dâu à?” Triệu Kha cứng đầu hỏi tiếp.

Trử Tụng và hai người nọ ngày càng đi lại gần, Kiều Ưu Ưu đang cười thì nhìn thấy anh, đứng thẳng người kéo tay Nhiễm Nhiễm, thở nhẹ và nói: “Nhiễm Nhiễm muốn có người tuyết, nhưng em không biết làm, anh làm nhé.”

Dương Văn và Triệu Kha nghe thấy giọng nói này dần người ra, không ngờ giọng của chị dâu lại hay đến vậy!

Trử Tụng bước lên phía trước, mắt nhìn chằm chằm vào Kiều Ưu Ưu, nhìn tới mức khiến cô thấy ngại ngùng, Trử Tụng mới cúi đầu nói với Nhiễm Nhiễm: “Nhiễm Nhiễm, đợi tuyết ngừng rơi, chúng ta sẽ ra nhặt người tuyết sau nhé, được không?”

“Á, bây giờ không được sao?”

“Bây giờ tuyết rơi nhiều quá, đợi ngày mai chú sẽ nặn cho cháu một người tuyết thật lớn.”

“Vây được ạ.” Nhiễm Nhiễm hơi thất vọng, cúi đầu xuống.

“Bây giờ Nhiễm Nhiễm nên trở về nhà đi, bà nội có biết cháu đi ra ngoài chơi không?”

“À!”

Nhiễm Nhiễm giật mình: “Chắc là bà nội dậy rồi, cháu phải về đây, tạm biệt cô, tạm biệt chú.” Nói xong, cô bé quay người chạy thật nhanh, nhưng mới chạy được hai bước lại quay lại, kéo tay Kiều Ưu Ưu, hỏi: “Cô ơi, cháu có thể tìm cô chơi cùng được không?”

“Tất nhiên là được rồi.” Kiều Ưu Ưu kéo tay cô bé, chỉ về hướng nhà mình, đồng thời nói lúc nào cũng hoan nghênh cô bé tới nhà chơi.

Lúc này thì Nhiễm Nhiễm toại nguyện rồi, cô bé tung tăng chạy về nhà.

Triệu Kha và Dương Văn đứng ở phía sau thì thầm to nhỏ rồi lại gần nhìn kĩ Kiều Ưu Ưu, tuy cái mũ và khăn quàng khiến cô chỉ lộ ra mỗi khuôn mặt, nhưng khuôn mặt này lại làm hai người họ kinh ngạc. Họ vốn biết Trữ Tụng đã kết hôn rồi, nhưng lại chưa biết vợ của anh trông như thế nào, anh keo kiệt tới nỗi đến ảnh của cô cũng không cho họ xem, hôm nay mới được nhìn thấy người thật, làm sao mà họ không kích động cho được?

Nhưng người này, tại sao nhìn lại thấy quen quen? Triệu Kha và Dương Văn nhìn nhau, hóa ra, mọi người đều có chung cảm giác này.

Trữ Tụng kéo tay Kiều Ưu Ưu, hạ giọng nói: “Giới thiệu với em đồng nghiệp của anh.”

Kiều Ưu Ưu lo lắng lùi về phía sau trốn tránh, “Không được đâu, em chạy cả một buổi chiều rồi, cả người toàn mồ hôi, lúc này còn suýt trào tường nữa, bẩn thế này làm sao mà gặp ai được?”

“Em trào tường?” Trữ Tụng nghe xong liền chau mày, bóp chặt lấy ngón tay cô, nghiêng răng nói ra vài từ: “Về nhà tính sổ với em sau.”

Kiều Ưu Ưu chột dạ lè lưỡi.

“Hai người này là phi công chủ lực trong đội bay của anh, Triệu Kha, Dương Văn. Đây là vợ tôi!” Trữ Tụng nói tới đây, hơi dừng lại một lúc, đôi mắt ánh lên niềm tự hào và sự ranh mãnh, sau đó cố ý nói lớn: “Vợ tôi, Kiều Ưu Ưu!”

Chương 20

“Chào chị dâu...” Triệu Kha và Dương Văn đồng thanh chào. Nhưng vừa mới chào xong bọn họ bỗng thấy sững sốt, Trữ Tụng vừa nói vợ anh ấy tên là gì? Kiều Ưu Ưu? Cái tên này nghe quen quen.

“Chào mọi người.” Kiều Ưu Ưu cười và gật đầu. Lần đầu tiên nghe thấy có người gọi cô là chị dâu, không giống như khi Trữ Tư gọi mà đây là sự khẳng định thân phận chị dâu trong quân đội của cô, Kiều Ưu Ưu chợt cảm thấy vô cùng tự hào.

“Á! Tôi nhớ ra rồi!” Triệu Kha đập mạnh tay vào đầu, lớn giọng hét lên: “Lẽ nào chị dâu là... là...” Triệu Kha quá kích động nên nói không rõ ràng, lời nói ở ngay trong miệng rồi cũng không nói được ra, thật là chán động!

“Không phải chứ...” Dương Văn cũng ngẩn ra, nhìn chằm chằm vào Kiều Ưu Ưu tự lẩm bẩm.

“Không phải cái gì? Làm cái gì đấy hai người này, mắt đóng băng rồi à!” Trữ Tụng cười rồi vỗ tay vào mặt từng người, “Không mau đi đi.”

“Trung đội trưởng...” Triệu Kha nuốt nước miếng.

“Kiều Ưu Ưu, đừng để ý tới họ, bọn họ đều hồ đồ cả rồi!” Nói xong, anh kéo tay Kiều Ưu Ưu đi về nhà.

Triệu Kha lại nuốt nước miếng, nhìn theo hình bóng có chút mơ hồ đang bị tuyết che lấp, lẩm bẩm nói: “Đúng là Kiều Ưu Ưu.”

Triệu Kha sau khi mơ màng bỗng hưng phấn trở lại, xoa xoa tay nói: “Thật không ngờ, kiếp này mình đã gặp được người thật rồi. Mẹ ơi! Thật là phần khích, hôm khác phải xin chữ kí mới được!”

“Chả trách trung đội trưởng thích xem dự báo thời tiết, hóa ra người dẫn chương trình dự báo thời tiết lại là vợ anh ấy.”

“Nói thật chứ chị dâu để mặt mộc cũng rất xinh đẹp, không giống như mấy người dẫn chương trình kia, trang điểm xong đến mẹ ruột cũng chẳng nhận ra.”

“Triệu Kha, câu nói này nếu để trung đội trưởng nghe được, cậu nghĩ anh ấy sẽ ném cậu từ trên máy bay xuống, hay là trực tiếp giải quyết cậu ở trên mặt đất?” Dương Văn đập vào vai Triệu Kha.

“Cũng đúng, ánh mắt của trung đội trưởng...” Triệu Kha thở dài, anh cũng nhớ vợ mình rồi, có vợ con ở bên chính là mơ ước của tất cả những người lính.

“Bọn họ sao vậy?” Kiều Ưu Ưu và Trử Tụng đã đi được một đoạn xa, quay đầu nhìn lại vẫn thấy hai người bọn họ đang đứng bất động trong làn tuyết rơi.

Trử Tụng đắc ý ngẩng đầu lên, mặt anh bị những bông tuyết phủ lên nhưng giọng nói vẫn rất vui vẻ, “Bởi vì em là Kiều Ưu Ưu.”

“Ồ!” Kiều Ưu Ưu từ trước tới nay chưa từng cảm thấy mình là nhân vật của công chúng, cũng chưa từng nhận quảng cáo cho sản phẩm hoặc các tiết mục của doanh nghiệp, tan làm là cô trở về nhà, cô chính là một bà nội trợ bình thường, bạn bè và người nhà đều chẳng có cảm giác gì đặc biệt khi cô liên tục xuất hiện trên truyền hình. Ở Bắc Kinh, cứ một tấm biển quảng cáo là có tới năm người, trong đó có ba người là có liên quan tới ngành giải trí, loại người như Kiều Ưu Ưu chưa bao giờ thu hút sự chú ý của những người xung quanh.

Kiều Ưu Ưu đứng ở trước cửa nhà, lúc lắc đầu nhảy nhót, muốn dùng cách này để khiến những bông tuyết trên người rơi xuống. Trử Tụng cau mày đi vào căn nhà mà Kiều Ưu Ưu đã ở đó cả ngày, không thể không thừa nhận, khả năng tự tạo ra rác của Kiều Ưu Ưu có thể khiến người khác phát điên. Chỉ mới có một ngày thôi mà đã loạn hết cả, nếu như ở trong quân đội thì chắc tình trạng cô bị phạt sẽ là chuyện cơm bữa. Được rồi, bây giờ anh có món nợ khác phải tính, còn chuyện vệ sinh tạm thời sẽ lùi lại sau.

Trử Tụng quay đầu lại, vẫy tay với Kiều Ưu Ưu, “Lại đây!”

Kiều Ưu Ưu liếc nhìn anh rồi không thềm để ý, chậm chạp cởi đôi boots ra, đi dép vào.

“Em đã trèo tường?”

“Đâu có!”

Trử Tụng khoanh tay trước ngực, không nói thêm nữa, mà chỉ nhìn cô chăm chăm, chỉ cần anh nhìn vào chỗ có thể nhìn được thì ánh mắt anh sẽ không nhìn đi chỗ khác, Kiều Ưu Ưu lúc đầu tỏ ra như không có chuyện gì, nhưng bất chợt nhìn thấy trên tay anh có dán băng dính, đó là vết cô cắn hôm qua, cô bỗng cảm thấy không muốn đôi co với anh nữa.

“Nhiệm Nhiệm dẫn em bằng qua rừng tới một bức tường, con bé nói muốn xem bên trong trông như thế nào, thế nên em mới công nó lên cho nó nhìn vào, nhưng người em lại thấp quá nên phải xếp gạch lại với nhau rồi trèo lên, em không trèo tường.” Kiều Ưu Ưu tường thuật lại một cách đơn giản.

Trử Tụng hí mắt, trên mặt hiện lên ánh cười: “Thế nhìn thấy cái gì rồi?”

Kiều Ưu Ưu bĩu môi, “Chẳng có gì.”

Trử Tụng vỗ vỗ vào người mình.

“Làm gì?”

13. Chương 12

Trử Tụng giơ cánh tay lên, chỉ vào chỗ băng dính, “Vì cái này mà anh bị dính chỉ bay rồi.”

“Dính chỉ bay?” Kiều Ưu Ưu lại ngẩn ra. Nhưng anh ấy lại có thể nói như không có chuyện gì xảy ra, còn cười được nữa! Kiều Ưu Ưu nghe anh nói xong còn có thể khóc ngay được, vậy mà anh lại cười.

Kiều Ưu Ưu tự biết mình đã gây họa lớn rồi, trên người có vết thương nên không thể bay được, những quy định này cô đều biết, nhưng từ tối qua cho tới tận bây giờ cô một chữ cũng không nghĩ ra. Lúc này đây, cô lại tự trách mắng bản thân mình, đều là những phiền phức do cô gây ra, tự nhiên lại đi so đo với Đại Tiểu Kha? Chẳng ai động chạm gì với cô, chỉ đơn giản là cô nhìn không thuận mắt nên gây sự vô lý! Nếu cô là Trử Tụng, cô nhất định sẽ bóp chết cái tên Kiều Ưu Ưu rắc rối này!

“Lại đây!”

Lần này Kiều Ưu Ưu ngoan ngoãn ngồi xuống, thấp giọng lí nhí: “Em xin lỗi.”

“Ưu Ưu, đây chẳng giống em gì cả.”

“Thế em gây họa rồi lại phải huênh hoang đắc ý nói là em cố ý à?” Kiều Ưu Ưu bất mãn hỏi lại.

“Đúng!”

Trử Tụng trả lời nhanh chóng dứt khoát, hoàn toàn không do dự, Kiều Ưu Ưu ngược đầu nhìn anh, khuôn mặt anh lúc này lại đang cười, Kiều Ưu Ưu chau mày, không nhận được bèn hỏi: “Anh không cảm thấy buồn chút nào sao? Hay là, anh không cảm thấy ghét em sao?”

“Không!”

“Nhưng em cần bị thương tay anh, hơn nữa, chân anh cũng bị thương.”

“À!”

Trử Tụng nhìn ra ngoài trời đầy tuyết trắng, “Hôm nay thời tiết không tốt, tuyết rơi rồi. Thời tiết gần đây không thích hợp để bay.”

“Ý anh là gì?”

Trử Tụng không nhìn ra ngoài nữa mà quay lại nhìn cô, kéo gần cổ cô lại, miệng gần như dán lên môi cô, “Cả sư đoàn nghỉ bay hai tuần, chỉ duy trì tuần tra mỗi ngày thôi, ái chà.”

Kiều Ưu Ưu dẫm một cái lên bụng Trử Tụng, anh phản ứng rất nhanh bèn nắm lấy nắm đấm của cô, ngăn chặn sự tấn công tiếp theo của cô.

“Anh lại lừa em!”

“Đâu có, anh nói thật.”

“Thật cái đầu anh!”

Trử Tụng ngồi thẳng người lên, đặt bàn tay cô lên trên chỗ vừa bị dẫm, “Hôm qua thực ra anh phải bay, anh nghĩ bay đêm chắc không có vấn đề gì, vết thương đã được anh giấu rất kỹ rồi, nhưng ai ngờ trước lúc đó bị kiểm tra cơ thể, thế là xong.” Trử Tụng nhìn Kiều Ưu Ưu, không cười mà rất nghiêm túc, “Thực sự là ngừng bay rồi, trong đội tuần tra không có tên anh.”

“Vậy... phải làm sao?”

“Đợi thôi, đợi bác sĩ nói khỏi rồi, không có vấn đề gì nữa.” Ánh mắt Trử Tụng bỗng sáng lên, anh móc trong túi ra một hộp thuốc, “Đội y tế có cái này, trị vết thương rất hiệu quả, anh ăn trộm về cho em một hộp. Phu nhân, để tướng công bôi thuốc cho nhé!”

“Không cần. Tránh ra, em vẫn ổn, chạy nhảy tung tăng được.”

“Đến đây nào phu nhân, không có người ngoài đâu, không phải xấu hổ.”

“Cút ra!” Kiều Ưu Ưu trốn tránh, không để anh bắt được, Trữ Tụng cũng không đuổi theo nữa mà đứng lên nhìn khắp cả căn phòng.

“Kiều Ưu Ưu!”

“Hả?” Kiều Ưu Ưu ngồi khoanh chân lười biếng trên ghế sofa.

“Cả phòng toàn là rác, là em làm phải không?”

Kiều Ưu Ưu hơi chột dạ nhìn xung quanh, đúng là có hơi bừa bộn: máy tính, ipad, tạp chí, sách vứt linh tinh bừa bãi. Các cốc thủy tinh ở trong nhà đều đã bị cô làm bẩn: cái thì đựng nước ép trái cây, cái thì đựng sữa, nước lọc, sữa chua, còn có một cái đựng hơn nửa cốc những hạt sôcôla. Trên ghế sofa vứt đầy quần áo và đồ ăn vặt của cô, đĩa ăn cơm trưa vẫn còn đặt ở trên bàn trà. Kiều Ưu Ưu nheo mắt, trước đây ở nhà có cô giúp việc tới dọn dẹp nhà cửa, cho dù mỗi ngày cô có vứt bừa bãi thế nào đi chăng nữa thì đến ngày sau đó nhà cửa cũng được dọn dẹp sạch sẽ không còn vết bẩn nào.

“Cuộc sống mà, sao mà không bừa bãi được!” Kiều Ưu Ưu cố tỏ ra vẻ thoải mái để tìm một cái cớ ỉn.

“Dọn dẹp thôi.”

“Sao lại phải dọn dẹp? Dọn xong ngày mai em lại tiếp tục vứt bừa ra.”

“Thế thì tiếp tục dọn dẹp.”

“Đấy là làm mà không được gì, đồng nghĩa với lãng phí.”

Trữ Tụng cười nhạt: “Kiều Ưu Ưu, em có nhiều lí do để ngụy biện thật đấy.”

Kiều Ưu Ưu giơ cánh tay ra nhặt cái ipad lên trước mặt, “Sự thật.”

Trữ Tụng thở dài thườn thượt: “Kiều Ưu Ưu, anh hỏi em lần cuối cùng, em thực sự không thu dọn sao?”

“Dĩ nhiên là thật rồi! Nếu muốn thì anh tự dọn đi, em không có thời gian.” Ngón tay Kiều Ưu Ưu không ngừng lướt trên màn hình, làm ra vẻ đứng đưng trước anh.

Trữ Tụng mím môi, cầm điện thoại lên ấn số, “Alo, là tôi, điều một chiến sĩ từ đội 1 lại đây.”

Ngón tay linh hoạt của Kiều Ưu Ưu chợt dừng lại, vểnh tai lên nghe anh nói.

“Đúng, tới nhà tôi, cần ngay bây giờ.”

“Trữ Tụng!” Kiều Ưu Ưu chạy vồ lấy anh như một con thú nhỏ, suýt chút nữa vồ trúng Trữ Tụng đang không hề có sự chuẩn bị nào. Cô vội vàng cướp lấy điện thoại của anh rồi nhấn phím ngừng cuộc gọi, “Anh lại có âm mưu gì, muốn làm em mất mặt trước cả thế giới sao?”

“Em không muốn dọn dẹp nên anh chỉ còn cách gọi người tới, anh thật chẳng muốn nhà mình lại bừa bộn như chuồng heo thế này.”

“Nhà của anh, tại sao anh không tự thu dọn.”

“Là do em vứt lung tung, sao anh lại phải thu dọn?”

“Thế anh dựa vào đâu mà bắt người ta đến dọn dẹp, liên quan gì tới anh ta!” Kiều Ưu Ưu đứng trên ghế sofa nhìn xuống Trữ Tụng, cô chống tay vào eo, giọng nói ngày một lớn.

“Liên quan tới em thì em tự đi dọn đi.”

“Em...” Kiều Ưu Ưu bị chặn họng nên không nói được gì nữa.

Đùa gì chứ, nhà bị cô làm bừa như thế này lại bắt người ngoài tới thu dọn, tin này mà đồn ra ngoài thì Kiều Ưu Ưu còn mặt mũi nào nữa? Lẽ nào lại để cả sư đoàn đều biết vợ Trữ Tụng không giữ vệ sinh, lại còn lười, không chịu dọn dẹp nhà cửa, cả ngày chỉ biết ăn vặt và ngủ.

Trữ Tụng đưa tay ra, ý muốn cô trả điện thoại lại cho anh, Kiều Ưu Ưu tức giận trừng mắt nhìn anh. Cuối cùng, cô lựa chọn thỏa hiệp: “Được rồi, được rồi, dọn thì dọn.” Cô nhét điện thoại vào lòng anh rồi nhảy từ

trên ghế xuống, miệng lẩm bẩm: “Người phụ nữ cao cả dám cam chịu để làm nên việc lớn, Kiều Ưu Ưu tôi đây là người chủ gia đình, dọn dẹp nhà cửa có gì to tát đâu!”

Trử Tụng nhin cười nhìn bộ dạng cô tức giận, chạy đi chạy lại khắp nhà như con thoi. Thực ra lúc này anh chỉ bấm bừa một số điện thoại, căn bản là không tồn tại, nhưng chuyện này tuyệt đối không được để cho Kiều Ưu Ưu biết được, việc cần làm ngay lúc này chính là xóa ngay nhật kí điện thoại.

Chương 21

Kiều Ưu Ưu mắt nhắm mắt mở nhìn bộ quân phục màu xanh lam ở bên ngoài, cô nhìn quanh rồi bất đắc dĩ đi ra mở cửa, kèm theo một nụ cười ra vẻ thực nữ hiền dịu.

Đây đã là người thứ ba gõ cửa nhà cô trong buổi sáng hôm nay rồi, đúng là quá kì quặc, bình thường chẳng phải mọi người đều bận rộn tới mức nếu như Tổ quốc không có họ thì sẽ không giữ được an ninh ư, sao hôm nay ai cũng rảnh rỗi chạy tới đây vậy?

Người đầu tiên tới cũng là trung tá giống như Trử Tụng, vừa mở cửa ra đã cười và gọi cô là em dâu, “Trử Tụng dâu?”

“Trử Tụng vẫn chưa dậy, anh vào chơi một lát nhé!”

Kiều Ưu Ưu tự thấy bản thân mình cư xử cũng không đến nỗi nào, mỉm cười phải phép nhưng người đó lại vui vẻ nói, “Ồ, để anh ấy ngủ đi.” Sau đó đi mất.

Chưa tới mười phút sau, lại có một người tới, mở miệng ra là gọi chị dâu, nhờ cô gửi lời tới Trử Tụng là chiều nay đến văn phòng sư đoàn một chuyến. Việc này không phải nên trực tiếp nói với Trử Tụng sao? Chuyển lời... không cần thận lắm nhỉ?

Bây giờ lại là người thứ ba, cô chẳng qua cũng chỉ là một phát thanh viên thôi mà, có phải là mình tinh gì đâu, có đến mức phải có nhiều người tới với đủ lí do để nhìn cô không?

Tuy vậy, nghĩ chỉ là nghĩ, đây đều là những người đồng chí của Trử Tụng, dù thế nào cũng phải giữ thể diện cho Trử Tụng mới được.

“Em dâu phải không? Ha ha, Trử Tụng dâu?”

“Anh ấy vẫn chưa dậy.”

Người đó chau mày, “Mặt trời lên cao thế rồi mà vẫn chưa dậy sao!” Nói xong bước vòng qua Kiều Ưu Ưu đi vào nhà, tiến thẳng vào phòng ngủ, miệng không ngừng gọi tên Trử Tụng.

Kiều Ưu Ưu nhìn lên cửa sổ, tuyết rơi một đêm rồi, mặt trời ở đâu ra?

Lưu Nhị Lăng hơn hở bước vào, nghĩ tới cái bọn vô dụng khi này là thấy tức, hiếu kỳ muốn gặp vợ người ta thì gõ cửa nhưng chẳng dám bước vào, vừa vào đã thấy hơn hở chạy ra, còn sung sướng cái nỗi gì. Anh cứ đi vào, ai làm gì được.

“Này, cháu nội, dậy đi!”

Trử Tụng nằm trên giường không động dậy, Lưu Nhị Lăng trực tiếp nhấc chân lên đá anh. Kết quả là Trử Tụng tức lên, nhảy từ trên giường xuống đánh trả lại, dứt khoát nhanh chóng ép Lưu Nhị Lăng ngã xuống đất.

Trử Tụng nháy mắt nhìn Kiều Ưu Ưu đang đứng ở cửa, “Cháu nội, vẫn chưa đến tết mà đã tới lạy bà nội rồi à, sớm quá đấy.”

Kiều Ưu Ưu vốn vừa mới bị dọa ột vố, nhưng phản ứng cũng rất nhạy bén, cô phối hợp nhịp nhàng với Trử Tụng cười nói: “Đứng lên đi, dưới đất lạnh lắm, đừng quỳ mãi thế.”

“Toẹt!”

Lưu Nhị Lăng vừa bước ra cửa thì nhổ mạnh một bãi nước miếng, đúng là một cặp vợ chồng nhà cướp! Lần này anh đúng là thua thê thảm rồi. Lưu Nhị Lăng trước khi lên lầu đã mạnh miệng tuyên bố rằng sẽ khiến

Kiều Ưu Ưu gọi anh ta một tiếng anh hai. Kết quả “anh hai” thì chẳng thấy đâu, lại trở thành cháu nội nhà người ta.

“Tôi thêm vào!”

“Trung tá Lưu, có chuyện gì vậy?”

“Cậu rút xa khỏi tôi ngay.”

Triệu Kha cười hì hì giúp anh ta nguôi giận, “Đừng nóng, tôi đi rồi thì làm sao mà nghe được anh kể chuyện.”

Lưu Nhị Lăng dừng bước, quay đầu hỏi anh ta: “Muốn nghe? Gọi tôi là ông nội trước đi.”

Triệu Kha buông anh ta ra, chỉnh lại bộ quân phục của mình, “Gọi anh là bà Lưu nghe còn được!”

* * *

Trử Tụng tắm xong từ nhà vệ sinh bước ra, Kiều Ưu Ưu đang ngồi trên đệm cắt hoa quả hỏi: “Bọn anh ở đây toàn những người thế nào vậy? Mới sáng sớm đã không ngừng nghỉ, từng người một tới gõ cửa.”

“Mỗi ngày em đều lượn lờ trên ti vi, người ta thì chưa được gặp người thật, em còn không muốn cho người ta tới xem một chút sao?”

Kiều Ưu Ưu lấy một miếng cam lớn nhét vào miệng Trử Tụng, “Có anh mới lượn lờ trên ti vi mỗi ngày ấy!”

Trử Tụng liếm miệng, vừa nhai vừa nói: “Anh lại nghĩ rằng, ai mà muốn chứ.”

“Có người muốn đấy.”

“Ai?”

Trử Tụng nheo mày: “Thế giới động vật à?”

“Ôi chàng trai, cậu thật thông minh.” Kiều Ưu Ưu vui vẻ vỗ vào mặt anh, nhân tiện quẹt hết nước hoa quả dính trên tay mình lên mặt anh.

“Hứ, em đúng là đồ nhỏ mọn.”

Điện thoại của Kiều Ưu Ưu vang lên ở một góc nào đó trong phòng, Kiều Ưu Ưu bò từ dưới đất lên tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, một lúc lâu sau cô mới tìm thấy nó ở dưới ghế sofa.

“Alô, xin chào, tôi là Kiều Ưu Ưu.”

“Ưu Ưu, tôi là Hàn Thiếu Khanh.”

Kiều Ưu Ưu nghe xong cái tên này thì nhú mày lại, “Có chuyện gì sao?”

“Nghe nói cô được nghỉ phép, có thể nể mặt và cho tôi một cơ hội mời cô đi ăn để xin lỗi không?”

“Xin lỗi ư?” Kiều Ưu Ưu nghĩ một lúc lâu mới nhớ ra chuyện anh ta từng nói muốn mời cô đi ăn cơm để xin cô thứ lỗi. Nhưng đó đều là những chuyện vớ vẩn từ mấy trăm năm trước rồi, cô hoàn toàn không thêm nghĩ tới, may mà có người vẫn còn nhớ.

“Thật ngại quá, tôi hiện giờ không ở Bắc Kinh, để lúc khác nhé!”

Kiều Ưu Ưu vừa mới tắt điện thoại thì Trử Tụng đứng dậy đi ra ngoài. Cô đang muốn xin ý kiến anh xem bữa trưa nay ăn gì.

“Hứ, anh đi mà hít gió trời từ bốn phía!” Kiều Ưu Ưu giơ con dao lên rồi văng xuống, “chát” một quả cam được bổ ra làm đôi đi kèm với âm thanh đó.

* * *

Trử Tụng đi ra ban công nhận điện thoại, Kiều Ưu Ưu rón rén tiến lại gần, định thăm dò xem anh nói gì, nhưng anh trả lời lại hoàn toàn chẳng có tí manh mối nào.

“Ừ, biết rồi, để chú ý xem. Ừ, được rồi.”

Ừ ừ à à, chẳng có chút thông tin nào. Không biết là đang gọi cho ai?

Trử Tụng cúp máy, quay đầu lại nhìn thấy Kiều Ưu Ưu đang đồng tai lên nghe và đứng cách đó không xa. Kiều Ưu Ưu háng giọng: “Đang lén lút nói chuyện điện thoại với ai vậy?”

“Cuộc điện thoại lén lút thì sao có thể cho em biết là gọi cho ai được?”

Kiều Ưu Ưu gờ nằm đăm lên, đăm vào cái bóng của anh từ đằng xa.

Trử Tụng rót ỉnh một cốc nước rồi uống hết trong một hơi. Trử Tư nói người đó là Hàn Thiếu Khanh, rất thân với Tần Niệm. Trử Tụng ần nhẹ vào miệng cốc, trong lòng anh có quá nhiều điều không chắc chắn. Ưu Ưu, em vẫn còn có thể yêu một người khác nữa không? Giống như trước đây, anh luôn ở bên cạnh em, nhưng lại chưa từng là người ở trong trái tim em.

Trử Tụng càng không nói gì thì Kiều Ưu Ưu lại càng tò mò không biết là ai gọi điện thoại tới. Nhân lúc anh đang đứng ngăn người trong nhà bếp, cô rón rén chạy ra trước ghế sofa nhặt cái điện thoại lên và mở ra xem nhật kí cuộc gọi.

Hóa ra lại là Trử Tư! Gọi điện cho em mình mà còn phải giấu giếm giếm ư?

“Hừ.”

“Ưu Ưu.”

Kiều Ưu Ưu căng thẳng quá, vội vàng ném cái điện thoại đi và ngồi xuống, giả vờ như đang ngồi xem tạp chí, “Hả? Sao thế?”

Trử Tụng đi lại gần, quỳ xuống phía đối diện cô, “Tặng cho em một người tuyết nhé.”

“Mới lạ nhỉ, hay là anh tặng luôn cho em một đồng tuyết đi?”

“Mặc quần áo vào.”

Trử Tụng ném cái áo khoác lông vũ dày vào người cô, Kiều Ưu Ưu không tránh nhưng cô vui đầu xuống dưới áo, tiếp tục nói: “Em không đi.”

“Hôm qua chẳng phải em vừa mới đồng ý rằng sẽ nặn người tuyết cho Nhiễm Nhiễm sao?”

“Đó là anh đồng ý đấy chứ.”

“Đó chẳng phải là vì em sao?”

Việc nặn người tuyết quả thực là do cô tự hứa với Nhiễm Nhiễm, cho dù cô không giữ uy tín thế nào đi chăng nữa thì đối với một cô bé năm tuổi cô hoàn toàn không thể nói lời mà không giữ lấy lời.

* * *

Trử Tụng đưa vợ ra sân tập thể nặn người tuyết. Chiêu quảng cáo này vừa mới tung ra thì nhất định sẽ có nhiều người tới xem. Người đông sức nhiều sẽ có rất nhiều người tuyết được nặn lên, người tuyết lớn nhất cao tới hơn hai mét. Điều này làm Nhiễm Nhiễm vui sướng tốt độ, đội mũ len chạy tung tăng trên mặt đất phủ đầy tuyết.

Lại còn có người lấy tuyết đắp thành một chiếc máy bay, Triệu Kha đặc ý khoe khoang đó là chiếc J-10 của anh, kết quả là bị một đám người miệt thị nói: “Vậy thì cậu lái nó lên trời đi!”

Trưởng đoàn Cao ngậm điều thuốc nhìn Nhiễm Nhiễm đang vui vẻ chạy nhảy trên nền tuyết trắng, anh cảm thấy rất mãn nguyện. Bởi anh luôn lo lắng chuyện mình ly hôn sẽ gây ảnh hưởng không tốt tới tâm hồn của con gái mình.

“Hôm qua Nhiễm Nhiễm luôn miệng kể cô Kiều Ưu Ưu thế này thế kia, tôi còn nghĩ mãi không biết ai là Kiều Ưu Ưu mà lại khiến cho Nhiễm Nhiễm nhớ mãi như vậy? Hóa ra lại là vợ cậu. Thực sự không thể nhận ra, sức hút của tên tiểu tử như cậu cũng không nhỏ nhỉ, Kiều Ưu Ưu lại là vợ của cậu!”

Trử Tụng trong lòng vô cùng đặc ý nhưng vẫn tỏ ra khiêm tốn, anh trả lời với một vẻ mặt không nhất trí lắm, “Sức hút gì đâu chứ, chỉ là cưới một người vợ thôi mà.”

Trưởng đoàn Cao nghe vậy thấy khó chịu quá bèn cởi ngay giày ra ném vào mặt anh.

“Một người vợ ưu tú như vậy mà còn không biết đường mà giữ. Tay cậu có phải là do Ưu Ưu cắn không?”

Trử Tụng nhìn vết băng dính trên tay, “Thương cho roi cho vọt mà, cắn càng sâu thì yêu càng nhiều.”

“Ái chà, thực sự là đau chết người. Nghe nói hôm nay mấy người đã cho Lưu Nhị Lăng một bài học. Được lắm, khiến anh ta tức quá, gặp ai là cắn nấy như kiểu chó dại.”

“Anh ta ngày nào cũng điên như chó dại vậy... Ôi dào!”

Lời của anh vừa dứt thì anh liền bị người ta đẩy xuống hố tuyết, Lưu Nhị Lăng cười thâm hiểm và dùng hết sức nhấn anh xuống, những người khác cũng vây lại xung quanh như đã bàn bạc từ trước.

“Huynh đệ à, có thù báo thù có oán báo oán, cơ hội chỉ có một lần nên không thể đánh mất được vì sẽ chẳng có lần sau!”

Trử Tụng đúng là đã gây nên sự phẫn nộ chung rồi. Kết hôn đã hai năm rồi mà cũng không nói với bọn họ Kiều Ưu Ưu là vợ của anh ta. Đúng là keo kiệt! Cần phải trừng phạt! Bọn họ ném cái xẻng đi, mười mấy người đều vây lại chôn Trử Tụng thật sâu vào trong tuyết.

Kiều Ưu Ưu vốn vẫn đang vui vẻ, nhưng nhìn đồng tuyết ngày một nhiều, cô lại bắt đầu lo lắng, sao mấy cái người lính này lại như quái vật vậy, đùa cũng chẳng có mức độ gì, cái cách chôn này không khiến người ta ngạt thở mà chết thì cũng khiến lạnh chết.

Cô còn chưa kịp mở miệng thì Nhiễm Nhiễm đã xông vào, bàn tay bé nhỏ kéo lấy áo bọn họ rồi hét lớn: “Đồ xấu xa, mấy người đều là đồ xấu xa, không được bắt nạt chú Trử.”

“Bọn chú chỉ đang đùa thôi mà.” Triệu Kha an ủi nói.

Hai má của Nhiễm Nhiễm đỏ ửng như quả táo chín, đáng vẻ tức giận cực kì đáng yêu, “Thế cũng không được! Mấy người đều là kẻ xấu!”

“Mấy kẻ xấu kia, mau thả người ra đi, khiến cho con gái tôi không vui thì tôi sẽ tìm mấy người để tính sổ đấy!” Trưởng đoàn Cao chống tay lên eo nói một cách uy nghiêm.

“Bố cũng là kẻ xấu, ghét mấy người!”

Trưởng đoàn Cao bị con gái nói ghét chỉ vì một người chẳng hề liên quan, điều này khiến ông tức chết. Ông đương nhiên không dám vì tức giận mà kêu bọn họ xử lí Trử Tụng “nghiêm khắc” như vậy sẽ khiến Nhiễm Nhiễm càng ghét ông. Những người khác cũng không muốn động tới công chúa nhỏ, vội vàng kéo Trử Tụng lên. Nhưng càng kéo thì lại càng thấy có gì đó là lạ, sao lại không có động tĩnh gì thế này? Không lẽ là bị đông cứng lại rồi?

“Trử Tụng? Đây?” Lưu Nhị Lăng nhìn Trử Tụng đang nằm bất động dưới đất, đập nhẹ vào lưng Trử Tụng để phòng anh giả bộ, nhưng cái người đó hình như đã cứng đờ lại, không nhúc nhích gì.

Kiều Ưu Ưu nóng lòng đứng ở bên ngoài, Lưu Nhị Lăng vẫy tay gọi cô vào, ra dấu tay bảo cô không lên tiếng. Sau đó, Kiều Ưu Ưu luôn cảm thấy hối hận không biết lúc đó tại sao mình lại hồ đồ tới vậy? Nếu cô nói một câu hoặc vỗ vào người Trử Tụng, nhất định anh sẽ không bị nhấn xuống dưới tuyết một cách đáng xấu hổ như vậy, quá là mất mặt!

Lưu Nhị Lăng cũng là muốn trả thù, bảo Kiều Ưu Ưu ngồi chắn trước mặt anh ta, còn bản thân mình lại làm bộ tiếp tục hét to tên Trử Tụng. Anh ta biết Trử Tụng đang có âm mưu gì, chỉ một tẹo tuyết như thế này mà đã có thể khiến anh đông cứng? Những người khác tin nhưng anh ta không tin, năm đó bọn họ cùng bị kẹt ở dưới tuyết dày một mét hơn một tiếng đồng hồ, nhưng vẫn chạy nhảy hớn hở trở về!

Quả nhiên, cái người đó bất ngờ nhảy lên từ trong tuyết, cả mặt đầy tuyết, mắt vẫn chưa mở ra đã kéo Kiều Ưu Ưu nhấn xuống dưới tuyết. Kiều Ưu Ưu sợ tới nỗi tim sắp nhảy cả ra ngoài, cô nằm ở dưới tuyết đờ đẫn không dám tin mình lại bị chính chồng mình đánh ngã trước mặt bao nhiêu người như thế này.

Mọi người xung quanh muốn cười nhưng không dám cười, không dám đứng đó nữa, vai run lên và ai về nhà nấy.

Lưu Nhị Lăng còn không sợ chết mà nói: “Em dâu, Trử Tụng thích đùa, em cũng biết mà, đừng giận nhé. Hay là trưa nay tới nhà anh ăn bánh chẻo đi?”

Lại là bánh chẻo, chẻo cái đầu anh ta!

“Cút!”

“Được, anh cút ngay đây.” Lưu Nhị Lăng cười đắc ý.

“Ưu Ưu...” Trử Tụng tự biết mình sai, trong giọng nói có sự xin lỗi, ầm ỨC, bất lực thậm chí là cả đau lòng.

Kiều Ưu Ưu nghiêng răng bò lên: “Anh cũng cút đi!”

Trử Tụng chạy vội theo sau, sầu não giải thích: “Anh quả thực không biết là em ở bên cạnh, mẹ kiếp hẳn ta quá hiếm.”

Ở dưới mặt đất hình như có rất nhiều Trử Tụng nhỏ, Kiều Ưu Ưu vừa đi vừa giẫm mạnh chân. Ngay đến Nhiễm Nhiễm cũng đang cười, cô mới mắt mặt làm sao.

Vì chuyện này mà đã ba ngày rồi mà Kiều Ưu Ưu vẫn sưng xía mặt mày lên với Trử Tụng, Trử Tụng ăn năn cúi đầu chạy theo Kiều Ưu Ưu, nịnh nọt hết lời, nói đi nói lại rằng nhất định sẽ trả thù giúp cô, khiến cho Lưu Nhị Lăng sống không được mà chết cũng chẳng xong.

Chương 22

Chuyện báo thù nói thực ra rất đơn giản, Trử Tụng có thể có hàng trăm cách khiến Lưu Nhị Lăng khó chịu. Nhưng bình thường anh và Lưu Nhị Lăng gặp nhau không đâm nhau thì cũng sẽ tìm cách hại nhau, ân oán báo đi báo lại, đã không thể giết người diệt khẩu được thì chuyện báo thù cũng cần phải nghĩ cho kì quái.

Kiều Ưu Ưu, cô không phải là người rộng lượng, lòng dạ nhỏ mọn như lỗ kim, chỉ một chuyện cón con thôi cũng có thể khiến cô nhớ mãi, từ đó về sau hoặc sẽ không thêm để ý tới bạn hoặc sẽ cố sống cố chết khiến bạn khổ sở. Lưu Nhị Lăng sẽ không còn có nước cứu, anh ta thuộc loại thứ hai.

Trử Tụng có trợ thủ, Lưu Nhị Lăng lại chỉ một mình tác chiến, đương nhiên cảm thấy rất không công bằng, nhưng vợ anh ta lại tỏ ra chuyện chẳng liên quan tới mình nên chỉ có mình anh ta đối phó với hai người, hai nắm đấm đánh không lại bốn tay, lần nào cũng thất bại đi về.

Chuyện này khiến cho Lưu Nhị Lăng về sau chỉ cần nhìn thấy Kiều Ưu Ưu thôi là sẽ vòng sang đường khác, hoặc sẽ đứng nói chuyện với mọi người và giả vờ không nhìn thấy cô.

Chẳng mấy khi Kiều Ưu Ưu có nhã hứng muốn xuống lầu đi dạo, Trử Tụng dĩ nhiên rất sung sướng được đi cùng cô, nắm lấy bàn tay nhỏ của cô, không có lí do gì cũng có thể tự nhiên hôn vào môi cô, sẽ làm anh cảm thấy giống như có cơ hội được làm những việc mà mình chưa được làm trong mười năm qua.

Họ tay nắm tay bước đi, ánh đèn sáng trưng, bỗng nhìn thấy dáng người ở phía trước rất quen thuộc, nhưng người đó hình như lại cố ý trốn họ, muốn quay đầu đi ngay nhưng lại bị người ở bên cạnh kéo trở lại.

Trử Tụng và Kiều Ưu Ưu đi tới, trước mặt họ là Lưu Nhị Lăng và vợ anh ta. Kiều Ưu Ưu cười gọi vợ anh ta một tiếng. Vợ Lưu Nhị Lăng nhìn thấy Kiều Ưu Ưu liền cảm thấy rất vui, trước đây luôn nhìn thấy cô ở trên tivi, thật không ngờ lại có cơ hội được gặp người thật. Khi biết được chuyện Lưu Nhị Lăng giả trò vùi Kiều Ưu Ưu vào trong tuyết, cô đã dạy cho anh ta một bài học nhớ đời.

“Anh chị cũng đi dạo à?”

“Đúng vậy!”

Kiều Ưu Ưu nhìn Lưu Nhị Lăng, cười nói: “Anh hai sao vừa nhìn thấy bọn em là muốn tránh đi thế?”

Kiều Ưu Ưu làm theo đúng như nguyện vọng của Lưu Nhị Lăng đó là gọi anh ta một tiếng anh hai, nhưng cái tiếng anh hai này anh ta quả thật không muốn nhận.

“Đâu có chuyện đó, tôi chỉ là để quên đồ nên quay lại thôi.”

“Có phải là cái này không?” Trử Tụng lấy từ trong túi ra một gói thuốc lá Trung Hoa còn mới nguyên đưa ra trước mặt Lưu Nhị Lăng.

Lưu Nhị Lăng bỗng chết lặng, biểu hiện trở nên cứng nhắc, giọng nói lại càng gay gắt, vẫn cố tỏ ra vẻ tự nhiên cười hỏi: “Sao lại đưa cho tôi?”

Trử Tụng nghiêm túc nói: “Hôm nay không phải tôi vừa cầm mắt của anh nữa bao thuốc sao, đây là đền cho anh.”

“Cậu nhớ nhầm hay sao chứ, cậu không biết tôi “cai thuốc” rồi à.” Lưu Nhị Lăng liên tục nháy nháy mắt với Trử Tụng, hai từ “cai thuốc” đặc biệt nhấn mạnh hơn.

14. Chương 13

“Không nhầm đâu, đúng là anh mà, đừng có giả bộ nữa.” Trử Tụng không thèm để ý tới biểu hiện nháy mắt nhú mày ra hiệu của Lưu Nhị Lăng, anh nhét luôn bao thuốc vào túi áo khoác của anh ta, sau đó kéo tay Kiều Ưu Ưu rời khỏi hiện trường.

Kiều Ưu Ưu lén lút quay đầu lại nhìn thì thấy bao thuốc bị Lưu Nhị Lăng vứt xuống đất, kéo tay vợ mình không ngừng nịnh nọt, bộ dạng thâm hại của anh ta lúc này khiến cho Kiều Ưu Ưu cảm thấy vô cùng dễ chịu.

“Trử Tụng, anh thật là tốt.”

“Tốt à?”

“Tốt!” Đôi mắt Kiều Ưu Ưu sáng lên, gật đầu thật mạnh.

Trử Tụng buông tay cô ra, vòng tay ôm lấy cổ cô, ưu thế về chiều cao giúp cho trọng lượng cơ thể anh có thể ép Kiều Ưu Ưu xuống dưới mình, “Miệng thì nói tốt mà sao không thể hiện ra chút?”

“Hai chúng ta đã thân thiết đến vậy rồi mà, không cần thể hiện.”

“Thế thì...” Trử Tụng suy nghĩ, nhân lúc Kiều Ưu Ưu không chú ý, anh nâng cằm cô lên hôn cô một cái vừa nhanh vừa chuẩn xác.

Kiều Ưu Ưu bị dọa chết khiếp, “Đây là sân khu tập thể quân đội, chỗ nào đèn cũng sáng trưng, không chừng có ai đang đứng ở trước cửa sổ nhà mình lúc này mà nhìn thấy, nhỡ mà bị nhìn thấy thì không phải là mất mặt lắm sao?”

“Hôn vợ mình, không có gì là mất mặt.”

“Người bị anh hôn mới mất mặt.” Kiều Ưu Ưu nhanh chóng thoát ra khỏi cánh tay anh rồi tăng tốc đôi chân, muốn đẩy anh ra những rất rõ ràng việc này là không thể.

* * *

Trử Tụng vốn da thịt dày nên những vết thương nhỏ ở chân và tay lành lại rất nhanh, hơn nữa còn không để lại sẹo, một tuần sau đã được các bác sĩ tuyên bố khỏi hẳn, có thể bay được rồi.

Những ngày tươi đẹp thường trôi đi rất nhanh, kỳ nghỉ của Kiều Ưu Ưu đã đi hết một nửa, vừa mới chớp mắt mà mười ngày đã trôi qua. Bao nhiêu năm qua, lần đầu tiên họ ở bên nhau lâu như vậy. Trử Tụng ban ngày thì đến doanh trại, nếu không bận thì tới trưa anh sẽ về nhà ăn trưa cùng Kiều Ưu Ưu, buổi tối ôm cô ngủ, cuộc sống rất thoải mái.

Trước đây họ không ở cùng nhau mà quen với việc sống ở hai nơi khác nhau, nhưng lúc này họ lại quấn lấy nhau, nên nếu bây giờ lại phải tiếp tục những ngày tháng xa cách thì sợ rằng sẽ vô cùng khó chịu.

Kiều Ưu Ưu mỗi ngày vẫn cùng với Nhiễm Nhiễm tìm kiếm những con đường để vào được sân bay của doanh trại nhanh nhất, dù cô vẫn biết rằng việc đó là không thể, nhưng cô vẫn tràn đầy hi vọng. Tuy nhiên cũng do chơi cùng với người bạn nhỏ nên sự ngây thơ của cô lại được bộc lộ ra. Rất nhiều lần cô không thể kiềm lòng mà nghĩ rằng: “Nếu có một đứa con gái thì thực ra cũng không tồi, như vậy sẽ có người ở bên cạnh cô,

cô sẽ bỏ thời gian ra chăm sóc cho con gái, khiến cuộc sống trở nên phong phú hơn, còn có thể đứng từ góc nhìn của đứa trẻ để nhìn ngắm cái thế giới muôn màu luôn thay đổi này.”

* * *

Trử Tụng vẫn luôn nhớ tới mong ước bé nhỏ của Kiều Ưu Ưu, anh thậm chí còn vì cô mà vi phạm kỷ luật quân đội, lén lút đưa cô vào sân bay. Kiều Ưu Ưu vui sướng đến phát điên giống như Nhiễm Nhiễm lần trước, chạy nhảy tung tăng. Trử Tụng chưa từng phát hiện ra Kiều Ưu Ưu lại là một người dễ thỏa mãn đến vậy.

Kiều Ưu Ưu cúi người như con mèo trốn ở hàng ghế sau, Trử Tụng tiến thẳng vào cửa chính doanh trại mà không gặp phải trở ngại nào, sau đó lại đi một đoạn rất dài nữa mới tới cái nơi được mệnh danh là sân bay của Sư đoàn Không quân. Tuy nhiên khắp nơi lại là một màu đen kịt, không thể nhìn thấy cái gì, sự hưng phấn của Kiều Ưu Ưu trong phút chốc tan biến hẳn.

“Chẳng nhìn thấy cái gì cả, không có máy bay, đến người cũng chẳng thấy đâu.”

“Nóng vội thì chẳng làm được gì đâu.”

“Vẫn chưa đến ư? Không phải chứ? Một cái sân bay quân đội mà chiếm nhiều đất như vậy, có khi cũng bằng với khu số 1, 2, 3 của sân bay quốc tế thủ đô rồi ấy chứ.” Kiều Ưu Ưu mấp má mắt, Trử Tụng đã cho giảm tốc độ xe.

Kiều Ưu Ưu nhanh nhẹn chống tay nhìn ra ngoài cửa sổ, dán sát mặt vào cửa kính, mấy chiếc máy bay đang đậu ở cách đó không xa, ở xung quanh trái phải trước sau của mỗi chiếc đều có đèn chiếu sáng, bên dưới có những nhân viên mặt đất mặc áo khoác dày, trong tay cầm bảng thống kê hoặc các thiết bị không ngừng chạy xung quanh máy bay.

Những chiếc máy bay chiến đấu khi nhìn từ trên màn hình sẽ cho ta một ảo giác, đó là nó rất nhỏ nhắn và duyên dáng khi bay lượn trên bầu trời. Nhưng lúc này cô được tận mắt nhìn thì lại thấy rằng thực ra khối lượng của máy bay chiến đấu cũng thật không nhỏ, đứng sừng sững giữa màn đêm, đầu máy bay sắc nhọn cơ hồ bất cứ lúc nào cũng có thể xuyên thủng bầu trời, khiến người ta có cảm xúc dâng trào.

“Đây là máy bay J-11, cải tạo từ máy bay chiến đấu của Liên Xô, loại hạng nặng.” Trử Tụng giải thích ngắn gọn.

Kiều Ưu Ưu vẫy tay nói: “Anh lái chậm thôi, em vẫn chưa nhìn thấy rõ.”

“Nếu chậm hơn thì chỉ còn cách xuống bò thôi.”

Khu vực sân bay không cho phép dừng xe, nếu dừng thì lập tức sẽ có xe tuần tra đi tới. Anh đang rất nghi ngờ nếu cứ đi với tốc độ rùa bò thế này thì không biết có thu hút sự chú ý của xe tuần tra hay không.

“Bắt đầu từ đây trở đi sẽ là máy bay J-10.”

“Bình thường anh hay lái chiếc nào?”

“Anh ư? Đều có thể lái!” Trử Tụng nhướn mày đắc ý nói.

Kiều Ưu Ưu bĩu môi. Trử Tụng quả thực là một phi công vô cùng xuất sắc, anh đã lập được rất nhiều chiến công, Trử Tụng cũng là một trong số những phi công ưu tú nhất được lựa chọn từ các doanh trại để tiến hành bay thử chiếc máy bay J-20 mới được thử nghiệm thành công. Vì việc này mà ngay đến kì nghỉ của năm anh cũng đã phải hủy bỏ, cứ nghĩ tới điều này là Kiều Ưu Ưu lại không nhịn được nên bĩu môi.

Trử Tụng chỉ vào chiếc máy bay đang đỗ trước mặt, “Đây chính là chiếc mà anh vẫn thường bay.”

“Cũng chẳng khác gì so với những cái khác.”

“Đây chính là chiếc máy bay mà anh đã phải trải qua rất nhiều khó khăn mới có thể bay trở về đây. Nếu không phải là anh, nó đã...” Trử Tụng hồi hận đến nỗi chỉ muốn cắn lưỡi, vừa mới vui vẻ lại nói năng lung tung rồi. Đúng là tự mình làm khổ mình!

Kiều Ưu Ưu nhú mày: “Anh có ý gì vậy?”

“Ưu Ưu, anh dẫn em đi xem máy bay trực thăng nhé!”

Kiều Ưu Ưu dịch người từ bên cửa sổ ra giữa xe, giọng nói lạnh lùng: “Trử Tụng, có chuyện gì muốn nói thì tốt nhất là nói hết ra, anh có tin là bây giờ em sẽ mở cửa rồi nhảy ra khỏi xe, khiến cho tất cả mọi người ở sân bay đều biết anh đưa em vào đây không? Xảy ra chuyện gì thì tự anh gánh hết!”

“Chẳng có gì để nói cả.”

“Được, vậy anh nói cho em biết, anh trải qua khó khăn vất vả thế nào? Không có anh thì nó sẽ làm sao?”

Trử Tụng nhìn sắc mặt của Kiều Ưu Ưu qua gương chiếu hậu, lảng tránh nói: “Ừm, chiếc máy bay này đã cùng anh mấy năm rồi.”

“Trử Tụng!” Kiều Ưu Ưu bỗng nhiên cao giọng: “Anh nói rõ cho em biết, có phải là vì nó mà anh mới lập được chiến công hạng nhất?”

Chương 23

Nhiệt độ ở trong xe bỗng giảm hẳn, Trử Tụng không biết nên bắt đầu nói từ đâu. Từ khi xảy ra sự việc đó tới nay, anh chưa từng có ý định kể cho người nhà biết, nhất là mẹ anh và Ưu Ưu.

Chiếc xe vẫn chậm chậm chạy, phía trước tự nhiên xuất hiện một chiếc xe tuần tra vẫy cờ ra hiệu anh dừng xe. Kiều Ưu Ưu lập tức bị anh ấn đầu xuống thấp, suýt chút nữa là gãy cổ.

“Dừng gây ra tiếng động!” Trử Tụng mở cửa bước xuống xe.

Nếu chỉ đơn thuần là tuần tra thì đã dễ dàng. Nhưng ai ngờ lãnh đạo sư đoàn lại bất ngờ tới sân bay để thị sát. Sư đoàn trưởng Ngụy mặc bộ quân phục đi tuần tra sân bay ban đêm. Trử Tụng tiến lại gần kính lễ, trong lòng thầm cảm thấy hoang mang, số anh cũng thật là đen đủi, vừa hay gặp phải thủ trưởng.

Sư đoàn trưởng Ngụy nhìn Trử Tụng rồi lại quay ra nhìn chăm chăm vào chiếc xe đằng sau một lát.

“Cũng đã xong rồi, mọi người giải tán thôi, Tiểu Trương!”

“Dạ!” Cảnh vệ của sư đoàn trưởng chạy lên.

“Cậu phụ trách đưa sư đoàn phó và mọi người về nhà, tôi ngồi xe Trử Tụng.”

“Vâng, thưa sư đoàn trưởng.”

Trử Tụng nghe xong câu này bỗng thấy nhẹ cả người. Rõ ràng là sư đoàn trưởng đã biết anh lén lút đưa người vào doanh trại, nhưng ông lại không vạch tội anh trước mặt mọi người, cũng có nghĩa là ông cũng không muốn anh bị phạt.

Trử Tụng mở cửa xe, sư đoàn trưởng Ngụy nhìn vào cửa sổ đen kịt ở phía sau, nhướn mày ngồi vào băng ghế phụ.

Trử Tụng nhìn sư đoàn trưởng rồi lại nhìn vào hàng ghế trống không ở phía sau qua gương chiếu hậu.

Sư đoàn trưởng hạ lệnh: “Đi thôi, còn đợi ai nữa à?”

“Dạ!”

Trử Tụng khởi động xe, sư đoàn trưởng Ngụy điều chỉnh tư thế ngồi rồi vỗ vào bộ quân phục, “Đừng có ngồi im thế nữa, giới thiệu chút đi.”

Kiều Ưu Ưu nằm ở dưới xe không dám động đây, đến thở cũng chẳng dám thở mạnh, chỉ sợ lại gây ra tiếng động nào đấy. Nhưng nghe xong câu nói của sư đoàn trưởng, cô bỗng thấy mơ hồ, chẳng lẽ đã bị ông phát hiện rồi.

Trử Tụng háng giọng: “Vợ tôi, Kiều Ưu Ưu.”

“Ồ, ở đâu cơ?”

“Ở đây ạ!” Kiều Ưu Ưu lí nhí trả lời, chậm chậm bò dậy từ dưới xe.

Sư đoàn trưởng Ngụy quay đầu lại nhìn Kiều Ưu Ưu qua ánh sáng lúc tối lúc sáng của đèn đường nói: “Cô chính là Kiều Ưu Ưu?”

“Dạ vâng, thưa sư đoàn trưởng, tôi là Kiều Ưu Ưu.”

“Tay của Trử Tụng chính là do cô cắn à?”

“Vâng ạ!”

“Vào sân bay cũng là do cô yêu cầu à?”

Kiều Ưu Ưu hình như không nằng nặc bắt anh phải đưa tới đây, nhưng quả thực cô đã từng nhắc tới chuyện này.

“Vâng!”

“Sư đoàn trưởng...”

Sư đoàn trưởng hoàn toàn làm lơ Trử Tụng, tiếp tục hỏi Kiều Ưu Ưu: “Cô có biết hậu quả của việc đưa người vào sân bay mà chưa được sự cho phép không?”

Kiều Ưu Ưu không biết trả lời như thế nào, thực ra cô không biết, nhưng nếu nói không biết thì hình như cũng không được hay lắm. Thế nhưng lúc này Trử Tụng lại không giúp gì được cô.

“Dĩ nhiên sẽ không ảnh hưởng tới cô, nhiều nhất là Trử Tụng phải chịu khổ chút thôi.”

“Sư đoàn trưởng đại nhân, tôi...”

“Đừng!” Sư đoàn trưởng vội vàng ngăn lại: “Đừng có gọi tôi là đại nhân, cứ như xã hội phong kiến không bằng.”

Kiều Ưu Ưu nuốt nước miếng, cái vị sư đoàn trưởng này không tức giận cũng chẳng vui vẻ gì, nói chuyện gì không gấp gáp khiến cho Kiều Ưu Ưu lo lắng bứt rứt không yên.

“Nếu bị thương là do tình huống bất khả kháng thì quân đội sẽ không truy cứu trách nhiệm, nhưng nếu là do người cố ý làm, nhất là đánh nhau thì sẽ phải phạt nghiêm!”

Kiều Ưu Ưu trầm suy nghĩ: “Trử Tụng chưa nói với cô về việc bị thương hay chịu phạt, chỉ nói là phải đình chỉ bay, nhưng lúc này lại không đình chỉ bay nữa mà lại hình phạt?”

“Trử Tụng!” Sư đoàn trưởng chợt ngồi thẳng lên, gọi tên Trử Tụng.

“Dạ!”

“Hai việc, viết bản kiểm điểm mười ngàn chữ, vác nặng đi 30km, ngày mai phải hoàn thành.”

“Dạ!”

Kiều Ưu Ưu lặng lẽ cúi đầu, hai việc này cũng có phần của cô, nếu cô không tới thì thế giới hòa bình. Bỗng nhiên cô thấy có lỗi với Trử Tụng.

Đoạn đường tiếp sau đó không có ai lên tiếng, cho tới khi chiếc xe dừng ở trước cửa nhà sư đoàn trưởng. Sư đoàn trưởng xuống xe, Kiều Ưu Ưu cũng xuống theo, chặn đường đi của ông và nói: “Đều là do yêu cầu của tôi, ngài cứ trừng phạt tôi đi.”

“Phạt cô? Tôi không có cái quyền đấy, chỉ trách bản thân mình quản giáo không nghiêm.”

“Vậy thì... Vậy...” Mười ngàn chữ thì có vẻ hơi nhiều, 30km cũng hơi dài... hơn nữa nếu viết bản kiểm điểm thì chuyện họ cãi nhau chẳng nhẽ lại để cho cả sư đoàn biết được.

“Cô cũng là người nổi tiếng, từ khi cô tới đây, cả sư đoàn này đều loạn cả lên, cả khu tập thể đắp đầy những người tuyết không phải là tôi không nhìn thấy, đến ngay cả vợ tôi mỗi ngày cũng đều nhắc tới tên cô bên tai tôi. Như vậy đi!”

“Dạ!”

Kiều Ưu Ưu mở mắt thật to nhìn sư đoàn trưởng, Trử Tụng cũng bắt đầu cảnh giác, lo lắng sư đoàn trưởng sẽ gây khó dễ cho Kiều Ưu Ưu.

“Sư đoàn chúng tôi tuy chỉ có một mẫu đất bé cỡ con nhưng cái gì cũng có hết, chúng tôi cũng có đài phát thanh, cô lại làm trong ngành này. Vậy nên cô hãy làm tiết mục đặc biệt trong một tuần đi, tin tức thời sự về tình hình chính trị mỗi ngày mọi người cũng đều nghe chán rồi, cô hãy đứng trên góc độ của mình để nói. Chủ đề sẽ là...” Sư đoàn trưởng nghĩ một lúc, “Gọi là thế giới bên ngoài đi.” Nói xong, sư đoàn trưởng đi vào sân, bỏ mặc Trử Tụng và Kiều Ưu Ưu đứng ngẩn trước cửa.

Đôi mắt Kiều Ưu Ưu mở tròn xoe, không biết nên khóc hay nên cười, đây có được tính là sự trừng phạt đã qua biến tướng không? Sao lại có thể nghĩ ra cách trừng phạt này, tiết mục? Đùa gì chứ? Nếu sớm biết thế này thì chi bằng cứ để Trử Tụng tự chịu phạt. Hơn nữa sư đoàn trưởng cũng không nói sau khi cô làm việc này thì Trử Tụng có được miễn phạt hay không.

“Sao lãnh đạo của các anh lại như thế này?”

“Anh thấy được đấy chứ.”

Kiều Ưu Ưu tròn mắt nhìn anh: “Không bị phạt nữa, tốt quá có phải không?”

Trử Tụng mở cửa xe nhét Kiều Ưu Ưu vào bên trong, “Dù sao cũng là nghề của em mà, có làm khó em đâu.”

“Cái gì mà không làm khó em chứ? Lại còn thế giới bên ngoài nữa. Ái chà, tiết mục văn nghệ này, em làm sao mà biết được thế giới bên ngoài như thế nào? Em chỉ biết tin lá cải thôi, ngoài ra chẳng biết gì.”

“Vậy thì em nói về tin lá cải đi!”

Trử Tụng quay sang cười với cô, Kiều Ưu Ưu bỗng nghĩ ra điều gì, ngẩng đầu lên nhướn mày nói: “Đừng có mà cười cười nói nói với em, chuyện của hai chúng ta vẫn chưa làm rõ ràng đâu đấy.”

“Về nhà nói sau.”

“Về nhà không nói nữa.”

Trên thực tế, Trử Tụng vẫn không muốn nói ra, Kiều Ưu Ưu giận quá mà không thể đánh nhau với anh được, chỉ có thể chui vào phòng tức giận, nhân tiện ném luôn cái gối của anh ra ngoài.

Kiều Ưu Ưu nằm trên giường nghĩ ngợi, khó khăn lắm mới bay được về, là bay như thế nào? Máy bay đã xảy ra sự cố gì? Hết xăng? Bị tấn công? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trử Tụng không nói, cô chỉ còn cách đoán mò, càng đoán càng thấy loạn, càng loạn lại càng thấy khó chịu, khó chịu tới mức nằm trên giường tự kéo tóc mình. Nếu lúc này mà Trử Tụng đứng ở trước mặt cô thì cô nhất định sẽ không nhìn được mà xông ra xử lý anh.

* * *

“Cốc, cốc, cốc.”

Tiếng gõ cửa vọng vào, Kiều Ưu Ưu lật chăn bò ra với cái đầu rối tung, nhìn thấy tờ giấy trắng được nhét qua khe cửa bên dưới.

Đó là thư nói thật của Trử Tụng. Trang giấy A4 được viết hơn nửa trang, tuy vậy phần miêu tả tình hình khi đó chỉ chiếm một phần rất ít, phần còn lại đều là những lời an ủi trùng lặp.

Kiều Ưu Ưu bắt đầu tưởng tượng tình hình lúc ấy qua những lời miêu tả ít ỏi của anh. Trong cuộc huấn luyện ban đêm, khi máy bay đang quay trở về và đã đi vào quỹ đạo hạ cánh thì động cơ bất ngờ dừng lại trong không trung. Vì thế bảng điều khiển hoàn toàn mất tín hiệu, mà lúc đó máy bay đã ở quá gần mặt đất nên nếu nhảy dù và bỏ lại máy bay thì hậu quả của nó sẽ không thể tưởng tượng nổi. Trử Tụng giữ vững bình tĩnh, tận dụng ánh đèn ở trong sân bay, mạo hiểm tính mạng và dựa vào trực giác của mình đã ấy bay hạ cánh thành công.

Nước mắt Kiều Ưu Ưu từng giọt nhỏ xuống, tờ giấy trắng làm nhòe hết cả mực. Cô biết thế nào là dừng lại trong không trung, có nghĩa là động cơ đã tắt, thế mà anh lại miêu tả nhẹ nhàng như vậy. Nếu lúc đó

có điều gì không may, có phải là cô sẽ không bao giờ có thể gặp lại anh. Khi ấy liệu cô có thể chịu đựng sự kích động như vậy không? Dù lúc đó có hay không, nếu là bây giờ thì cô chắc chắn sẽ không chịu đựng nổi.

Kiều Ưu Ưu gạt nước mắt, mở cửa cho Trữ Tụng vào. Cô không khóc cũng chẳng gây sự, không truy cứu, dù sao thì bây giờ anh cũng đã an toàn rồi, chỉ cần không nghĩ tới, cứ coi như tất cả chưa từng xảy ra.

Thế nhưng, dù cô có tự an ủi bản thân mình như thế nào đi chăng nữa thì trong lòng cô vẫn rất sợ hãi, chưa bao giờ nghĩ cái chết lại cận kề với anh như vậy. Trước kia cô luôn tưởng rằng máy bay rất an toàn, chiến đấu trong thời hòa bình cũng sẽ rất an toàn, nhưng hiện thực tàn nhẫn đã đánh thức cô dậy từ trong mộng tưởng.

Phần giường ở bên cạnh lún xuống, Trữ Tụng đang nằm bên cạnh cô, Kiều Ưu Ưu quay sang tựa vào lòng anh, yên lặng ôm lấy eo anh. Nếu như kiếp này không có cơ hội được ở gần anh đến vậy, không có cơ hội được cùng anh trải qua cuộc sống như các cặp vợ chồng bình thường khác thì cuộc sống này thật tẻ nhạt và cô sẽ buồn biết mấy.

Nước mắt thấm ướt ngực anh, đốt cháy ruột gan anh, cánh tay anh siết chặt hơn để ôm lấy cô. Thực ra anh không dám nói với cô, đêm đó anh đi thực hiện nhiệm vụ và phát hiện ra một máy bay không rõ quốc tịch, anh bay vòng quanh để đối phó với địch rất lâu nên động cơ không thể tải được nữa, điều này dẫn tới việc dừng lại trong không trung. Những chuyện này anh sẽ không nói cho cô biết, tốt nhất là mãi mãi cô cũng không nên biết.

Chương 24

Hình như đã lâu lắm cô không còn nhìn thấy Đại Tiểu Kha, khi Kiều Ưu Ưu tưởng rằng cô gái này đã biến mất khỏi doanh trại thì thật tình cờ cô lại gặp cô ta ở dưới lầu.

Chỉ là lần này, có lẽ đúng là lần gặp mặt cuối cùng.

Đại Tiểu Kha kéo va li hành lí xuống dưới lầu, Kiều Ưu Ưu lúc đó cũng đang đi lên. Kiều Ưu Ưu nhìn thấy cái va li to như vậy cô không nói gì mà chỉ giúp Đại Tiểu Kha kéo hành lí xuống dưới.

“Cảm ơn!”

“Cô phải đi rồi sao?”

“Đúng vậy, mặc bộ quân phục năm năm rồi nhưng đến hôm nay cũng coi như là vĩnh biệt rồi.” Đại Tiểu Kha đứng ở bên chiếc va li, nhìn lại doanh trại quân đội thấp thoáng ở xa.

Đại Tiểu Kha sau khi tốt nghiệp đại học thì lập tức nhập ngũ, làm bộ phận IT. Cô thực ra có thể ở lại doanh trại thêm vài năm, nhưng vì muốn ở cạnh bên chồng nên cuối cùng vẫn quyết định chuyển ngành, lúc đầu được chuyển từ địa phương khác tới Sư đoàn 1 này cũng là vì như vậy sẽ được ở gần với chồng mình hơn.

“Không nữa sao?”

“Có một chút thôi!”

Đại Tiểu Kha thở dài: “Có thể gặp được chồng tôi rồi, sau này đều có thể ở bên anh ấy, thế nên cánh cửa này khép lại thì lại có cánh cửa khác được mở ra, không có gì tổn thất hết.”

Kiều Ưu Ưu cúi đầu suy nghĩ: “Nếu là cô, cô có đồng ý bỏ lại công việc để ở bên chồng mình không?”

“Có phải là do tôi sắp đi rồi nên thái độ của cô đối với tôi cũng khác đi?”

Kiều Ưu Ưu nhướn mày: “Tôi có không thân thiện với cô đâu.”

“Dĩ nhiên là có rồi! Rõ ràng là đang cười nhưng bộ dạng của cô lại như muốn nhảy vào tôi để cầu xé vậy. Nhưng lần này thì tốt rồi, không như lần trước.”

“Cầu xé cô? Có cần phải thế không?” Kiều Ưu Ưu bĩu môi.

“Chuyện đó thì phải hỏi cô rồi, việc này chỉ có cô biết thôi. Nhưng mà tôi thấy cô cũng nên cảm ơn tôi mới phải.”

“Dựa vào đâu chứ?” Kiều Ưu Ưu cao giọng hỏi lại với vẻ ngạc nhiên vô cùng.

“Cô và Trử Tụng không phải là gây lộn với nhau sao, tay người ta cũng chẳng phải là do cô cắn sao? Vì điều này mà còn bị đình chỉ bay cơ mà, lẽ nào hai người đánh nhau không phải là tại tôi? Cô cũng đừng trách tôi tưởng bở, tôi cũng chỉ là có được chút năng lực phán đoán cơ bản mà người phụ nữ bình thường nên có thôi.”

Kiều Ưu Ưu định tội luôn cho Đại Tiểu Kha, “Là do cô cố ý.”

“Trời đất chứng giám, tôi chẳng làm gì đâu nhé, là do tự cô không nhìn rõ thấy cách làm của tôi thôi.”

Kiều Ưu Ưu tức tới nỗi phải hít thở sâu, hai tay khoanh trước ngực: “Đại Tiểu Kha, cô và tôi thân nhau lắm à?”

“Thực ra là không thân nhưng mà đều là phụ nữ mà, ánh mắt cô nhìn tôi giống như sói mẹ bảo vệ sói con vậy. Tôi cũng chỉ là đem cho Trử Tụng một đĩa bánh chẻo mà thôi. Nói thật nhé, trước đây tôi còn đem cho anh ấy sườn heo kho tàu rồi cơ.”

“Đại Tiểu Kha, cô có phải là muốn cãi nhau với tôi không?” Kiều Ưu Ưu tức giận quá, lấy một chân đạp đổ luôn cái va li của Đại Tiểu Kha.

“Làm cái gì thế, sao lại trút giận lên cái va li của tôi, thật đúng là...” Đại Tiểu Kha khó chịu nhìn cô, tốn sức nhắc cái va li lên, miệng cầu nhàu: “Nói cô bận tâm cô còn không tin, tôi chỉ mới nói có hai câu mà cô đã tức thế rồi.”

“Là do cô gây sự đấy chứ!”

“Các tiền bối cách mạng đã dạy chúng tôi rằng, cần phải đối xử thật ăm áp với đồng đội của mình, Trử Tụng một mình cô đơn ở doanh trại, tôi chỉ là đem cho anh ấy một chút ăm áp với tư cách là đồng đội thôi mà, có làm sao? Cô lo cái gì chứ? Cô tức giận như vậy thì sao cô không tới chăm sóc anh ấy đi?”

Kiều Ưu Ưu cố bắt mình phải trấn tĩnh, phải trấn tĩnh hơn, Đại Tiểu Kha dù tốt với Trử Tụng đến mấy thì cũng chỉ là người không liên quan, cô mới là người vợ danh chính ngôn thuận của Trử Tụng, không được tức giận, cũng không nên tức giận.

“Chuyện giữa hai vợ chồng tôi cô quản được không?”

Đại Tiểu Kha cười vui vẻ nói: “Tôi không quản được mà chỉ nói cho sướng miệng thôi.”

Kiều Ưu Ưu quay mặt nhìn ra xa, thở dài một tiếng rồi hỏi với bộ mặt ghét bỏ, “Sao cô còn chưa đi?”

“Xe đón tôi vẫn chưa tới, cái va li này to quá tôi đi không nổi.”

“Thế cứ đứng đợi một mình đi.”

Nói xong, Kiều Ưu Ưu quay người đi lên lầu, nhưng cô lại bị Đại Tiểu Kha gọi lại: “Cô nói xem năm đó có bao nhiêu nữ sinh thích Trử Tụng, nhưng đến cuối cùng sao anh ấy lại cưới cô? Hơn nữa nói thật lòng thì Trử Tụng đối xử với cô không tốt sao?”

Kiều Ưu Ưu đứng như trời trồng, một lúc sau mới nghiêng răng nghiêng lợi quay lại nói: “Chồng cô mà biết cô quan tâm tới vấn đề hôn nhân của một người đàn ông khác như vậy thì không biết có sử dụng bạo lực gia đình với cô không?”

“Cũng bình thường thôi, vậy nên tôi mới cần lấy lòng chồng tôi.” Đại Tiểu Kha cười vô cùng rạng rỡ giống như hoa đào cười đón gió xuân.

Đại Tiểu Kha nhìn bóng dáng Kiều Ưu Ưu từ phía sau rồi huýt sáo thật to, đây là kĩ năng mà cô học được trong quân đội khi muốn trêu chọc phụ nữ quả rất công hiệu.

* * *

Kiều Ưu Ưu tức giận nằm xuống sofa nghĩ tới lời nói của Đại Tiểu Kha, từ tức giận chuyển sang không còn nghĩ ngợi được gì nữa, đầu óc loạn hết cả lên. Đại Tiểu Kha hình như đã nói rất nhiều, nhưng cũng giống như không nói gì. Mỗi câu nói của cô ta đều khiến cô vô cùng khó chịu. Cái gì mà Trử Tụng vì sao lại kết

hôn với cô? Cái gì mà chuyện hai vợ chồng cô gây lộn là bởi vì Đại Tiểu Kha? Cái gì mà cô không chăm sóc tốt cho Trử Tụng?

Được thôi, chuyện gây lộn đó thực sự là có liên quan tới Đại Tiểu Kha, ai bảo cô ta cười gian như vậy? Cô không chăm sóc tốt được cho Trử Tụng chẳng phải là do ở cách quá xa sao, mỗi người có một chí hướng riêng, không phải tất cả mọi người đều là Đại Tiểu Kha vì chồng mà từ bỏ công việc.

Kiều Ưu Ưu nằm lệt người trên ghế sofa, chân đạp lung tung.

15. Chương 14

Cô luôn biết rằng bản thân mình không phải là một người vợ tốt. Từ lúc bắt đầu cô đã tự thôi miên bản thân mình bằng một cuộc hôn nhân không dựa trên nền tảng tình cảm, vì thế cô không cần phải quá coi trọng cuộc hôn nhân này, dù sao cũng ở cách xa nhau, lại không thường xuyên gặp mặt, mỗi người sống cuộc sống của riêng mình là được. Chăm sóc chồng là việc nên làm của những người vợ khác chứ không phải việc của cô. Cô luôn cảm thấy điều này là lẽ dĩ nhiên, nhưng đến hôm nay khi bị Đại Tiểu Kha nói như vậy, cô bỗng cảm thấy thực sự khó chịu, cô đối xử với chồng không tốt chẳng liên quan gì tới Đại Tiểu Kha. Khi Ưu Ưu bị một người ngoài vòng vo nói rằng mình không làm tròn bổn phận như vậy, cảm giác này thực sự là không dễ chịu.

Càng gần tới giờ Trử Tụng trở về, cô nhìn xung quanh nhà có hơi bừa bộn, Kiều Ưu Ưu ngay lập tức nhảy từ trên ghế sofa xuống nhanh chóng dọn dẹp nhà cửa, sau đó vén tay áo lên rồi chạy thẳng vào bếp.

Trử Tụng bước vào nhà nhìn thấy nhà cửa ngăn nắp sạch sẽ, anh thấy hơi đắc ý với cách giáo dục có hiệu quả của mình. Kiều Ưu Ưu mặc tạp dề, cầm chiếc xéng xào từ nhà bếp đi ra, ngoác miệng cười “cơm sắp chín rồi”. Nói xong cô lại chạy vào bếp.

“Kiều Ưu Ưu em làm gì vậy?”

“Em nấu cơm.”

Trử Tụng đi vào, lấy tay áp lên trán cô hỏi: “Em bị ốm à?”

Kiều Ưu Ưu vốn đang hi vọng được anh khen, nào ngờ anh vừa nói như vậy, khuôn mặt tươi cười của cô bỗng biến mất, cô kéo tay anh ra, “Em nấu cơm cho anh mà anh cũng không hài lòng à?”

Trử Tụng ngăn người gật gật đầu.

“Em thấy anh bị bệnh rồi!”

“Đúng, anh bị bệnh rồi!”

Trử Tụng đi ra khỏi nhà bếp, chưa ra đến cửa thì anh lại quay trở lại, ngẩng đầu hỏi Ưu Ưu: “Hay là em làm như vậy để chúc mừng anh?”

“Chúc mừng cái gì?”

“Cái này!” Trử Tụng hạ thấp vai xuống, đưa vai mình lên trước mặt Kiều Ưu Ưu, “Chính là cái này.”

Kiều Ưu Ưu quay lại liếc nhìn anh, không chú ý lắm, tay đảo qua đảo lại hai lượt rồi lại dừng, quay lại nhìn kĩ hơn. Sáng nay trước khi đi rõ ràng là chỉ có hai ngôi sao, buổi tối trở về lại có thêm một ngôi sao nữa là sao?

“Ôi, thật không nhìn ra, anh được lên chức một cách thầm lặng à!”

“Đúng thế, người có thực lực thì trước giờ không bao giờ khoa trương.” Trử Tụng đứng thẳng lưng lên, tự hào đi ra khỏi nhà bếp như một chú gà trống vừa chiến thắng.

Kiều Ưu Ưu tuy không nói gì nhưng cũng vui mừng thay cho Trử Tụng. Nếu là mười năm trước, cô tuyệt đối sẽ không bao giờ nghĩ tới chuyện Trử Tụng có thể xuất sắc được như thế này. Từ nhỏ tới lớn, cô đều cho rằng Trử Tụng là một tên chẳng thể nào làm nên trò trống gì, ngày ngày chỉ biết đi theo mấy ông anh và vài thằng bạn chạy khắp thành phố để gây chuyện.

* * *

Bưng lên bàn bốn món xào và một món canh, Kiều Ưu Ưu phiến muộn nhìn mấy món ăn chẳng được “sắc hương” gì, nuốt nước miếng nói: “Có phải là màu sắc không được đẹp cho lắm không?”

“Ừ!”

Kiều Ưu Ưu cố chịu đựng sự mất mặt, cứng đầu nói: “Vây cũng phải ăn hết, đây là lần đầu tiên em hạ quyết tâm làm một bữa cơm đấy!”

Trử Tụng rất nghe lời, không biết có phải do anh thực sự đói bụng hay không, nhưng dù sao tất cả các đĩa đều gần như được anh ăn sạch, Kiều Ưu Ưu thì cảm thấy những món này quả thực không ngon lành gì, món thì mặn quá, món thì chẳng có vị gì.

* * *

“Hôm nay ở dưới lầu em có gặp Đại Tiểu Kha.”

“Ừm!”

Trử Tụng mặc cái tạp dề có phần quá nhỏ so với anh, đứng ở bồn rửa bát nói vọng ra, “Hôm nay cô ấy phải đi rồi chứ?”

“Ừ, đi rồi, kéo một cái va li rất lớn.”

Trử Tụng đặt cái đĩa trong tay xuống, dựa vào bồn rửa nhìn cô hỏi: “Sao thế? Cô ấy đi rồi mà em cũng không vui sao?”

“Cô ấy đi hay không đi thì liên quan gì tới em, em không cần thiết phải vui hay không vui.”

“Cô ấy nói gì với em rồi?” Trử Tụng hí hóp mắt hỏi cô.

Kiều Ưu Ưu cảnh giác nhìn anh, “Cô ấy nên nói gì với em à?”

Trử Tụng nhún vai: “Anh làm sao mà biết được?”

Kiều Ưu Ưu nhìn bóng dáng người đàn ông cao to ở trước mặt, cánh tay anh đã kéo lấy cô trong lúc cảm thấy bất lực nhất, cho cô một gia đình thuộc về chính bản thân mình, tuy họ không thường xuyên gặp mặt nhưng cô vẫn thấy rất biết ơn anh. Giờ đây, cô cảm thấy mình ngày càng phụ thuộc vào anh, mỗi lần chia tay đều cần có một khoảng thời gian mới có thể thích ứng, không biết lần chia tay này, sao bao lâu cô mới có thể thích ứng.

Lời nói của Đại Tiểu Kha lại vang vọng bên tai cô, cô ta nói: “Sao Trử Tụng lại kết hôn với cô?”

Tại sao?

Kiều Ưu Ưu nhớ rằng, năm đó mình khó khăn lắm mới leo lên được vị trí phát thanh viên, cô tưởng rằng từ đó trở đi mình có thể sánh bằng với Tống Tử Đồng, có thể ưỡn ngực ngẩng cao đầu đứng bên cạnh anh. Cô vui sướng chạy tới bày tỏ với Tống Tử Đồng nhưng anh ta lại nói, “Không phải là cô thích anh mà cô chỉ coi anh như một mục tiêu để hướng tới.” Câu nói đơn giản đó đã miêu tả tình cảm Kiều Ưu Ưu dành cho anh ta trong sáu năm qua không đáng một đồng tiền, Kiều Ưu Ưu lúc đó không thể hiểu, nếu đó không phải là thích thì như thế nào mới phải? Để có thể sánh ngang với anh, cô đã phải cố gắng không mệt mỏi, cô luôn cho rằng chỉ cần bản thân mình đủ vững vàng thì mới có tư cách bày tỏ với anh. Nhưng anh lại nói đó không phải tình yêu, thậm chí cũng chẳng phải là thích.

Kiều Ưu Ưu cảm thấy bầu trời sụp đổ. Mỗi tình đầu là anh chàng kéo violon bên hàng xóm, để có thể nói chuyện cùng chủ đề với anh, cô ép mình phải học violon – cái mà cô không hề thích, nhưng sau đó anh ta đi mất. Người tiếp theo là Tống Tử Đồng, bao nhiêu năm thâm thương trộm nhớ anh, vậy mà đổi lại chỉ là một câu không phải là thích. Kiều Ưu Ưu cô sinh ra đã không thể ở bên cạnh người mà mình thích sao?

Hôm đó Trử Tụng ngồi uống rượu cùng với cô, uống nhiều rồi nên cô cũng không nhớ đã nói gì nữa, lời nói của Trử Tụng cũng hoàn toàn không có trong kí ức của cô. Dù sao đến ngày thứ hai tỉnh dậy trên bàn rượu, trên ngón áp út ở bàn tay trái của cô có đeo cái vòng ở nắp chai bia, Trử Tụng đang tỉnh táo ngồi trước mặt cô giải thích từng câu từng chữ rằng tối qua cô đã cầu hôn anh như thế nào, hơn nữa anh lại mềm lòng và đồng ý rồi.

“Em uống nhiều quá rồi nên không nhớ gì nữa.”

Kiều Ưu Ưu nói xong định gỡ cái vòng trên ngón tay xuống nhưng lại bị Trử Tụng ấn lại, đôi mắt đen sâu thăm thẳm, “Không được! Em đã viết chữ làm chứng rồi, sao có thể chối cãi?”

“Lúc say rượu dù đã làm việc gì cũng không phải chịu trách nhiệm.”

Trử Tụng chẳng những không giận mà anh còn cười, giơ tay lên cho cô nhìn thấy cái vòng giống hệt như của cô ở trên ngón áp út, “Là em cầu hôn anh, cứ cố quẩn lấy anh bắt anh phải kết hôn với em, em coi hôn nhân là trò chơi à? Nói cưới là cưới, nói không cưới là không cưới à?”

“Vậy tại sao anh không cản em?”

“Anh nói em có chịu nghe không?”

“Thế thì anh đừng coi đó là thật, thế là xong.”

“Thật ngại quá, cả đời anh đây là lần đầu tiên bị một người phụ nữ cầu hôn, anh cũng không có sức đề kháng lớn đến vậy, chỉ có thể thuận theo thôi. Kiều Ưu Ưu, chẳng phải em nói là Tống Tử Đồng đi rồi thì em ở cùng ai cũng chẳng có ý nghĩa gì sao? Hay là bây giờ em hối hận, cũng là muốn chờ tới một ngày Tống Tử Đồng quay lại tìm em?”

“Em thèm vào!” Kiều Ưu Ưu vỗ tay xuống bàn đứng lên, chân cô mềm nhũn khiến cô suýt ngã, nhưng cô vẫn cố ép mình nói đầy khí thế: “Cưới thì cưới, từ trước đến nay tôi nói lời là giữ lời!”

“Trử Tụng, thực ra anh cũng rất muốn kết hôn với em, có phải không? Nếu không tại sao anh không từ chối? Có lẽ tối hôm đó em căn bản cũng chẳng nói gì, là anh nhất định muốn cưới em nên mới bịa câu chuyện ra như thế, có phải không? Lẽ nào khi đó anh cũng không quan tâm tới chuyện trong trái tim em đã có người khác? Hay chuyện đó đối với anh chẳng là gì?”

“Trử Tụng!” Kiều Ưu Ưu gọi nhỏ tên anh.

“Hả?”

“Hồi đó, vì sao anh lại đồng ý kết hôn với em?”

Chương 25

“Vì sao đồng ý kết hôn với em? Rõ ràng anh biết là em nói linh tinh, khi tỉnh táo chắc chắn sẽ không chịu thừa nhận?”

Trử Tụng dừng ngay động tác, trong nhà bếp chỉ còn có tiếng nước chảy.

“Hoặc là em không nói gì, là anh nhất định muốn cưới em.” Kiều Ưu Ưu dần tiến lại gần, nhìn Trử Tụng từ phía sau không chớp mắt.

Trử Tụng tắt vòi nước, vẩy hết nước ở tay, sau đó anh đeo tạp dề vào cổ Kiều Ưu Ưu, miệng hơi nhếch lên, “em đoán đúng rồi.” Rồi anh đi ra khỏi bếp.

Kiều Ưu Ưu vẫn đứng im tại chỗ suy nghĩ câu nói của anh, thế nào gọi là em đoán trúng rồi?

Kiều Ưu Ưu ném cái tạp dề đi rồi chạy vào phòng ngủ, Trử Tụng đang thay quần áo, cô hiên ngang đứng trước mặt anh và kêu lên: “Là do anh tự bịa ra phải không? Anh là thằng ngốc à? Lúc đó em đâu có thích anh?”

Khoảnh khắc khiến Trử Tụng cứng đờ người thật rất hiếm gặp, Kiều Ưu Ưu chắc chắn là chưa từng nhìn thấy. Anh thay quần áo mặc ở nhà, đi về hướng phòng tắm, lúc mở cửa Trử Tụng quay đầu lại nói với giọng rất nhẹ: “Dù sao anh cũng không thích em.”

Kiều Ưu Ưu nhìn anh đóng cửa lại có chút ân hận, thả người thật mạnh xuống giường, kết quả là lại bị vẹo cổ và rống lên. Trử Tụng nghe thấy vậy liền vội vã chạy từ nhà vệ sinh ra, Kiều Ưu Ưu nằm vật ra giường, khuôn mặt khó coi.

Kiều Ưu Ưu chỉ vào cổ thở mạnh, “vẹo... vẹo rồi!”

Trử Tụng nắm tay lại thật mạnh!

* * *

“Em xin lỗi.”

“Ừ!”

Kiều Ưu Ưu quay lưng lại với Trử Tụng, cô không biết lúc này anh đang tỏ ra như thế nào, dù sao thì giọng nói nghe cũng không được vui. Nhưng dù có không vui, anh cũng không so đo với cô, chỉ giúp cô mát xa cổ giảm cơn đau.

“Em... lúc nãy ý em là...” Kiều Ưu Ưu nuốt nước miếng sắp xếp từng chữ một trong đầu, “tức là lúc kết hôn, em không thích nhưng không phải là bây giờ. Anh đừng giận mà, bây giờ thực sự không giống với trước đây, em xin thề.”

“Thế bây giờ là như thế nào?”

Giọng nói của Trử Tụng rất trầm giống như một viên đá rơi xuống mặt hồ khiến lòng Kiều Ưu Ưu tạo ra từng vòng sóng nhỏ. Bàn tay anh ấm áp mạnh mẽ, xoa bóp nhẹ nhàng cổ cô, không quá mạnh cũng không quá nhẹ. Bây giờ thế nào? Kiều Ưu Ưu tự hỏi mình.

Trước đây đối với người mình thích, ánh mắt đầu tiên nhìn họ cô đều cảm thấy tim đập mạnh hơn, nhưng khi lần đầu tiên nhìn Trử Tụng, anh giống như vừa chui ra từ trong một đồng bùn, cả người dính đầy bùn. Sau đó cô mới biết, hôm đó anh lại đánh nhau với người ta. Đánh người ta sưng tím mặt mày, bản thân mình lại chỉ dính đầy bùn, đến vết bầm tím cũng không có.

Thậm yếu Tống Tử Đồng tận sáu năm trời mà còn bị nói rằng đó không phải thích thực sự, kết hôn cùng với Trử Tụng đã hai năm nhưng thời gian ở bên nhau còn chưa đầy hai tháng, như vậy đã có thể nói rằng thích chưa?

Trử Tụng đợi câu trả lời của cô mà có cảm giác thời gian lâu như vài trăm năm, nhưng cô vẫn giữ im lặng. Anh không dám hy vọng nhưng lại không ngừng mong đợi, cuối cùng vẫn là thất vọng. Trử Tụng, đã bao nhiêu năm qua rồi mà mày vẫn chưa thể thích ứng được sao? Trử Tụng cười và tự chế giễu chính bản thân mình, thích ứng quả là một việc quá khó.

“Được rồi!” Trử Tụng buông tay ra khỏi cổ cô, đứng dậy đi ra ngoài.

Kiều Ưu Ưu ngồi trên giường nhẹ nhàng vận động cổ, quả nhiên là không còn cảm giác đau nữa. Từ trong nhà tắm vọng ra tiếng nước chảy róc rách, Kiều Ưu Ưu đi tới ghé sát tai vào cánh cửa thủy tinh, gõ “Trử Tụng!”

Không có ai trả lời, cô lại gõ tiếp: “Trử Tụng!”

“Anh đang đi vệ sinh.”

“Rõ ràng là anh đang tắm.”

“Cùng một lúc, không được sao?” Trử Tụng gần như tức quá phải hét lên, Kiều Ưu Ưu lè lưỡi, quay trở lại giường.

Trử Tụng giận rồi, cô không phải con cóc, cô cũng có khả năng suy đoán của người bình thường, anh tức giận như vậy là bởi cô nói câu “em không thích anh.” Nhưng anh cũng đã nói rằng “dù sao anh cũng không thích em.” Thế là hòa rồi, vậy còn chưa được sao?

Từ hồi còn rất nhỏ, có lần cô bị một con chó rất to đuổi theo, Kiều Ưu Ưu sợ quá chạy thực mạng, vừa khóc vừa kêu lên, Trử Tụng không biết từ đâu xông ra kéo cô lại đằng sau anh, hai người cùng đứng sát vào góc tường không nhúc nhích, Trử Tụng che kín miệng cô lại không cho cô hét lên. Cái mũi đen của con chó hít

hít người họ, Kiều Ưu Ưu sợ hãi toàn thân run rẩy. Con chó cuối cùng cũng bỏ đi, hai bọn họ bình an vô sự, khi đó Kiều Ưu Ưu cảm thấy Trữ Tụng rất tài giỏi, sau đó cô coi Trữ Tụng như anh em. Cho dù rất ghét cái thói gây sự không đầu của bọn họ nhưng nếu anh gặp phiền phức, Kiều Ưu Ưu nhất định sẽ không ngần ngại xông ra giúp anh.

* * *

Trữ Tụng bước ra từ nhà tắm, tóc vẫn còn ướt, Kiều Ưu Ưu ngược cổ nhìn chăm chăm vào anh, thỉnh thoảng còn lấp lánh ánh nhìn vô tội. Trữ Tụng thở dài, đi tới bên giường vuốt nhẹ tóc cô, “hồi đó anh thấy em đáng thương nên muốn giúp em.”

Đôi mắt Kiều Ưu Ưu vẫn nhìn anh không chớp, “vậy còn bây giờ?”

“Bây giờ thì cảm thấy kết hôn là đúng đắn.”

“Vậy ư?” Kiều Ưu Ưu cúi đầu xuống, giọng nói hơi khàn: “Em sợ làm nhỡ mất cuộc đời anh.”

“Ngốc ạ!” Trữ Tụng không biết nên khóc hay nên cười nữa. Sống cùng với em sao có thể nhỡ mất được chứ? Nếu lúc đó anh không nắm lấy em thì có lẽ kiếp này cũng sẽ không còn cơ hội ở bên em.

“Trữ Tụng, nếu anh không ghét bỏ em, hai chúng mình có thể sống với nhau thật vui vẻ. Cho dù trước đây có thể nào thì bắt đầu từ bây giờ, chúng ta sẽ sống thật tốt và nghiêm túc nhé. Được không?”

“Ừ!” Trữ Tụng gật đầu, ôm lấy cô vào lòng.

Kiều Ưu Ưu vòng tay ôm chặt lấy eo anh, được anh ôm vào lòng, cô cảm thấy thật an toàn và ấm áp. Anh đối xử không tốt với cô ư? Ngoài việc không có cách nào ở gần nhau thường xuyên ra thì anh thực sự rất tốt với cô, dù có tức giận thì hình như cũng đều do cô mà nên. Anh tốt với cô như vậy, cô nên tốt với anh gấp bội mới phải, tại sao từ trước tới nay luôn để bản thân cảm thấy rằng họ là những người xa lạ? Là vợ chồng, nhưng lại không thể ở bên nhau, lại không có tình cảm vợ chồng mà tình cảm cũng có thể vun đắp dần dần, hơn nữa từ lúc bắt đầu bọn họ đã không phải là người xa lạ, nếu nói về cơ sở tình cảm thì còn rất thâm sâu.

Anh muốn hỏi cô, trong trái tim cô có còn hình bóng của Tống Tử Đồng nữa không?

Lúc đó cô đau đớn như vậy, chỉ hai năm, cô có thể quên đi người mà mình đã từng yêu sao? Tuy vậy, anh vẫn quyết định sẽ không nhắc tới nữa. Nếu Kiều Ưu Ưu đã nói vậy, bỏ lại quá khứ, bắt đầu từ bây giờ. Cho dù có Tống Tử Đồng hay không đi chăng nữa, Kiều Ưu Ưu đã quyết định sẽ sống thật tốt với anh, vậy thì điều anh cần phải làm chính là đối xử tốt với cô, không tạo cơ hội cho người khác nữa.

“Chuẩn bị xong chưa?”

Kiều Ưu Ưu đang suy nghĩ bị anh hỏi vậy bỗng ngẩn ra, “chuẩn bị cái gì?”

Trán cô dựa vào Trữ Tụng, lúc nói chuyện yết hầu của anh sẽ rung nhẹ, giọng nói trầm ấm, hình như còn hơi có ý cười: “Thế giới bên ngoài”.

“...”

* * *

Thế giới bên ngoài. Kiều Ưu Ưu chỉ còn biết rên nhẹ hai tiếng. Đưa ra đề tài như vậy không phải là muốn lấy cô ra làm trò cười sao? Quân đội cũng chẳng phải là nơi cực tuyệt với thế giới bên ngoài, cũng không phải là địa ngục không biết gì về bên ngoài còn cần cô tới nói sao? Những điều cô biết thì bọn họ đều biết, những điều cô không biết thì họ cũng biết, đây rõ ràng là cố ý mà.

Tuy vậy cần nhằn cũng chỉ là cần nhằn, việc phải chuẩn bị thì vẫn cứ phải chuẩn bị. Đội trưởng đội tuyên truyền của sư đoàn đã đích thân tới tìm cô, hỏi cô khi nào tiện để họ bố trí trước, Kiều Ưu Ưu mở quyển lịch ra, ngón tay lướt lên rồi lại lướt xuống trên những con số, cuối cùng đã chọn ngày hai tư tháng mười hai.

Đêm giáng sinh. Chọn ngày này vì dù sao đây cũng là một ngày lễ.

Hai ngày sau đó, Kiều Ưu Ưu chỉ nằm trong nhà vò đầu bứt tóc, viết ra rồi lại xóa đi, chương trình kéo dài một tiếng thực ra cũng không phải là dài, nhưng so với thời gian lên sóng một phút rưỡi của cô thì thật là dài hơn quá nhiều. Khó khăn lắm mới chia chương trình được ra thành nhiều tiết mục, mà một mình cô lại không thể hoàn thành hết được.

Hôm đó cô bỗng trở nên vô cùng hiền thực, Trữ Tụng vừa bước vào cửa, cô đã lấy dép, rót nước cho anh giống như người vợ trẻ theo sát bên cạnh Trữ Tụng, mắt híp lại không ngừng tươi cười.

Trữ Tụng bỗng thấy chột dạ, còn tưởng rằng vợ anh đã bị “thế giới bên ngoài” dày vò đến mức biến thành kẻ ngốc rồi.

“Em bị trúng tà à?”

Nếu như trước đây, Kiều Ưu Ưu nhất định sẽ vô cùng tức giận, nhưng lần này tính khí của cô lại rất tốt, hai tay thành thực đặt ở dưới cằm, ánh mắt sáng lên: “Em có tốt không?”

“Ái chà!” Trữ Tụng lấy tay bịt mắt cô lại: “Đừng nhìn anh như vậy!”

“Sao thế?”

Trữ Tụng ép sát người vào tai cô rồi nói: “Trời vẫn chưa tối đâu, hoạt động ban đêm lúc này còn hơi sớm.”

“Biến!” Kiều Ưu Ưu cười và đẩy anh ra, “em có chuyện muốn nói với anh, nghiêm túc đấy.”

“Ừ, nói đi.” Trữ Tụng đi vào phòng ngủ, cởi bộ quân phục ra và mặc bộ đồ ở nhà vào.

“Anh nhận lời với em trước đã.”

“Em nói trước đi.”

“VẬY anh nhất định phải giúp em.”

“Em nói trước, để anh nghe xem nào.”

“Anh chắc chắn có thể làm được, nhưng anh phải đồng ý với em. Dù là phải làm trái với kỉ luật quân đội thì anh cũng phải đồng ý.”

“Kiều Ưu Ưu, em ở nhà lâu quá nên sinh bệnh rồi à? Sao lại bắt đầu lên mặt rồi?”

“Hừ!” Kiều Ưu Ưu chống tay lên eo: “Thế thì cũng chỉ lên mặt khi đứng trước anh, anh nên cảm kích vì điều đó mới phải.”

“Được!” Trữ Tụng thay xong quần áo liền tiến lại gần cô, “anh đồng ý với em, nhưng em phải giúp anh được thỏa mãn.”

Hàng mày của Trữ Tụng rung lên, anh ôm lấy cô lăn lên giường. Kiều Ưu Ưu vật lộn nói: “Còn sớm quá. Chính anh đã nói thế!”

“Sớm hay muộn cũng chẳng có gì khác biệt, nội dung đều giống nhau thôi.” Bàn tay anh sớm đã không yên phận cởi bỏ quần áo trên người cô. Mỗi ngày được ôm lấy cô đi ngủ, anh đã quen với cuộc sống có Kiều Ưu Ưu, đã yêu những ngày tháng có cô. Một ngày nào đó cô phải trở về thì chắc chắn anh sẽ rất khó thích ứng.

Chương 26

Kiều Ưu Ưu đến phòng phát thanh từ rất sớm, cô chưa từng được động vào các thiết bị phát thanh, lần đầu tiên nhìn thấy còn thực sự không biết làm thế nào. Sư đoàn trưởng nói quả không sai, doanh trại của họ diện tích tuy không lớn nhưng có đầy đủ tất cả, hơn nữa mọi thứ đều rất chuyên nghiệp.

Thượng úy Tiểu Tô của phòng tuyên truyền giới thiệu với Kiều Ưu Ưu những phím tắt và mở mà cô sẽ phải dùng tới, Kiều Ưu Ưu vội vã ghi chép, cả một buổi chiều cô luôn ở trong trạng thái tập trung tinh thần cao độ. Làm việc ở Đài Truyền hình đã năm năm, cô cũng đã thu rất nhiều chương trình, từng chữ khi thu đều được yêu cầu nghiêm ngặt, nói sai một chữ là phải thu lại, nghiêm trọng hơn thì có thể sẽ bị đuổi khỏi đài, nhưng cho dù là những lúc như vậy, cô cũng không lo lắng hồi hộp như hôm nay.

“Chị dâu làm sao thế? Thu chương trình đối với chị chẳng phải là chuyện cơm bữa sao? Hơn nữa ở đây lại chỉ phải thu âm chứ không phải lộ diện nên càng không đáng sợ.” Tiểu Tô an ủi cô.

Kiều Ưu Ưu cười rồi gật đầu, lí do này cũng đúng, trước đây khi đứng trước 1,4 tỉ người xem toàn quốc cô cũng chưa từng cảm thấy sợ hãi, hôm nay bị làm sao vậy? Lại cảm thấy sợ hãi khi thu âm.

“Không sao, nhân lúc chưa bắt đầu tôi vận động một chút là ổn thôi.” Kiều Ưu Ưu tập vài động tác thư giãn làm nóng người ở trong phòng thu.

Chương trình hôm nay chưa được thông báo ra ngoài, cũng có thể nói rằng, mọi người sẽ ở trong một tình huống hoàn toàn không ngờ tới khi nghe thấy giọng nói của Kiều Ưu Ưu, giọng nói của cô sẽ được truyền từ loa đi đến khắp những góc ngách trong doanh trại bao gồm cả sân bay và sân tập thể.

* * *

Buổi chiều hôm đó Trữ Tụng không có việc gì, Kiều Ưu Ưu lại không có nhà nên anh cũng không vội trở về mà cùng mọi người đi tới câu lạc bộ. Triệu Kha và mấy người khác không ngừng thì thầm to nhỏ với nhau, ánh mắt liên tục nhìn về phía Trữ Tụng.

“Này, có việc gì thì nói ra, ban ngày ban mặt nhìn tôi như vậy làm gì?”

“Trung đội trưởng à!”

Triệu Kha nhanh chóng cúi gục đầu xuống, đổi giọng nói: “Trung đội trưởng, hôm nay có chuyện gì vui à? Đi đâu cũng thấy anh cười.”

“Không có việc gì thì không cho tôi cười à?”

“Cũng không phải như vậy, quan trọng là bộ dạng của anh khi vui nhìn giống như một con chuột vừa mới đi trộm lương thực về vậy.”

“Thế cậu nhìn thấy chuột cười rồi à? Còn ra vẻ ta đây không sợ?” Trữ Tụng cười mắng anh ta. Hôm nay anh rất vui vì bà xã sắp được xuất đầu lộ diện, một lúc nữa sẽ mang tới bao nhiêu sự kích động đây? Anh sẽ oai biết chừng nào? À, ha ha ha, cứ nghĩ tới là lại không nhịn được muốn cười phá lên.

“Hừm” Trữ Tụng suýt chút nữa không nhịn được cười thành tiếng, vội vàng chuyển sang hắng giọng.

Dương Văn đặt chiếc cốc xuống, vươn người về phía Trữ Tụng, “hôm nay sao anh không về nhà? Bình thường cứ đến giờ này là anh lại về nhà ôm vợ mà, hay là chị dâu đuổi anh ra khỏi nhà rồi?”

“Này!” Trữ Tụng ra bộ thờ dài: “Chị dâu chú ghét anh, bỏ lại anh, một mình đi chơi rồi, về nhà cũng chỉ có một mình anh, quá lạnh lẽo.”

Mấy lời này gần như đã gây nên sự bất mãn cho tất cả các chiến sĩ đang ngồi trong phòng nghỉ, cái người có vợ ở kề bên như anh sao có thể hiểu được tâm tình của những người chỉ có thể với một nỗi nhớ nhung qua những bức ảnh của vợ như bọn họ. Anh ta đến thần thánh cũng chẳng thèm quan tâm tới, đúng là phần nộ cực điểm!

Trữ Tụng vẫy tay gọi một chiến sĩ trong câu lạc bộ, “ở đây các cậu đã bật đài phát thanh chưa?”

“Đài phát thanh gì?”

“Cái gì mà đài phát thanh gì, tất nhiên là phát thanh của sư đoàn.”

“À, mở được vài ngày thì mọi người đều chê chán nên đã tắt rồi, nói là tới câu lạc bộ để thư giãn chứ không phải để tự làm khổ mình.”

“Mở ra đi, không biết chừng sẽ có thể nghe thấy cái gì hay ho lắm.”

“Hả, phát thanh của doanh trại ta còn có thể có điều gì hay ho, ngay đến điều gì kinh động cũng chẳng có, chỉ toàn là hòa bình hòa hợp, không hòa bình thì đều chẳng liên quan tới chúng ta.” Triệu Kha nghịch chiếc bật lửa, vất chân lên nói.

Trữ Tụng không thèm quan tâm tới anh ta, anh dặn dò chiến sĩ kia: “Mở ra hết, chỉnh âm thanh lớn nhất cho tôi.”

16. Chương 15

Những chiến sĩ cùng đoàn nhìn Trử Tụng với một ánh mắt vô cùng đồng cảm, “trung đội trưởng, hôm nay anh không sao chứ?”

“Cậu nhìn tôi bằng ánh mắt gì vậy? Tôi vẫn còn khỏe chán!” Trử Tụng liếc nhìn đồng hồ, vẫn còn hai mươi lăm phút nữa. Anh vẫn chưa biết Kiều Ưu Ưu chuẩn bị nói cái gì, việc cô nhờ anh làm đã xong xuôi hết, nhưng cô lại không cho anh biết mình sẽ làm gì, khẩu vị của anh sớm đã bị kéo đi mất. Đồng chí Kiều Ưu Ưu à, phu quân đang rất mong chờ đây, đừng có gây ra sai sót gì.

Mấy người họ nói chuyện một hồi, cảm thấy vô vị quá bèn rủ nhau đi đánh bi-a. Trử Tụng vốn được mệnh danh là tuyển thủ bi-a số một trong Sư đoàn Không quân 1. Từ trước tới nay luôn đánh trúng hết bóng, quyết không nương tay cũng chưa bao giờ giữ thể diện cho các lãnh đạo, ngay cả sư đoàn trưởng đích thân lâm trận anh cũng không nể mặt chút nào.

Triệu Kha nói: “Trung đội trưởng, chơi một ván chứ?”

Trử Tụng xòe hai bàn tay ra, dáng vẻ rất tùy ý.

Triệu Kha bắt đầu xoa tay chuẩn bị, anh khổ luyện bấy lâu nay cũng chỉ để có một ngày đích thân hạ được Trử Tụng. Nhưng anh nào có biết, từ nhỏ Trử Tụng đã chơi cái trò này, hồi nhỏ trong nhà chẳng có trò chơi nào để giải trí nên bày ra mấy quả bóng, mấy anh em nhà anh mỗi ngày đều tụm lại chơi, chiều cao không đủ thì giẫm lên ghế, chơi bi-a đã mấy chục năm, mấy người họ một chốc một lát làm sao mà độ lại được?

“Bắt đầu đi!”

Trử Tụng ra dấu tay mời Triệu Kha đánh trước, Triệu Kha với tư cách là cấp dưới nên vẫn muốn nhường anh đánh trước, nhưng Trử Tụng rất kiên quyết, Triệu Kha cũng không đòi co nữa, đánh trước tức là sẽ có ưu thế, nói không chừng anh cũng sẽ đánh hết bóng cho xem.

Lần đánh đầu tiên, bóng bị đánh tóa ra, bóng đỏ vào rổ trước. Sau đó ngày càng thuận lợi, anh lại càng tự tin hơn, mỗi quả bóng đều vào rổ rất chính xác, hơn nữa bóng trắng cũng đã tìm được một vị trí tốt. Trử Tụng vừa xem vừa gạt đầu, quả nhiên đã tiến bộ hơn rất nhiều.

“Không căng thẳng chứ?”

“Có gì phải căng thẳng?” Trử Tụng hỏi lại.

Dương Văn đỏ thêm dầu vào lửa nói: “Nếu anh ta mà đánh hết bóng thì huyền thoại bất bại của anh cũng bị tiêu tan rồi.”

“Cậu có thể phủ định Kiều Đan – người đã từng là một huyền thoại sau khi bị hậu bối theo kịp sao?” Trử Tụng vừa quan sát bàn bóng vừa nói rất nhẹ nhàng.

Dương Văn tự giác ngậm miệng, tránh sang một bên.

Bóng đen số tám, quả bóng cuối cùng, nếu quả này vào rổ thì Triệu Kha có thể lập kỉ lục mới rồi. Bản thân anh ta rất kích động, thử nhiều lần, thay đổi bao nhiêu vị trí, nhưng cuối cùng vẫn đánh hỏng. Bóng đen số tám không những không vào rổ mà còn va vào bóng của Trử Tụng, lại phải lấy một quả bóng khác ở trong rổ ra.

Trử Tụng bắt đầu đánh bóng, vô cùng thuận lợi, anh hoàn toàn không phải mất thời gian để tìm vị trí đánh, đánh rất tự nhiên mà còn rất tốc độ. Những người khác xem rất chăm chú, thực ra anh cũng chỉ là vội vã muốn thắng nhanh ván này để đi nghe bà xã kể chuyện mà thôi.

Đến lượt Trử Tụng đánh bóng đen số tám, Trử Tụng nằm bò lên bàn bóng nhìn Triệu Kha, ngoác miệng cười: “Xin lỗi nhé, anh em.”

Lời nói vừa dứt thì một tiếng “bình” vang lên, cây gậy đập vào quả bóng, bóng đen đi một đường lướt qua bóng của Triệu Kha rơi tòm vào rổ.

“Hay!”

Tất cả mọi người đều hô lên, Trữ Tụng nhìn đồng hồ, vút cây gậy đánh bóng xuống rồi chạy ra ngoài. Mọi người không hiểu tại sao nên hỏi anh muốn làm gì, anh vừa chạy vừa nói: “Đi nghe kể chuyện.”

* * *

Kiều Ưu Ưu hít một hơi thật sâu rồi ra dấu với Tiểu Tô, Tiểu Tô mở nút bắt đầu. Kiều Ưu Ưu hỏi bằng khẩu hình: “Có thể nói được chưa?”

Tiểu Tô ra dấu tay với cô. Kiều Ưu Ưu vỗ ngực, nhẹ nhàng lấy giọng: “Chào mọi người.”

Do cô quá căng thẳng nên âm thanh rõ ràng và hơi cứng nhắc. Kiều Ưu Ưu nắm lấy tóc, hít vài hơi thật sâu ra dấu tay “ok”

“Chào mọi người, tôi là Kiều Ưu Ưu.”

Lần này không còn sự cứng nhắc và căng thẳng, trong lời nói còn có đôi chút vui vẻ. Trữ Tụng nghe thấy câu nói đầu tiên của cô còn tưởng rằng cô không được khỏe, nhưng câu tiếp theo đã làm anh yên tâm hơn, hai chân gác lên trên bàn rung rung. Đáng vẻ ung dung tự tại, chờ đợi sự huyền ảo của cả sư đoàn.

“Á á á á á, là ai, là ai?”

“Ai vậy?”

“Cô ấy nói gì?”

“Sao lại là một cô gái?”

Cả câu lạc bộ bắt đầu bùng nổ, tất cả mọi người đều nghĩ rằng mình nghe nhầm, hoặc là tai mình có vấn đề, kêu loạn hết cả lên, ai cũng tỏ ra vô cùng hưng phấn.

“Suyt, đừng nói nữa, nghe đi.”

“Hôm nay tôi sẽ phụ trách chương trình này, đầu tiên chúng ta sẽ nghe qua tình hình thời tiết, bởi vì tôi khá quen vấn đề này.” Kiều Ưu Ưu cố gắng để giọng của mình nghe vui vẻ hơn, để cho chương trình không còn vẻ nghiêm nghị và căng thẳng như mọi ngày, không có ai phối hợp với cô nên cô chỉ có thể tự hỏi và tự mình trả lời.

“Từ đêm nay tới sáng ngày mai, nhiệt độ thấp nhất là âm 11 độ, nhiệt độ cao nhất là 3 độ, nhiều mây chuyển nắng.”

Trong phòng thu âm, Kiều Ưu Ưu hoàn toàn không biết tình hình bên ngoài đang như thế nào. Chương trình phát thanh đối với anh em trong sư đoàn vốn dĩ là cái có cũng được chẳng có cũng được, bỗng nhiên có một ngày, người dẫn chương trình thay đổi, không chỉ biến thành một người phụ nữ mà còn là một người phụ nữ nổi tiếng. Điều này làm sao có thể khiến họ không kích động? Trên sân lớn hầu như không còn một ai đi lại, tất cả đều tránh vào nơi kín gió để nghe Kiều Ưu Ưu nói. Ngay cả sân bay cũng trở nên yên tĩnh, máy bay hạ cánh cũng chẳng có ai quan tâm.

“Được rồi, chương trình chính thức bắt đầu. Mọi người có lẽ cũng không nhớ rõ hôm nay là đêm giáng sinh, theo truyền thuyết kể rằng đêm nay ông già Noel sẽ lái chiếc xe trượt tuyết của mình đi tới khắp mọi nhà. Vậy nên tôi có một thỉnh cầu nho nhỏ, hi vọng tối nay các đồng chí bay tuần đêm sẽ chú ý hơn, đừng va phải ông già Noel. Cảm ơn rất nhiều!”

“Phụt!” Lưu Nhị Lăng vừa uống một ngụm nước bỗng phun ra hết lên mặt trưởng đoàn.

“Xin... xin lỗi, trưởng đoàn, không phải tôi cố ý đâu ạ.”

Trưởng đoàn Cao nheo mắt hét lớn: “Còn không mau đưa giấy cho tôi.”

“Cô ta nói chẳng có lý lẽ gì cả, coi chúng ta là trẻ con hết cả sao, cái gì mà va phải ông già Noel chứ. Mẹ tôi muốn va phải đấy, bảo ông ta ra đây xem nào.” Anh ta chính là người bay tuần đêm nay, vậy mà Kiều Ưu Ưu lại nghĩ ra cái chiêu này.

“Cậu kì kèo cái gì chứ? Hải hươc, có hiểu không? Cái này khá thú vị, con gái tôi mà nghe thấy chắc sẽ vui lắm.” Nói xong ông với tay bấm điện thoại gọi về nhà bảo Nhiễm Nhiễm chạy ra cửa sổ để nghe đài phát thanh.

Lúc này đã có rất nhiều người vây xung quanh Trữ Tụng, dáng vẻ của anh lúc này cực kì đặc ý. Đây chính là thể hiện anh quá là oai rồi.

“Ting ting tang ting ting tang, chuông reo ting tang, chúng ta trượt tuyết thật là vui, chúng ta ngồi xe trượt tuyết, hi hi!” Kiều Ưu Ưu hát hai câu, “được rồi, tôi hát không hay nên chỉ hát đến đây thôi.”

“Hay mà, hay mà.”

“Chị dâu hát thêm bài nữa đi.”

“Hát thêm bài nữa.”

Mọi người trong sư đoàn đều hét lên như điên, Kiều Ưu Ưu hoàn toàn không nghe thấy gì, Trữ Tụng lại đỡ ra, cả đám người vây quanh anh như một đàn ruồi vo ve, “bảo chị dâu hát thêm bài nữa đi.”

“Hát cái đầu cậu, ngậm miệng hết lại cho tôi, không muốn nghe thì cút ngay ra ngoài cho tôi.” Trữ Tụng gầm lên như sư tử, những người khác im bật. Trữ Tụng lại cảm thấy rất phiền phức, vợ anh hát cho nghe một câu đã là tốt lắm rồi, thế mà còn muốn nghe nữa? Được voi đòi tiên! Hơn mười năm trước anh mới được nghe Kiều Ưu Ưu hát bài “Cô bé lọ lem” âm thanh đó khiến trái tim anh tan chảy hoàn toàn.

Sư đoàn trưởng và chính trị viên đứng trước cửa sổ văn phòng, có thể nghe thấy tiếng từ loa phát thanh, cũng có thể nghe thấy tiếng như khi về rừng của mọi người trong sư đoàn, ai cũng từng bừng nhảy lên nhảy xuống.

“Ông Ngụy, đúng là chỉ có ông mới có thể nghĩ ra được cách này.”

“Một năm rồi, mọi người cũng chẳng dễ dàng gì, khó khăn lắm mới tìm được nguồn tài nguyên lớn đến vậy, không sử dụng thì thật là quá lãng phí, không phù hợp với phương châm trong kế hoạch năm năm lần thứ mười hai của nước ta.”

Chính trị viên cười, lắc đầu: “Thế người ta đã làm chương trình cho ông rồi, hình phạt cho Trữ Tụng thì sao?”

“Tôi đâu có nói để cô ấy làm thì Trữ Tụng sẽ được miễn phạt. Hơn nữa, tên tiểu tử ấy thích giữ thể diện, sao có thể vì bản thân không phải chịu phạt mà để vợ đứng ra đỡ. Bản kiểm điểm ngày thứ hai phải nộp, 30 km cũng phải chạy, sợ tôi không công nhận còn tự tìm người đến giám sát. Tên tiểu tử này, đúng là chỉ có anh ta.” Sư đoàn trưởng Ngụy cười, lắc đầu.

Chính trị viên mở tờ giấy A4 đặt trên bàn, chữ viết dày đặc cũng phải đến hơn hai mươi trang. Hai vụn chữ còn đủ nữa là...

“Tên tiểu tử này là một tấm thép tốt, năm đó lựa chọn cậu ta từ trong đám tân binh, ông Ngụy, ông đúng là có con mắt tinh tường. Tôi vẫn còn nhớ, hồi anh ta mới đến đúng như quái vật, nhìn ai cũng không vừa mắt, nhưng thành tích ở mọi mặt đều rất xuất chúng. Anh ta còn tưởng chúng ta đều không biết, nửa đêm anh ta lén chạy ra sân bay, xem máy bay, lượn vài vòng xung quanh máy bay.”

“Đúng thế!” Sư đoàn trưởng Ngụy ngồi xuống chiếc ghế xoay, “khi còn là tân binh ngay cả trong kì nghỉ phép cậu ta cũng trốn đi một lần, ông còn nhớ không? Đặc biệt cử xe đi đón cậu ta, kết quả là tên tiểu tử đó lại chơi trò mất tích với chúng ta.”

“Thấm thoát mà mười mấy năm đã trôi qua, chúng ta đều già cả rồi, sau này thiên hạ là của bọn họ.”

“Chương trình hôm nay có chủ đề là thế giới bên ngoài. Chủ đề khá là khó nói, nói thực là tôi cũng không thích. Tuy nhiên chúng ta hãy cùng lắng nghe bài hát cũ của Tế Tồn.”

“Từ rất lâu rất lâu trở về trước, anh có em, em có anh. Từ rất lâu rất lâu trở về trước, em rời xa anh, đến một nơi xa mãi...”

Kiều Ưu Ưu chỉnh âm thanh nhỏ hơn, “mọi người có thể cùng hát, tôi rất muốn nghe, không biết tập thể quân nhân khi hát các bài hát đang thịnh hành sẽ có cảm giác như thế nào?”

Lời nói của Kiều Ưu Ưu giống như đã mang tới một sự hưng phấn cho toàn bộ chiến sĩ trong sư đoàn, bắt đầu từ hát nhỏ chuyển sang hát hợp ca. Tiểu Tô vươn ra cửa sổ đồng tai lên nghe, có thể nghe thấy họ gần như đã lẫn át giọng hát của ca sĩ. Tuy nhiên dường như không còn giai điệu.

“Cái cô Kiều Ưu Ưu này, lại còn có cái chiêu này nữa.”

“Con bé này nói xấu tôi!” Sư đoàn trưởng tức giận trừng mắt.

Chính trị viên nhìn ra ngoài cửa sổ cười, lẩm nhẩm hát theo. Các bài hát thịnh hành ông hầu như không nghe, bài này ông cũng chỉ biết giai điệu, nhưng vẫn không nhận được phải hát theo, “...thế giới... tươi đẹp.”

* * *

“Tôi muốn hỏi một câu, mọi người bây giờ, muốn nghe nhất là chuyện gì ở bên ngoài? À, không có đường dây nóng. Vậy thì để tôi tự chọn nhé. Xin mời mọi người lắng nghe âm thanh bên ngoài.”

Kiều Ưu Ưu ngắt mic, mở đoạn băng đã được thu từ trước ra. Đây chính là việc mà cô đã nhờ Trữ Tụng “ăn trộm” danh sách tên của những người vợ của các chiến sĩ từ phòng Hậu cần của doanh trại về. Cụ thể không biết có phải ăn trộm thật hay không, điều đó còn phải xem bản lĩnh của Trữ Tụng.

m thanh ở bên ngoài còn không phải là bà xã của các chiến sĩ này sao? Thế giới của họ, ngoài máy bay và người thân ra, còn có thể chứa đựng thứ gì khác?

Mỗi người vợ sẽ nói ba, bốn câu, rất ngắn gọn đơn giản, nhưng đều là những sự nhớ mong và mong chờ của họ đối với chồng mình. “Khỏe mạnh, bay an toàn” đều là nguyện vọng chung của tất cả những người vợ. Phần cuối cùng còn có âm thanh của một vài đứa trẻ, “chúng nói ba ơi, con nhớ ba, ba là người dũng cảm nhất thế giới.”

“Á, á hình như tôi vừa nghe thấy giọng nói của vợ tôi.”

“Con gái cưng của tôi. Đúng là có khí phách! Ha ha!” Trưởng đoàn Cao cười vô cùng đắc ý, Cao Nhiệm Nhiệm là đứa bé đầu tiên lên tiếng, cô bé tự hào nói rằng: “Ba chính là người lái chiếc máy bay chiến đấu J-10 đầu tiên,” cô bé rất yêu ba mình.

“Nghe thấy chưa, con trai tôi khen tôi dũng cảm và vĩ đại đấy!”

“Sao giọng nói nào cũng đều giống nhau? Cũng chẳng nói thêm đôi ba câu, chả nghe ra được!”

Một vài anh lính không kiềm chế được nỗi nhớ cao giọng hét vào loa: “Vợ ơi, anh nhớ em tới nỗi ăn không ngon ngủ không yên.”

Kiều Ưu Ưu nghe thấy giọng nói của những người vợ, mắt đầm nước, ngay cả Tiểu Tô cũng quay đầu đi để lau nước mắt. Kiều Ưu Ưu hắng giọng, bật mic lên nói: “Rất xin lỗi mọi người, vì thời gian có hạn nên chỉ có thể chọn ra một phần nhỏ, nếu còn có cơ hội lần sau, tôi nhất định sẽ phát bổ sung nốt phần còn lại. Mời những đồng chí nghe thấy tiếng vợ con mình lên tiếng nhanh chóng tới nhận. Nếu ngay đến giọng nói của vợ con mình mà cũng không nghe ra thì xin tự giác ôm gối quỳ vào góc tường hát quốc ca. Còn nữa, không được “đứng lên”. Mọi người phải giám sát lẫn nhau.”

Những anh lính vừa kêu gào không nghe ra giọng nói của ai bị cả đám người ép dón vào tường, ép ôm gối úp mặt vào tường hát quốc ca, hát hết câu đầu tiên sẽ bị tất cả mọi người vây lại xử lí. Lí do là không được phép đứng lên.

Trữ Tụng ngồi yên lặng cúi đầu từ nãy giờ, nghe cô nói từng câu, từng chữ. Anh nghe thấy trong đoạn băng lúc này cũng có giọng nói của Kiều Ưu Ưu, cô và mọi người cùng đồng thanh nói: “Chồng yêu à, giữ gìn sức khỏe và bay an toàn nhé!”

Đây là lần đầu tiên Kiều Ưu Ưu nói những câu như vậy cho anh nghe, anh rất cảm động. Giọng nói cô rất chân thành, cô thực sự hi vọng anh có thể bình an vô sự.

“Cảm ơn em, Ưu Ưu.”

Chương 27

Chỉ trong vòng 60 phút, chương trình của Kiều Ưu Ưu đã mang tới không chỉ là sự hưng phấn mà có thể gọi là chấn động. Cô vừa tuyên bố chương trình tới đây kết thúc, có duyên lần sau gặp lại thì cả sư đoàn vọng lên các loại âm thanh gọi nhau.

Chỉ chưa đầy hai phút sau, bên ngoài phòng phát thanh đã chen chúc đầy người, Tiểu Tô mở hé ra một khe cửa nhỏ thì thấy toàn người là người, vội vàng đóng cửa lại, vỗ ngực nói: “Toàn... toàn là người.”

Kiều Ưu Ưu neho mày, nhiều người ở ngoài như vậy thì cô làm sao mà ra được, làm thế nào bây giờ? Đang không biết xoay sở ra sao thì đột nhiên có người gõ vào cửa kính, Kiều Ưu Ưu sợ quá nhảy sang một bên. Đây là tầng bốn đấy, trèo lên được tầng bốn để gõ vào cửa kính thì thật khó tin, chẳng ai lại điên cuồng tới vậy?

“Ưu Ưu, mở cửa sổ ra.”

Giọng nói Trữ Tụng được truyền qua cửa kính nghe rất nhỏ, Kiều Ưu Ưu giống như vừa nhìn thấy cứu tinh, vội vàng chạy ra mở cửa sổ cho anh vào.

“Sao anh lại trèo được lên đây? Trời đã tối rồi, ngộ nhờ ngã xuống thì làm sao?”

Trữ Tụng chống tay vào cửa sổ nhảy xuống phải phải tay, cười nham hiểm hỏi khẽ: “Thương anh rồi à?”

Kiều Ưu Ưu tức giận đẩy anh ra: “Nếu mà ngã xuống thì anh chuyển ngành về nhà luôn đi!”

“Trong lòng nắm chắc rồi, ngã làm sao được.” Trữ Tụng chỉ Tiểu Tô: “Anh kia, mở cửa!”

“Trung đội trưởng, bên ngoài vây kín người rồi, nếu thực sự phải mở cửa thì những người đó sẽ tràn vào phòng làm hỏng hết các thiết bị mất, làm thế nào? Tôi làm sao mà bàn giao lại cho sư đoàn trưởng được chứ.”

Trữ Tụng lạnh lùng trả lời: “Thì cũng là tự ông ta gây ra, chẳng có chuyện gì cũng bắt làm chương trình này nọ, lại còn thế giới bên ngoài, làm cho cả sư đoàn lính trắng lúc thì vui mừng lúc thì đau thương.”

Tiểu Tô không dám trả lời, nghĩ thầm: “Còn không phải là do vợ anh quá dễ bị lừa sao?”

“Hay là chờ thêm một lát nữa đi, đợi họ giải tán hết thì chúng ta về.”

“Không đợi nữa, tôi phải về nhà ăn cơm, đói sắp chết rồi!” Nói xong, anh kéo tay Kiều Ưu Ưu đi tới cửa “cạch” cửa bị đẩy mạnh ra, vài người đang dựa vào cửa bị đè bẹp xuống dưới đất.

“Đều rảnh quá không có việc gì làm phải không? Phải làm gì thì đi làm đi, đứng đây làm gì? Muốn tạo phản à?”

Mọi người vừa nhìn thấy Trữ Tụng đi ra liền lặng lẽ bò từ dưới đất lên. Có người nói: “Chúng tôi đến nhận vợ.”

“Chị dâu, trả lời đúng có được thưởng không?”

“Chị dâu, lần này không có vợ tôi, năm sau sẽ đến lượt chứ?”

Kiều Ưu Ưu nấp sau lưng Trữ Tụng cười nói: “Nếu có cơ hội!”

“Thế nếu không có cơ hội thì sao?”

“Sao mà lẩm lời thế? Tránh hết cả ra, không cần ăn nữa, chuẩn bị huấn luyện để đi bay!”

Trữ Tụng rất nghiêm khắc, Kiều Ưu Ưu lần đầu tiên nhìn thấy Trữ Tụng như vậy, lời nói vô cùng có uy lực, mấy anh lính bị mắng ột câu liền chậm chạp tránh sang một bên để nhường đường. Trữ Tụng bảo vệ Ưu Ưu “ra khỏi vòng vây”.

Cả đám người vẫn còn ngóng theo, Trữ Tụng đề phòng quay lại nhìn họ, vừa có một người động đậy thôi là anh chỉ thẳng tay vào, mạnh mẽ nói: “Không được động đây!”

Anh lính ngây người nói: “Không động đây, tôi... gãi ngứa thôi mà.”

“Với tư cách là lãnh đạo của sư đoàn, chính trị viên đặc biệt tới gặp mặt Kiều Ưu Ưu. Chân thành cảm ơn chương trình của Kiều Ưu Ưu đã mang tới một luồng sinh khí mới cho cả sư đoàn.” Chính trị viên khen nhiều khiến cô cô dỗi chút ngượng ngùng.

“Chính trị viên, anh đứng nói vậy, đây đều là những việc nhỏ nhặt mà tôi nên làm.”

“Thế nên còn phải cảm ơn Trử Tụng vì đã cưới về sư đoàn một người vợ tốt như vậy.”

Nghe xong câu nói này, Trử Tụng lại thấy không vui, đôi mắt anh trợn tròn xoe, ôm lấy vai Kiều Ưu Ưu đồng dục tuyên bố chủ quyền: “Vợ là của tôi!”

Chính trị viên cũng trợn mắt nhìn anh: “Tôi có nói không phải đâu!”

“Chính trị viên, sư đoàn trưởng Ngụy đâu?”

“Ồ, ông Ngụy có chút việc nên một lát nữa sẽ tới, tối nay phải tiếp đón vợ cậu chu đáo. Đi thôi!”

Kiều Ưu Ưu nghe từ “tiếp đãi” cũng hiểu là phải ăn uống, từ nhỏ điều cô ghét nhất chính là tụ tập ăn uống, cô vội vàng xua tay nói, “không cần.”

“Kiều Ưu Ưu cô cũng đứng quá căng thẳng, vùng này giáp biển, cũng không có nhà hàng nào, chỉ ăn trong nhà ăn của doanh trại thôi, chỉ có chúng ta ăn với nhau, dù sao hai người cũng phải ăn tối, nói không chừng tên tiểu tử này không muốn nấu cơm, chút nữa sẽ lừa cô tới nhà ăn, cũng như nhau cả thôi mà.”

“Vậy được ạ, cảm ơn chính trị viên!”

“Đừng khách sáo!”

Trử Tụng đứng như trời trồng, nói với giọng cổ quái: “Chính trị viên, có thể cho phép đồng chí Kiều Ưu Ưu mang theo người nhà không?”

“Tên quỷ này, không cho thì cậu sẽ không đi à?”

“Thế thì không được!” Trử Tụng kéo dài giọng phản bác, nắm lấy tay Kiều Ưu Ưu không buông ra.

Trử Tụng cứ cứng đầu cứng cổ đi theo Kiều Ưu Ưu tới nhà ăn, cùng ăn với hai vị lãnh đạo lớn nhất của sư đoàn, anh hoàn toàn không có áp lực nào nhưng Ưu Ưu lại cảm thấy hơi căng thẳng. Tuy cô đã tham gia nhiều cuộc gặp gỡ quan trọng, nhưng hai vị này dù sao cũng là lãnh đạo của Trử Tụng, nhất cử nhất động của cô đều phải giữ thể diện cho Trử Tụng. Không làm khó chồng mình trước mặt người ngoài là nguyên tắc mà cô cho rằng đơn giản nhất trên cương vị của một người vợ.

Nếu so sánh thì Kiều Ưu Ưu cảm thấy chính trị viên thực sự là hiền lành dễ gần hơn, ông liên tục híp mắt cười, trên mặt còn có nếp nhăn do thời gian để lại. Sư đoàn trưởng rốt cuộc có tính cách như thế nào thì cô vẫn chưa thể nắm được, dáng vẻ của ông ấy rất khó suy đoán. Tuy vậy, lần này sư đoàn trưởng không gây áp lực như lần trước. Trong lòng cô vẫn cứ nhớ mãi cái từ “xử phạt” cả buổi tối cô đều suy nghĩ xem nên mở miệng thế nào cho thích hợp.

Chính trị viên rót thêm trà cho Kiều Ưu Ưu cười hỏi: “Ưu Ưu à, hôm nay lúc cô đang phát chương trình, tôi và ông Ngụy đều thắc mắc hai người quen nhau như thế nào vậy? Trử Tụng nhập ngũ từ hồi mười mấy tuổi, cả năm cả tháng đều ở trong quân đội, lẽ nào hai người quen nhau qua đi xem mặt?”

Kiều Ưu Ưu nhìn Trử Tụng, nháy mắt với anh, Trử Tụng háng giọng nói: “Việc này là như thế này...”

“Không hỏi cậu.” Sư đoàn trưởng sầm mặt cắt ngang lời nói của Trử Tụng.

Kiều Ưu Ưu nuốt nước miếng, vị sư đoàn trưởng này thật là kì lạ.

“Hai chúng tôi từ nhỏ đã quen biết, học cùng với nhau từ cấp một lên cấp ba.”

“Ồ, hóa ra là thanh mai trúc mã à, thảo nào.”

“À!” Chính trị viên nhìn Trử Tụng: “Trong kì nghỉ của tân binh có phải cậu lén trốn về thăm Ưu Ưu không?”

Kiều Ưu Ưu nhú mày nhìn Trử Tụng, giả bộ cười giống như đang đợi Trử Tụng thẳng thắn nói ra sự thật. Cô không hề gặp anh trong khoảng thời gian đó, ai mà biết được rằng khi đó anh trốn về để gặp ai.

“Híc” Trử Tụng ngồi tránh sang một bên.

Vì muốn giữ cho Trử Tụng một lối thoát nên Kiều Ưu Ưu làm ra vẻ ngượng ngùng, xấu hổ gật nhẹ đầu. Chính trị viên cười to lên. Trử Tụng ngẩn ngơ nhìn điệu bộ của Kiều Ưu Ưu lúc này, từ trước tới nay cô chưa từng như vậy... rất hiểu lòng người.

“Có người bạn gái tốt như thế này, sao cậu nữ đi đóng quân xa đến vậy?”

Kiều Ưu Ưu thầm nghĩ: “Còn không phải để tránh “nợ” sao? Tả Khiên băng kín đầu, nghiêng rằng nghiêng lợi nói cả đời này sẽ không đội trời chung với Trử Tụng, gặp lần nào đánh lần đó, đánh một lần cho tàn phế luôn thì càng tốt.”

Trử Tụng tự hào nói: “Tôi yêu đời lính tráng.”

Sư đoàn trưởng cười, bắt đầu bóc mẽ bí mật của anh, “ngay ngày đầu tiên làm tân binh đã đánh nhau với lớp trưởng, cần nhằn chẻ cơm canh không hợp khẩu vị nên đòi về nhà, không coi lãnh đạo ra gì, mệnh lệnh đối với cậu chẳng có nghĩa lý gì cả, không có việc gì thì chỉ thích đi men theo tường sao? Muốn trốn mà.”

Kiều Ưu Ưu nghe những lời này chẳng hề cảm thấy kì lạ, đây chính là bản tính của anh, tập tính lưu manh mà.

“Khi đó cậu ta chỉ muốn quân đội khai trừ cậu ta, nghĩ đủ cách gây chuyện.”

Trử Tụng giờ nắm đấm lên trước miệng ho khan: “Vừa phải thôi nhé!”

Chính trị viên không thèm quan tâm mà tiếp tục hỏi: “Ưu Ưu, sao cô có thể chấp nhận loại người như cậu ta?”

“Tôi...” Kiều Ưu Ưu sắp xếp từng câu từng chữ ở trong đầu.

“Ưu Ưu nhìn thấy những phẩm chất mà mấy người không nhìn thấy!”

“Phẩm chất gì?” Sư đoàn trưởng nhướn mày hỏi.

“Bản tính lương thiện.”

Sau khi anh nói xong từ này, chính trị viên đã ở trong tình trạng muốn cười mà không thể cười được, còn sư đoàn trưởng thì cơ mặt co cứng lại. Trử Tụng lại mang một bộ mặt vô cùng lương thiện, cầm bình trà lên không ngừng rót thêm trà.

Về tới nhà, Kiều Ưu Ưu tắm xong rồi lười biếng nằm thẳng cẳng trên giường. Lúc này cô chỉ muốn nhắm mắt lại ngủ một giấc cho tới sáng.

Trử Tụng lại giống như một con sói hoang, đôi mắt ánh lên cái nhìn mờ ám, nhắm chuẩn con mồi nằm lên giường không gây tiếng động. Ưu Ưu cảm thấy anh đang tiến lại gần mình, cô lật người ngồi dậy, trán va ngay vào cằm anh, Kiều Ưu Ưu đau chảy nước mắt, với tay bật đèn ngủ, tay không ngừng xoa xoa đầu.

“Anh đến gần em như vậy để làm gì?”

Trử Tụng sờ cằm: “Ai bảo em ngồi dậy mà không nói một tiếng?”

Trử Tụng với tay tắt đèn, Kiều Ưu Ưu ngăn anh lại nói: “Đợi đã, có vài chuyện còn chưa giải thích rõ ràng. Hồi còn là tân binh, anh lén trốn về để đi đâu?”

17. Chương 16

Tay Trử Tụng ngại ngùng rút lại, anh cởi áo ngoài chui vào nằm trong chăn, bàn tay không an phận kéo lấy Kiều Ưu Ưu nhưng đã bị cô lạnh lùng đẩy ra, “em đang hỏi anh đấy!”

“Xấu hổ lắm, về Bắc Kinh để gặp Tả Khiên.”

“Thế sao?” Kiều Ưu Ưu gật đầu: “Đúng là quá xấu hổ, thế mà cũng gọi là anh em nối khố với nhau, ai mà ngờ được anh lại không ngần ngại đánh anh em của mình như thế. Anh nói thật cho em nghe xem, hai người đánh nhau có phải là do cô gái nào không?”

Kiều Ưu Ưu chớp chớp đôi mắt mang đầy những chuyện đồn thổi. “Không sao, em không giận đâu, ai mà chả có quá khứ, đúng không, chuyện đã qua chính là lịch sử ghi lại “tôi chính là kẻ ngốc”, có thể trở thành lịch sử thì cũng có lí do tất yếu của nó, em thực sự không để ý đâu.”

Trử Tụng đang nằm trên giường liền bật dậy, nhìn Kiều Ưu Ưu hét lên: “Mẹ kiếp anh có một giai đoạn lịch sử ngốc hơn cả kẻ ngốc.”

Nói xong anh đóng mạnh cửa đi ra, Kiều Ưu Ưu dờ dẩn nhìn cánh cửa phòng ngủ khép chặt, một lúc sau vẫn chưa có phản ứng trở lại.

Mười phút sau, Kiều Ưu Ưu bắt đầu nghĩ tới từng chữ từng chữ, rốt cuộc có phải là mình đã nói sai gì không, sao vừa mới nói được một chút đã ảo não thế rồi? Người đàn ông này sao càng ngày càng nhỏ mọn?

Tuy vậy, nói đi thì cũng phải nói lại, bao nhiêu năm nay quả thực chưa bao giờ nghe nói Trử Tụng thích bắt cứ một cô gái nào. Mà từ trước tới nay nếu có đứa con gái nào tới gần, đưa thư tình cho Trử Tụng hoặc là ai nhìn thấy thì anh liền đỏ mặt tía tai. Lẽ nào anh lại thích đàn ông? Tả Khiên?

Kiều Ưu Ưu không nhịn được tự vả vào mặt mình một cái, chỉ biết nghĩ vớ vẩn, sắp trở thành tác giả viết tiểu thuyết đến nơi rồi.

Kiều Ưu Ưu quay đi quay lại trên giường gần một tiếng mà Trử Tụng vẫn chưa quay vào. Kiều Ưu Ưu nghĩ tới khả năng cuối cùng, thực ra tên đó từ lúc đầu đã thích cô rồi, thấy cô theo đuổi người thanh niên đánh đàn violon gần nhà, thấy cô chết mê chết mệt Tống Tử Đồng, thấy cô bị đá, sau đó kết hôn với cô.

Thế nhưng, tại sao thích cô lại trở thành “giai đoạn lịch sử ngốc hơn cả kẻ ngốc?”

Kiều Ưu Ưu mặc áo khoác, nhẹ nhàng mở cửa ra, mùi thuốc lá sặc vào mũi khiến Ưu Ưu không nhịn được nhắm mắt lại. Ánh sáng lạnh lẽo từ màn hình vô tuyến chiếu vào mặt Trử Tụng, chiếu lên màu xanh nhìn như Ngưu Ma Vương. Cái người này nhảy ra khỏi giường mà không mặc áo, lúc này còn để trần nửa người trên, Kiều Ưu Ưu chậm chạp tiến lại cẩn thận hỏi: “Anh vẫn còn giận à?”

Trử Tụng không nhìn cô mà vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình ti vi, lạnh nhạt nói: “Đang xem phim.”

Kiều Ưu Ưu bây giờ mới phát hiện ra, ti vi đang để chế độ ngắt tiếng, một bộ phim Hong Kong đã từng nổi tiếng thời thập niên 90. Kiều Ưu Ưu ngồi khoanh chân xuống cạnh anh, cởi áo khoác ra đắp lên người cả hai bọn họ, “em xem cùng anh nhé.”

Trử Tụng không từ chối, Kiều Ưu Ưu nhìn hai người con gái đẹp nhất ở thời đó. Mạc Ngôn, Kim Tương Ngọc như hai đóa hoa rực rỡ “Thế gian không kể tình con gái, con gái tiếc rằng tình thêm sâu.”

Khi Mạc Ngôn đỡ nhát kiếm đang hướng tới Hoài An, cuối cùng Mạc Ngôn bị cát vàng chôn vùi nơi sa mạc, cô lại một lần nữa lau nước mắt lên vai Trử Tụng.

Kiều Ưu Ưu nhìn Trử Tụng và nói: “Anh không giận nữa chứ?”

“Đi ngủ thôi!”

“Vẫn giận à? Em đã xem cùng với anh gần một tiếng bộ phim không tiếng này rồi mà anh vẫn không cảm động sao?”

“Vì sao phải cảm động? Có phải em diễn đâu? Hơn nữa, người cảm động là em!” Trử Tụng sờ lên vai mình, vẫn còn cảm giác ướt ở đó.

Kiều Ưu Ưu dụi mắt: “Thế anh nói xem phải làm thế nào?”

Trử Tụng tắt ti vi, đứng lên nói: “Hát một bài cho anh nghe đi. Anh muốn nghe bài “Cô bé lọ lem.”

Chương 28

“Hát đi!” Trử Tụng nằm xuống giường rồi tìm một vị trí dễ chịu nhất, mắt hơi híp lại, vừa có thể nhìn thấy dáng vẻ của cô vừa có thể nghe thấy giọng hát.

“Em không nhớ lời bài hát.”

Trử Tụng với chiếc ipad ở đầu giường rồi tìm lời bài hát cho cô, đưa lên trước mặt cô, “đừng nói với anh là em không nhớ giai điệu.”

Kiều Ưu Ưu cầm chiếc ipad nhìn lời bài hát, hoàn toàn không hiểu vì sao lại phải hát bài “Cô bé lọ lem”.

“Đây chẳng phải là nam hát sao? Bài này nên để anh hát cho em nghe mới phải! Vì sao lại bắt em hát?”

“Thế cuối cùng là em có hát hay không?” Trử Tụng nheo mày.

“Hát cũng được thôi, nhưng em hát xong thì anh cũng phải hát tặng em một bài, nếu không thì em thiệt quá! Một đổi một, công bằng hợp lí, ai cũng bằng ai.”

Dù Trử Tụng có đồng ý hát hay không thì Kiều Ưu Ưu vẫn nói như vậy trước, nếu anh không thuận theo ý cô thì cô sẽ có rất nhiều cách khiến anh tức giận và khó chịu.

“Làm gì thế, không mau hát đi?”

Ngón tay Kiều Ưu Ưu không ngừng lướt trên màn hình, không thèm trả lời anh. Một lúc lâu sau, khoe miệng cô chợt cười: “Bài này đi. Chút nữa anh hát bài này cho em nghe.”

Kiều Ưu Ưu không để cho Trử Tụng có cơ hội mở miệng, cô tìm một đoạn nhạc đi kèm, hắng giọng, nghe theo điệu nhạc để tìm cảm xúc. Năm đó bài hát này vô cùng nổi tiếng, giọng hát của Trịnh Quân rất tự nhiên, từng câu từng từ dường như có thể làm tan chảy nơi yếu đuối nhất trong trái tim.

Mùa xuân của một năm nào đó, Trử Tụng lần đầu tiên nghe thấy Kiều Ưu Ưu hát bài “Cô bé lọ lem” hòa vào giai điệu êm ru của tiếng đàn ghita (âm thanh làm lay động lòng người.) Cô hát bài hát này rất ngọt ngào, khoe môi luôn nở một nụ cười còn có cái má lúm đồng tiền nhỏ, Trử Tụng hoàn toàn bị cô mê hoặc.

Chính vào thời khắc đó, không phải là mùa xuân cũng không phải là tia nắng, càng không phải là tiếng đệm đàn ghita, chỉ có một đoạn nhạc đệm sơ sài, cả căn phòng chỉ có một ngọn đèn nhỏ ấm áp. Giọng hát của Kiều Ưu Ưu hòa vào điệu nhạc chậm chậm, nhẹ nhàng đi thẳng vào trái tim Trử Tụng, nhưng lại va chạm mạnh mẽ vào tế bào thần kinh của anh.

“Em đã từng nhẫn nại, em đã chờ đợi như vậy, có lẽ sẽ tiếp tục đợi anh trở về, có lẽ tiếp tục đợi anh trở về, có lẽ tiếp tục đợi anh trở về.” Kiều Ưu Ưu nhìn Trử Tụng, giọng hát dịu dàng, ngọt ngào truyền tới từng câu từng câu hát nhẹ nhàng, “có lẽ tiếp tục đợi anh trở về.”

Trử Tụng kéo lấy tay cô nắm thật chặt. Anh hạ giọng nói khẽ: “Anh tiếp tục đợi em trở về.”

“Em hát xong rồi!” Kiều Ưu Ưu đồng dạng tuyên bố, hoàn toàn mất đi sự dịu dàng khi hát lúc này.

“Ừ!”

Kiều Ưu Ưu vẫy tay, cười rạng rỡ: “Lại đây, hát bài này góp vui nào. Nhớ là phải hát kèm theo cả cảm xúc, cần lên giọng chỗ nào thì phải lên giọng, cần thấp giọng chỗ nào thì phải hạ thấp giọng, tình cảm thì nhất định phải dạt dào.”

Trử Tụng có phần ảo não nhìn lên màn hình với bốn chữ tiêu đề chói mắt, lại còn phải kèm theo cảm xúc.

“Đừng có đơ người ra thế, nhanh lên đi, ngồi hát không tạo được cảm xúc đâu, lại đây!”

“Không có dụng cụ.” Trử Tụng nói.

“Dụng cụ gì?”

“Đàn ghita.”

Trử Tụng thở dài: “Được thôi, hôm nay biểu diễn cho em xem, miễn phí, không phải trả tiền.” Trử Tụng đứng ở bên giường, anh mặc chiếc quần màu xanh lam tới ngang eo, phần trên thì cởi trần để lộ làn da rám

nắng, dưới ánh đèn mờ tỏa ra ánh sáng mờ ảo anh cúi đầu nheo mắt nhìn cô, trông vừa gợi cảm vừa quyến rũ, Kiều Ưu Ưu không kìm nén được phải nuốt nước miếng.

“Mở nhạc!”

Kiều Ưu Ưu mở nhạc đệm, giơ ngón tay đếm ngược giúp anh, nhưng lại bị Trử Tụng kéo lại làm mic giơ lên trước miệng anh. Kiều Ưu Ưu cứ giơ cánh tay lên như vậy, ngẩng đầu nhìn anh, dáng vẻ ngốc nghếch.

Trử Tụng ngồi đúng tư thế đánh đàn ghita, biểu cảm nói đến là đến, khuôn mặt say xưa, Kiều Ưu Ưu rất biết phối hợp, không cười ra tiếng.

Trử Tụng cao giọng hét lên: “Anh đã từng hỏi không ngừng nghỉ. Em lúc nào mới chịu theo anh.”

Trử Tụng cúi đầu xuống nhìn Kiều Ưu Ưu, giọng hát dịu dàng hơn rất nhiều: “Nhưng em luôn cười anh chẳng có gì cả.”

Sau đó, tên tiểu tử này như ăn phải thuốc lắc vừa lắc vừa rung đầu, rõ ràng là không có đàn ghita nhưng anh vẫn đắm mình vào bài hát, bày ra đủ kiểu tạo hình, ra vẻ ta đây rất giỏi. Kiều Ưu Ưu che miệng cười, quả thực là quá sinh động, nghệ sĩ cũng chẳng biểu diễn được như anh.

Thế nhưng vừa cười là toàn thân cô bắt đầu run lên, ảnh hưởng tới việc biểu diễn của anh, người ta không hài lòng nói, “đừng có động đây, đang đoạn cao trào.”

Kiều Ưu Ưu run vai gật đầu, cố hết sức giữ mình không động đây.

Giọng hát của Trử Tụng trong mấy năm đây thì cực kì khó nghe, Kiều Ưu Ưu đã có đợt chế giễu anh là họng gà trống. Nhưng trong lần đầu tiên anh từ doanh trại trở về thăm nhà, hồi đó anh không chỉ cao to rắn chắc hơn so với hồi trước khi đi, mà âm thanh cũng trở nên hay vô cùng. Cơ thể gọn gàng, ngũ quan tinh tế. Anh như vậy đã mất đi tà khí lưu manh, người ta đều nói rằng đó là giả bộ đứng đắn còn đáng sợ hơn cả lưu manh.

“Ồ... em khi nào mới đi theo anh.”

Trử Tụng nhảy nhót ra không ít mồ hôi, rồi lại yên lặng đứng trước mặt Kiều Ưu Ưu, ánh mắt chân thành; cô thở nhẹ và hát: “Bây giờ em sẽ đi theo anh!”

Kiều Ưu Ưu như bị mê hoặc, nghe lời nói mang đầy vẻ dụ dỗ của anh, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, chẳng kịp nghĩ gì liền nhào tới.

Trử Tụng bị cô làm cho lảo đảo, trong đôi mắt ánh lên nét cười, cố ý nói: “Chỉ một bài hát đã khiến em dâng hiến thân mình rồi à?”

“Em đi theo anh.” Kiều Ưu Ưu nói không hề do dự.

Trử Tụng ngẩn ngơ mất hai giây, sự hưng phấn không thể dùng lời diễn đạt, ôm chặt cô lăn xuống giường, hôn cô mãnh liệt, cô nhiệt tình đáp lại, dường như cả hai như đang muốn hòa quện vào một.

“Em đi theo anh.” Kiều Ưu Ưu đã nói như vậy và cô biết rõ rằng mình đã sắp phải trở về. Tuy bọn họ chưa bao giờ đề cập tới chủ đề này, nhưng cả hai đều biết kì nghỉ đã sắp kết thúc, cô sắp phải trở về, bọn họ sắp phải chia xa giống như hai năm trước, sống cuộc sống phân li hai ngã. Đã từng không liên lạc, họ vẫn có thể sống yên ổn, vô tư thoải mái nhưng bây giờ thì sao?!

Nghĩ tới đây, trái tim Ưu Ưu chợt thất lại, ôm lấy anh chặt hơn, cong người đón nhận anh.

“Đừng đi! Ưu Ưu!” Vừa giống như tự nói với mình lại dường như đang nói cho cô nghe, đôi mắt Trử Tụng đang hằn lên nhiều tia máu, Kiều Ưu Ưu nhìn vào như bị mê hoặc.

“Trử Tụng!”

Trử Tụng thẳng người tiến vào trong, sự va chạm thật sâu. Kiều Ưu Ưu không ngừng rên khóc, ướt đầm hai mắt, cơ thể nhỏ bé run rẩy dưới cơ thể anh, cao trào gần như đã khiến cả người cô thất lại.

Trử Tụng lưu lại những vết ửng đỏ ở ngực cô, ở cổ, ở vai như đang dán tem “thuộc sở hữu của Trử Tụng”. Kiều Ưu Ưu cúi đầu nhìn xuống từng vết đỏ cực kì nhức mắt, Kiều Ưu Ưu kéo cổ anh ép vào người, cô học theo anh mút mạnh ở sau tai anh.

“Ưu Ưu!”

Kiều Ưu Ưu không trả lời, đây là nụ hôn mang tính chất trả thù.

“Hôn đi, dù sao cũng chẳng sao.”

Kiều Ưu Ưu lấy cánh tay lau miệng: “Em cũng chẳng sao, dù sao em cũng sắp phải đi rồi.”

“Nói lại lần nữa?”

“Nói cái gì? Ồ, dù sao em cũng sắp đi rồi, em không quan tâm sẽ có người nói hay không, muốn ra sao thì ra. Á...”

“Còn nói không?”

“Nói hay không thì đều là sự thực, anh có thể thay đổi hiện thực không?” Kiều Ưu Ưu tức lên, thái độ cứng rắn.

“Được rồi Kiều Ưu Ưu, đã nói thế thì em xong đời rồi. Dù sao em cũng phải đi, lần chia tay này chắc phải đến nửa năm bảy tám tháng, nhân không khí ngày hôm nay, chúng ta làm trước cho xong đi!”

“Đừng!”

Kiều Ưu Ưu trốn tránh sự đùa giỡn của anh, “ngộ nhớ lát nữa ông già Noel tới tặng quà cho chúng ta, nhìn thấy hai cơ thể trần như nhộng thế này, thật là chẳng lịch sự.”

Trử Tụng cười nhạt: “Quà là do anh tặng, không phải ông già đó tặng.”

Kiều Ưu Ưu không phục, cứng cổ nói: “Đâu? Không nhìn thấy!”

Trử Tụng chỉ vào bụng cô: “Ồ đây, có dám cá cược không?”

Từ sau khi Kiều Ưu Ưu tới doanh trại, hai bọn họ chưa từng sử dụng tới biện pháp phòng tránh, Kiều Ưu Ưu cũng không uống thuốc lại càng không sử dụng bao. Tình cảm của hai người lúc này sâu đậm hơn hai năm trước rất nhiều, khoảng cách giữa họ mỗi ngày đều giảm đi, tốt tới mức như hòa làm một. Chuyện con cái Kiều Ưu Ưu đã nghĩ thông suốt rồi, thuận theo tự nhiên, bây giờ đi suy nghĩ chuyện tương lai thì thật không chân thực, ít nhất thì lúc này cô cũng không có dự định ly hôn với anh.

Có con hay không, việc này Kiều Ưu Ưu cũng không dám nói chắc chắn, nói không chừng trong bụng cô bây giờ đã bắt đầu nảy nở một sinh mệnh mới, ai mà biết được?

* * *

Ngày hôm sau. Kiều Ưu Ưu bắt đầu thu dọn quần áo, cô không có giấy tờ tùy thân nên nếu muốn về thì phải để Trử Tụng đưa về. Nhưng cả buổi sáng anh đều sưng xia mặt mày nên cô cũng không dám mở miệng. Khi tiễn anh ra đến cửa, Kiều Ưu Ưu mới nhớ ra một việc vô cùng quan trọng. Tối hôm qua cô chỉ tập trung nói chuyện với sư đoàn trưởng và chính trị viên mà quên mất đi cái việc chính này.

“Hôm trước hình phạt mà sư đoàn trưởng dành cho anh, có phải là vẫn tính không?”

“Ừ!” Trử Tụng lạnh nhạt đáp.

“Đúng là thâm độc mà, còn đòi là lãnh đạo cơ đấy, lời nói của mình đều có thể không tính sao.”

Kiều Ưu Ưu liên miệng oán trách, thế nhưng Trử Tụng căn bản là không nghe thấy gì, cái gì mà bản kiểm điểm, 30km đều không thể sánh được với việc Kiều Ưu Ưu phải trở về đối với anh. Kiều Ưu Ưu phải về rồi, cho dù mỗi ngày phải đi 30km thì làm sao? Về đến nhà không nhìn thấy hình bóng của cô đâu, vậy thì không về còn hơn.

* * *

Binh lính của Sư đoàn Không quân số 1 từ hôm qua tới giờ vẫn hưng phấn, nhưng Trữ Tụng lại tỏ ra chán nản, cả ngày cứ gục đầu xuống chẳng thèm để ý tới ai, lại còn tức tối mắng người, khiến cả đoàn từ trên xuống dưới ai cũng lo sợ.

Buổi chiều nhận được điện thoại thông báo có khách tới từ trạm giám sát, Trữ Tụng lái xe tới cửa sư đoàn, tâm trạng anh lúc đó đã tụt xuống tận cùng. Anh vốn còn may mắn nghĩ rằng, chỉ cần ngày nào anh không đưa cô về, Kiều Ưu Ưu sẽ vẫn sẽ tiếp tục ở lại đây, nhưng bây giờ tia hi vọng duy nhất cũng đã bị tiêu diệt. Như bị đâm ngàn nhát. Trữ Tụng chỉ muốn đập cho hai người đó mỗi người một cái để họ đoạn tử tuyệt tôn.

Chương 29

“Chị dâu, chị dâu.”

“Sao chú lại tới đây?” Kiều Ưu Ưu nhú mắt neho mày, trái ngược hoàn toàn so với sự hưng phấn của người đang đứng ngoài cửa.

Trữ Tư cười nhăn nhó nói: “Em tới đón chị về nhà.”

“Tốt thế sao?” Kiều Ưu Ưu làm ra vẻ ngạc nhiên: “Ái chà, ái chà, sao tôi lại vừa thấy hân hoan vừa thấy bất an thế này nhỉ?”

Trữ Tư bất ngờ bị người đang đứng đằng sau đẩy ột cái, Tả Khiên nhảy ra nói với vẻ thiếu kiên nhẫn: “Có thể vào nhà nói chuyện được không?”

“Ồ, Tả thiếu gia!” Kiều Ưu Ưu cay mày, nghiêng người để hai bọn họ vào nhà. “Tả thiếu gia đại giá tới đây, thật đúng là rống tới nhà tônm, tiểu nữ thấy hốt hoảng sợ hãi quá.”

Đây là lần đầu tiên Tả Khiên tới đây, vừa vào nhà đã nhìn trước ngó sau, nghe Kiều Ưu Ưu nói vậy, anh liếc nhìn cô nói: “Còn không mau quỳ xuống tạ ơn.”

Kiều Ưu Ưu tiện tay đóng cửa lại, “để sau đi.”

Trữ Tư ngồi im trên ghế sofa nhìn Kiều Ưu Ưu ngồi khoanh chân trên chiếc ghế ở bên cạnh, gọi chị dâu mấy câu, Kiều Ưu Ưu mới ậm ừ được một tiếng, đầu cũng chẳng thèm ngẩng lên. Cuối cùng, Trữ Tư đành biết thân biết phận đứng lên rót ỉnh một cốc nước. Đối với Kiều Ưu Ưu mà nói, anh đúng là không bao giờ nên ôm cái mộng tưởng rằng “cô rất hiền thực.”

“Cho tôi một cốc!” Tả Khiên nói.

Kiều Ưu Ưu chống cằm xem blog, Kiều Ưu Ưu nhìn Trữ Tư đưa cốc nước cho Tả Khiên, thuận miệng nói luôn một câu: “Hai người công khai yêu nhau rồi à?”

“Phù!”

“Choang!”

“Hả?”

Tả Khiên vừa mới uống được ngụm nước đã phun hết lên mặt Trữ Tư, tay Trữ Tư bỗng run lên, chiếc cốc ở trên tay anh rơi xuống đất vỡ thành nhiều mảnh. Kiều Ưu Ưu lặng lẽ cúi đầu cầm đồ của mình lên rồi lên vào trong phòng ngủ, cả buổi chiều đều không ra khỏi phòng. Trữ Tụng không có ở nhà, ai mà biết được Tả Khiên và Trữ Tư sẽ trả thù cô như thế nào?

Cô quả thực chỉ là bộc phát nói ra, có trách cũng chỉ trách danh tiếng của Trữ Tư ở Bắc Kinh. Còn nữa, ai bảo Tả Khiên cũng phiền phức đi theo Trữ Tư tới đây cơ chứ. Tuy cách nói Trữ Tư là gay không được hợp lí lắm, nhưng cũng chỉ có thể nói là anh ta tự làm tự chịu. Đào hoa đa tình, vừa mới chia tay bạn gái đã bị người ta nhìn thấy đi vào quán bar dành cho gay. Tâm trạng của người bị bỏ rơi lại đang khó chịu, chẳng phải có thù sẽ báo thù có oán báo oán sao? Nếu là Kiều Ưu Ưu, cô chắc chắn sẽ không chỉ nói Trữ Tư là gay mà còn phải nói anh ta là phái yếu.

* * *

“Cốc, cốc.”

Kiều Ưu Ưu kéo cửa, đề phòng nói: “Có chuyện gì vậy?”

“Mở cửa!”

Kiều Ưu Ưu chậm chạp chuyển sang một bên, hé một lỗ nhỏ lộ ra khuôn mặt: “Làm gì?”

Tả Khiên nheo mày nhìn cô: “Buổi tối ăn gì?”

Ưu Ưu sờ lên bụng: “Tôi không đói, hai người cứ tự nhiên.”

“Đây là nhà cô, chúng tôi là khách đây, cả buổi chiều chẳng thấy mặt mũi đâu không nói, ngay cả bữa tối cũng để khách tự giải quyết, Kiều Ưu Ưu cô lên mặt cũng gồm đấy.”

“Tôi cứ lên mặt thế đấy, anh cũng chẳng phải là ngày đầu tiên quen biết tôi.” Kiều Ưu Ưu nhướn mày nói với vẻ tất nhiên là vậy.

Khuôn mặt Tả Khiên nhăn lại, anh đưa tay lên xoa đầu, cảm thấy vết thương lần trước lại bắt đầu hơi đau. Mắt mũi Trử Tụng bị máy bay làm cho nổ tung rồi hay sao mà lại nhắm trúng người đàn bà này?

* * *

Khi trời tối hẳn, Trử Tụng trở về nhà, Kiều Ưu Ưu đang tập yoga theo clip, vali hành lí đã sắp xếp xong xuôi đặt ở góc phòng ngủ, nhưng Trử Tụng chỉ cần nhìn qua cũng đã thấy nó giống như được chiếu đèn hàng nghìn oát chiếu ở xung quanh, cực kì ngứa mắt.

“Anh về rồi à?”

“Ừ!” Trử Tụng lạnh lùng đáp, thay bộ quân phục ra, “tối nay anh bay tuần đêm.”

“Á!” Kiều Ưu Ưu khẽ rên lên. Cô vốn định giữ thăng bằng bằng một chân, cơ thể lại hơi mất thăng bằng nên ngã lăn xuống đất, “bộp” một tiếng, tiếng ngã xuống đất vô cùng chói tai.

Trử Tụng vội bế cô từ dưới đất lên, lo lắng hỏi: “Không sao chứ? Em bị ngã chỗ nào?”

Kiều Ưu Ưu nhăn mày nhăn mặt nói với vẻ sợ hãi: “Mất cá chân.”

Trử Tụng vừa nắn mắt cá chân cho cô vừa trách khẽ: “Đã chẳng có tài cán gì rồi mà cũng học đòi người ta tập yoga, em có thể sánh được với họ không? Đi ba bước là suýt ngã rồi, khả năng thăng bằng kém thế mà cũng học đòi tập tành.”

Kiều Ưu Ưu nhắm mắt cắn răng chịu.

Trử Tụng thấy thương quá bèn hỏi nhỏ: “Có đau không?”

“Hơi đau.” Ưu Ưu miễn cưỡng nói.

Trử Tụng nắm lấy chân cô, xoa bóp nhẹ nhàng. Cô vốn dĩ rất cầu thả, chẳng để ý điều gì cho nên không bị vẹo cổ thì cũng bị trật chân, lúc không có anh ở bên cạnh thì cô làm thế nào? Xoa bóp đồng ý? Cứ nghĩ đến chuyện bác sĩ nam nắm lấy chân cô như thế này, anh lại cảm thấy khó chịu.

“Ái, đau! Anh bóp mạnh thế làm gì?” Kiều Ưu Ưu than thở, khuôn mặt sầu não nhìn Trử Tụng.

“Được rồi, được rồi, nhẹ tay hơn.” Trử Tụng nôn nóng nói. Da bàn chân cô rất mỏng, trắng mịn như mỗi vùng da trên cơ thể cô; cứ nghĩ tới việc cô sắp phải về, trái tim anh lại thất lại.

“Ưu Ưu!”

“Ừ!” Kiều Ưu Ưu và Trử Tụng nhìn nhau, ánh đèn hơi tối nhưng trong ánh mắt của họ lại có hình bóng rõ nét của nhau. Trong hai đôi mắt ấy đều chứa sự không nở rời xa. Kiều Ưu Ưu đợi anh mở lời, có lẽ anh sẽ nói Ưu Ưu đừng đi nhé, hoặc là anh không nở xa em.

“Em gây sự với hai bạn họ thế nào vậy?”

Kiều Ưu Ưu đẩy tay anh ra tự ôm lấy chân mình, sự dịu dàng khi này hoàn toàn biến mất, “không gây sự gì, chỉ là nhỏ mọn thôi.”

Trử Tụng cười miễn cưỡng nhìn xuống đỉnh đầu cô, vuốt tóc cô rồi đứng lên đi ra. Kiều Ưu Ưu nghĩ mãi mà vẫn không nghĩ ra cái gì bất thường, rồi cô chợt nhớ ra cái con người xấu xa kia, bàn tay vừa bóp chân ình lại sờ lên đầu cô.

“Trử Tụng!”

“Chẳng phải đều do em sao, em còn muốn chê trách ai?” Trử Tụng đứng ở gần cửa quay đầu lại nhếch môi, ánh mắt ánh lên sự khiêu khích.

“Đi mà bay tuần đêm đi! Khốn kiếp!” Kiều Ưu Ưu tức giận tự nói với mình, rồi ném cái gối thật mạnh về phía cửa.

Buổi tối cuối cùng trước khi cô đi, anh lại phải đi bay, điều này khiến Ưu Ưu vô cùng ảo não. Vị trí của mình lại không thể sánh bằng với chiếc máy bay lạnh lẽo kia. Cô thừa nhận một chiếc máy bay chiến đấu đáng giá mấy trăm ngàn tệ rõ ràng khi bán sẽ được giá hơn cô, nhưng làm sao có thể tính toán đơn giản được như vậy? Máy bay có làm ấm giường được không? Có biết rên rỉ không? Có biết làm chuyện đó không? Có biết nói yêu không? Nếu anh cảm thấy có được chiếc máy bay là đã thỏa mãn rồi thì còn cưới vợ để làm gì?

* * *

Cánh cửa phòng ngủ bị Kiều Ưu Ưu khóa trái, Trử Tụng gọi cô ra ăn tối cô cũng không thèm quan tâm. Anh không ngừng gõ cửa, liên tục gọi cô, “Kiều Ưu Ưu, em mở cửa ra.”

“Sao phẩm hạnh của anh ba cậu lại như thế này?” Tả Khiên bĩu môi dè bĩu, nhìn bộ dạng của Trử Tụng như vậy anh lắc đầu ra vẻ “cá không ăn muối cá ươn.”

“Anh cũng chẳng phải là mới quen anh ấy.”

“Cậu ta có thể giữ lấy chút khí phách được không?”

“Được!” Trử Tụng gạt đầu lia lịa chỉ vào Tả Khiên nói: “Đằng sau đầu anh.”

Tả Khiên buông đũa vứt xuống bàn ăn: “Không ăn nữa, cái món gì thế này, cái này mà gọi là năm sao?”

“Anh không nhìn thấy à? Năm sao của người ta là đồ được nhân dân ở đây tặng, đó là khẩu vị quần chúng.” Trử Tụng cầm đũa gắp gắp trên đĩa, chọn thứ mình thích rồi ăn vài miếng. Hai vị đại thiếu gia như họ gọi đồ ăn sẵn từ khách sạn “năm sao” trên phố về, nhưng đây rõ ràng không phải là mùi vị nên có của “năm sao.”

Tả Khiên quay trở lại phòng khách không ngừng xoa xoa đầu. Anh luôn cảm thấy bị để lại di chứng, đặc biệt là khi nhìn thấy Trử Tụng và Kiều Ưu Ưu, đầu anh đau đã đành đến gan cũng đau theo. Nếu không phải nhân tiện tới đây xem xét khoáng sản, anh còn lâu mới ngu ngốc tới đón Kiều Ưu Ưu, thật đúng là tự mình lấy đá đập vào chân!

“Này, tôi bảo cậu nghỉ một lúc có được không? Đầu óc tôi đau cả ngày hôm nay rồi.”

Trử Tụng mặc kệ anh ta, tiếp tục gõ cửa: “Ưu Ưu, mang bộ quân phục ra đây cho anh.”

Cuối cùng, cái vị lão phật gia ở trong phòng cũng xá độ từ bi, hé một khe cửa nhỏ rồi ném bộ quân phục của Trử Tụng ra ngoài. Tả Khiên che mắt không dám nhìn người anh em của anh sao lại bị hành hạ tới mức này? Thực sự là đau đớn không chịu nổi!

“Tôi thích thế!” Trử Tụng đắc ý thay bộ quân phục, chân thành vỗ vai Tả Khiên nói: “Cậu cũng nên tìm một cô vợ đi.”

“Miễn đi! Ngộ nhớ vợ phải ai như Kiều Ưu Ưu, tôi thà tuyệt tự tuyệt tôn.”

Trử Tụng đứng thẳng người nhìn anh, “được rồi, thế thì tôi đỡ phải ra mặt.”

18. Chương 17

Doanh trại đã giao nhiệm vụ cho anh, anh buộc phải phục tùng vô điều kiện. Vậy nên chuyến bay tuần đêm lần này anh không thể không thực hiện. Kiều Ưu Ưu phải trở về, anh rất muốn ích kỉ giữ cô ở lại, nhưng anh lại không muốn cô có một cuộc sống không vui vẻ. Hai mươi ngày vừa qua, Kiều Ưu Ưu giống như sống trong một thế giới cách biệt với bên ngoài, cô ở lì trong nhà không bước ra khỏi cửa, anh đã quen với những ngày tháng khi trở về nhà và nhìn thấy hình bóng của cô, nơi nào có cô thì nơi đó chính là nhà của anh. Tuy nhiên cuộc sống của cô quá đơn điệu, đơn điệu tới mức khiến anh cảm thấy đau lòng, anh luôn lo lắng không biết liệu cô có buồn chán quá mà sinh ra bệnh trầm cảm?

Kiều Ưu Ưu giống như loại độc dược của anh, từ rất lâu rồi anh đã biết rằng, càng ở gần bên cạnh cô, anh lại càng khó rời xa. Biết vậy nhưng anh vẫn lún sâu vào, không thể tự mình thoát ra. Thậm chí vì cô, anh đã đánh người bạn thân nhất của mình. Vì chuyện đó anh cũng đã khiến bố mẹ mình sầu não và họ bắt anh phải vào bộ đội. Thế mà đồ ngốc Kiều Ưu Ưu kia còn chạy tới chỉ vào mặt anh mà mắng anh: “u trĩ, chỉ có người ấu trĩ mới dùng nắm đấm để giải quyết vấn đề, mắng anh không nhân nghĩa, dám đánh cả anh em tốt của mình.”

Hồi đó Trử Tụng thực sự cảm thấy rằng cuộc đời này anh đã sống vô ích. Bởi vì Kiều Ưu Ưu, cuộc sống của anh đã trở nên vô cùng hỗn loạn, thế nhưng dù có như vậy, trong những ngày tháng cách xa cô, anh vẫn không có cách nào quên đi từng cái nhíu mày, từng nụ cười của cô.

Nghe nói cô lại thích người khác, tức giận và đau khổ là hai cảm giác tấn công anh lúc đó. Anh đâm bao cát để giải tỏa, dù sao anh đã đeo găng tay nắm đấm rồi nhưng bàn tay anh vẫn bị sưng mất mấy tuần, bị giáng chức từ bộ phận mặt đất xuống bộ phận nhà kho, hoàn toàn rời xa máy bay. Cũng chính trong ba tháng làm ở nhà kho ấy, anh bắt đầu kiểm điểm lại bản thân, tại sao Kiều Ưu Ưu lại không thích anh?

Cô đã từng nói, cô ghét nhất những người hay gây chuyện như anh, nhưng từ trước đến nay anh lại chưa bao giờ để ý. Bắt đầu từ lúc đó, Trử Tụng quyết tâm phải cố gắng phấn đấu thi vào Học viện, tập luyện các kĩ năng để có thể khiến Kiều Ưu Ưu có cách nhìn khác về anh. Khi anh tốt nghiệp Học viện Không quân và được phong quân hàm thượng úy đúng như mong đợi, Kiều Ưu Ưu lại nói với anh, “Tổng Tử Đồng đã tới Đài Truyền hình Y”, cô cũng phải tới đó.

Trử Tụng đau khổ nhận ra rằng, dù bản thân mình có xuất sắc hay không thì anh cũng không thể khiến Kiều Ưu Ưu chú ý tới mình, bởi người mà cô thích vẫn không phải là anh.

Trử Tụng móc một chiếc nhẫn từ trong túi ra. Anh đã mua chiếc nhẫn này từ lâu lắm rồi, nhưng vẫn chưa đưa cho cô, vốn định trước khi cô về anh sẽ tận tay đeo nó lên tay cô nhưng cô lại bắt đầu giận dữ.

“Trung đội trưởng, thời gian sắp tới rồi.”

“Ừ!” Trử Tụng cất chiếc nhẫn đi, cài các thiết bị.

“Chị dâu phải đi rồi sao?”

Trử Tụng nhìn Dương Văn, tâm trạng lại càng thêm não nề.

“Nhìn bộ dạng ảo não của anh là biết ngay chị dâu chắc chắn là phải về rồi. Ái chà! Chị dâu đi rồi thì trái tim của những kẻ đại chúng nghèo nàn như bọn họ cuối cùng cũng có thể cân bằng trở lại rồi! Thoải mái!” Dương Văn vỗ nhẹ lên ngực mình tỏ ra vẻ người thiếu đạo đức cần phải bị trừng phạt.

Trử Tụng cầm cái mũ bảo hiểm đập vào ngực anh ta, “ngày mai nộp một bản báo cáo cho tôi, sự khác nhau giữa máy bay chiến đấu đời thứ tư của Trung Quốc và Nga, Mỹ. Đề tài cũ rồi nhưng nội dung thì phải mới, những thứ vớ vẩn người khác đã viết rồi, cho dù cậu đem nộp tôi cũng bắt viết lại.”

“Trung đội trưởng.” Dương Văn gào lên.

Trử Tụng lên xe, quay lưng lại và vẫy tay với anh, “đừng có quên, ngày mai phải nộp cho tôi.”

Chương 30

Gần tới sáng, Trử Tụng trở về với hơi lạnh khắp người. Trong nhà là một màu tối đen và vô cùng yên tĩnh.

Bàn tay Trử Tụng nắm lấy tay nắm cửa phòng ngủ, nhẹ nhàng mở ra, cửa không hề khóa. Trử Tụng rất vui sướng, bởi anh còn tưởng Kiều Ưu Ưu vẫn tiếp tục khóa cửa không cho anh vào. Cánh cửa dần được đẩy ra, trong phòng phảng phất hương thơm thoang thoảng, trong phòng còn để một bóng đèn ngủ ấm áp. Kiều Ưu Ưu nằm ngủ ngon trên giường, ánh đèn soi chiếu nét dịu dàng trên khuôn mặt cô, mái tóc thả ra trên gối, hàng mi dài in bóng nhàn nhạt.

Trử Tụng vuốt tóc Ưu Ưu rồi hôn nhẹ lên má cô. Hương sữa tắm quyện với mùi hương của cô khiến đầu óc Trử Tụng hoàn toàn không còn được minh mẫn nữa. Anh xoay đầu cô lại rồi hôn lên môi, thơm mát và mềm mại, anh dường như chỉ muốn nuốt chửng cô vào trong bụng.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, Kiều Ưu Ưu phát hiện ra anh đang âu yếm mình lẫn với mùi thuốc nhàn nhạt giống như thuốc phiện không thể nào chối từ, cô đưa tay ra ôm lấy cổ anh, đón nhận nụ hôn của anh.

“Chân em còn đau không?” Trử Tụng thì thầm hỏi.

Kiều Ưu Ưu trong lòng vô cùng ấm áp, “gần hết đau rồi.”

Bàn tay Trử Tụng luồn vào trong áo ngủ của cô, bên trong trống rỗng, Trử Tụng lém lỉnh véo cô, Kiều Ưu Ưu đau quá, cắn vào môi anh để trả thù.

“Em cố tình đợi anh phải không?”

“Đi ra, chỉ là em lười mặc thôi. Đi tắm đi!”

“Ừ, không tắm.”

Trử Tụng nhõng nhẽo nói, Kiều Ưu Ưu toàn thân run rẩy, giơ chân đá anh, “không tắm thì đừng có lên giường của em.”

“Đã lên đến nơi rồi, làm gì có lí do nào để xuống?”

Trử Tụng ôm lấy cô trong một lớp chăn rồi lăn một vòng, đặt cô nằm xuống dưới ngực anh, hai má cô ửng hồng, kèm theo cả sự lười biếng khi ngủ dậy, đôi môi mềm mại hơi hé ra.

Ngón tay Kiều Ưu Ưu ấn nhẹ vào môi anh: “Thiếu gia, em và chiếc máy bay, ai tốt hơn?”

Trử Tụng nghe xong híp mắt lại.

“Anh chọn em hay là chọn máy bay? Nếu là máy bay thì từ hôm nay trở đi anh đi mà làm với máy bay.” Trong lời nói của Kiều Ưu Ưu mang đậm sự khiêu khích và uy hiếp, khuôn mặt cô đầy vẻ đắc ý và liêu lĩnh.

Hai tay Trử Tụng ôm lấy khuôn mặt cô, đáng vẻ hưng phấn, cả người anh từ trên xuống dưới đều đang kêu lên cùng một chủ đề nóng.

“Này, không được!” Kiều Ưu Ưu tránh xa môi anh, cười tinh quái: “Chọn một thôi, là em hay là máy bay?”

“Em!”

“Em không tin, lúc này còn vừa mới bỏ lại em mà đi tìm máy bay còn gì. Ai mà biết anh có cảm thấy làm chuyện này với máy bay thích hơn hay không?” Kiều Ưu Ưu thở nhẹ, chân không biết vô tình hay cố ý cọ vào chân anh, cách một lớp chăn và cả quần áo nhưng vẫn có thể cảm thấy sự thay đổi của anh.

Trử Tụng mạnh mẽ lột bỏ cái chăn đang chắn giữa hai người, Kiều Ưu Ưu đã bị anh đè xuống dưới mình. Chính trong lúc này, Kiều Ưu Ưu bị anh lật lại 360 độ. Không còn chắn quanh người, Kiều Ưu Ưu cũng được giải phóng, cô cắn răng đẩy mạnh Trử Tụng ra xa. Trử Tụng vốn đang ở mép giường, bị đẩy như vậy khiến anh ngã từ trên giường xuống đất. Kiều Ưu Ưu đang muốn cười thì bị anh thuận tay kéo xuống theo.

“Chồng hát vợ cũng phải theo.” Trử Tụng nói, anh không cho Kiều Ưu Ưu thêm cơ hội nào mà ôm chặt lấy eo cô, hai chân kẹp lấy đôi chân đang phản kháng lại của cô và dần xóa bỏ khoảng cách giữa họ.

Đây là đêm cuối cùng trước khi phải chia tay, lần gặp mặt tiếp theo không biết sẽ là khi nào nữa. Trử Tụng không dám hi vọng khi nghĩ lần sau Kiều Ưu Ưu sẽ tới thăm anh, cứ nghĩ tới việc cô sắp phải đi là toàn thân anh lại cảm thấy đau.

Trử Tụng ôm cô đứng lên, đề cô xuống giường và tiến vào. Sau hai mươi ngày vừa qua, Kiều Ưu Ưu đã ngày càng không thoát khỏi cơ thể anh, anh biến cô từ một cô gái trở thành một người đàn bà, giúp cô cảm nhận được điều kì diệu nhất trong cuộc sống. Yêu hay không yêu đã không còn quan trọng nữa, điều quan trọng là cô đã quen với cuộc sống có anh, sau khi trở về chỉ sợ phải rất lâu sau cô mới có thể thích ứng trở lại.

“Ưu Ưu...” Trử Tụng gọi khẽ tên cô, “Ưu Ưu, em có thích anh một chút nào không?”

Kiều Ưu Ưu đã bị anh làm cho hỗn loạn, ôm lấy cổ anh và gật đầu.

“Đừng đi mà, có được không?”

Kiều Ưu Ưu gần như nghe thấy sự thỉnh cầu trong lời nói của anh, cô không thể nói không, cô rất muốn trả lời là được, không đi.

“Ưu Ưu!”

Kiều Ưu Ưu nâng người đón nhận anh, tiếng rên nhẹ phát ra từ trong cổ họng. Tần suất của anh ngày một nhanh, một sâu.

Khi cô gần như cong người, hình như cô nghe thấy anh nói “anh yêu em”. Ưu Ưu không còn sức để chứng thực nữa, cô nằm gọn vào lòng anh.

Trử Tụng gần như phát điên, anh điên cuồng, còn cô như bị anh dày vò tới mức không ngừng xin tha, nước mắt dào dạt chảy ra nhưng Trử Tụng vẫn không muốn buông tha cho cô như vậy.

Hậu quả của việc đó là tới ngày hôm sau, eo của Kiều Ưu Ưu gần như bị gãy ra, đau ê ẩm. Trước khi ra khỏi giường, Trử Tụng còn níu kéo hôn cô không buông ra, Kiều Ưu Ưu không còn sức đẩy ra, lại càng lười đón nhận. Cô không biết tại sao Trử Tụng lấy đâu ra nhiều sức lực như vậy.

Trử Tư gọi điện thoại tới nói một lúc nữa sẽ đến, bảo Kiều Ưu Ưu thu xếp đồ đạc chuẩn bị xuất phát. Nhưng điện thoại chưa kịp ngắt thì đã bị Trử Tụng giăng lấy ném mạnh xuống đất. Chiếc điện thoại trong phút chốc vỡ thành vô số mảnh.

“Anh làm gì thế?”

“Đừng đi!” Trử Tụng chống tay nhìn cô, khóe mắt đỏ hoe, lông mày nhíu lại.

Kiều Ưu Ưu chăm chú nhìn anh một lúc rồi cười nói: “Sao vậy? Kì nghỉ kết thúc rồi, em phải trở về làm việc.”

“Từ chức đi!”

“Anh sẽ nuôi em à?”

“Nuôi.”

Kiều Ưu Ưu chẳng thể cười nổi, ngón tay day hàng mày đang nhíu lại của anh, “thế thì anh vì em chuyển về Bắc Kinh có được không?”

Bàn tay Trử Tụng mạnh mẽ đề lên vai cô, Kiều Ưu Ưu lại không phản ứng lại, cứng đầu nhìn thẳng vào mắt anh. Cuối cùng, Trử Tụng cũng chịu thỏa hiệp, anh buông cô ra, ngồi bên mép giường hút thuốc.

Ưu Ưu lật người, úp mặt vào giữa cánh tay, không để cho anh nhìn thấy những giọt nước mắt đang rơi. Trong con mắt của người đàn ông này, xếp vị trí đầu tiên mãi mãi không phải là người thân, nếu không vợ của trưởng đoàn Cao cũng sẽ không kiên quyết đòi ly hôn với ông như vậy.

Kiều Ưu Ưu không hay lấy bản thân mình đem ra so sánh với máy bay xem ai quan trọng hơn, nhưng trước khi về cô lại cứ cảm thấy bức rứt về vấn đề này. Mà phản ứng của anh cũng đã nói lên tất cả. Anh không nỡ từ bỏ phi trường cùng bộ quân phục kia. Sao có thể không buồn cho được?

Trử Tụng dập tắt mẩu thuốc lá, kéo Kiều Ưu Ưu từ trên giường dậy. Cô quả thực rất mệt mỏi, lười biếng nằm dựa vào người anh để mặc anh giúp cô mặc quần áo, vừa ôm vừa lôi cô vào nhà vệ sinh, đưa bàn chải đã có kem đánh răng cho cô, Kiều Ưu Ưu nhìn bàn chải, lười biếng nói: “Không còn sức lực nữa.”

Trử Tụng lại làm nốt phận sự giúp cô đánh răng, thậm chí là cả rửa mặt và chải đầu, ôm cô từ nhà vệ sinh đi ra, đặt cô ngồi trên ghế sofa rồi dứt bữa sáng cho cô. Kiều Ưu Ưu thoải mái đón nhận, cảm thấy những việc này là những việc anh nên làm. Ai bảo anh đòi hỏi quá mức, ai bảo anh làm thành kiến trở nên quá rõ ràng?

Trử Tụng lấy giấy ăn lau vết dính trên khóe miệng cô, nhìn sâu vào mắt cô rồi nghiêm túc nói: “Kiều Ưu Ưu, đừng có thích ai khác ngoài anh.”

Miệng Kiều Ưu Ưu đang ngậm cháo, nghe Trử Tụng nói vậy khiến cô nhổ chẳng nhổ ra được mà nuốt vào cũng không trôi, khó khăn lắm mới miễn cưỡng nuốt xuống còn suýt chút nữa bị mắc nghẹn. Kiều Ưu Ưu vỗ vào ngực cho xuôi, nói xen lẫn bực bội: “Anh có ý gì vậy?”

Trử Tụng đặt cái bát sứ trên tay xuống: “Anh biết em không thích anh, nhưng trong lúc không thích anh thì cũng không được thích người khác.”

“Trử Tụng, em đã kết hôn với anh được hai năm rồi. Anh dựa vào đâu mà nói em thích người đàn ông khác?” Nếu không phải vì chân đang mềm nhũn, Kiều Ưu Ưu chắc chắn sẽ nhảy bật lên, cảm giác bị người khác hiểu lầm thật không dễ chịu.

“Anh không nói là bây giờ, anh nói là tương lai.”

“Anh nói thế nghĩa là anh không tin em? Tuy chúng ta kết hôn rất vội vã, nhưng Kiều Ưu Ưu em dám thề với trời rằng tuyệt đối chung thủy với hôn nhân. Trử Tụng, anh thật chẳng ra gì!”

Kiều Ưu Ưu tức giận đẩy Trử Tụng ra và đứng lên, tuy chân cô mềm nhũn nhưng vẫn cố ép bản thân mình phải đi thật vững vàng. Cô khó khăn kéo hành lí ra khỏi phòng ngủ, Trử Tụng đứng chặn trước mặt cô, cô không muốn cãi nhau nữa nên vòng qua anh đi qua, nhưng dù cô có đi lối nào đi chăng nữa thì vẫn bị Trử Tụng chặn lại.

Kiều Ưu Ưu buông tay, va li bị đổ xuống sàn, cô cũng chẳng thèm quan tâm, trừng mắt phẫn nộ nói với Trử Tụng: “Ly hôn, sau khi trở về sẽ ly hôn.”

“Đừng có mơ!”

“Anh đừng có mà quá đáng!”

Trử Tụng nắm chặt cánh tay đang rất muốn thoát ra của cô không chịu buông, anh nghiêng răng nói: “Từ trước tới nay em chỉ nghĩ tới em sẽ như thế nào, người khác nên đối xử với em ra sao, em đã bao giờ từng nghĩ nên đối xử với anh như thế nào? Vì sao anh lại phải nói những lời đó, em phải là người biểu rõ nhất.” Tống Tử Đồng đã trở về, lại còn cái tên Hàn Thiếu Khanh không biết tâm địa thế nào nữa.

“Em không hiểu, cũng không muốn hiểu, chẳng phải anh không tin em sao?”

“Được thôi, em đi theo ai thì đi, đến lúc đó em sẽ biết người em thích là ai!”

Kiều Ưu Ưu không kém thế, giọng nói chất chứa đầy sự phẫn nộ.

“Ly hôn!”

“Kiều Ưu Ưu!”

“Buông tay ra!”

“Em hoàn toàn không biết gì hết, cả thế giới này chỉ có mỗi một người ngốc như em.”

“Em ngốc thế đấy, kẻ ngốc mới lấy người như anh, không chỉ là ngốc đâu mà phải là ngu, ngu cực độ!”

Trử Tụng càng nghe càng thấy tức giận, anh đẩy cô vào tường, một tay nắm chặt lấy cổ cô, lực ở tay rất mạnh dường như anh đã trút hết sự giận dữ lên tay mình. Kiều Ưu Ưu gần như không thể thở được, cổ đã bị anh kẹp chặt, chỉ cần anh mạnh tay thêm chút nữa thôi chắc cô sẽ mất mạng như chơi.

Kiều Ưu Ưu giằng co không được, gờ chân đạp anh liên tiếp, anh càng nắm chặt thì cô đá càng mạnh. Cô vốn dĩ cũng chẳng còn mấy sức lực, giằng co một hồi rồi dừng lại mềm nhũn, đôi mắt đăm đăm sương nhìn chăm chăm vào anh. Trử Tụng cũng mềm lòng, anh buông tay ra rồi ôm chặt cô vào lòng.

Khoảnh khắc Kiều Ưu Ưu được anh ôm vào lòng, khoe mắt vốn đang muốn nuốt nước mắt vào trong nhưng lại không cầm lại được, từng giọt từng giọt rơi xuống ướt đầm vai anh, cô không biết mình bị làm sao chỉ cảm thấy quá đau lòng.

“Anh nên làm thế nào đây? Ưu Ưu, em nói cho anh xem.”

Kiều Ưu Ưu không giãy dụa nữa mà dựa vào vai anh, không nói gì nữa.

“Trong mắt em chưa bao giờ có anh, nhưng đã bao năm trôi qua rồi mà anh vẫn không thể buông em ra. Trên thế giới này sao lại có người phụ nữ không có lương tâm như em chứ? Anh thực sự đã có ý nghĩ muốn bóp chết em. Kiều Ưu Ưu, em thắng rồi, kiếp này anh đã thua trong tay em.” Giọng nói của Trữ Tụng ngày một nhỏ đi, khi nói đến câu “Kiều Ưu Ưu em thắng rồi” giọng nói còn có phần nghẹn lại.

Kiều Ưu Ưu đỡ dần hoàn toàn. Lời nói của Trữ Tụng giống như một chiếc gậy đập thẳng vào đầu óc cô khiến cô trở nên hỗn loạn. Cô cảm giác có gì đó ảm ảm và ướt đang chảy trên cổ mình, Kiều Ưu Ưu chỉ muốn nhảy ra như bị bồng, nhưng anh lại càng ôm cô lại gần hơn, cô không thể thoát ra.

Chương 31

Kiều Ưu Ưu đi rồi, sau khi lên xe đầu óc cô vẫn còn đôi chút hỗn độn.

Lúc Trữ Tư đến gõ cửa, đôi mắt của hai bọn họ đều đã đỏ như mắt thỏ, anh còn chế giễu chuyện bọn họ không nở rời xa nhau thật hiếm có như trúng giải độc đắc. Anh tự cười rồi lại phát hiện chẳng ai thêm để ý tới mình, ngưỡng ngừng kéo hành lí của Kiều Ưu Ưu xuống lầu.

Bọn họ không có thời gian nói lời tạm biệt, Kiều Ưu Ưu đi xuống dưới lầu như một hồn ma. Trữ Tụng cũng từng bước từng bước theo sau cô nhìn cô đi không chút do dự, cho tới sau khi lên xe cô cũng không quay đầu lại nhìn anh một lần.

Trái tim anh như bị cướp đi, sớm đã biết kết quả như vậy nhưng sao lòng anh vẫn đau đớn như vừa bị cái dùi đâm xuyên qua. Bàn tay anh nắm chặt lại, bên trong là chiếc nhẫn vẫn chưa kịp tặng đi, nắm quá chặt nên các khớp xương đều trắng bệch. Trữ Tụng nhìn chiếc xe dần dần đi khuất, chân anh như đóng đinh tại chỗ, thậm chí anh còn hi vọng chiếc xe sẽ dừng lại, Kiều Ưu Ưu chạy thật nhanh về và ôm chặt lấy anh.

Vốn tưởng rằng hai mươi ngày sống chung vừa qua sẽ giúp mình lưu lại một ấn tượng khác trong lòng cô. Anh cảm thấy mình như một chú hề tự bày trò và tự cười một mình, hi vọng cô sẽ thích mình, vì cô mà việc gì cũng có thể làm nhưng trong mắt cô lại chưa bao giờ có vị trí dành cho anh. Anh thực sự không thể chấp nhận chuyện cô sẽ yêu một người khác, anh độc đoán muốn giữ cô lại ở bên mình. Sự thỉnh cầu thấp hèn của anh cho dù cô không thích anh thì liệu có thể đừng thích người khác được không?

Trữ Tụng đặt tay lên trán lắc đầu, anh không muốn nhìn thấy hình bóng cô xa khuất. Nhưng khi quay người lại, hai chân anh nặng trĩu không lê nổi một bước.

Kiều Ưu Ưu ngồi ở hàng ghế sau như người mất hồn. Lời nói của Trữ Tụng khi nãy giống như cái máy phát cứ lặp đi lặp lại trong đầu cô. “Trong mắt em chưa bao giờ có anh, nhưng đã bao năm qua anh vẫn cứ không thể buông em ra. Không thể buông em ra. Không thể. Buông em ra.”

Đó là thích sao? Thậm chí có thể gọi là tình yêu không?

Vì sao lại chấp nhận kết hôn với cô? Vì sao luôn yêu chiều cô? Dù bản thân cô có gây sự vô lí như thế nào đi chăng nữa, anh cũng chưa bao giờ so đo. Khi nãy bởi vì cô sắp phải đi nên anh mới tức giận đập vỡ điện thoại của cô. Anh nói: “Kiều Ưu Ưu, thế giới này sao lại có người phụ nữ không có lương tâm như em?”

“Cô đúng là không có lương tâm, nói đi là đi, còn không thèm quay lại nhìn lấy một lần.”

Lời nói của Tả Khiên khiến Kiều Ưu Ưu vô cùng buồn rầu và đau khổ, nãy giờ cô vẫn đắm chìm trong lời nói của Trữ Tụng mà quên mất rằng lúc nãy họ đã chia tay rồi. Kiều Ưu Ưu dựa sát vào lưng ghế thông với cửa sổ đằng sau, chỉ thấy một bóng dáng rất mờ ảo ở đằng sau, cô còn chưa kịp nhìn kĩ thì chiếc xe đã chuyển hướng, hình bóng mơ hồ kia hoàn toàn biến mất.

“Dừng xe!”

“Chi dẫu, chị làm sao vậy?” Trữ Tư nghe thấy cô đột nhiên hét lên cũng giật cả mình, chăm chú nhìn cô từ một bên.

Kiều Ưu Ưu nhắc đi nhắc lại giọng nài nỉ: “Dừng xe lại!”

“Chị không được khỏe à?”

Bóng dáng có phần hiu hắt tiêu điều kia sao có thể là Trữ Tụng được? Nước mắt Kiều Ưu Ưu bắt đầu chảy xuống, nhỏ xuống chiếc quần bò nhìn vô cùng nhứt mắt, nắc nhen nói: “Lúc này, tôi cãi nhau với anh ấy.”

Anh ấy nói không được thích người nào khác ngoài anh ấy, tại sao cô cứ cố chấp phải hiểu thành anh cho rằng mình không chung thủy với hôn nhân. Anh nói, em có thể không thích anh, nhưng trong lúc không thích anh thì cũng không được thích người khác. Là cô luôn đặt anh vào vị trí “em không thích anh” mới khiến ột người kiêu ngạo như anh nói ra những lời hèn kém như vậy. Cô thoải mái hưởng thụ mọi điều tốt đẹp anh dành ình, tiếp nhận cuộc hôn nhân có nguồn gốc không rõ ràng này của họ, khi ở cùng anh lại luôn gây sự vô lí, chưa bao giờ cô nghĩ tới việc tại sao anh lại đón nhận tất cả những chuyện này, tại sao anh luôn bao dung cho cô như vậy?

Bản thân cô rõ ràng là luôn khiến người khác không ưa, đàn ông đều không thích cô, ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy sẽ chẳng có ai đồng ý cưới mình, thế nhưng anh lại luôn thích cô. Kiều Ưu Ưu, cô có tài đức gì cơ chứ?

Kiều Ưu Ưu ôm mặt, nước mắt không ngừng tuôn ra từ kẽ ngón tay. Cô không cố ý cãi nhau với anh, cô không muốn gây chuyện với anh lúc sắp phải chia tay. Cô thậm chí còn chưa nói lời tạm biệt với anh, ngay sau khi anh bày tỏ rõ ràng tình cảm của anh thì cô lại đi như vậy, không thêm quay đầu lại. Cô hối hận chỉ muốn tát ình một cái.

Tả Khiên gơ bàn tay bảo Trữ Tư quay xe lại, dừng ở trước cửa sân tập thể, mở cửa xe ra, nhìn thấy bộ dạng vừa khóc lóc của Kiều Ưu Ưu, “rút cuộc là có xuống xe hay không?”

Kiều Ưu Ưu thút thít buông bàn tay ra ngẩng mặt lên nhìn thấy Tả Khiên đang đứng ở ngoài, cô không nghĩ được gì nữa liền đẩy anh ta ra rồi chạy ra ngoài.

“Á, nhầm rồi, bên này.”

Kiều Ưu Ưu sau khi xuống xe theo phản xạ tự nhiên liền chạy về đằng sau, nhưng xe đã chuyển hướng và quay lại rồi, cô mơ mơ hồ hồ lại chạy theo hướng ngược lại.

Trữ Tụng đứng im tại chỗ như một pho tượng, quay lưng lại với cô. Anh là phi công xuất sắc nhất, có giác quan tinh nhạy nhất, nhưng lúc này đây khi cô càng tiến gần hơn về phía anh, anh lại không có chút cảm giác nào.

Kiều Ưu Ưu lấy tay áo lau hết nước mắt, chạy nhanh hơn rồi ôm chặt anh từ sau lưng.

Trữ Tụng bất ngờ bị ai đó ôm chặt từ phía sau, phản ứng đầu tiên là Ưu Ưu đã trở lại rồi, anh không kịp lau đi nước mắt ở khóe mắt mà tách hai cánh tay của cô ra rồi quay người lại. Khoảnh khắc nhìn thấy Ưu Ưu mất ngấn lệ, Trữ Tụng thực sự cảm thấy rằng tình yêu anh dành cho cô cho dù sau này có thể nào đi chăng nữa thì cũng đáng.

Anh ôm Kiều Ưu Ưu vào lòng không một chút do dự, cảm thấy cánh tay cô ôm lấy eo mình ngày càng chặt, anh cứ cảm thấy trái tim mình lơ lửng bỗng bênh, rồi dần dần cảm thấy yên tâm hơn.

Kiều Ưu Ưu lau nước mắt vào ve áo anh, bên má chà sát vào vải áo cảm thấy hơi đau, Kiều Ưu Ưu khàn khàn nói: “Lúc này em quên mất nói lời tạm biệt với anh.”

Trữ Tụng mím môi không nói gì.

Kiều Ưu Ưu thấy anh không nói gì, sợ lời nói của mình lại khiến anh không vui nên vội vàng giải thích, nhưng đầu óc cô như mòng mị, phút chốc không nghĩ ra nên nói gì nên lời nói cũng chẳng ăn nhập vào nhau. “Em có lương tâm, chỉ là bị che lấp mất thôi. Trữ Tụng, kẻ ngốc như em có phúc phận lắm mới lấy được anh.”

Thế nhưng Trử Tụng vẫn không nói gì, Kiều Ưu Ưu hoảng hốt tới mức toàn thân đổ mồ hôi, ôm anh càng chặt: “Không ly hôn, em thu lại những lời nói vớ vẩn lúc này.”

“Trử Tụng, anh đừng bỏ mặc em như vậy, có được không?”

Trử Tụng thở dài, nhưng Kiều Ưu Ưu nghe thấy thế lại càng hồi hộp hơn, sợ tới mức sắp khóc thành tiếng, “em sai rồi, Trử Tụng.”

Một tay Trử Tụng buông cô ra, nâng khuôn mặt nhỏ của cô lên nhìn thẳng vào anh, khuôn mặt cô vẫn còn đọng lại nước mắt, đôi mắt đầm lệ, lông mi dính vào với nhau vì nước mắt, đẹp tới mức khiến trái tim Trử Tụng run rẩy. Trử Tụng nhẹ nhàng chạm vào đôi mắt cô, “đừng khóc nữa, xấu quá.”

Kiều Ưu Ưu nghe anh nói vậy, ngẩn ngơ trong hai giây, dáng vẻ đáng thương nhìn Trử Tụng, mũi cay cay, cô rõ ràng là rất chuyên tâm nói chuyện với anh thế mà anh lại nói cô xấu.

“Trử... Tụng” Giọng nói Kiều Ưu Ưu nghẹn ngào, nước mắt lấp lánh trong khóe mắt dường như nếu không chú ý sẽ nhỏ xuống bất cứ lúc nào.

“Ừ!”

19. Chương 18

Kiều Ưu Ưu dờ dẫm, thế này là thế nào? Trử Tụng lại hôn cô? Trong sân tập thể, ở bốn phương tám hướng đều có ánh mắt người nhà Sư đoàn Không quân số 1, vậy mà anh lại hôn cô. Điều này tuyệt đối không thể được! Cô còn phải ở đây, sau này mỗi kì nghỉ cô đều phải tới đây, phải đối diện với tất cả mọi người ở đây, sao anh có thể phá hỏng hình ảnh của cô? Cô còn mặt mũi nào nữa?

“Đừng động đây!” Trử Tụng hôn cô rồi thì thầm nói.

“Đừng!”

Trử Tụng không nỡ rời xa đôi môi này, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua đôi môi đỏ hồng hỏi: “Về rồi có nhớ anh không?”

Kiều Ưu Ưu giống như đang bị trúng bùa, gật gật đầu.

Trử Tụng cười, đôi mắt lấp lánh. Anh tin rằng Ưu Ưu ở trước mặt anh lúc này không còn là Kiều Ưu Ưu của trước đây nữa. Trong trái tim cô lúc này đã có vị trí của anh, anh tin tưởng chắc chắn sẽ có một ngày trái tim cô sẽ hoàn toàn thuộc về anh.

“Đi thôi!” Trử Tụng vuốt tóc cô kéo tay cô đi về phía cửa sân tập thể.

Trử Tụng đi trước cô một chút, chỉ cần hơi ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy ngũ quan tinh tế như khắc trạm của anh, mũi cao thẳng, hàng mày tuấn tú như hình dáng máy bay chiến đấu khi cất cánh, chiếc cằm co lại. Bàn tay bị anh nắm chặt gần như đã tê liệt không còn chút cảm giác nào. Cảm giác tiếc nuối dâng trào trong đầu óc cô, đã khiến cô không thể không thừa nhận, trong trái tim cô vị trí của Trử Tụng đã ngày càng quan trọng, cô thực sự có ý muốn nói với anh rằng thực ra cô không muốn đi chút nào.

Trử Tư và Tả Khiên dựa vào bên xe, cười híp mắt nhìn bọn họ đang chậm chạp tiến tới. Kiều Ưu Ưu đỏ mặt, mắt cũng đổ núp phía sau Trử Tụng, lúc này hôn nhau giữa thanh thiên bạch nhật chắc chắn đã bị người khác nhìn thấy rồi.

“Chà!” Trử Tư đập tắt mẫu thuốc lá, “chị ba, chỉ cần chị nói một câu, em và Tả Khiên sẽ lập tức đi ngay, chị cũng không phải lo ẹ em và mẹ chị, em nhất định sẽ giúp chị giải quyết gọn. Còn về công việc của chị nếu bắt đầu kì nghỉ sinh nở từ lúc này chắc cũng không có vấn đề gì đâu, đúng không?” Trử Tư hích hích Tả Khiên ở bên cạnh.

Tả Khiên nhìn Kiều Ưu Ưu, khó khăn lắm mới có thể nhìn thấy bộ dạng này của Kiều Ưu Ưu. Anh cũng cảm thấy kì lạ, xem ra cô ra cũng chẳng phải trái tim sắt đá gì, người anh em của mình mất bao nhiêu năm giờ xem ra cũng có kết quả rồi. Anh hắng giọng nói: “Nếu không được nữa thì chuyển chỗ làm vậy, chỉ cần một câu của Trử Tụng là ngày mai có thể chuyển về Bắc Kinh rồi.”

Trử Tư làm ra vẻ nghiêm trọng, gật đầu nói với Tả Khiên: “Nhìn ra rồi, cậu mới đúng là con trai ruột của mẹ tôi, lập trường và quan điểm hoàn toàn giống nhau!”

Trử Tụng nắm chặt bàn tay Ưu Ưu nói khẽ: “Lên xe đi!”

“Anh ba, anh có nhớ không? Nhưng chị ba không nhớ đâu, anh không nhìn thấy bộ dạng khóc lóc của chị ấy khi này. Hi hi, em chỉ nhìn qua thôi mà cũng đã cảm thấy đau lòng rồi.”

“Trử Tư!” Kiều Ưu Ưu cắn chặt môi dưới, tức giận trừng mắt nhìn Trử Tư.

“Chú ngày càng lắm lời rồi đấy!” Trử Tụng đẩy Trử Tư ra, mở cửa xe cho Kiều Ưu Ưu ngồi vào trong, cố nặn ra một nụ cười có đôi chút miễn cưỡng, “về đến nhà nhớ gọi điện cho anh.”

“Ừ!” Kiều Ưu Ưu gật nhẹ đầu. Cô nhìn Trử Tụng đóng cửa xe ỳnh, nhìn Trử Tụng qua cửa kính màu nâu nhạt, khuôn mặt anh còn mang theo nét cười, có đôi chút lực bất tòng tâm, nhưng ánh mắt của anh rất dịu dàng, bên trong đó nhất định đều là hình bóng của cô. Được một người đàn ông như vậy thích đã hai mươi năm. Kiều Ưu Ưu, người hoàn tâm toàn ý yêu mình như vậy tại sao mà lại không nhìn thấy? Lại còn đi thích chàng trai kéo đàn violon, lại còn cái tên Tống Tử Đồng kia nữa, mắt có vấn đề rồi sao?

Chương 32

Trử Tụng tuy rằng không nhớ xa Kiều Ưu Ưu, nhưng cô có thể trở lại như vậy đã khiến anh thỏa mãn lắm rồi, khuôn mặt dần hiện lên nụ cười được an ủi. Mới vừa mới chia tay thôi mà anh đã bắt đầu nhớ Kiều Ưu Ưu rồi, sau này không có cô, anh biết làm sao đây? Trử Tụng thở dài, móc từ trong túi ra một cái vòng tròn cầm lên xem, bỗng anh cảm thấy ngơ ngẩn.

“Bụp!” Trử Tụng mang tâm trạng phiền muộn không được trút ra liền đá chân vào cánh cửa sắt của sân tập thể.

Kiều Ưu Ưu quay lại mà anh chỉ chăm chăm vui sướng, bị sự hưng phấn làm ê muội, vật quan trọng như vậy lại bị quên mất. Lúc này anh vì chưa tặng được nó cho cô nên cảm thấy buồn bã, bây giờ bởi vì cảm thấy quên mất nên mới sầu não.

“Trử Tụng, mẹ kiếp mà chỉ có chút tài cán này thôi sao?”

Cả quãng đường Kiều Ưu Ưu ngủ suốt, đêm qua bị anh dày vò cả đêm, lúc này lại còn vừa khóc lóc vừa gây chuyện nên cả người bây giờ hoàn toàn nằm liệt trên ghế, chẳng còn tí tinh thần nào.

Sau khi xuống máy bay, Kiều Ưu Ưu quần chặt áo khoác vào người, đi sau cùng. Đôi mắt sưng lên như hạt óc chó nên cô chẳng còn cách nào khác đành lấy kính râm ra đeo.

Trử Tư vốn định đưa cô về nhà bố mẹ, thế nhưng Kiều Ưu Ưu chỉ lên đôi mắt sưng vù gần như không thể mở ra của mình nói: “Bộ dạng này có thể gặp người khác được không?”

“Có gì mà không được, cũng chẳng phải là người ngoài.”

Kiều Ưu Ưu khó chịu vẩy tay: “Đưa tôi về nhà đi, tôi không muốn đi đâu hết.”

“Chị ba, em bảo này, chỉ cần có thời gian để thích ứng trở lại, không có cánh tay của anh ba em để gối đầu liệu chị có quên được không?” Trử Tư nói xong hát to lên, nhìn về phía xa làm ra vẻ tình cảm sâu đậm.

Kiều Ưu Ưu cúi kính đẩy Trử Tư một cái, “chú lắm lời thật đấy! Mau lên xe đưa tôi về nhà đi!”

Chiếc xe đón Tả Khiên cũng đã tới, nhưng anh vẫn chưa chịu đi, hình như còn có lời muốn nói, Kiều Ưu Ưu không nghĩ nhiều mà mở cửa xe chuẩn bị lên xe thì bị anh gọi lại: “Kiều Ưu Ưu.”

Kiều Ưu Ưu quay đầu lại, mơ hồ nhìn anh, “có chuyện gì à?”

“Có một chuyện tôi cần phải nói với cô.”

Biểu hiện của Tả Khiên rất nghiêm túc, Kiều Ưu Ưu chợt cảm thấy chột dạ, không hiểu có chuyện gì xảy ra.

“Trì Lâm!” Tả Khiên nhìn cô, tiếp tục nói: “Trì Lâm muốn ly hôn, cô ấy không nói cho cô vì sợ cô lo lắng.”

* * *

Mới có nửa ngày thôi mà tâm trạng của Kiều Ưu Ưu đã lên xuống mấy lần, Trì Lâm muốn ly hôn, đây rõ ràng là đã đâm thêm một nhát vào cơ thể đang vô cùng mệt mỏi của Ưu Ưu. Lúc cô rời khỏi Bắc Kinh hai bọn họ vẫn còn tốt đẹp, vậy mà bây giờ lại đòi ly hôn, mới có hai mươi ngày, trong khoảng thời gian đó rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra?

Kiều Ưu Ưu lo lắng vò đầu bứt tóc, cô muốn gọi điện thoại, nhưng tìm hết trong túi cũng không thấy điện thoại đâu, cô nghĩ lại thì nhớ ra điện thoại của mình đã bị vỡ nát từ sáng sớm, cô còn chưa kịp nhặt “xác” của nó.

“Đưa điện thoại cho tôi!”

Trử Tư thấy tâm trạng của cô không được tốt nên cũng không dám gây sự với cô mà ngoan ngoãn đưa điện thoại cho cô. Thế nhưng Kiều Ưu Ưu nhìn cái điện thoại lại cảm thấy sầu não, cô chưa bao giờ nhớ số điện thoại, số điện thoại của Trì Lâm... là bao nhiêu?

Kiều Ưu Ưu cảm thấy mình thật chẳng ra gì, có người bạn thân như cô, đến cô còn cảm thấy buồn thay cho Trì Lâm. Khi cô buồn, Trì Lâm sẽ chạy tới chạy lui để an ủi cô, đưa cô đi mua sắm, cùng uống rượu với cô. Bây giờ thì hay rồi, cô vì chồng mình mà quên luôn cả Trì Lâm, lúc này đến mười một con số kia cô cũng không nhớ.

“Hay là, hỏi anh Khiên xem?” Trử Tư tốt bụng đưa ra đề nghị, Kiều Ưu Ưu quay đầu nhìn anh, thất thần trả điện thoại lại cho anh.

Tả Khiên dĩ nhiên là muốn chế giễu Kiều Ưu Ưu, nhưng lúc này anh không rảnh rỗi, cũng chẳng có cái hứng thú đó, đọc xong một dãy số mà đầu óc Kiều Ưu Ưu đã loạn hết cả, hoàn toàn chẳng nhớ nổi.

Khó khăn lắm cô mới gọi được cho Trì Lâm nhưng lại chẳng có ai nghe máy. Kiều Ưu Ưu lo lắng đến đỏ mắt, liên tiếp nhấn số gọi cho Trì Lâm, đến cuối cùng khi cô đang định gọi 110 để báo cảnh sát thì giọng Trì Lâm truyền tới. Nhưng trong khoảnh khắc Trì Lâm cất tiếng, nước mắt của Kiều Ưu Ưu đã lăn chã rơi xuống.

“Trì Lâm cậu chết ở đâu rồi? Gọi điện thoại cho cậu tại sao không nghe máy? Cậu có biết tôi lo lắng tới mức nào không? Có điện thoại mà không thèm nghe, cậu nói xem cậu có bị làm sao không? Có đúng không? Lại còn đòi làm bác sĩ, cậu làm bác sĩ cái nỗi gì?” Kiều Ưu Ưu vừa khóc vừa hét lên, giọng nói ngày một khàn lại. Trử Tư hơi quay đầu lại nhìn cô, đây đâu phải là nữ phát thanh viên có giọng nói dễ nghe? Rõ ràng là giọng của bà mỗ lợn.

“Mình vừa mới hội chẩn, điện thoại ném ở trong tủ. Cậu về rồi à?” Giọng nói của Trì Lâm không có chút bất thường nào, rất bình tĩnh, ầm ập như căn phòng được bao phủ bởi ánh nắng mặt trời.

“Trì Lâm!”

Kiều Ưu Ưu tức giận hét to tên cô, sao cô có thể bình tĩnh được như vậy? Sao nghe có vẻ người ly hôn là cô? Trì Lâm im lặng một hồi, trong giọng nói có phần châm biếm, “Ưu Ưu, bề ngoài nhìn giống như một cặp vợ chồng thân thiết, nhưng lại thối nát từ tận gốc rễ rồi!”

Kiều Ưu Ưu cảm thấy mũi mình cay cay, không thể tiếp tục nóng giận với cô thêm nữa, trái tim như bị thất lại từng nhịp, “để mình đến tìm cậu.”

“Thôi, buổi chiều mình phải đi làm, buổi tối nhé!”

* * *

Kiều Ưu Ưu luôn cảm thấy người phụ nữ nhỏ bé như Trì Lâm cần phải có một người chồng tốt để bảo vệ, hơn nữa cô cũng đã tìm thấy người đàn ông có thể bảo vệ và chăm sóc ỳnh. Khâu Mân Vân là sư huynh cùng trường với Trì Lâm, theo đuổi cô hơn hai năm mới có được người đẹp. Kiều Ưu Ưu đã tận mắt chứng

kiến hình ảnh hạnh phúc của Trì Lâm khi đó, đã có lúc cô vô cùng ngưỡng mộ Trì Lâm. Nhất là sau khi cô bị Tống Tử Đồng từ chối, Kiều Ưu Ưu ôm cô ấy và khóc nói: “Trì Lâm cậu thật hạnh phúc vì có một người đàn ông tốt đến vậy.” Trì Lâm vừa mới tốt nghiệp, bọn họ đã vội vã kết hôn, hai người yêu nhau đã nhiều năm như vậy, cô luôn tưởng rằng họ là một cặp không có khả năng chia tay nhất. Nhưng sự thật lại tàn khốc đến vậy.

Trì Lâm cầm một cốc coca nóng, khuôn mặt nhỏ nhắn, dựa nghiêng người vào góc ghế sofa, đôi mắt màu nâu đường như nhìn xa xăm, hơi nóng phả lên làm khuôn mặt cô trở nên không chân thực. Giống như không có đau khổ, giọng điệu vẫn bình thản: “Anh ta có người phụ nữ khác.”

Cả một buổi chiều, Kiều Ưu Ưu ngồi nghĩ đủ các khả năng khiến họ ly hôn, không phải là cô chưa bao giờ nghĩ đến điều này, nhưng khi được nghe từ chính miệng Trì Lâm nói ra, Kiều Ưu Ưu vẫn cảm thấy mình như bị đập một cái thật mạnh.

“Ưu Ưu, đã lâu lắm rồi, vậy mà mình vẫn có thể nhẫn nhịn được.” Trì Lâm nhìn Kiều Ưu Ưu rồi tự cười chế giễu bản thân mình nhưng khuôn mặt cô hiện rõ sự đau khổ.

Kiều Ưu Ưu ôm Trì Lâm vào lòng. Một mình Trì Lâm phải đối diện với cuộc hôn nhân chứa đầy nỗi đau này, cô có thể đưa ra quyết định ly hôn thì chắc chắn rằng cô đã quá thất vọng và đau lòng, thực sự không còn sức lực để chịu đựng thêm nữa.

“Người đàn bà đó là một giám đốc bộ phận ở chỗ anh ta, mới vào công ty được hai năm, lúc đầu mình cũng không để ý vì từ trước đến giờ mối quan hệ của anh ta và cấp dưới đều rất tốt. Anh ta thường xuyên phải đi xã giao nên chuyện nửa đêm mới về nhà mình có thể hiểu được. Thế nhưng giác quan thứ sáu của người phụ nữ quả thực là quá chính xác, mình phát hiện ra anh ta không bình thường từ mùa hè, chưa đầy một tháng sau thì mình nhìn thấy tin nhắn cô ta gửi cho anh ta, lúc đó Mân Văn kịch liệt phản bác. Anh ta thề rằng tuyệt đối không bao giờ làm những chuyện có lỗi với mình, đó là người chồng đã sống với mình bao nhiêu năm rồi, mình rất trân trọng cuộc hôn nhân này, vì thế nên mình tin anh ta cũng như vậy và không truy cứu thêm, mình tưởng rằng sự việc này đã qua rồi.”

Trì Lâm dừng lại, Kiều Ưu Ưu rút khăn giấy đưa cho cô, Trì Lâm cười buồn bã, cô vốn không muốn rơi nước mắt nhưng cô không thể kiềm lại được.

“Một thời gian sau, mỗi lần anh ta về muộn, trên người luôn có một mùi nước hoa giống nhau, mình đã biết rằng sự việc đã không còn đơn giản nữa. Mình không vạch trần mà chỉ nhắc nhở thì vài ngày sau anh ta về nhà rất sớm. Sau đó nữa thì lại về muộn, trên người không có mùi rượu lẫn mùi nước hoa, chẳng có mùi gì hết. Ưu Ưu, người đàn ông này quả thực là quá ngu xuẩn có phải không, điều này chẳng phải rõ ràng là vạch áo cho người xem lưng sao? Chẳng biết mình thông minh hay anh ta quá ngu ngốc nữa.”

Kiều Ưu Ưu càng nghe càng thấy tức giận, hộp giấy ăn ở trong tay cô đã bắt đầu nhăn nhúm. Nhưng ở trước mặt Trì Lâm cô không dám bộc phát ra, chỉ có thể cố nhịn, giọng nói cứng nhắc hỏi: “Sau đó thì sao? Cái tên đê tiện đó đã làm gì?”

“Mình liên tục đánh động dò hỏi anh ta, nhưng mỗi lần như vậy anh ta đều kiên quyết nói rằng bản thân anh ta trong sạch, mình không ngừng cho anh ta cơ hội nhưng anh ta lại từng lần từng lần khiến mình thất vọng. Gần đây công ty anh ta có tổ chức tiệc, thực ra thì mình cũng không biết, nhưng thư kí của anh ta lại lỡ miệng mời nên mình bèn tự đến. Nói ra thì ông trời cũng thương mình, chưa kịp vào trong hội trường thì đã bị người ta đổ đầy rượu lên người, khi tới phòng vệ sinh để rửa thì lại bắt gặp hai người họ ở trong góc...” Trì Lâm không thể nói tiếp được nữa, cô cầm cốc đứng lên, đứng quay lưng lại với Kiều Ưu Ưu ở trước cửa sổ, bóng dáng cô đơn thậm chí còn hơi run rẩy.

Kiều Ưu Ưu chưa bao giờ biết rằng Trì Lâm lại có thể kiên cường tới vậy, cô ấy đã phải chịu bao nhiêu đau khổ vậy mà chưa bao giờ nói ra, mỗi lần gặp mặt cô đều mang tới nụ cười ảm áp, ai nhìn vào cũng đều cảm thấy cô đang rất hạnh phúc. Thế nhưng người thân thiết nhất với cô cũng như người được cô tin tưởng nhất lại phản bội cô, cô lại phải giấu sự đau đớn này trong lòng nửa năm qua. Nghĩ tới sự giằng xé mà Trì Lâm phải trải qua trong một thời gian dài vừa qua, Kiều Ưu Ưu lại cảm thấy quá đau lòng.

Trì Lâm không khóc, cũng chẳng gây lộn, cô rất bình tĩnh đưa ra lời đề nghị ly hôn với Khâu Mân Văn, để mặc cho Khâu Mân Văn quỳ xuống cô cũng đứng đưng không quan tâm. Cho đến lúc này, Khâu Mân Văn

vẫn chưa chấp nhận ly hôn, nhưng Trì Lâm đã dọn ra khỏi nhà, nhờ luật sư đưa ra đơn xin ly hôn, nếu anh ta cứ cố chấp không đồng ý thì cô cũng chẳng nề hà chuyện gặp nhau ở tòa án.

“Sự việc đã xảy ra lâu như vậy, tại sao cậu không nói ình biết?” Kiều Ưu Ưu quá tức giận, đập tay liên tục xuống bàn, cô phần nộ một phần vì Trì Lâm giấu không nói, phần nhiều là bởi bản thân cô không hay biết gì.

“Với tính cách của cậu thì nhất định sẽ đi tìm anh ta, nhưng đó không phải là kết quả mà mình mong muốn. Anh ta là chồng mình, mình chỉ mong anh ta có thể thẳng thắn với mình, thế nhưng anh ta không làm được, chia tay thì chia tay thôi.”

“Cô chú có biết chuyện này không?”

Trì Lâm im lặng gật đầu: “Bố mẹ mình không nói gì, họ chỉ mong mình được hạnh phúc, nhưng mình lại không thể khiến họ an lòng.”

Kiều Ưu Ưu nắm lấy bàn tay lạnh giá của Trì Lâm: “Đây không phải là lỗi của cậu, Trì Lâm, bắt đầu từ hôm nay mình sẽ chăm sóc cậu, để cho cái tên cặn bã kia chết đi!”

Kiều Ưu Ưu nghĩ: “Nếu như Trử Tụng phản bội cô và có người phụ nữ khác, cô nhất định sẽ làm to chuyện lên khiến tất cả mọi người đều biết và để Trử Tụng mang nỗi nhục “ngoại tình” suốt đời, để cho người đời phỉ nhổ, để anh không còn chỗ đứng ở trong quân đội, kể cả ở Bắc Kinh nữa. Cô nói được là làm được!”

“Ưu Ưu, đừng tiếc thay ình, đó là người đàn ông mình đã chọn. Tuy kết quả có phần đau lòng nhưng nhiều năm qua anh ta thực sự đã làm ình rất hạnh phúc, duyên phận của bọn mình đã hết, từ đây trở thành người xa lạ mà thôi!”

* * *

Khi bọn họ đang đắm chìm trong tâm trạng đau khổ thì một hồi chuông ình tai truyền đến, phá tan sự yên tĩnh đang có. Kiều Ưu Ưu và Trì Lâm giật nảy mình, một lúc lâu sau Kiều Ưu Ưu mới phản ứng trở lại được và nhận ra đó là tiếng chuông điện thoại.

Kiều Ưu Ưu vừa chạy tới bên điện thoại vừa nghĩ không biết ai lại gọi điện thoại về nhà?

“Kiều Ưu Ưu! Điện thoại của em biến đi đâu rồi?”

Kiều Ưu Ưu nhú mày cầm điện thoại ở cách xa tai mình, giọng nói của Trử Tụng như được lấp thêm ba cái loa phóng thanh, âm thanh to như sét đánh. Vì chuyện của chuyện của Trì Lâm mà cô sớm đã gạt Trử Tụng sang một bên.

“Ai bảo anh đập vỡ di động của em? Anh chẳng nhớ gì sao, không có thì gọi bằng gì?” Kiều Ưu Ưu bị làm phiền nên tâm trạng không được thoải mái, cuối cùng cô cũng tìm ra chỗ để giải tỏa, ai bảo Trử Tụng số không may lại gọi vào đúng lúc này.

“Vậy cái gì...”

“Cái gì mà cái gì? Chẳng phải đều tại anh sao, anh còn hét lên, em còn chưa bắt anh đền nữa đấy!”

“Đền vậy.”

Kiều Ưu Ưu cười nhạt: “Lấy gì để đền?”

“Lấy thân này ra để đền.”

Trong giọng nói của Trử Tụng chứa đầy sự cứng chiều, Kiều Ưu Ưu dường như nhìn thấy anh đang đứng trước mặt mình, cúi đầu nhìn cô cười, ánh mắt vô cùng dịu dàng.

Kiều Ưu Ưu cắn răng không nói gì, hai má bắt đầu ửng hồng. Trì Lâm đi qua vỗ vào vai cô, đi vào phòng ngủ và nhường lại phòng khách cho cô để cô và Trử Tụng nấu cháo điện thoại được thân mật. Kiều Ưu Ưu thấy lúc này không nên nghe điện thoại của Trử Tụng, thật có lỗi với bạn nên cô vội vàng dập máy. Trử Tụng không thể tin vào tai mình khi nghe thấy âm thanh tút tút vang lên, anh suýt chút nữa ném vỡ cái điện thoại.

Chương 33

Kiều Ưu Ưu dứt khoát tắt điện thoại rồi.

Trong phòng ngủ, Trì Lâm đang chờ dẫn nằm dựa vào đầu giường, nhìn thấy Kiều Ưu Ưu đi vào, cô hỏi có phần ngạc nhiên: “Nhanh vậy sao?”

“Sáng sớm mới chia tay nên chẳng có gì để nói cả.” Kiều Ưu Ưu cố tỏ ra không để ý, nằm lên giường nắm lấy cảm của Trì Lâm nói: “Tối nay tới lượt của nhà người, hầu hạ lão gia thoải mái vào.”

Trì Lâm cười đẩy tay Ưu Ưu ra: “Trử Tụng tốt với cậu như vậy, cậu đừng như vậy nữa.”

Kiều Ưu Ưu nghe những lời đó xong thì nụ cười trên mặt lập tức biến mất, cô nheo mày bất mãn hỏi: “Minh làm sao? Minh vì anh ấy mà ngay đến kì nghỉ cũng dành cho anh ấy, yên ổn ở bên anh ấy những hai mươi ngày, như vậy còn chưa được sao?”

“Được, Ưu Ưu của chúng ta ngày càng hiểu chuyện rồi.” Trì Lâm nhìn Kiều Ưu Ưu cười dịu dàng, tay không ngừng vuốt tóc cô.

Kiều Ưu Ưu nhìn Trì Lâm cười, trong lòng lại thấy nhói đau. Người phụ nữ tốt như vậy, sao lại gặp đúng cái tên cặn bã đó chứ, cô lại vốn chẳng phải một người vợ tốt đẹp gì, sau này Trử Tụng liệu có tuyệt tình với cô hơn cả như vậy không?

Dường như có thể đọc được suy nghĩ của cô, Trì Lâm nói: “Yên tâm đi, Trử Tụng không phải loại người như vậy.”

“Làm sao cậu biết được?” Kiều Ưu Ưu ý thức được hỏi lại.

“Cái này thì phải hỏi chính bản thân cậu, trong lòng cậu Trử Tụng là người như thế nào?”

Là người như thế nào? Trử Tụng không phải là nhân vật chính trong quá khứ của cô, nhưng lại là một người không thể thiếu được. Cho dù anh đã vào bộ đội, nhưng trong cuộc sống của cô luôn có anh. Nếu năm đó cô ở trong trạng thái tỉnh táo hơn, để cô phải lựa chọn một người để kết hôn, nói không chừng người cô chọn vẫn sẽ là Trử Tụng.

Buổi đêm, Trì Lâm và Kiều Ưu Ưu ngủ cùng trên một chiếc giường giống như mười mấy năm trước, nằm cạnh nhau, trò chuyện tâm sự tới khuya. Nhớ lại những chuyện thời còn trẻ người nông nổi, kể lại những kỉ niệm mà hai người đã từng có với nhau. Hoàn toàn không hề nhắc tới cái tên Khâu Mân Văn. Kiều Ưu Ưu hiểu rằng, tuy Trì Lâm cố tỏ ra vẻ lãnh đạm, nhưng Khâu Mân Văn dù sao cũng là người chồng mà cô ấy đã yêu rất nhiều năm, không thể vì ly hôn mà người đó sẽ lập tức biến mất khỏi cuộc đời cô ấy.

* * *

Kiều Ưu Ưu đi rồi, Trử Tụng quả nhiên bị mất ngủ. Vốn đang rất mong mỏi được nghe giọng nói của Kiều Ưu Ưu để tỏa bớt nỗi nhớ, thế nhưng Kiều Ưu Ưu lại nhấn tâm không cho anh tới một cơ hội để nói chuyện.

Trử Tụng cảm thấy bắt đầu từ lúc chia tay sáng nay, hai người bọn họ từ nay về sau cho dù có mỗi người một ngã thì sẽ vẫn dính nhau như keo và sơn, nhưng chẳng ngờ Kiều Ưu Ưu vừa mới về Bắc Kinh đã trở mặt. Anh không nản lòng mà tiếp tục gọi điện về nhà, kết quả là lại chẳng có ai thèm nhắc máy. Trử Tụng đi đi lại lại trong nhà, trong lòng đè nén sự tức giận, nhìn thấy bất cứ vật gì anh cũng đều cảm thấy khó chịu và giơ chân ra đạp. Nhớ tới bộ dạng khóc lóc vì phải chia tay của Kiều Ưu Ưu sáng nay, Trử Tụng vừa cảm thấy đau lòng vừa cảm thấy người phụ nữ này quả thực là đáng hận!

Trử Tụng xuống dưới lầu hóng gió để giải tỏa phiền muộn. Trong thị trấn nhỏ yên tĩnh này, con người thường ngủ từ rất sớm, khu tập thể yên tĩnh như tờ, hầu như không còn ánh đèn, chỉ trừ mấy ngọn đèn đường.

Trử Tụng đứng ở dưới lầu hít thở sâu, không khí quá lạnh lẽo khiến anh hơi khó thở. Trong đầu anh, hình bóng của Kiều Ưu Ưu luôn ẩn hiện không rời, lúc cười, khi lại khóc, thậm chí là ngay cả những lúc cô chửi bới, nước mắt của cô, khuôn mặt cô giống như một bộ phim điện ảnh không ngừng phát trong đầu anh.

Trưởng đoàn Cao từ trong sư đoàn trở về, từ phía xa đã trông thấy một bóng người “không bình thường” đề phòng cảnh giác chậm chậm tiến lại gần, cái người đó lại đang tập chống đẩy, tốc độ nhanh kì lạ, động tác hoàn hảo. Sau khi chắc chắn đó là Trử Tụng, trưởng đoàn Cao vui vẻ, cười lớn đi tới.

Trử Tụng ngoảnh đầu nhìn ông, không bận tâm mà tiếp tục chống đẩy.

“Tôi như vậy rồi mà còn không đi ngủ, làm gì vậy?” Trưởng đoàn Cao cười hí mắt cổ tình hỏi.

“Nhìn thì biết.”

“Là nhiệm vụ được Ưu Ưu giao cho à?”

Trử Tụng không tiếp lời mà điều chỉnh nhịp thở, không để cho bản thân chỉ vì cái tên Kiều Ưu Ưu mà hô hấp loạn nhịp.

“Vợ về rồi nên cần có thời gian quen dần. Tôi cũng đã nghe nói rồi, cảnh tượng chia tay y hệt như trong phim, không được chứng kiến quả thực là đáng tiếc.”

Buổi sáng sáng khi tiễn Kiều Ưu Ưu, Trử Tụng quay trở về doanh trại, anh cảm thấy rõ ràng ánh mắt của tất cả mọi người nhìn mình đều không bình thường, nhưng thấy tâm trạng của anh không vui nên chẳng có ai dám động chạm tới anh.

Trưởng đoàn Cao nhìn Trử Tụng không nói gì, dứt khoát ngồi quỳ xuống nói chuyện với anh: “Chắc là cậu biết Tiểu Hà ở đoàn 302 chứ? Nhà anh ta ở ngay phía đối diện tòa nhà này, vợ anh ta cũng tới thăm, sáng nay khi vợ chồng cậu bịn rịn chia tay, vợ của Tiểu Hà nhìn mà cảm động vô cùng nên đặc biệt quay lại cái cảnh đó, lại còn nhiệt tình dạy cho Tiểu Hà một bài học, bảo người ta phải học tập cậu.”

Trử Tụng dừng lại, cánh tay vẫn chống dưới đất, nheo mày nói: “Anh đã xem rồi?”

20. Chương 19

“Tôi chưa xem, chỉ nghe nói thế. Nghe nói Kiều Ưu Ưu đi rồi mà cậu vẫn không nở rời đi, nhìn theo hướng Ưu Ưu đi mà bất động. Ai ngờ rằng lúc đó Ưu Ưu lại quay lại, vừa ôm vừa hôn... Chà nói thực ra, tôi chỉ nghe thôi mà cũng cảm thấy khó xử cho cậu. Có chuyện gì thì về nhà nói sau có được không? Chẳng nói gì khác, hai người làm như vậy đã kéo trái tim người vợ của cả sư đoàn, hiệu ứng của chương trình phát thanh vẫn chưa hết, thế mà lại tới một cảnh khác.”

“Đó là vợ tôi, tôi thích thế. Muốn ra sao thì ra!”

“Hại người cuối cùng lại hại mình.”

Trử Tụng dừng động tác chống đẩy, nhồm dấy đứng trước mặt trưởng đoàn Cao, nói rất đặc ý: “Hôn vợ của mình, cứ để ọi người tức chết đi.”

Trưởng đoàn Cao tức quá, chỉ thẳng vào mũi Trử Tụng lắp bắp “Cậu, cậu, cậu”, nhưng cuối cùng lại chẳng thốt ra được lời nào. Trử Tụng ngoác miệng cười, hành lễ xong lăm nhăm hát rồi về nhà đi ngủ.

Ngày hôm sau triển khai tập huấn đối kháng giữa hai phi hành đoàn 301 và 302, Trử Tụng dẫn đội, chỉ huy toàn trận, không chỉ dồn đoàn 302 tới ngõ cụt mà còn phong tỏa hoàn toàn chiến đấu cơ 302-7, các phi hành viên mồ hôi chảy không ngừng, không dám có bất cứ hành động nào, ngay đến cả động tác bay đơn giản nhất cũng đều bị cảnh cáo nói: “Máy bay của anh đã bị quân địch phong tỏa.”

Sư đoàn trưởng, chính trị viên và các lãnh đạo của sư đoàn đều đứng trong đài quan sát mặt đất quan sát tác chiến, tận mắt chứng kiến Trử Tụng đã “lấy việc công trả thù riêng” như thế nào, không chỉ chiếm đóng địa bàn của người ta mà còn ép cho chiến đấu cơ của họ bay thẳng trong suốt quãng đường.

“Ai đã gây sự gì với cậu ta rồi?” Sư đoàn trưởng hơi giận dữ nói.

Chính trị viên lắc đầu, khuôn mặt bẽ tác, đối với người có thể lực nên chẳng sợ hãi gì như Trử Tụng, những lãnh đạo như bọn họ đều có lúc phải bó tay. Chính trị viên kể hết câu chuyện, các lãnh đạo ở trong đài quan sát đều không nhịn được cười lớn.

“Vớ vẩn! Thông báo cho đoàn trưởng Cao, đình chỉ bay, bắt anh ta phải nhớ cho lâu.”

Chính trị viên suy nghĩ nói: “Đang trong giai đoạn toàn quân tuyển người, Trử Tụng tuy là có ưu thế nhưng đình chỉ bay thì không thích hợp cho lắm nhỉ?”

Sau khi kết thúc huấn luyện đối kháng, trước khi lên xe Trử Tụng nhìn thấy Tiểu Hà đang từ máy bay chiến đấu số 7 đi xuống, Trử Tụng cười híp mắt vẫy tay với mọi người, còn Tiểu Hà nuốt nước miếng, muốn cười nhưng cả khuôn mặt mất tự nhiên như vừa bị tiêm Clostridium Botulinum.

Chương 34

Mới sáng sớm đã đi tìm người tính sổ không chỉ có mình Trử Tụng mà còn có Kiều Ưu Ưu. Trử Tụng nhiều nhất cũng chỉ là uy hiếp, nhưng Kiều Ưu Ưu lại là tính sổ thật.

Kiều Ưu Ưu đưa Trì Lâm đi làm, trên đường về cô tới công ty của Khâu Mân Văn. Bắt đầu từ lúc bước vào, cô không thém quan tâm sự ngăn cản của bộ phận lễ tân lẫn nhân viên hành chính, xông thẳng vào văn phòng của Khâu Mân Văn.

Khâu Mân Văn thấy Kiều Ưu Ưu tới với mục đích không thân thiện liền xua tay bảo cấp dưới đi ra, cười không tự nhiên: “Ưu Ưu về rồi à!”

“Tôi nói ngắn gọn thôi. Thứ nhất, còn là một thằng đàn ông thì anh mau kí vào đơn ly hôn, từ nay về sau anh muốn có quan hệ với ai thì tùy anh.”

“Tôi sẽ không ly hôn với Trì Lâm.” Khâu Mân Văn kiên quyết nói, ánh mắt lo lắng: “Tôi biết mình đã sai, nửa đời sau tôi sẽ bù đắp gấp bội cho Trì Lâm.”

“Anh dựa vào đâu mà muốn ngoại tình thì ngoại tình, muốn bù đắp thì bù đắp? Khâu Mân Văn, anh tưởng mình là ai?”

Khâu Mân Văn cúi thấp đầu, sầm sập nói: “Tôi có lỗi với Trì Lâm, cô có thể giúp tôi nói với Trì Lâm được không?”

“Không thể được. Anh tốt nhất nên biết điều mà kí vào đơn ly hôn, từ nay về sau đừng có mà quấy rầy Trì Lâm nữa. Nếu không, anh biết là tôi nhất định sẽ có cách khiến anh sống không yên ổn.” Kiều Ưu Ưu lạnh lùng nói, hoàn toàn không giữ lại chút thể diện nào cho anh ta.

“Cô không thể như vậy, tình cảm nhiều năm giữa Trì Lâm và tôi không thể dễ dàng chia tay như vậy được, tôi không đồng ý.” Khâu Mân Văn tức đỏ cả mắt, lo âu nói lỏng cà vạt.

Có lẽ anh ta đã thực sự hối hận, nhưng trên thế giới này không còn cách nào có thể cứu vãn được nữa.

“Việc thứ hai, Khâu Mân Văn, tôi thật không ngờ anh lại là loại người như vậy, uống công tôi giao Trì Lâm cho anh, tình cảm nhiều năm của hai người ư? Hừ, khi ở trong lòng người phụ nữ khác có khi nào anh nghĩ tới tình cảm nhiều năm giữa anh và Trì Lâm?” Kiều Ưu Ưu càng nói càng bức bối, cầm cốc cà phê đang đặt trên bàn đổ hết lên người Khâu Mân Văn.

Khâu Mân Văn không tránh cô. Mục đích tới đây của Kiều Ưu Ưu ngày hôm nay chính là để gây chuyện, nghĩ tới chuyện dơ bẩn mà con người đứng trước mặt cô lúc này đã làm khiến Trì Lâm đau lòng và rơi nước mắt, Kiều Ưu Ưu chỉ muốn lấy lửa đốt cháy anh ta. Liếc thấy chiếc bật lửa ở trên bàn, Kiều Ưu Ưu giơ tay vô lấy, sau khi bật lên cô ném lên bàn làm việc của Khâu Mân Văn. Các tài liệu gặp lửa bùng cháy lên.

Lần này thì Khâu Mân Văn sợ rồi, anh ta vội cởi áo khoác ngoài ra để dập lửa. Kiều Ưu Ưu lạnh lùng đứng nhìn. Lúc này có một người phụ nữ cũng xông vào, không để ý tới đồng tài liệu bị cháy mà tiến thẳng đến chỗ Khâu Mân Văn ân cần hỏi xem anh ta có bị làm sao không, rút giấy lau vết cà phê dính trên mặt và áo anh ta.

“Cô chính là người mới của anh ta?” Kiều Ưu Ưu bất ngờ ném ra một “quả lựu đạn”, Khâu Mân Văn bối rối đẩy người phụ nữ bên cạnh ra, bàn tay của người mới sưng sờ trong không trung.

Kiều Ưu Ưu tiến lên phía trước, cong tay lên cho Khâu Mân Văn một cái bạt tai, đánh xong mà tay cô vẫn còn hơi tê tê, có thể thấy cô đã dùng hết sức như thế nào. Cái tát này cô đã nhin từ rất lâu rồi, khi người đàn bà này xuất hiện, Kiều Ưu Ưu lại thấy không thể nhin được nữa đành phải làm chuyện có lỗi với bản thân mình.

“Cô làm cái gì thế?” Người đàn bà kia kêu lên.

Kiều Ưu Ưu không trả lời mà quay lại cho cô ta một cái tát, người đàn bà đó mặt mũi biến sắc hoàn toàn.

“Làm cái gì thế? Tặng cho cô một cái tát nhưng tôi vẫn thấy ít lắm. Trừng mắt nhìn tôi? Vậy cô tát lại đi.” Kiều Ưu Ưu chợt không muốn rời đi nhanh như vậy, cô muốn thay mặt Trì Lâm dạy cho đôi gian phu dâm phụ này một bài học.

“Sao không đánh lại? Trừng mắt nhìn tôi có thể giải hận không?” Kiều Ưu Ưu lạnh lùng nhìn bộ dạng cô ta.

“Cô dù sao cũng là người nổi tiếng, cô không sợ tôi nói chuyện hôm nay ra bên ngoài sao?”

Người đàn bà này không biết tốt xấu gì mà còn uy hiếp Kiều Ưu Ưu, thế nhưng Ưu Ưu không bị lừa bởi chiêu này. Kiều Ưu Ưu cười lớn, cô cướp lấy mấy tính xách tay của Khâu Mân Văn ném thẳng về phía người đàn bà kia, Khâu Mân Văn chạy lại can ngăn nhưng bị đôi giày cao 10cm của Kiều Ưu Ưu giẫm lên chân.

Kiều Ưu Ưu đánh đổ cả mặt, tiện tay với đồ đạc ném lên người bọn họ, nhưng cô vẫn chưa xả hết cơn tức giận, cuối cùng liền dứt khoát cởi đôi giày cao gót ra ném vào mặt họ. Dù sao Kiều Ưu Ưu cũng điên lắm rồi, cô đã biến văn phòng của Khâu Mân Văn trở thành một mớ hỗn độn.

Khâu Mân Văn đứng cúi đầu tức tưởi, người mới với bộ dạng đáng thương đứng nép đằng sau anh, Kiều Ưu Ưu túm tóc cô ta rồi lôi ra, “Cô dụ dỗ chồng người khác không liên quan gì tới tôi, nhưng cô dụ dỗ anh ta thì tôi phải nói vài câu. Trì Lâm là người bạn tốt nhất của tôi, cô dụ dỗ chồng cô ấy, cô nói xem cô bị đánh có đáng đời hay không? Tôi biết một cái tát là chưa đủ, Khâu Mân Văn tên khốn kia cũng chẳng phải cái loại tốt đẹp gì, nhưng cô gái cô cũng là phụ nữ, giữ chút thể diện ình đi, có được không? Cứ nhắc tới việc cấu tạo cơ thể của hai chúng ta đều giống nhau là tôi lại cảm thấy xấu hổ.”

“Kiều Ưu Ưu, cô về đi.”

Khâu Mân Văn đuổi vị khách không mời mà đến về, Kiều Ưu Ưu buông tóc của người mới ra, bước lùi về phía sau một bước rồi nói: “Tôi sẽ về, nhưng cái gì cần nói vẫn phải nói hết, nếu không tôi sẽ rất khó chịu, nhin lâu sinh bệnh ai mà biết được liệu tôi có phóng hỏa đốt cháy cả hai người không? Khâu Mân Văn, Kiều Ưu Ưu tôi đây tính cách như thế nào chắc anh rất rõ, ở Bắc Kinh này tôi có thể làm gì anh cũng biết rõ, làm tổn thương tới Trì Lâm cũng đồng nghĩa với việc gây sự với tôi, tôi khuyên anh nên nhanh chóng kí vào đơn rồi rút đi, ai mà biết được giờ này năm sau, công ty anh liệu có còn tồn tại hay không? Tôi sẽ không vì Trì Lâm mà nương tay cho anh đâu.”

Kiều Ưu Ưu hít một hơi thật sâu, cảm thấy tâm trạng của mình đã tốt hơn rất nhiều. Cô để lại cho hai người họ một nụ cười tương đối dịu dàng rồi quay người đi mất. Đóng lại cánh cửa này, từ nay về sau sẽ là người xa lạ. Khâu Mân Văn, anh bắt nhân trước thì đừng trách người khác bất nghĩa.

Có vài người đang đứng bên ngoài cửa, nhìn thấy Kiều Ưu Ưu đi ra liền tỏ ra ai bận việc người nấy. Kiều Ưu Ưu đi được vài bước thì quay lại, đứng trước mặt cô thư kí đang giấu chiếc điện thoại đi cười nói: “Cô gái, đang chụp ảnh à? Đăng lên blog? Hay có cần để tôi tạo dáng cho cô chụp không? Như vậy mới có sức thuyết phục chứ! Bạt tay hay dứt tóc thì hay hơn?”

Nữ thư ký cười gượng, giải thích nói: “Đâu có, làm gì có chuyện đó.”

“Có cũng là chuyện thường tình. Nếu là tôi, khung cảnh bạo lực như vậy tôi nhất định cũng phải chụp lại làm kỉ niệm, đăng lên blog gì đấy, không sao, người bình thường mà.” Kiều Ưu Ưu từ đầu đến cuối cũng chẳng thấy nhọc công, ở trong văn phòng xử lí hết tất cả, chỉ muốn bấm vằm cái đôi gian phu dâm phụ đấy ra, khi ra tới cửa khuôn mặt cô như chẳng có chuyện gì xảy ra, tươi vui hơn hở.

* * *

Bộ dạng của Kiều Ưu Ưu cũng rất thê thảm, giày không còn nữa, phải đi chân đất tới bãi đỗ xe phát hiện mới có một lúc thôi mà đã bị dán thẻ phạt rồi. Sau khi đánh mắt đôi gian phu dâm phụ ấy xong, tâm trạng Kiều Ưu Ưu rất tốt, bị dán thẻ phạt cũng chẳng cảm thấy làm sao, cô cười híp mắt cầm thẻ phạt lên rồi về nhà đi giày.

Buổi trưa, Kiều Ưu Ưu về nhà mẹ chồng ăn cơm, nhân tiện báo cáo với bà Trử về tình hình con trai cưng của bà, ăn có tốt không, mặc có ấm không, có bị cô bắt nạt không.

Điều bà Trử quan tâm nhất vẫn là cái bụng của Kiều Ưu Ưu, bà dò hỏi thử xem đã có tình hình gì chưa, nhưng Kiều Ưu Ưu thành thực nói là không biết, không dùng biện pháp phòng tránh cũng không có nghĩa là chắc chắn sẽ có bầu. Thế nhưng cái đáp án “không biết” này với bà Trử lại là một tín hiệu tốt, một nửa khả năng hi vọng có cháu rồi.

Chẳng mấy khi mà bà Trử lại tỏ ra vui vẻ với Kiều Ưu Ưu như vậy, khi Kiều Ưu Ưu chuẩn bị về, bà còn cho người chất lên xe có đủ các loại đồ tắm bổ, dặn đi dặn lại Kiều Ưu Ưu phải chú ý nghỉ ngơi, không được làm việc quá sức, phải thường xuyên về nhà ăn cơm.

Kiều Ưu Ưu gật đầu vâng dạ, khó khăn lắm mới đối phó được với mẹ chồng, lại còn phải về nhà ứng phó với mẹ đẻ thêm lần nữa. Làm mẹ quả thực là không dễ dàng gì nhưng người làm con như cô cũng có dễ dàng gì đâu, hai bà mẹ cứ nói đi nói lại bên tai cô những lời gần giống nhau, còn không cho cô tỏ vẻ bất mãn, chỉ cần thể hiện ra một chút mất kiên nhẫn nào thôi là sẽ bị giáo dục nặng nề.

Trên đường “chạy sô” cô nhận được điện thoại của Tả Khiên, cái tên đó cười như bị trúng tà trong điện thoại, Kiều Ưu Ưu nghe xong một phút sau cũng không hiểu ra là phải làm gì. Sau đó Tả Khiên dừng lại rồi nói: “Kiều Ưu Ưu cô đúng là chị em tốt, cô đúng là thần tượng của tôi.” Kiều Ưu Ưu hiểu rồi, chắc chắn là cái tin “ấu dả” đã lan ra rồi. Tả Khiên báo cái tin đó đã bị dập kín rồi, nhưng cũng không dám đảm bảo là Trì Lâm không biết.

“Chuyện của Trì Lâm sao anh lại biết rõ thế? Tôi không biết Tả thiếu gia thích đùa chuyện như vậy từ lúc nào nhỉ?”

“Quan tâm một chút thôi, Trì Lâm cũng khổ lắm, thật đáng thương.”

Kiều Ưu Ưu cảnh giác nói: “Quan tâm thì được, nhưng đừng có mà có ý đồ gì khác, hai người không hợp đâu.”

Tả Khiên bị Kiều Ưu Ưu đả kích tới mức đau tim. Cô ta còn lâu mới là thần tượng của anh, anh đúng là không nên vì hiện tượng nhất thời ấy mà quên đi bản chất vốn có của con người Ưu Ưu.

* * *

Kiều Ưu Ưu về tới nhà thì gặp đúng người anh mà đã bao nhiêu năm qua không gặp, đang nằm ở ban công híp mắt tắm nắng. Đây là con người mặt mày cứng nhắc cả vạn năm, mỗi lần gặp đều chỉ có duy nhất một biểu cảm đó chính là chẳng có biểu cảm gì. Kiều Ưu Ưu đi rón rén từng bước nhỏ tới gần, nín nọt hỏi xem anh dạo này thế nào, có phát tài hay không, có nhân duyên tốt đẹp nào không... Thế nhưng người ta lại chẳng thèm mở mắt ra, chỉ lạnh nhạt “ừ” một tiếng coi như xong chuyện.

Tin tức hôm nay chắc chắn là được anh dập tắt rồi, cô vốn định nói một câu cảm ơn, nhưng nhìn bộ dạng anh chẳng nể nang gì như vậy, Kiều Ưu Ưu cũng chẳng quan tâm nữa. Dù sao cũng chẳng có cái đạo lí làm anh lại để mặc cho em gái mình chìm ngập trong hố sâu của dư luận.

“Anh và Trử Tụng vừa mới nói chuyện điện thoại với nhau rồi, tí nữa về nhà nhớ khai báo thành thật.”

Kiều Ưu Ưu đã đi một đoạn xa rồi mới nghe thấy âm thanh lưỡi biếng của anh, cô quay ngoắt đầu lại nói vọng lên: “Anh đúng là đồ đàn bà!”

Chương 35

Kiều Ưu Ưu liên tục bị hai bà mẹ tiếp kiến, bị hỏi dồn liên tục rằng sống cùng với Trử Tụng có tốt đẹp không, có vui không, ở trong quân đội đã quen chưa. Không giống như mẹ của Trử Tụng, bà Kiều khó tránh được việc tỏ ra đắc ý trước mặt con gái mình, bà cảm thấy mình thật vô cùng anh minh sáng suốt khi đưa Kiều Ưu Ưu tới chỗ Trử Tụng. Bà thậm chí còn hơi hối hận vì không sớm làm như vậy.

Bà Kiều biết tính khí con gái mình không tốt, Trử Tụng từ nhỏ cũng chẳng chịu thiệt hơn bao giờ, bà luôn lo lắng không biết hai đứa nó có cãi nhau mỗi ngày hay không. Kiều Ưu Ưu dường như cố ý, bà lo lắng điều gì thì cô nói điều ấy, miêu tả khoa trương chuyện mình và Trử Tụng cãi nhau, lại còn đánh nhau bị thương, dẫn tới việc anh bị đình chỉ bay.

Khi nói những lời này, bàn tay Kiều Ưu Ưu vẫn lật quyển tạp chí, vô tư không có chút hối hận nào, thậm chí là hoàn toàn không để tâm. Bà Kiều nghe xong cuống lên, nhéo mạnh vào đầu cô “tam tòng tứ đức” được bà lôi ra hết để dạy cho Kiều Ưu Ưu.

“Kiều Ưu Ưu, với tính khí ngang ngạnh của con, nếu mẹ là Trử Tụng thì mẹ sớm đã ly hôn với con rồi.”

“Vậy thì mẹ bảo anh ấy ly hôn đi.” Kiều Ưu Ưu bình thản trả lời.

Bà Kiều tức quá không chịu nổi, không thốt ra được lời nào, thở mạnh liên hồi. Một lúc lâu sau bà mới chậm chậm mở miệng nói: “Tôi đã làm chuyện gì xấu xa chứ? Con trai thì không chịu kết hôn, con gái kết hôn rồi lại không chịu sống tử tế, hai đứa rõ ràng là cố tình muốn mẹ phải tức chết?”

Kiều Ưu Ưu nhích sang phía bà Kiều, vỗ vào vai bà giúp bà bớt nóng giận, nhẹ nhàng dỗ bà: “Mẹ tức giận với con thì không đáng đâu, tức hại người thì làm thế nào? Mẹ đừng có chấp nặc con là được thôi. Tức giận với anh con lại càng không đáng, mẹ ở đây bực tức, anh ấy thậm chí còn chẳng biết vì sao mẹ lại tức đến vậy?”

Bà Kiều trừng mắt nhìn Kiều Ưu Ưu: “Sao tôi lại sinh ra một đứa con gái như thế này?”

Kiều Ưu Ưu ngoác miệng cười hì hì, ánh mắt nhấp nháy sự “đưa chuyện”.

“Chẳng phải mẹ đã tìm cho anh trai con vài cô gái rồi sao, đều không được à?”

“Hừ!” Nói tới con trai, bà Kiều lại càng tức giận, “Chẳng muốn nhắc tới nó nữa.”

“Anh ấy vẫn chưa dứt với ai kia à?” Kiều Ưu Ưu hạ thấp giọng dò hỏi, chỉ sợ bị nhân vật chính nghe thấy.

“Không biết!”

“Nếu không thì để hai người họ kết hôn luôn cho rồi.”

“Chỉ có mẹ nghĩ thôi, cái người anh tài cán của con lại không nghĩ thế! Người ta tiếng tăm như vậy, sao có thể đồng ý kết hôn?” Bà Kiều cố ý đẩy cao giọng cho ai đó nghe thấy. Thế nhưng cái người đó lại đang nghe nhạc và hứng ánh mặt trời, làm sao mà quan tâm cho được?

“Điểm mấu chốt là mẹ cũng không hài lòng.”

Kiều Ưu Ưu bĩu môi: “Không nói chuyện này nữa. Mẹ, tối nay ăn gì ạ?”

“Lại còn ăn, con ăn nhiều quá nên béo rồi phải không? Nhìn mặt con này, toàn là thịt!” Bà Kiều véo má Kiều Ưu Ưu, cau mày nói.

“Không ăn thì chỉ có ngủ, sao có thể không béo?” Kiều Ưu Ưu cũng thấy mình béo lên so với lúc trước khi đi, đã có mỡ bụng rồi, véo đầu cũng thấy thịt.

Đôi mắt bà Kiều chợt sáng lên: “Hay là có rồi?”

Kiều Ưu Ưu cố ý tỏ ra thản nhiên, tiếp tục lật tạp chí, “Con không biết.”

“Nói như vậy nghĩa là có khả năng à? Ái chà, lần này thì tốt rồi.” Bà Kiều vô cùng hưng phấn, cười tới mức mặt hằn lên vết nhăn.

“Cho dù là có rồi thì mẹ cũng không cần thiết phải vui tới mức đó chứ! Mẹ xem mẹ kia, vết nhăn đã lộ hết ra rồi, phí mất bao nhiêu công chăm sóc!”

“Nhiều lời!” Bà Kiều cười rồi trừng mắt nhìn Kiều Ưu Ưu: “Mẹ đã chờ cái ngày này bao nhiêu lâu rồi? Anh trai con không kết hôn, con thì không sinh con, cháu nhà người ta đã biết đi mua xì dầu rồi, cháu mình thì vẫn chưa thấy bóng dáng đâu.”

“Lần này cũng chưa chắc đâu, không biết chừng vài hôm nữa con sẽ lại đến tháng.”

“Nhưng cũng vẫn còn một nửa cơ hội, mẹ cảnh cáo con, mấy ngày này phải chú ý ăn mặc đấy, lại còn đi đôi giày cao đến vậy, con đang ghét con trai con sống lâu quá đấy à?”

Kiều Ưu Ưu không tiếp lời, nếu như cho bà biết hôm nay cô không chỉ đi giày cao gót, mà còn phần nộ đi đánh nhau với người ta thì cô dám chắc mình sẽ bị đuổi ra khỏi nhà mất.

Có phải có thai hay không thì bản thân cô cũng không dám đưa ra kết luận, những ngày tháng làm MC lại sắp tới, đến lúc đó sẽ có đáp án. Kiều Ưu Ưu tự nhủ với mình rằng không được suy nghĩ nhiều, có hay không có đều thuận theo tự nhiên, để tránh tới khi đó lại có được kết quả mà mình không mong muốn, vừa đau lòng lại vừa mệt người. Còn về chuyện cô có hi vọng có một đứa con hay không thì bản thân cô cũng không biết chắc. Không quá kì vọng cũng chẳng chán ghét, chắc chỉ tới khi có kết luận cuối cùng thì cô mới biết suy nghĩ thật của mình.

Bữa tối có ba người, bà Kiều thỉnh thoảng mới nói vài câu với con gái, Kiều Ưu Ưu ậm ừ trả lời, anh trai Kiều Ưu Ưu cũng chẳng nói lời nào, bà Kiều để mặc anh, anh cũng không chủ động nói chuyện. Kiều Ưu Ưu cảm thấy anh trai mình và anh hai của Trữ Tụng nên do một người mẹ sinh ra, tính cách y như nhau.

Anh cả nhà họ Kiều làm kinh doanh, Kiều Ưu Ưu đến bây giờ cũng chẳng biết anh cô rốt cuộc là buôn bán đầu tư cái gì, chỉ biết là rất nhiều tiền, nghe đồn ở bên cạnh anh cũng không thiếu đàn bà. Mà từ trước tới nay, Kiều Ưu Ưu không hay để ý tới những việc không liên quan đến mình, vì vậy cô chưa bao giờ chủ động hỏi anh. Hai anh em nhà này trông bề ngoài thì có vẻ không thân thiết, nhưng trong lòng Ưu Ưu biết rõ ràng người làm anh không thể không thương em gái. Từ nhỏ đã vậy, nếu không thì tính khí của cô cũng không tệ như bây giờ, còn không phải là do có người đứng đằng sau sao, cứ sau khi gây chuyện là lại có người giúp cô giải quyết hậu quả.

Sau khi ăn uống nói chuyện xong, Kiều Ưu Ưu cuối cùng cũng nhận được lệnh thả cho về nhà, cô cầm áo khoác và túi xách lên đi về không chút do dự, bà Kiều nhìn bóng lưng cô mà thấy chua xót, sao lại để ra hai đứa con như vậy chứ, thật chẳng có phúc phận!

* * *

Lúc Kiều Ưu Ưu đang tắm thì cả điện thoại bàn lẫn di động đều kêu liên hồi, tiếng nước chảy ngăn cách hẳn thế giới bên ngoài, Kiều Ưu Ưu hoàn toàn không nghe thấy gì, khi cô bước ra khỏi phòng tắm thì điện thoại di động đã hiện lên rất nhiều cuộc gọi nhỡ, đều tới từ một số duy nhất. Cô gọi lại thì giọng của Trữ Tụng dường như đang phát điên ở bên màng nhĩ, giọng nói gần như chấn động cả nóc nhà.

“Em vừa tắm nên không nghe thấy.”

“Thế sao em không nói một tiếng, anh còn tưởng là em bị người ta trả thù rồi!”

“Đừng đùa nữa, ai lại đi trả thù em?” Kiều Ưu Ưu trong lòng cảm thấy rất ảm áp, nằm nghiêng người trên ghế, nhắm mắt lắng nghe giọng nói của anh, tưởng tượng hình ảnh anh khi đang nói chuyện.

“Em nói xem?” Trữ Tụng hỏi ngược lại, giọng không vui.

“Em không biết là anh sẽ gọi điện, anh cũng chẳng báo trước cho em lại còn trách em. Còn nữa, di động vẫn chưa tính là anh đền đâu, sau này nhớ trả em tiền.”

“Kiều Ưu Ưu, tối qua em dám ngắt điện thoại của anh, món nợ này vẫn chưa được tính rõ ràng đâu nhé!” Giọng điệu của Trữ Tụng vẫn còn đôi chút phần nộ.

“Ừ, hôm qua có Trì Lâm ở đấy nên không tiện nghe điện thoại!”

“Ồ phải rồi, hôm nay đánh nhau có bố không? Có phải là cảm thấy rất hưng phấn?”

“Đáng đời anh ta!” Kiều Ưu Ưu vừa nghĩ vừa cảm thấy vẫn chưa giải tỏa hết sự tức giận: “Em còn hận là vẫn chưa đủ cơ. Trữ Tụng, giọng điệu của anh là thế nào vậy? Sao em nghe lại giống như đang châm biếm thế?! Anh nói thẳng ra đi, có phải anh cũng đang giấu một cô vợ bé không?”

“Anh chỉ sợ lúc em đánh nhau lại làm đau con trai anh thôi.”

“Hử, không có con trai!”

21. Chương 20

“Sao em biết là không có? Giống anh đã gieo rồi thì tuyệt đối sẽ không chạy thoát.”

“Em lại đến tháng rồi!” Kiều Ưu Ưu cứng đầu nói. Bản thân cô cũng không hiểu tại sao mình phải nói thế, nói xong mới thấy hơi hối hận nhưng cô lại không thể cúi đầu nói mình đang lừa anh được, hơn nữa không biết chừng vài hôm nữa cô lại có thật cũng nên.

Trử Tụng im lặng một hồi, đến khi Kiều Ưu Ưu bắt đầu nghi ngờ không biết có phải anh đã giận mình không thì Trử Tụng mới tỏ ra nghiêm túc nói: “Việc này Trì Lâm có biết không?”

Kiều Ưu Ưu nhất thời không phản ứng kịp, hai chủ đề thay đổi quá nhanh, đến thời gian chuyển đổi cũng không có, “Bây giờ chắc là cũng biết rồi.”

“Hay là em gọi điện cho Trì Lâm trước đi.”

“Sao thế?” Trong lòng Kiều Ưu Ưu dần dựng lên một hàng rào phòng bị, “Cô ấy nói gì với anh rồi?”

“Đâu có. Nói thẳng ra thì Khâu Mân Văn quả thực là một tên khốn nạn nhưng em lại dùng sai cách, em nên xem tình hình của Trì Lâm như thế nào trước đi, mười phút sau anh sẽ gọi lại. Nhớ là chỉ được mười phút thôi đấy!”

Kiều Ưu Ưu thấp thỏm nhấn số máy của Trì Lâm, một lúc lâu sau mới có người nghe máy, điều bất ngờ là Trì Lâm lại chẳng vui vẻ gì. Trì Lâm nói: “Mình vốn định sẽ giải quyết mọi chuyện như vậy rồi, nhưng cậu lại làm loạn lên như thế nên tất cả mọi người đều biết mình ly hôn vì bị chồng cấm sừng, hơn nữa trong mắt người khác mình lại giống như một kẻ bị ruồng bỏ, lại còn phải để bạn thân của mình xả hận giúp nữa.”

Kiều Ưu Ưu ngẩn người, cô vốn tưởng rằng mình làm như vậy sẽ xả hận được cho Trì Lâm, nhưng cô lại không chú ý tới hoàn cảnh của Trì Lâm. Đánh rồi, mắng rồi, xả hận được rồi, nhưng thể diện của Trì Lâm thì lại bị phá hỏng hoàn toàn. Kiều Ưu Ưu sần sùi bứt mạnh tóc mình, tự trách mắng bản thân làm chuyện này mà không suy nghĩ. Trì Lâm tuy không nói một lời trách móc nào nhưng từng câu nói của cô lại khiến Ưu Ưu hối hận tới tận xương tủy.

* * *

“Trử Tụng, anh nói xem em có phải là con ngốc không?”

“Biết sai rồi à?” Trử Tụng cười nhẹ.

“Ừ!” Kiều Ưu Ưu rầu rĩ nói. Nhưng nếu cứ để mọi chuyện như vậy thì lại cảm thấy bức bối khó chịu, dựa vào đâu mà Khâu Mân Văn ruồng bỏ xong lại có thể sống tự do tự tại? Cô chỉ vì muốn hủy hoại hết danh tiếng của anh ta nên mới làm như vậy, nhưng lại quên rằng một khi cô đã đẩy Khâu Mân Văn tới bờ vực thì Trì Lâm cùng lúc đó sẽ buộc phải trở thành vậy té lể.

Kiều Ưu Ưu ảm ức thì thầm: “Trì Lâm nhất định sẽ oán trách em chết mất.”

“Có bao nhiêu cách vậy mà em lại chọn cái cách ngu xuẩn nhất.”

“Vậy phải làm thế nào?” Kiều Ưu Ưu đã thấy rối trí lắm rồi, vì một câu nói của Trì Lâm mà cô đã chán ghét bản thân lắm rồi, cảm thấy mình thực sự đúng là quá tệ hại.

“Muốn trút giận ư? Được thôi, tìm người chặn anh ta trên đường về nhà, đánh một trận tơi bời cũng chẳng liên quan gì tới em. Đám xe, vào đồn cảnh sát, chỉ cần có thể nghĩ ra được. Đó là sự đả kích, trả thù sẽ càng dễ dàng hơn. Công ty anh ta chẳng phải làm về ngoại thương sao? Bị hải quan ngăn lại thì sẽ không được đặt hàng, không được xuất hàng, sẽ gặp phải chuyện giục thanh toán, giục lấy hàng hoặc là trực tiếp bị thu mua lại. Cách trả thù đả kích này không cần mình phải xuất đầu lộ diện, nhưng vẫn có thể khiến anh ta sống không bằng chết.”

Kiều Ưu Ưu càng nghe càng thấy có lí, bản thân mình thực quá nóng vội, chẳng kịp nghĩ gì đã xông tới chửi anh ta, lại chọn phải cách ngu xuẩn nhất.

“Còn cái con hồ ly tinh kia? Em không muốn để cho cô ta được sống yên ổn?”

“Đầu tiên phải điều tra gia cảnh, tài sản, các mối quan hệ xã hội, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng.”

Kiều Ưu Ưu càng nghe càng ca thán: “Trử Tụng, anh quả thực nên đầu thai làm đàn bà! Tâm kế thật phong phú!”

“Còn không phải đều do em? Kiều Ưu Ưu!” Giọng nói của Trử Tụng đột nhiên cao lên mấy quãng, cực kì inh tai, nhưng Kiều Ưu Ưu nghe vậy lại cảm thấy rất ấm áp. Đầu cô đưa đi đưa lại trên ghế mềm, cắn chặt môi dưới để không hề cười thành tiếng.

Trử Tụng hạ thấp giọng, cười trầm ngâm hỏi: “Có phải là đang cười lén không?”

Kiều Ưu Ưu ngẩn người vài giây, cố gắng để giọng nói mình bình thường rồi phản bác lại: “Đâu có!”

“Miệng nói mà lòng không thật, anh đã quen rồi.”

“Xem anh kia!”

Trử Tụng gọi nhẹ: “Anh nhớ em!”

Kiều Ưu Ưu lấy cánh tay tự ôm lấy mình, cô rất nhớ, rất nhớ vòng tay của anh, chỉ mong anh luôn ôm lấy mình, ở bên tai cô và nhắc đi nhắc lại tên cô.

“Ừ!” Kiều Ưu Ưu muốn kiềm chế tình cảm ở trong lòng mình, nhưng cuối cùng vẫn uống công, “Em cũng nhớ anh!”

“Muốn có anh.”

“Nhìn kia, bên ngoài cửa sổ có máy bay.” Kiều Ưu Ưu bị vài câu nói của anh làm cho nóng rực người, miệng khô lại, cô ghét bản thân mình không có bản lĩnh gì cả.

Trử Tụng khó chịu xoa đầu, chủ đề này không thể tiếp tục được nữa, nếu không đêm nay anh sẽ khó ngủ. Nỗi sầu tương tự như ăn sâu vào tim. Chắc anh phải mất một thời gian dài nữa mới có thể quen với ngày tháng không có Ưu Ưu.

Chương 36

Kiều Ưu Ưu vốn thù rất dai, món nợ với Khâu Mân Văn không thể bỏ qua, phải cho anh ta biết rằng, con người làm việc gì cũng bị ông trời soi xét, sớm muộn gì cũng có báo ứng.

Trì Lâm luôn muốn tránh mặt Kiều Ưu Ưu, gọi điện thoại thì luôn nói mình rất bận không có thời gian, đến bệnh viện tìm thì cô ấy cũng bảo rất bận. Chắc chắn là cô ấy vẫn còn giận, Kiều Ưu Ưu cũng không muốn ép nên đành đợi đến khi nào Trì Lâm bớt giận và tha thứ cho cô.

Mỗi tháng gần đến một ngày cố định nào đó, cái cần tới lại chẳng thấy đây, Kiều Ưu Ưu vẫn không dám chắc nhưng cô ấy vẫn ngoan ngoãn vứt bỏ đôi giày cao gót và thay bằng đôi giày bệt, để phòng ngộ nhỡ... Đồng nghiệp nhìn thấy Kiều Ưu Ưu thấp hơn ngày thường một chút, người đàn bà thường xuyên đi giày cao gót nay lại đi giày bệt suốt cả tuần cho nên không ai là không cảm thấy kinh ngạc. Kiều Ưu Ưu lại tỏ vẻ mặt chẳng quan tâm nói: “Giày cao gót đi nhiều nên chán rồi.”

Kiều Ưu Ưu làm việc được một tuần thì cũng dần quen với lịch trình công việc, chỉ là trước đây buổi tối cô thường rất dễ ngủ nhưng bây giờ lại thấy hơi khó khăn, Trử Tụng liên tục quấy quả là lí do thứ nhất; lí do thứ hai cũng không thoát khỏi anh, khó khăn lắm mới thuyết phục được anh ngắt điện thoại, nhưng cô lại vì vài câu nói của anh mà trằn trọc khó ngủ cả đêm. Kiều Ưu Ưu cảm nhận sâu sắc quãng thâm dưới mắt mình càng ngày càng nghiêm trọng, hơn nữa nếu có em bé, ngủ không đủ giấc cũng là điều đại kị. Tuy nhiên cô cũng không muốn vì điều này mà từ chối nhận điện thoại từ anh, vì thế cô vô cùng bối rối.

Trước khi tan làm, cô lại gặp Tống Tử Đồng, cô chưa gặp lại anh ta từ khi quay trở lại làm việc sau kì nghỉ, nghe nói anh ta đi công tác. Kiều Ưu Ưu chào hỏi anh ta với cách là cấp dưới, nhưng anh ta lại ngăn cô lại, hỏi cô kì nghỉ vừa rồi đã đi đâu chơi.

Kiều Ưu Ưu chẳng mấy khi cười rạng rỡ như vậy trước mặt anh ta, khuôn mặt dịu dàng của người phụ nữ hạnh phúc, “Đi thăm chồng nên em rất vui.”

“Vui là tốt rồi.” Tống Tử Đồng cười nhạt.

Kiều Ưu Ưu chợt cảm thấy, năm đó Tống Tử Đồng đã nói đúng, cô hoàn toàn không thích anh ta, chỉ coi anh ta là một mục tiêu để phấn đấu. Thích thực sự không phải là như vậy, không phải là liều mạng đuổi theo từng bước chân anh mà là cảm thấy vui sướng vì sự ưu tú của anh, cam tâm tình nguyện đứng đằng sau ủng hộ anh. Tuy về mặt tình cảm không có sự chung bước, khi anh thích cô thì cô lại không dành tình cảm cho anh, nhưng anh vẫn chưa bao giờ buông tay cô ra, chứ không phải giống như tình cảm của cô dành cho Tống Tử Đồng, chỉ trong hai năm, tất cả những tình cảm khi đó, thậm chí là một chút tình yêu cũng không còn gì.

* * *

“Sư huynh!”

Tống Tử Đồng đã rời đi, nhưng Kiều Ưu Ưu không gọi anh ta là lãnh đạo, cũng chẳng phải là anh Tống mà gọi anh là sư huynh giống như năm đó cô đã gọi. Tống Tử Đồng quay đầu lại lăm lăm nhìn cô, nhìn thấy trong mắt Kiều Ưu Ưu lấp lánh như những giọt nước.

“Cám ơn anh, sư huynh.” Kiều Ưu Ưu cười một cách chân thành, nụ cười từ trái tim. Cám ơn anh năm đó đã từ chối em, như vậy em mới có cơ hội vô tình kết hôn với Trữ Tụng, mới có cơ hội được ở bên cạnh người em yêu thực sự.

Sau khi làm rõ ràng về mặt tình cảm, Kiều Ưu Ưu cảm thấy bước chân mình trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều, lại đứng vào lúc tan ca nên tâm trạng của cô lại càng vui vẻ. Vì sao cô càng ngày càng dựa dẫm vào anh? Vì sao khi biết anh nhận được Huân chương Hạng nhất thì cô lại cảm thấy đau lòng đến vậy? Vì sao chỉ vì mấy câu hỏi của Đại Tiểu Kha mà cô lại giận sôi người? Vì sao cô không muốn rời đi? Vì sao sau khi quay về lại có cảm giác mất ngủ vì nhớ nhung? Lí do rất đơn giản, thế nhưng Kiều Ưu Ưu lại luôn nhắm mắt làm ngơ. Vì cái gì? Lẽ nào không phải thích mà là yêu sao?

“Đồ ngốc!” Kiều Ưu Ưu không nhịn được cốc một cái vào đầu mình.

Ngồi vào trong xe, Kiều Ưu Ưu đặt tay lên trên bụng mình, lần đầu tiên cô bắt đầu hi vọng ở trong đó có một bé con, nếu là con gái thì tốt nhất.

Chiếc xe dần lướt ra khỏi Đài Truyền hình, Trì Lâm đứng ở ngoài cửa lớn, gió đang thổi mạnh. Kiều Ưu Ưu dừng xe chạy qua đó rồi nhét Trì Lâm vào trong xe, chỉnh tăng nhiệt độ rồi không nhịn được la mắng cô: “Trời mùa đông mà lại đứng đây hít gió lạnh, cậu có bệnh gì à?”

“Ưu Ưu, mình xin lỗi.”

Kiều Ưu Ưu run lấy bối, suýt chút nữa đâm vào xe đằng trước.

“Mấy ngày qua mình tránh không gặp cậu, thực ra mình đã nghĩ rất nhiều, thể diện của mình thực ra có quan trọng đến thế không? Nghĩ tới nếu không phải do cậu quan tâm đến mình thì cậu có làm những chuyện như vậy không? Tuy lúc đó sau khi biết mình đã hơi tức giận vì cậu không giữ thể diện ình, nhưng sau khi bình tĩnh hơn mình lại cảm thấy cậu đã làm rất đúng.”

“Trì Lâm, cậu đừng làm như vậy, mình...” Kiều Ưu Ưu nhất thời không nói được gì, không biết nên nói gì.

“Ưu Ưu cậu đừng giận mình được không?”

“Cậu ngốc à? Sao mình lại phải giận cậu, mình còn đang sợ cậu oán hận mình, từ nay không thêm để ý tới mình nữa.”

Trì Lâm ngân ngấn nước mắt lắc đầu: “Sao có thể như vậy?”

“Thế thì tốt.” Kiều Ưu Ưu vươn người qua, đưa tay lau hết nước mắt nơi khóe mắt Trì Lâm, “Đừng khóc nữa, lúc đó mình làm như vậy quả thực là thiếu suy nghĩ, Trữ Tụng đã thay cậu giáo dục mình rồi, lần sau nhất định sẽ không nóng vội như vậy.”

Trì Lâm nheo mày, bắt mỡ cần nhân: “Cậu còn muốn mình có lần sau nữa à?”

“Phù, mình nói sai rồi, hai ngày nay đầu óc hơi loạn một chút, đừng để ý tới mình, cứ coi như chưa nghe thấy.”

Trì Lâm cười nhìn ra cửa sổ: “Hôm nay Khâu Mân Văn tới tìm mình, bộ dạng rất tiêu tụy, anh ta đã kí vào đơn ly hôn, từ nay mỗi người một ngả.”

Kiều Ưu Ưu căng thẳng hỏi: “Anh ta không làm gì cậu chứ?”

Trì Lâm lắc đầu: “Không làm gì, dù sao bọn mình cũng đã ly hôn rồi, mấy ngày qua chắc cũng đã chịu khổ nhiều, việc này nên chấm dứt tại đây thôi.”

Kiều Ưu Ưu cười nghĩ bụng: “Đồ ngốc Trì Lâm, đến nước này rồi mà vẫn xin nể tình cho Khâu Mân Văn. Nhưng nếu đặt vào vị trí của cô ấy để nghĩ, dù sao đó cũng là người chồng mà cô đã sống cùng nhiều năm, là người yêu từ thời đại học. Tuy việc anh ta làm khiến Trì Lâm tan nát trái tim, chỉ muốn đâm thành trăm ngàn mảnh, nhưng trái tim con người cũng làm từ da thịt mà ra.”

“Thực ra những việc này đều do Tả Khiên làm.” Kiều Ưu Ưu chậm rãi nói.

Cô và Tả Khiên đã từng nhắc tới lời Trử Tụng nói, anh ta vốn đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, nhưng lại sợ Trì Lâm biết được sẽ không vui, nghe xong lời Kiều Ưu Ưu nói, anh ta chẳng phải đã xắn tay áo và xông lên sao? Ở Bắc Kinh này, chỉ cần Tả thiếu gia nói một câu, có chuyện gì là không thể àm được? Không cần anh lộ diện, cũng đã có thể khiến Khâu Mân Văn rung lay bấy rồi.

“Tả Khiên?”

“Mình vẫn còn muốn hỏi cậu đây, cậu và Tả Khiên là như thế nào? Chuyện của cậu tại sao anh ta lại để tâm đến vậy? Đừng nói với mình là thực ra anh ta đã chung tình với cậu từ rất lâu rồi, không muốn kết hôn cũng là vì muốn đợi cậu.”

“Ưu Ưu cậu nói ít mà nhìn nhiều rồi đấy!” Trì Lâm cười khê: “Hôm Khâu Mân Văn bị bắt quả tang, Tả Khiên cũng vừa hay đang ở khách sạn đó, chỉ là bị anh ta nhìn thấy mà thôi, Tả Khiên chắc là thấy mình đáng thương nên sau hôm xảy ra chuyện anh ấy luôn quan tâm tới mình, chỉ có vậy thôi, đồng cảm thôi mà.”

Kiều Ưu Ưu bĩu môi, cô không muốn tiếp tục chủ đề này, “Đi ăn đi?”

“Được đấy!”

* * *

Kiều Ưu Ưu và Trì Lâm tìm một nhà hàng u để giải quyết bữa tối, trong lúc đó thì nhận được điện thoại của Trử Tụng, Kiều Ưu Ưu còn thắc mắc sao hôm nay anh lại gọi sớm như vậy, Trử Tụng liền tuyên bố một chuyện khiến cho Kiều Ưu Ưu chán ăn hoàn toàn, toàn thân khó chịu.

“Anh phải tham gia khóa huấn luyện dài 40 ngày, không được dùng điện thoại, cũng không được liên lạc với bên ngoài, chuẩn bị phải xuất phát rồi.”

Kiều Ưu Ưu yên lặng nghe anh nói hết, 40 ngày tới sẽ cắt đứt liên lạc, thế giới của cô sẽ không còn một chút tin tức nào liên quan tới Trử Tụng nữa. Khi cô cuối cùng đã làm rõ được tình cảm của mình dành cho anh thì anh lại lựa chọn phương án biến mất như vậy?

“Anh nói xong chưa?”

“Ưu Ưu, sau khi huấn luyện kết thúc anh sẽ xin nghỉ phép.”

“Anh cầm miệng lại cho tôi! Nghỉ phép? Kỳ nghỉ phép của anh đã bao giờ được phê duyệt chưa? Anh biến đi, biến càng xa càng tốt! 40 ngày à, có giỏi thì 40 năm sau anh hãy quay về!”

“Kiều Ưu Ưu!”

“Đừng có gọi tên tôi, tôi đã biết rõ tên họ mình là gì nên anh không phải nhắc, anh mau đi đi, đừng có quấy rầy tôi ăn cơm!” Nói xong, cô tức giận ngắt điện thoại rồi ném điện thoại xuống bàn.

Trì Lâm nhìn bộ dạng Kiều Ưu Ưu tức giận, Trử Tụng gọi lại nhưng Kiều Ưu Ưu coi như không nhìn thấy, khi cô đang nghĩ xem không biết có nên bắt máy hộ Kiều Ưu Ưu không thì màn hình chợt tối lại.

“Không có chuyện gì chứ?”

“Ăn cơm!” Kiều Ưu Ưu giận dữ nói, bưng một đĩa salad to đặt ở trước mặt mình rồi ăn một cách điên cuồng.

“Salat lạnh lắm, đừng ăn quá nhiều!” Trì Lâm muốn lấy đĩa salad ra nhưng Kiều Ưu Ưu không chịu, đẩy tay cô ra, đút từng miếng thật to vào miệng.

“Đừng có nhìn chằm chằm vào mình nữa, ăn đồ của cậu đi.”

“Trử Tụng cũng là do bất đắc dĩ, cậu hiểu cho anh ấy một chút.”

“Yêu ai thì yêu, muốn đi đâu thì đi, tùy anh ta!” Kiều Ưu Ưu ăn bữa tối mà chẳng cảm thấy mùi vị gì, còn không ngừng liếc nhìn điện thoại, Trử Tụng chẳng thấy gọi lại nữa. Càng nghĩ cô càng thấy chua xót.

Nói đi là đi, lại còn chuẩn bị cắt đứt liên lạc, cũng chẳng cho cô có thời gian chuẩn bị tâm lí, mười mấy tiếng trước còn anh em em tình cảm lắm, dùng một cái lại tuyên bố có việc phải làm theo nguyên tắc, Kiều Ưu Ưu giống như một con búp bê vải không có tình cảm, việc anh phải đi chẳng liên quan gì tới cô không bằng. Bản thân cô rõ ràng là tức giận nhưng anh chẳng thêm đồ dành gì, cả buổi tối điện thoại chẳng vang lên một hồi chuông nào nữa.

“Ồ, trùng hợp quá.” Tả Khiên bất ngờ xuất hiện, anh kéo ghế ngồi xuống chỗ trống bên cạnh, cười híp mắt nhìn Kiều Ưu Ưu, cuối cùng mới liếc sang Trì Lâm, “Công việc ở bệnh viện bận lắm nhỉ?”

“Cũng bình thường, vẫn thế.” Trì Lâm lúng túng trả lời. Lúc này nghe Kiều Ưu Ưu nói vậy, nên bây giờ khi phải đối diện với Tả Khiên, cô lại cảm thấy hơi khó xử.

“Có thời gian thì nên đi ra ngoài chơi, đừng có ở trong bệnh viện suốt như vậy.”

“Ừ, đợi khi nào rảnh rồi đã.”

Kiều Ưu Ưu nhìn Tả Khiên, cô đặt cái cốc rỗng “bing” về phía anh, âm thanh đã thu hút sự chú ý của Tả Khiên.

“Tả thiếu gia, tôi nhớ rằng tôi đã nói là đừng có nghĩ linh tinh, hai người không hợp đâu mà.”

“Cô có quản được không?” Tả Khiên hỏi lại, giọng nói hơi bức xúc.

“Tôi quản hết rồi!”

Nói xong, cô kéo Trì Lâm đang ngồi đối diện đứng lên đi ra ngoài. Trì Lâm không giằng co gì mà đi theo Kiều Ưu Ưu ra khỏi nhà hàng, để lại một mình Tả Khiên tức giận đến nỗi chỉ muốn đập bàn.

“Tả tiên sinh, cô Kiều nói rằng bàn này do anh thanh toán.”

Tả Khiên nhìn tờ hóa đơn được nhân viên phục vụ đưa tới, sự phẫn nộ ngày càng lớn, giật lấy tờ hóa đơn ném vào mặt người phục vụ, giơ chân đạp đổ cái ghế mà Kiều Ưu Ưu vừa mới ngồi.

Chương 37

Trử Tụng không có thời gian để giải thích với Kiều Ưu Ưu, mệnh lệnh tập trung huấn luyện được phát ra bất ngờ, mục đích là thử thách năng lực phản ứng bất ngờ của họ, tập trung huấn luyện còn chưa bắt đầu nhưng lại dường như đã bắt đầu.

Sư đoàn Không quân số 1 chọn năm người đi tham gia khóa huấn luyện tam quân (hải quân, lục quân, không quân) và Trử Tụng là một trong số đó. Tất cả mọi người đều tỏ ra muốn được chọn, vì có được cơ hội như vậy là điều rất đáng tự hào đối với mỗi người quân nhân.

Sau khi lên máy bay thì tính mệnh không còn là của mình nữa, cần có trách nhiệm đối với máy bay. Tuy Kiều Ưu Ưu đã ngắt điện thoại của anh, hơn nữa trong 40 ngày tới anh rất có thể sẽ hoàn toàn không có cơ hội giải thích với cô, nhưng Trử Tụng vẫn cố gắng loại bỏ suy nghĩ linh tinh, tập trung tinh thần, anh không cho phép máy bay gặp bất cứ tai nạn nào.

Trời vào đêm, không mây, thích hợp cho việc cất cánh, phi công của Sư đoàn 1 chuẩn bị khởi hành. Họ phải điều khiển máy bay J-10 đi xuyên Trung Quốc, từ điểm đầu phía Bắc cho tới hải đảo phương Nam, trong quãng đường đi sẽ có máy tiếp ứng nhiên liệu, cả chặng đường không nghỉ cho tới đích cuối cùng.

Trử Tụng nhìn lên đích đến cuối cùng trên màn hình điện tử, phát tín hiệu yêu cầu tiếp đất về sân bay nơi hải đảo, Trử Tụng và mọi người nhận được lệnh và lần lượt hạ cánh.

Khi khoang máy bay được mở ra, họ cảm nhận được cảm giác ẩm áp vô cùng lạ lẫm, một chút gió biển kèm theo hơi ẩm. Cái lạnh giá trước khi lên máy bay và hơi ẩm như ngày hôm nay khiến một vài người khó có thể thích ứng được trong phút chốc.

Sân bay ở đây không có đầy đủ các thiết bị như ở Sư đoàn 1, tuy là địa điểm tập huấn quan trọng nhưng vì tần suất sử dụng có hạn nên dĩ nhiên sẽ không nhận được nhiều kinh phí khi xây dựng. Hơn nữa các lãnh đạo cũng đều cho rằng, những người có thể tới tham gia tập huấn, cho dù sân bay không có đèn chỉ dẫn thì vẫn có thể đưa máy bay trở về an toàn trong đêm tối, họ nhận thấy những chiến sĩ của mình không gì là không thể làm được, điều kiện càng gian khổ thì càng mài giũa được nhân tài.

Các máy bay lần lượt đáp xuống sân bay, bộ đội không quân trong toàn quân đều nhận được mệnh lệnh tập trung huấn luyện trong tối nay và họ gần như tới sân bay trên đảo vào cùng một lúc.

Trử Tụng đứng hút thuốc một mình bên cạnh xe để chờ những chiến sĩ khác tới. Cứ rảnh rỗi là Trử Tụng lại bắt đầu mệt mỏi nghĩ xem nên làm thế nào với Kiều Ưu Ưu? Đợi tới khi anh về lần sau, Ưu Ưu nhất định sẽ đập bàn đánh người, như thế còn đỡ, cái miệng cô còn lâu mới dễ dàng tha cho anh, lời nào khó nghe cũng có thể nói ra mà không thêm quan tâm tới hậu quả, cũng chỉ có anh mới nhận được tính khí nóng nảy này của cô, nếu là người khác thì ai mà thêm để ý tới cô chứ? Vậy mà còn không biết trân trọng!

“Phó đoàn, anh đang cười gì thế?”

Trử Tụng dập tắt điếu thuốc, quay đầu lại nhìn Triệu Kha, híp mắt hỏi: “Tôi vừa cười à?”

Triệu Kha gật đầu, nhưng miệng vẫn nói: “Đâu có, đâu có.”

Trử Tụng hất cằm về phía người đang đứng đó không xa, “Người kia là ai?”

“Đâu?” Triệu Kha nhìn theo hướng Trử Tụng chỉ, bên cạnh chiếc xe việt dã là một dáng người đang đứng thẳng, hai tay đặt sau lưng, đội mũ bê-rê, đằng sau là hai chiến sĩ đang vác súng. Hải đảo là nơi trực thuộc khu vực quân sự G, tuy không nhìn rõ cấp bậc nhưng có thể đi vào tự do trong sân bay thì dựa vào giác quan thứ sáu đáng tự hào nhất của anh, nhất định sẽ không đoán nhầm.

“Ai?”

“Lương Mục Trạch!”

Trử Tụng nghe xong cái tên này, lông mày nhíu chặt hơn, “Cậu chắc chắn chứ?”

“Chắc chắn không sai!” Triệu Kha nói cực kì kiên định.

“Nếu không phải thì cậu cứ đợi đấy!”

Người ở các doanh trại bộ đội lần lượt đáp tới, họ phải tập trung trở về nơi tập kết. Trước khi lên xe, Trử Tụng quay lại nhìn một lần nữa thì bắt gặp ánh mắt của người đó. Trử Tụng nhếch miệng, mang theo một nụ cười hơi đùa cợt.

* * *

Vốn cứ tưởng rằng buổi tối trước hôm bắt đầu huấn luyện bọn họ có thể ngủ một giấc yên ổn, nhưng tới nửa đêm canh ba thì tiếng còi khẩn cấp đã làm hỏng mọi giấc mơ đẹp của tất cả mọi người. Hai giờ sáng, huấn luyện tập trung chính thức bắt đầu.

Mục đích của việc huấn luyện tập trung là chọn một phân đội nhỏ tạo nên từ tam quân (hải – lục – không quân) đại diện cho quốc gia tham dự cuộc thi tại trại huấn luyện quốc tế. Sự kiện quốc tế lớn như vậy tất nhiên là phải chọn ra những quân nhân ưu tú nhất để tham gia. Không giống với các cuộc thi thông thường

khác, lần này đội đại diện ỏi quốc gia buộc phải được tập hợp từ hải – lục – không quân, lấy tiêu chuẩn tổng hợp nhất để chọn ra đội ưu tú nhất.

Khóa huấn luyện này sử dụng chế độ đào thải, mỗi hạng mục sẽ có một cuộc thi, 50% những người có thành tích thấp nhất sẽ bị loại ra. Sẽ không vì tới từ các quân chủng khác nhau mà có hai tiêu chuẩn, tuyệt đối ai cũng như ai.

Triệu Kha vác trên lưng chiếc ba lô nặng và đi theo sau Trử Tụng, miệng không ngừng cằn nhằn: “Thật không công bằng, mẹ kiếp không công bằng, bình thường chúng ta tập luyện cái gì chứ? Họ là cái gì? Quân đặc chủng ai cũng như là không muốn sống nữa, cả năm chỉ luyện thể lực, chúng ta có bì nổi không? Đến cuối cùng chỉ giữ lại vài người bọn họ là xong, lại còn bắt chúng ta tới đây mất mặt làm gì?”

Bước đi của Trử Tụng càng ngày càng thoải mái, anh điều chỉnh nhịp thở nhìn Triệu Kha, nói: “Oán trách xong chưa?”

“Vẫn chưa!”

“Đừng nói nhiều nữa, không muốn bị bắn chết thì chạy nhanh lên cho tôi, chết rồi thì đừng có nói cậu đã theo tôi!” Trử Tụng và Triệu Kha nói xong câu này liền xông thẳng lên phía trước với tốc độ nhanh hơn. Anh thừa nhận rằng Triệu Kha nói cũng có phần đúng, nếu so với quân đặc chủng, hải quân và lục quân, về mặt thể lực thì họ quả thực không có ưu thế. Nhưng ở trong quân đội là như vậy, mục đích của huấn luyện chính là ưu tú thắng, kém cỏi loại, người chịu đựng được thì sinh tồn, không muốn bị đào thải thì chỉ có một cách duy nhất là không được bị tụt về phía sau.

Triệu Kha tuy trong bụng đầy sự càu nhàu, nhưng vì thể diện của bản thân cũng vì thể diện của doanh trại, không thể bị đào thải nhanh như vậy được, ít nhất cũng phải đợi đến sau khi cuộc huấn luyện đi hết một nửa chặng đường, như vậy mới không bị mất mặt.

22. Chương 21

Đích đến của vác nặng chạy việt dã là bãi biển. Trời xanh nước biếc, bãi biển chưa qua khai thác vẫn còn sạch sẽ không bị ô nhiễm, sóng xanh tung lên bờ cát màu nâu nhạt. Đường đích là đường phân chia giữa hai dòng nước, người vượt qua vạch đích ngã xuống cạnh nhau mà không còn giữ lại chút hình tượng nào, ở bên kia là những người sống không được mà chết cũng không xong, đi thêm một bước nữa là cảm thấy trời như sắp hủy diệt họ vậy.

Trử Tụng và Lương Mục Trạch đều đã về tới đích, trong đám lính lục quân mặc quần áo rằn ri thì bộ quần áo màu xanh lam xen trắng của anh vô cùng nổi bật. Đặc điểm nổi bật nhất của quân nhân là dễ quen nhau, không phân quân chủng, không phân doanh trại, chỉ cần gặp nhau là có đủ chuyện để nói, Trử Tụng và bọn họ nằm ở điểm đích, nghỉ được một chút là bắt đầu hi hi ha ha nói chuyện với nhau. Thậm chí còn có người không kiềm chế được cởi luôn quần áo và chạy ra biển, không quan tâm tới kỉ luật mà đắm đầu xuống biển, khiến nước tung lên rất mạnh.

Lương Mục Trạch nằm ở một chỗ cách Trử Tụng không xa, khi Trử Tụng chạm tới đích, anh không giống như những người khác, hoàn toàn không thấy ngạc nhiên. Họ vẫn nhìn nhau như vậy, chẳng ai nói năng gì.

Trử Tụng đã an toàn vượt qua vòng đầu tiên, những người bị loại người thì oán giận, người thì thấy không nổi, bọn họ đều cảm thấy không công bằng. Đại tá chỉ huy quân đội không nề tình gì mà đuổi bọn họ ra khỏi sân huấn luyện, đồng thời còn nói đây chính là kết cục của sự đào thải, bây giờ là bọn họ, lần tiếp theo sẽ là các cậu.

Gần như là không có thời gian nghỉ ngơi, sau khi tất cả mọi người về tới nơi thì bọn họ bị tập trung kéo xuống nước, ai nổi lên trên mặt nước trước thì người đó bị loại. Thử thách nhịp thở và sự nhẫn nại, không cung cấp cho bất cứ một dụng cụ hỗ trợ nào, chịu được thì sẽ thắng, không chịu được thì lập tức cuốn gói cút đi. Hải quân đương nhiên là chiếm được ưu thế trong vòng thi này, yêu cầu của quân đặc chủng là lên

trời xuống biển nên chẳng có gì là không thể. Vậy nên lúc này Triệu Kha lại trách móc, bĩu môi vừa định nói gì thì liền bị Trử Tụng nhấn đầu xuống nước biển. Để không bị sặc chết, anh chỉ còn cách ngậm miệng.

* * *

Cuộc huấn luyện năng lực tàn bạo vô nhân đạo này kéo dài liên tục trong bốn ngày, hầu như không có thời gian nghỉ ngơi, mệt thì chỉ có thể dựa vào cây nghỉ một lúc, có lúc chỉ đứng nghe thôi mà cũng chợp mắt được một lúc. Ngày đầu tiên huấn luyện, mọi người ai cũng cho rằng mình đã đạt tới giới hạn chịu đựng, thể nhưng cố gắng chịu đựng tới ngày cuối cùng thì mới nhận ra rằng tiềm lực là vô cùng.

Sau khi huấn luyện thể lực kết thúc, đội ngũ 320 người rút lại còn 150 người, đây là những anh tài trong anh tài. Nhưng mỗi người đều tự biết, đội cuối cùng chỉ còn lại 12 người tạo thành.

Khi tới đây là một đội năm người, nhưng lúc này chỉ còn lại Trử Tụng và Triệu Kha. Những người khác bị buộc phải trở về, Triệu Kha vò đầu bứt tai chẳng không công bằng, vô nhân đạo, tàn nhẫn. Trử Tụng không nói gì, chỉ hút thuốc. Bước qua cánh cửa không quân mới biết trước đây bản thân mình thật quá ấu trĩ, dựa vào chuyện mình là phi công đặc cấp là đã cảm thấy oai lẫm rồi, nhưng hiện thực thì... Không phải lúc nào mình cũng ở trên máy bay, nếu sống được trong tình huống không có máy bay thì mới có cơ hội điều khiển máy bay hoàn thành nhiệm vụ.

* * *

“Phó đoàn, em đã nói rồi mà, người kia chính là Lương Mục Trạch, anh cứ không tin.”

“Tôi không nói là không tin.”

“Phó đoàn, anh có phải từng có mâu thuẫn gì với anh ta?”

“Sao tôi lại phải có mâu thuẫn gì với anh ta?”

Triệu Kha cau mày, muốn tìm một từ gần sát để miêu tả, “So đo, cứ cảm thấy hai người các anh so đo nhau.”

“Tôi bị làm sao à mà phải so đo với anh ta?” Trử Tụng ném ra một câu rồi phúi mông đứng lên: “Đi đánh bóng chuyền đây!”

Cuối cùng họ đã được ột buổi tối rảnh rỗi, những chàng trai cao lớn chơi vui vẻ trên bãi cát. Buổi tối chơi bóng chuyền trên bãi biển, ánh sáng duy nhất là ánh trăng vì thế nên trận bóng chuyền này quả thật hơi khó đánh nhưng mọi người vẫn hưng phấn cực độ, chơi hăng say.

Trử Tụng tham gia một chân, người đứng ở vị trí tương tự bên phía đối phương là Lương Mục Trạch. Có trùng hợp không? Hai người bọn họ lại đối đầu rồi. Triệu Kha ngẩng cổ lên xem Trử Tụng và Lương Mục Trạch tranh đấu không nương tay với đối thủ giống như hai người là kẻ thù của nhau. Lại còn nói không có mâu thuẫn gì, kẻ ngốc mới tin.

Lương Mục Trạch thắng ở chỗ có sức mạnh hơn, còn Trử Tụng có ưu thế là linh hoạt hơn, một trận bóng chuyền được triển khai từ xung quanh hai vị trí chủ lực này, ở bốn phía sân bóng người tới xem ngày một nhiều. Mọi người bắt đầu dự đoán xem bên nào sẽ thắng, không biết ai đã thay bên Trử Tụng hết “Cổ lên”, người xem dần dần chia thành hai phe, người trong sân càng đánh càng hăng, người ngoài sân càng hét càng to, ai cũng hưng phấn chỉ muốn nhảy lên. Họ hò hét cổ vũ, âm thanh vang vọng trong không trung một lúc lâu.

Khi còi báo hiệu giải tán vang lên, sân bóng trên bãi biển vẫn chưa phân thắng bại, mọi người vẫn còn chưa muốn rời đi. Kết thúc tối nay là sự bắt đầu của một thử thách cam go hơn. Mọi người đều biết rõ như vậy, khóa huấn luyện thể lực trước đó chỉ là món khai vị, món chính vẫn còn đợi họ ở đằng sau.

Chương 38

Sáng sớm ngày 30 tết, Kiều Ưu Ưu dậy rất sớm. Nói một cách chính xác hơn thì cả đêm cô ngủ không ngon giấc, nửa tỉnh nửa mê dầy vò cả đêm.

Kiều Ưu Ưu đứng trong nhà tắm, nhìn vào bản thân mình trong gương, không ngừng an ủi bản thân, nói: “Bình tĩnh nào, hít thở sâu, hít vào, thở ra, hít vào...”

Cô cầm cái que nhựa dài màu trắng đặt trên bồn rửa mặt lên, nhắm mắt rồi chậm chạp cúi đầu xuống.

“Kiều Ưu Ưu, tao đếm tới ba mày phải mở mắt ra, cùng lắm là sau này sẽ thử một lần nữa!”

Kinh nguyệt tháng này của cô đã chậm nửa tháng, từng ngày tưởng tượng khiến cô bị dày vò vô cùng, vì thế mới kiên quyết mua que thử về tự thử một lần. Cô lo sợ do mình kì vọng quá nên mới xuất hiện hiện tượng có thai giả, chu kì chậm vài ngày cũng không phải là chưa từng xảy ra, cô không kiểm chế được muốn biết đáp án, nhưng lại sợ sẽ bị thất vọng vì sự thực không như mình hi vọng. Cô luôn nói với mình rằng không nên nghĩ nhiều, như vậy cho dù không có được cũng sẽ không cảm thấy thất vọng. Thế nhưng bản thân lại dần không nhận được và tưởng tượng, nếu có con, cô sẽ chăm sóc nó như thế nào? Nó sẽ giống cô hay không? Kiều Ưu Ưu rất mong mình sẽ có con gái, cô muốn cho con ăn mặc giống như một công chúa nhỏ, cùng mặc quần áo mẹ con thật đẹp.

Kiều Ưu Ưu hơi hé mắt, sau khi nhìn kĩ một vạch đỏ nhức mắt ở trên que thử, cô chợt cảm thấy thất vọng, nỗi buồn giống như ngọn sóng dâng trào ào ạt lên cô, chèn ép khiến cô chỉ muốn rơi nước mắt.

Kiều Ưu Ưu cảm thấy quá tủi thân, đây được gọi là cuộc hôn nhân khi gió gì vậy, những ngày tháng khôn khổ? Có chồng cũng như không có chồng, không bằng ly hôn cho xong chuyện, như vậy cô còn có thể đi tìm kiếm mùa xuân tiếp theo của mình, tìm một người chồng có thể ở bên cô mỗi ngày.

Nước mắt bắt đầu không chịu nghe lời mà ào ạt tuôn rơi, Trữ Tụng đã đi hơn mười ngày rồi, mỗi đêm cô đều phải lấy chăn cuộn chặt quanh người mình, dường như làm vậy có thể thay thế cho vòng tay Trữ Tụng. Không được nghe thấy giọng nói anh, cô chợt cảm thấy màn đêm dài đằng dặc, hình như đã ngủ rất lâu rồi nhưng khi mở mắt ra lại phát hiện vẫn là đêm tối. Cô rất muốn nghe giọng nói anh, muốn nghe từng tiếng từng tiếng anh gọi tên cô, giống như anh không thể rời xa mình. Kiều Ưu Ưu hối hận đã không ghi âm giọng nói của anh lại, như vậy có thể giải tỏa nỗi nhớ. Cô thậm chí còn bắt đầu hối hận vì ngày hôm đó đã gây sự với anh, cô nên ngoan ngoãn nghe lời anh, như vậy anh nói thêm được một câu thì cô sẽ có thể nhớ anh được nhiều hơn.

Tiếng khóc từ im lặng dần chuyển sang gào khóc, Kiều Ưu Ưu ngồi bên bồn cầu, không màng tới hình tượng mà ôm lấy một cuộn giấy vệ sinh to và khóc thật to, càng khóc càng tủi thân, càng tủi thân thì khóc lại càng đau đớn, thậm chí khóc tới mức đau đầu.

Kiều Ưu Ưu giống như con búp bê đã bị rút cạn kiệt linh hồn, ngồi đờ đẫn một chỗ, trên mặt vẫn còn nước mắt chưa khô. Cô nhận ra mình không thể khóc thêm được nữa, đứng dậy và tiến tới bồn rửa mặt, qua tấm gương là đôi mắt sưng húp của cô, đôi môi khô lại, tóc tai rối bù, trông giống như một góa phụ vừa bị bỏ rơi.

“Kiều Ưu Ưu, mày cũng có ngày hôm nay? Chẳng phải mày luôn tự huỷ hoại với bản thân mình rằng không có ai bên cạnh thì có thể sống tự do tự tại hay sao? Bây giờ thì làm sao? Nhìn cái bản lĩnh của mày kia, mày ở đây lấy nước mắt để rửa mặt, người ta thì lại chẳng biết gì, có khi lúc này còn đang ôm cái máy bay mà cười lớn ý chứ!”

Kiều Ưu Ưu vỗ ngực giúp bản thân mình nghĩ thoáng ra. Cô mở vòi nước chuẩn bị rửa mặt, nhưng que thử thai mình vừa vứt trên bồn rửa mặt lại xuất hiện thêm một vạch nữa.

Kiều Ưu Ưu dụi mắt không tin, cầm lên nhìn thật kĩ, lúc này rõ ràng là một vạch mà, từ lúc nào đã chuyển thành hai vạch rồi? Kiều Ưu Ưu chạy vào phòng ngủ, lục tìm cái hộp mà mình vừa vứt đi trong sọt rác. Cô nhìn vào hướng dẫn sử dụng, nhìn đi nhìn lại rồi nằm lên giường cười lớn không dứt.

Trên hướng dẫn sử dụng người ta ghi rõ ràng là sẽ bị chậm vài phút. Mà cô thì lại vội vàng tới mức không thèm đọc hết hướng dẫn sử dụng, chỉ nhìn qua kết quả mà đã vội đưa ra kết luận.

Vậy thì bây giờ có thể nói rằng cô có bầu rồi!

Có bầu rồi!

Kiều Ưu Ưu từ trên giường bật dậy, nắm bắt một mình: “Kiều Ưu Ưu, mày có thai rồi!” Từ thì thầm chuyển sang hò hét: “Có thai rồi! Ha ha ha! Trữ Tụng, đây là giống của một mình em, anh đừng có nghĩ tới chuyện bảo con gái em gọi anh là cha!”

Cô vui sướng chỉ muốn nhảy lên, cũng may là lí trí đã kịp thời giữ cô lại, phụ nữ mang thai phải tránh hoạt động mạnh, nhất là trong giai đoạn đầu của thai kì. Kiều Ưu Ưu đột nhiên lại thấy hơi lo lắng, lúc này cô khóc lóc như vậy, liệu có ảnh hưởng gì hay không?

Tết nhất mà vào bệnh viện, cho dù là khám thai thì dường như cũng không được may mắn cho lắm. Kiều Ưu Ưu quyết định để sau tết mới kiểm tra, những ngày này tự mình chú ý một chút là được rồi.

Kiều Ưu Ưu cảm điện thoại lên chỉ muốn được thông báo với tất cả mọi người, nhưng nhìn con số trên màn hình lại phát hiện ra người cô muốn thông báo nhất lại không nghe được điện thoại của cô, bố đứa bé không chịu trách nhiệm mà bỏ đi rồi. Kiều Ưu Ưu thất vọng thở dài, sờ lên cái bụng phẳng lì của mình rồi nói: “Con gái cưng à, bố con thật vô trách nhiệm, sau này đừng có hiếu thuận với ông ấy! Đợi tới khi ông ấy già rồi, không biết gì nữa thì ném ông ấy vào viện dưỡng lão, để ông ấy tự sinh tự diệt.”

Nói xong Kiều Ưu Ưu lại nghĩ, nói thêm một câu nữa: “Hay là mua thêm cho ông ấy vài chiếc máy bay đồ chơi, để ông ấy mỗi ngày đều ôm máy bay đi ngủ?”

* * *

Cho dù là 30 tết thì công việc của Kiều Ưu Ưu vẫn không thể ngừng nghỉ, cô vừa mới kết thúc kì nghỉ, lịch trình xếp dày đặc, muốn bỏ cũng không bỏ được. Cũng may là cô làm nghề đã nhiều năm nên chỉ cần chuẩn bị một chút là cũng không cảm thấy mệt. Chỉ là hôm nay tâm trạng cô rất tốt nên luôn bất giác mất tập trung, kịch bản cầm trong tay nửa ngày rồi mà chưa thể tổng kết và nhớ rõ.

“Này, hôm nay cậu làm sao vậy? Trông như đang bị thôi miên vậy.” Sở Hân Duyệt lại gần vỗ vào vai Kiều Ưu Ưu.

Kiều Ưu Ưu cố tỏ ra vẻ bận rộn với việc xử lí kịch bản, “Có sao đâu.”

“Có mỗi mấy trang giấy thôi, nếu như trước đây thì cậu đã thuộc lòng rồi, hôm nay tới giờ vẫn chưa làm xong, lại còn nói có sao đâu, ai mà tin được?”

“Cậu rảnh quá phải không?”

“Cũng chẳng phải, có nhiều chuyện phải làm, nhưng lại chẳng có tí tinh thần nào cả, hôm nay là 30 tết mà. Dựa vào đâu mà các cô gái khác đều được về nhà vui vẻ đón tết, còn chúng ta lại phải trực ở đây?”

“Năm nào cậu cũng trách móc, mỗi năm đều nói những lời giống hệt nhau, không thể đổi sang cách nói khác à?”

Sở Hân Duyệt gục đầu lên vai Kiều Ưu Ưu, giọng nói ảm đạm: “Hừ, chỉ trách mình chẳng có cái dũng khí đấy, nếu không thì đã sớm nghỉ việc rồi!”

Kiều Ưu Ưu trước nay chưa bao giờ nghĩ tới nghỉ việc, tuy cô cũng cảm thấy công việc này có chút biến thái, thỉnh thoảng có lúc phải thu chương trình lúc nửa đêm, không có ngày nghỉ lễ, đến tết cũng vẫn phải đi làm. Nhưng dù sao đó cũng là công việc mà chính cô đã lựa chọn năm đó, điều quan trọng là cô yêu thích nó, nếu phải từ bỏ công việc này, cô còn có thể làm gì khác? Học chuyên ngành này ra, công việc chẳng thể nào tách rời cái lĩnh vực này, nếu so với những người phải bay đi bay lại trong cả nước thì cô lại thấy công việc hiện tại cũng khá ổn.

Kiều Ưu Ưu quay liền một lúc ba chương trình, lúc cô tan ca cũng là lúc bắt đầu buổi tối giao thừa. Cô vội vàng trở về nhà thỉnh an lão phật gia, cô cảm thấy chột dạ, nghĩ mình chắc khó tránh được một trận mắng.

* * *

Ngày tết ở Trữ gia cũng chẳng có gì khác so với bình thường, cả nhà trên dưới có mỗi năm người (tính cả người giúp việc). Anh cả, anh hai, anh ba đều không có nhà, lãnh đạo lớn cũng vắng mặt, chỉ còn lại cô nhi quả mẫu ngồi ngẩn ngơ nhìn nhau, miễn cưỡng lắm mới tụ tập lại chơi mạt chược, bà Trữ lại chẳng hề muốn tham gia, sau khi phát lì xì xong liền trở về phòng nghỉ ngơi sớm.

Khổ thân cho ba người vắng mặt, Kiều Ưu Ưu hiếm hoi lắm mới có hứng thú, liền dứt khoát kéo Trữ Minh Tử và Trữ Tư bắt đầu bày Trường Thành. Bên cạnh tay Kiều Ưu Ưu còn để một hộp mơ, không biết có phải do ảnh hưởng của tâm lí hay không mà cả buổi tối cô cứ thèm ăn chua.

“Hôm nay trong bánh chẻo có nhân gì vậy?”

Trử Minh Tử nói: “Cháu không biết.”

Trử Tư nói: “Ăn nhưng không phát hiện ra.”

Kiều Ưu Ưu nhìn hai người bên cạnh, không phải người một nhà thì cũng vào cùng một nhà, Ưu Ưu bấu môi nói: “Bại gia chi tử!”

“Chẳng phải là chị cũng không biết sao, lại còn nói bọn em.”

Kiều Ưu Ưu nhét vào miệng một quả mơ, “Đâu có? Tôi chỉ cảm thấy hơi tanh.”

Người nói vô ý, người nghe lại tưởng thật. Trử Minh Tử và Trử Tư cùng tấn công từ hai bên, mỗi người một câu, điên cuồng tấn công màng nhĩ của Kiều Ưu Ưu.

“Thím ba, có phải là thím cảm thấy buồn nôn?”

“Chị ba, chị có cảm giác buồn nôn không?”

“Chẳng trách mà cả buổi tối cứ ôm lấy hộp ô mai mơ không chịu buông!”

Đối với Trử gia mà nói, ba mươi tết năm nay thật khác biệt. Bởi vì đã có một sinh linh mới xuất hiện nên mọi chuyện đều rất tốt đẹp. Bốn người trong nhà đang mang tâm trạng nặng nề, nhưng giờ đây lại trở nên náo nhiệt hơn rất nhiều bởi sự xuất hiện của một sinh mệnh bé nhỏ. Trử Minh Tử và Trử Tư thậm chí còn tranh nhau đặt tên cho em bé. Trử Minh Tử nói đó là con gái thì Trử Tư lại kiên quyết nói đó là con trai, hai người đó chỉ vì không biết rốt cuộc là trai hay gái mà cãi nhau cả buổi tối, khiến Kiều Ưu Ưu đau hết cả đầu.

Chương 39

Tại một hòn đảo không tên nằm ở phía Nam Trung Quốc lại đang bí mật tiến hành một đợt huấn luyện tập trung tàn khốc nhất, mỗi ngày đều có một số quân nhân nhất định bị đào thải. Mà những quân nhân bị đào thải này cũng đều là những anh hùng tinh anh nhất. Chiến tranh là sự tàn khốc, vì đối phó với chiến tranh mà quá trình tuyển chọn anh tài lại càng tàn khốc cực độ.

Sau khi huấn luyện thể lực, tất cả những người được ở lại lần lượt tham gia huấn luyện ba loại hình là không quân, lục quân, hải quân. Sau khi Trử Tụng gian khổ trải qua tác chiến hải quân và lục quân, anh cuối cùng cũng đã được nhìn thấy từng dải ánh sáng của bình minh.

Trong cuộc huấn luyện hải quân và lục quân, Trử Tụng, Lương Mục Trạch lúc nào cũng bám đuổi lấy thành tích của đối phương. Lương Mục Trạch xuất thân từ bộ đội đặc chủng lục quân. Trên mặt đất, anh ta là anh cả, không ai có thể đấu lại được, Trử Tụng thua một cách tâm phục khẩu phục, hoàn toàn không oán trách gì. Tác chiến trên biển thì đều rất mới lạ so với cả hai người họ, hai người dốc hết sức lực để tranh đấu, phần lớn các hạng mục họ đều hoàn thành tương đương nhau. Trử Tụng thua một hòa một, tạm thời đứng sau. Nghĩ tới lần huấn luyện tiếp theo, Trử Tụng tự nhủ thâm trong lòng rằng không phải là chưa báo thù mà là thời cơ chưa tới.

Triệu Kha càng nhìn càng cảm thấy giữa hai người bọn họ nhất định là có thù oán gì?

Buổi sáng hôm bắt đầu huấn luyện quân sự trên không, Trử Tụng cảm thấy bầu trời sáng trong vô cùng, ánh nắng rực rỡ, đẹp mê lòng người. Được hít gió biển ẩm ướt quen thuộc, tâm trạng anh giống như ánh nắng trên bầu trời, vô cùng sáng lạn.

Năm ngày huấn luyện đã hoàn toàn lấy đi hết sự mong đợi của tất cả mọi người vào bầu trời. Cho dù là nhảy dù từ trên không hay là trượt cánh tam giác thì cũng đều cần có sự nhẫn nại, nhất là nhảy dù, khi tiếp đất, hai chân sẽ phải chịu sự tác động rất lớn, cần có sự tập luyện đầy đủ cho cả hai chân, ngay cả đối với những người xuất thân từ lính không quân như Trử Tụng và Triệu Kha, thậm chí cả những bộ đội nhảy dù cũng đều cảm thấy có phần không chịu đựng được.

Trong thời gian hai mươi ngày, những chiến sĩ, sĩ quan đến từ các khu vực đóng quân khác nhau, những quân chủng khác nhau, đã trải qua hàng loạt khó khăn thử thách, khi khó khăn cùng chia sẻ, tình hữu nghị giữa các chiến sĩ ngày càng sâu sắc, đối với họ, mỗi người phải trở về ai cũng buồn và tiếc nuối.

Buổi chiều cuối cùng của khóa huấn luyện quân sự không quân, Trữ Tụng lên chiếc máy bay chiến đấu J-10 chờ mọi người sau khi nghỉ ngơi tạm thời. Họ cần căn cứ vào mục tiêu huấn luyện tập trung để hoàn thành diễn tập đối kháng trên không. Khi đến có mười mấy máy bay chiến đấu nhưng lúc này chỉ còn lại tám chiếc.

Các máy bay đồng loạt cất cánh, chọc thủng vào bầu trời xanh ngọc bích như những lưỡi kiếm sắc nhọn, chỉ trong nháy mắt đã không nhìn thấy bóng dáng của chiếc máy bay chiến đấu nào, bầu trời dường như vẫn còn lưu lại vệt khói mờ do máy bay để lại, gió biển đượm mùi nhiên liệu phảng phất trên khoảng không sân bay.

Những người còn lại tập trung trong phòng chỉ huy để quan sát tình hình tác chiến thực tế của máy bay thông qua màn hình điện tử mô hình. Không phải ai cũng có cơ hội nhìn thấy tình hình tác chiến của máy bay chiến đấu, mà họ chỉ thường được thấy biểu diễn máy bay chiến đấu biểu diễn và chiến đấu thực tế không thể so sánh được với nhau. Tuy trên màn hình chỉ có sự tác chiến của máy bay mô hình, nhưng đã khiến cho tất cả các chiến sĩ nhìn không chớp mắt. Trước khi tới đây họ luôn cảm thấy bản thân mình là những người gan dạ nhất, nhưng tới đây mới biết còn có rất nhiều người tài giỏi hơn mình.

Lương Mục Trạch nhìn chăm chăm vào màn hình điện tử, trong đó máy bay chủ lực đang chỉ huy các máy bay khác, sắc bén và đầy tham vọng, giống như con chim ưng tranh bá trên cả bầu trời.

Một bên ưu thế rõ ràng, nhưng mọi người đều kì vọng bên kia có thể thể hiện xuất sắc hơn để hóa giải nguy cơ. Bên kia quả thực không khiến mọi người thất vọng khi đưa ra tuyệt chiêu, thế nhưng trong thời khắc cuối cùng lại vẫn bị đối phương khống chế. Thời điểm đó các động tác tác chiến của máy bay chiến đấu diễn ra quá nhanh, ngoài sức tưởng tượng, tất cả mọi người trong đài chỉ huy trung tâm đều ngẩn người, trong đó có chỉ huy trưởng, ông nhìn chăm chăm lên màn hình và hồi tưởng lại màn trình diễn lúc này.

“Gọi đài chỉ huy trung tâm.”

Tới khi âm thanh từ máy bộ đàm phát ra, mọi người mới miễn cưỡng định thần trở lại, vị đại tá mặc bộ quần áo tác chiến không quân nói vào máy bộ đàm: “Có thể bay trở về.”

“Nhận lệnh.”

Mấy chục người lính trẻ quay ra nhìn nhau, Lương Mục Trạch im lặng đứng lên, đẩy cửa đi ra, những người khác mới phản ứng lại cũng chạy theo ra. Mọi người tiến thẳng tới đường băng trên sân bay chờ chiến đấu cơ J-10 trở về.

Khi chiếc máy bay chiến đấu đầu tiên xuất hiện, cả đám người như trúng phải bùa mê, nhảy nhót tung bừng vẫy tay về hướng máy bay, miệng không ngừng hô lên “Oa, oa”

Tám chiếc máy bay không tiếp đất ngay mà biểu diễn hình hoa ở phía trên sân bay như đã thương lượng trước với nhau, các kiểu biểu diễn còn phong phú hơn cả nghi lễ duyệt binh quốc khánh, tuy không có khói sương rực rỡ nhưng vẫn khiến ọi người phấn chấn sục sôi.

Sau khi máy bay hạ cánh, Trữ Tụng vừa mới bước xuống máy bay, Triệu Kha đã chạy như bay tới với vẻ mặt đắc ý để kể công, nếu không phải lúc này hai bọn họ phối hợp ăn ý thì không biết chừng trong giây phút cuối cùng sẽ bị đối phương lật ngược tình thế.

Phi công máy bay chủ lực của đối phương tiến lại gần, ở ngoài đời họ đã quen biết nhau, tuy sớm đã được nghe danh của Trữ Tụng, nhưng hôm nay mới được tận mắt chứng kiến thực lực của anh, quả nhiên danh tiếng “phi công hàng đầu” của Trữ Tụng không phải chỉ là hư danh.

Tám người lính uy phong lấy lưng xếp thành một hàng bước ra khỏi sân bay, những người lính trẻ sớm đã không còn giữ được bình tĩnh vội chạy tới khiêng tám người bọn họ tung lên cao.

“Mẹ, cái lưng của tôi không chịu được nữa rồi! Thả tôi xuống!” Trữ Tụng tức giận lớn giọng can ngăn. Cứ nghĩ là bọn họ sẽ chỉ tung hai lần cho vui là xong, ai mà ngờ rằng họ mãi mà không chịu dừng lại! Cả đám người này được nghỉ ngơi cả một buổi chiều nên tinh thần thoải mái hết cả, tám người bọn anh như vừa trở về từ chiến trường, lái máy bay tuy rằng không mấy hao tổn sức lực nhưng còn mệt hơn cả chạy việt dã năm cây số.

Lần huấn luyện chuyên môn đã kết thúc, trong thời gian 20 ngày, Trử Tụng và Lương Mục Trạch là hai người duy nhất không nói được một câu nào trong tất cả mọi người. Lương Mục Trạch nhìn Trử Tụng lửa giận bùng nổ, anh rất hiếm khi khâm phục ai, tuy anh không muốn thừa nhận nhưng anh không thể không cho Trử Tụng vào danh sách những người đó.

Lương Mục Trạch đi xuyên qua đám người, đưa tay phải ra trước mặt Trử Tụng.

Trử Tụng nhếch mép cười gian xảo, tháo găng tay ra bắt tay: “Xin chào, em rể của tôi!”

“Hả?”

“Tình huống gì đây?”

“Ai là em rể?”

Câu nói của Trử Tụng giống như quả lựu đạn ném xuống mặt đất, khiến tất cả mọi người đứng đó ngạc nhiên đến đờ đẫn. Triệu Kha lại càng ngẩn người. Duyên cớ nào, sao tự dưng lại biến thành em rể? Anh vẫn còn nhớ ngày đầu tiên tới đây, Trử Tụng còn không biết ai là Lương Mục Trạch. Những ngày qua hai người họ quyết đấu với nhau, khiến tất cả mọi người đều mơ hồ cảm thấy có gì đó giữa bọn họ. Thế nhưng khi đáp án được tiết lộ, nó lại nằm ngoài sự dự đoán của tất cả mọi người.

23. Chương 22

Trử Tụng và Lương Mục Trạch đều là những thanh niên lớn lên ở Bắc Kinh, từ nhỏ đã quen nhau, nhưng sau đó vì nhập ngũ vào các doanh trại khác nhau nên không còn cơ hội gặp mặt nữa. Họ chỉ thường xuyên nghe tiếng tăm của đối phương, nhưng cứ nghĩ lại cái bản tính xấu thuở bé, họ lại cảm thấy vô cùng khinh bỉ. Năm đó Lương Mục Trạch thường thích im lặng làm chuyện xấu, còn Trử Tụng lại làm chuyện xấu một cách đường hoàng, không hề cảm thấy mình sai ở đâu, họ đã từng nắm rất rõ đối phương giỏi những trò gì, mặc bộ quân phục lên thì trông có vẻ ra dáng, nhưng kì thực lại luôn cảm thấy đối phương là một thằng gốc dòi lốt người.

Ai mà ngờ rằng, Lương Mục Trạch lại lấy em họ của Kiều Ưu Ưu, hai bọn họ tự nhiên “thân càng thêm thân” nhưng mỗi thù hằn giữa họ lại không hề vì thế mà giảm bớt, hơn nữa còn có phần tăng lên.

* * *

Trong những ngày tết, tai của Kiều Ưu Ưu hoàn toàn không được yên tĩnh, sau khi cả nhà biết cô có thai, ai cũng quan tâm hỏi han đủ điều, bà Kiều thậm chí còn yêu cầu cô chuyển về nhà ở để tiện bề chăm sóc cô. Thế nhưng một mình Kiều Ưu Ưu sống đã quen rồi nên nói kiểu gì cô cũng không đồng ý chuyển về, bà Kiều không thuyết phục được cô nên chỉ có thể dặn dò kĩ lưỡng bảo cô không được ăn linh tinh, không được chơi máy tính, lúc ngủ không được đặt điện thoại ở gần...

Chập tối ngày mừng năm tết, Kiều Ưu Ưu không phải đi làm nên ở nhà nói chuyện với mọi người, chợt cô nhận được một cuộc gọi số máy lạ từ ngoại tỉnh, Kiều Ưu Ưu không nghĩ nhiều mà nhấn phím nghe, khoảnh khắc điện thoại được kết nối, Kiều Ưu Ưu bỗng ngẩn người. Cô tự cấu vào cánh tay mình và tự hỏi mình vừa nghe thấy cái gì?

“Ưu Ưu, anh sai rồi mà Ưu Ưu, em đừng giận anh có được không? Lệnh tập trung huấn luyện thực sự là đến lúc đó anh mới nhận được, Ưu Ưu anh bảo đảm sẽ không có lần sau đâu, được không?”

Đôi mắt Kiều Ưu Ưu lấp lánh nước mắt, bất ngờ nghe thấy giọng nói của anh dường như là một quả bom có uy lực rất lớn kích thích những giọt nước mắt của cô.

Kiều Ưu Ưu lại sput sput, giọng nói có phần hơi khàn lại: “Anh...không phải, không được gọi điện sao?”

Nghe thấy giọng nói của Kiều Ưu Ưu, Trử Tụng chợt thấy khỏe mạnh như vừa ăn được rau chân vịt, trong phút chốc cảm thấy cơ thể tràn đầy năng lượng, hoàn toàn không còn cảm giác mệt mỏi sau khi đợt huấn luyện tập trung cao tạm thời kết thúc.

“Anh nhớ em. Ưu Ưu, có nhớ anh không?”

Kiều Ưu Ưu nhú mồm, nhìn người ngồi cách mình không xa, cố ý tỏ ra không có chuyện gì “Ừ” một tiếng.

“Thế rốt cuộc là nhớ hay không nhớ vậy, Ưu Ưu?” Trử Tụng cố ý kéo dài giọng, khiến Kiều Ưu Ưu nghe xong mà lạnh người rùng mình, da gà nổi hết cả lên.

Khi Kiều Ưu Ưu còn đang phân vân không biết có nên trả lời thẳng câu hỏi này không thì đầu dây bên kia xuất hiện một âm thanh phá vỡ cả khung cảnh, Kiều Ưu Ưu chợt dạ, chẳng nhẽ không chỉ có mình Trử Tụng ở bên kia? Vậy sao anh còn có thể nói ra những lời xấu hổ như thế?

“Giục cái gì mà giục, đến sau thì đứng xếp hàng ở một bên đi.”

“Ai đấy?” Kiều Ưu Ưu nghi hoặc hỏi.

“Người xếp hàng đợi gọi điện về cho vợ. À, người này em quen!” Trử Tụng gàn tòn thuốc ở trên tay, cười đắc chí nhìn Lương Mục Trạch.

“Em quen rất nhiều người mà!”

“Họ hàng của em, lực quân, bộ đội đặc chủng” Trử Tụng liên tiếp đưa ra những từ trọng điểm, “Như vậy đã đủ rõ ràng chưa?”

Kiều Ưu Ưu nghĩ đi nghĩ lại, Hạ Sơ đang nhìn cô với vẻ mặt rất thích thú. Chồng của Hạ Sơ lại chẳng phải là họ hàng của cô sao? Lương Mục Trạch chẳng phải là bộ đội đặc chủng lực quân sao? Không trùng hợp đến thế chứ? Hạ Sơ về Bắc Kinh để đón tết với gia đình nhà chồng, chị em cô giờ mới có cơ hội gặp nhau, nhưng hai người đó tại sao lại đang ở cùng nhau? Không quân, lực quân, sao nghĩ mãi vẫn không thấy hợp lý.

“Chính là cái người đó á?” Kiều Ưu Ưu cố tình không nói tên ra.

“Chính là anh ta!”

“Anh nói anh ta là anh ta đó hả?”

“Anh nghĩ thế.”

Trử Tụng và Kiều Ưu Ưu đang thách đố nhau mỗi người một câu, nhưng hai người bên ngoài thì nghe lại chẳng hiểu gì. Hạ Sơ không hiểu bèn dùng khẩu hình hỏi cô: “Chị cứ nhìn em làm gì?”

Kiều Ưu Ưu cười gian xảo, trả lời nhỏ: “Em đoán xem!” Sau đó lại hỏi Trử Tụng: “Anh ta có biết chuyện vợ anh ta tới Bắc Kinh không?”

“Cô ấy về Bắc Kinh rồi à?” Trử Tụng cố ý tỏ ra ngạc nhiên một cách khoa trương, quay đầu lại nhìn Lương Mục Trạch, “Anh thấy, chắc chắn là chưa biết!”

“Em thì thấy, cô ấy cũng không biết hai người đang ở cùng nhau. Nếu biết cô ấy chắc chắn sẽ nói cho em.” Kiều Ưu Ưu không chỉ rõ ra điều gì mà chỉ cố ý nói lộ ra vài câu khiến Hạ Sơ thấy tò mò. Cô cứ xoay quanh vấn đề đó, nếu Trử Tụng đủ thông minh thì chắc chắn anh có thể đoán ra.

Và thực tế chứng minh, chẳng có phi hành gia nào lại không có giác quan nhạy bén. Trử Tụng tất nhiên là không phụ sự kỳ vọng của Kiều Ưu Ưu, “Chẳng nhẽ hai người đang ở cạnh nhau sao?”

Lương Mục Trạch nghe tới đây thì không thể không tưởng tượng ra họ đang nói gì, bước nhanh tới tranh lấy điện thoại, thế nhưng Trử Tụng vẫn cố giữ lấy nhất quyết không đưa ra, còn đứng một bên mách Kiều Ưu Ưu: “Lại còn dám tranh điện thoại của anh, Ưu Ưu em nói xem có phải là cậu ta không tôn trọng bậc trưởng bối không? Tôi cảnh cáo cậu nhé, còn dám cướp điện thoại của tôi lần nữa thì tôi sẽ rút pin ra đấy!”

“Thế thì không được! Bảo anh ta là vợ anh ta đang lưu lạc nơi kinh thành đấy, em nhất định sẽ có cách khiến anh ta không gặp được vợ!”

Hạ Sơ cũng không nghe tiếp được nữa mà vô tới ghé sát vào tai nghe, Kiều Ưu Ưu cũng không tránh, nhưng trong điện thoại chỉ nghe ra tiếng tạp âm, không có người nói.

Hạ Sơ nhíu mày: “Từ nãy tới giờ chị cứ nói chuyện với tạp âm thôi à?”

Lương Mục Trạch nghe thấy giọng nói của Hạ Sơ. Anh ta không còn để ý gì nữa mà gắng hết vào điện thoại: “Hạ Sơ! Hạ Sơ!”

Kiều Ưu Ưu cố nhịn không cười ra tiếng đưa điện thoại cho Hạ Sơ, vuốt tóc cô nói: “Con bé ngốc, tiếng của chồng mình là cũng không nhận ra à!”

Trử Tụng và Lương Mục Trạch tranh cái điện thoại cả nửa ngày trời, thấy rằng tình hình này không khả quan, chỉ có thể hét vào điện thoại ở khoảng cách xa: “Ưu Ưu, đợi anh trở về.”

Trử Tụng buông lỏng ngón tay, đưa điện thoại lại cho Lương Mục Trạch, đứng nghe lén vài câu, bình thường thì là người đàn ông cao to mạnh mẽ, nói chuyện với vợ thì lại bộ dạng đó. Trử Tụng ra vẻ chán ghét nhìn Lương Mục Trạch, nhưng anh ta lại quên hoàn toàn bộ dạng “chẳng có tài cán gì” cúi đầu cầu xin Kiều Ưu Ưu tha thứ khi nãy của mình.

Khóa huấn luyện tập trung quy định không cho phép bọn họ có liên lạc với bên ngoài, điện thoại là Trử Tụng lấy được từ chỗ đại tá không quân, người ta đã cố tình mất nhầm mở không tính toán gì, anh mà không nắm chắc lấy cơ hội thì đúng là quá có lỗi với lòng tốt của người ta rồi.

“Rõ ràng là mình tìm được điện thoại, bây giờ lại bị anh ta vợ lấy.” Trử Tụng rất bức bối, vừa đi vừa quay lại nhìn.

Xung quanh chẳng có ai, đêm tối gió mát, trên đường trở về Trử Tụng vừa hay gặp ngay người lính tuần tra trên đảo, Trử Tụng kéo người lính tuần tra đó lại, chỉ về hướng mình vừa đi qua, “Tôi vừa mới đi qua bên kia, hình như nghe thấy có người gọi điện thoại.”

Người lính tuần tra bán tín bán nghi, nhìn về khoảng tối mịt đen sì phía trước hỏi: “Thật không?”

“Ai chẳng có chuyện gì lại tự nói một mình? Lại còn lén lút lút lút, chắc chắn là đang gọi điện, các cậu qua đó xem thử đi.”

Mấy anh lính tuần đi về hướng đó, Trử Tụng dút hai tay và túi quần, vừa đi vừa khẽ hát đoạn “đấu trí” trong nhạc phim. Với kĩ năng của Lương Mục Trạch, anh ta còn lâu mới để mấy người lính tuần tra kia bắt được. Trử Tụng rõ ràng đang nói chuyện vui vẻ với bà xã của mình nhưng lại bị anh ta cướp lấy điện thoại, vì thế anh phải ăn miếng trả miếng với anh ta!

Lương Mục Trạch vội vàng tắt điện thoại, Hạ Sơ hơi thất vọng trả điện thoại lại cho Kiều Ưu Ưu. Khuôn mặt của Kiều Ưu Ưu nhăn lại, ngẩng cổ lên hỏi cô: “Dập máy rồi?”

“Vâng” Hạ Sơ gật đầu.

Kiều Ưu Ưu cuống lên: “Chị vẫn còn chưa nói với chồng mình chuyện mình có thai, ai bảo em dập máy?”

Hạ Sơ chạy tránh chiếc gối ôm Kiều Ưu Ưu đang ném vào mình, nói một cách vô tội, “Không phải là em, em còn chưa nói xong thì Lương Mục Trạch đã dập máy rồi, anh ấy nói, lính tuần tra tới rồi...”

* * *

Hạ Sơ ngồi xuống bên cạnh Kiều Ưu Ưu, hai người cùng nhún vai, ánh mắt ai oán nhìn chằm chằm vào cái điện thoại. Một cuộc điện thoại, thời gian nói chuyện còn chưa tới hai phút, chẳng kịp nói cái gì, Kiều Ưu Ưu muốn báo cho Trử Tụng biết là thực ra tháng này cô không có chu kì, cô có thai rồi, tuy vẫn chưa tới bệnh viện kiểm tra nhưng đã có 95% chính xác không sai. Họ đã có một đứa con rồi, anh luôn mong mỏi có được một đứa con, bây giờ có rồi thì anh lại không ở đây, đến nói chuyện điện thoại cũng được coi là xa xỉ. Thế nhưng lúc này vừa mới có được cơ hội để nói thì lại bị một số người ngăn cản. Nghĩ vậy, Kiều Ưu Ưu lại ai oán nhìn Hạ Sơ.

Kiều Ưu Ưu bức bối nói: “Chị vẫn còn muốn hỏi em đấy.”

“Người ta sẽ nói với em, đó là bí mật.” Hạ Sơ bĩu môi, nghĩ tới bộ dạng lén lút khi nãy của Lương Mục Trạch là thấy khó chịu, nhưng vẫn không nhịn được chuyện nghĩ đến.

Kiều Ưu Ưu sờ nhẹ lên bụng mình: “Con gái cưng của mình còn chưa được gặp bố nó, cũng chẳng kịp để nó nghe thấy giọng của bố.”

Hạ Sơ nhìn bộ dạng của Kiều Ưu Ưu mà cũng cảm thấy thương, lúc có thai thì ông xã lại chẳng ở bên cạnh, chắc là sẽ rất khó chịu? Kiều Ưu Ưu lúc này chính là tương lai chân thực của cô về sau. Hạ Sơ ôm lấy vai cô an ủi: “Chị à, đừng đau lòng, không tốt cho em bé đâu.”

Kiều Ưu Ưu vuốt tóc, không để bản thân nghĩ tới những chuyện không vui nữa, cô kéo tay Hạ Sơ hỏi: “Giúp chị xem tim thai của con gái chị phát triển có tốt không?”

“Mới có mấy tuần, làm sao mà nghe thấy được!”

“Lại còn đòi làm bác sĩ ngoại khoa tim, hử.”

“Thái cái gì mà thái?”

“Thái rau!”

“Nấu cơm cho em ăn à?”

“Em cũng biết mà, chị không biết nấu cơm.”

“Em cũng không biết.”

“Ái chà, này, nấu cơm cho Lương Mục Trạch ăn mà không nấu cho chị họ ăn à.”

“Được rồi, được rồi, ghét thế.”

“Con à, dì của con ghét mẹ, làm sao bây giờ?”

Hạ Sơ không nói được gì nữa, biết thân biết phận đứng lên đi vào bếp.

* * *

Nghe nói đêm hôm đó, thượng tá không quân Trử Tụng và trung tá lục quân Lương Mục Trạch đã đánh nhau, chẳng có ai bị thương, nhưng đã để người được tận mắt chứng kiến tư thế quỵ rũ của hai nhân vật nổi tiếng này. Nguyên nhân đánh nhau là gì? Chẳng ai biết là vì trung tá Lương Mục Trạch đã cướp điện thoại của thượng tá Trử Tụng và thượng tá Trử Tụng vì báo thù đã gọi lính tuần tra tới bắt người. Chỉ vì một cuộc điện thoại với vợ mà hai người đàn ông to lớn trở thành ích kỷ như vậy, thật đúng là...

Chương 40

Kết quả khám cho thấy Kiều Ưu Ưu quả thực đã có thai, đứa bé rất khỏe mạnh, đã được bốn tuần rồi, cũng chính là lúc cần phải cẩn thận nhất. Bà Kiều và bà Trử tranh nhau đón Kiều Ưu Ưu về, Ưu Ưu lần đầu tiên phát hiện ra rằng hóa ra mình cũng được chào đón đến vậy.

Mang thai được sáu tuần, Kiều Ưu Ưu bắt đầu có triệu chứng buồn nôn, hơn nữa còn ngày càng nghiêm trọng, chỉ cần ngửi thấy mùi gì hơi kích thích một chút thôi là có cảm giác buồn nôn, mỗi buổi sáng đều phải chạy vào nhà vệ sinh ôm bồn cầu nôn một lúc, có lúc không nôn ra được gì nhưng vẫn cứ muốn nôn tiếp. Kiều Ưu Ưu cảm thấy mình thật thê thảm, nghĩ nhiều lại bắt đầu khóc, khóc xong lại rửa mặt rồi đi làm như chẳng có chuyện gì.

Hai bà mẹ Trử, Kiều đã mời người tới chăm sóc cho Kiều Ưu Ưu. Khi vừa mới từ doanh trại của Trử Tụng về, Kiều Ưu Ưu vẫn còn có da có thịt, nhưng sau khi mang bầu, cô luôn kén ăn còn bị nôn rất nhiều, Trử Tụng lại không có ở bên cạnh, thêm vào đó là tâm trạng của người mới mang bầu không được ổn định nên Ưu Ưu ngày càng gầy gò.

Ở trước mặt đồng nghiệp cô vẫn giữ biểu hiện không quan tâm gì, cô nói với đồng nghiệp rằng mình có thai rồi nhưng anh chồng lại chạy mất rồi. Đồng nghiệp cứ tưởng là cô nói đùa, nhưng khi thấy Kiều Ưu Ưu ngày càng gầy gò, mang thai lại còn tự mình lái xe đi làm, họ cũng dần tin lời cô nói. Mọi người cũng tranh nhau nuôi con giúp cô, còn có người nói sẽ giúp cô tìm kiếm “mùa xuân thứ hai”.

* * *

Bốn mươi ngày mòn mỏi như ở trong địa ngục cuối cùng cũng kết thúc, chẳng có gì ngạc nhiên khi Trử Tụng lại là người được chọn, điều đó cũng có nghĩa là không lâu nữa, anh sẽ cùng đồng đội ra nước ngoài. Sau khi trở về doanh trại, nhận được phần thưởng tuyên dương của doanh trại nhưng anh vẫn không cảm thấy vui, trong lòng rất bất an, dường như có một động lực vô hình vô cùng mạnh mẽ thúc đẩy anh quay trở về gặp Kiều Ưu Ưu.

Trử Tụng phát huy bản lĩnh “mặt dày” của mình, cố sống cố chết lừa được một tuần nghỉ phép, chiều hôm đó anh lên máy bay trở về Bắc Kinh. Để tạo sự bất ngờ cho Kiều Ưu Ưu, anh không nói cho bất kì ai chuyện mình sẽ trở về. Khi ngồi xe về tới cửa nhà, anh lại nhìn thấy một hình ảnh ở trước mắt.

Có người giúp Kiều Ưu Ưu mở cửa bên ghế phụ, sau khi Kiều Ưu Ưu xuống xe cũng không vội đi mà còn nói cười với người đó, hoàn toàn không chú ý tới anh đang đứng cách bọn họ không xa. Trử Tụng nắm chặt bàn tay, gân xanh trên trán nổi lên. Anh vì nhớ Kiều Ưu Ưu mà không quản mệt mỏi trở về thăm cô, thế nhưng hình như cô không nhớ mong anh như anh nhớ mong cô, cô cười vui vẻ với cái người đang có “mưu đồ” gì đó với mình như vậy.

Trử Tụng lấy lại bình tĩnh bước tới gần họ, gọi nhẹ tên cô: “Ưu Ưu!”

Lúc Kiều Ưu Ưu nhìn thấy Trử Tụng, cô thực sự cảm thấy họ dường như đã xa cách lâu đến hàng thế kỉ. Nhìn anh từng bước từng bước đến gần mình, trái tim Kiều Ưu Ưu đập càng ngày càng nhanh, cô không dám động đậy chỉ sợ đây là một giấc mơ, không cẩn thận sẽ phá hỏng nó mất. Nước mắt nhớ thương trào ra trong khóe mắt, cô có rất nhiều lời muốn nói cho anh nghe, nhưng lúc này lại chẳng nhớ được chữ nào. Cô quả thực rất nhớ anh.

Kiều Ưu Ưu nhìn anh không chớp mắt, tìm kiếm đôi mắt của anh, nhưng hình như có gì đó không đúng? Tại sao anh không nhìn thẳng vào mắt cô?

Trử Tụng đưa bàn tay ra nắm lấy tay Kiều Ưu Ưu, chào hỏi Hàn Thiếu Khanh rất lịch sự rồi kéo cô đến gần tòa nhà. Kiều Ưu Ưu bị anh ta kéo tới lảo đảo như vậy, Hàn Thiếu Khanh muốn nói gì đó nhưng lại nghĩ, anh là người ngoài, cũng không nên xen vào chuyện vợ chồng nhà người ta để tránh gây hiểu nhầm.

Kiều Ưu Ưu hơi tức giận, anh đi mất tăm mất tích như vậy, đến khi về lại mang bộ mặt khó chịu, một câu cũng không nói, làm cái gì chứ? Cô mang trong mình đứa con của anh, yên tâm đứng ở hậu phương, định rằng sẽ nuôi dưỡng đứa con của họ thật bụ bẫm và khỏe mạnh, nhưng anh lại có thái độ gì vậy? Cho dù là không biết cô đã có thai, nhưng đã nhiều ngày không gặp chẳng lẽ anh lại không thể tỏ ra vui mừng được sao?

* * *

Trử Tụng mím chặt môi nhìn con số đang chuyển động trong thang máy, Kiều Ưu Ưu giằng co một hồi, anh liền nắm chặt tay hơn, nghĩ tới hình ảnh hai người ở dưới lầu khi nãy, ánh mắt anh lại nhen lên ngọn lửa tức giận và kèm theo đó là cảm xúc phức tạp khác của anh. Kiều Ưu Ưu và Hàn Thiếu Khanh, lẽ nào cô muốn yêu một người khác một lần nữa?

Kiều Ưu Ưu nhìn chằm chằm vào Trử Tụng, góc cạnh khuôn mặt anh khi nhìn nghiêng trông vừa lạnh lùng vừa vô tình. Cô đợi anh về lâu như vậy, luôn tưởng tượng khi gặp mặt anh sẽ ỉn một vòng tay thật lớn, dịu dàng nói anh đã về, không biết xấu hổ mà tiến tới dù dẫu cô nói ra những lời giống như thế, cùng ôm hôn nhau. Cô sẽ thật hạnh phúc và chính miệng thông báo với anh chuyện mình đã có thai, bọn họ đã có một đứa con bé bỏng, anh nhất định sẽ rất vui và ôm chặt cô hơn. Thế nhưng giờ đây thì sao? Khuôn mặt anh ngày càng trở nên mơ hồ trong mắt cô, nước mắt đã che khuất hình bóng vốn có của anh.

Dường như cảm thấy cái nhìn của cô, Trử Tụng không nhịn được quay đầu lại nhìn cô, thế nhưng anh lại nhìn thấy đôi mắt đầm nước của cô, đôi môi hơi run rẩy. Sắc mặt của cô sao lại nhợt nhạt tới vậy? Ánh mắt cô nhìn anh tại sao lại tràn đầy sự trách móc và day dứt? Trái tim Trử Tụng như bị đâm một nhát thật mạnh, quá sâu quá đau tới mức cánh tay đang nắm lấy tay cô của anh chợt buông lỏng ra như bị thiêu đốt.

“Ding.” Cánh cửa thang máy mở ra, chẳng có ai chịu bước ra trước. Khi cánh cửa đóng lại, Kiều Ưu Ưu nhấn nút mở cửa rồi nghiêng người đi ra ngoài.

Có lẽ là do chìa khóa để ở chỗ sâu quá, cũng có thể là do tay quá run nên Kiều Ưu Ưu tìm mãi cũng không thấy chìa khóa, khó khăn lắm mới tìm thấy thì cũng toàn mở nhầm. Trử Tụng giơ tay ra nhưng bị Kiều Ưu Ưu đẩy ra thật mạnh. Kiều Ưu Ưu vốn cũng chẳng còn mấy sức lực, thế nhưng Trử Tụng vẫn bị loạng choạng, anh quả thực cũng đã quá mệt.

Cô giúp việc trong nhà nghe thấy tiếng động ngoài cửa liền chạy ra mở cửa, nhìn thấy sắc mặt khó coi của cả hai người đi vào, cô giúp việc tự động đi vào trong phòng làm người vô hình.

Kiều Ưu Ưu nắm chùm chìa khóa ném vào Trử Tụng đang bước vào ngay sau cô, tiếp sau đó là túi xách, cái cốc trên bàn, đĩa hoa quả cũng lần lượt bị cô ném ra, khóe mắt đỏ hoe, bộ dạng nhe răng giơ vuốt giống như một con khỉ vừa bị chọc giận.

“Làm cái bộ mặt khó coi đấy cho ai nhìn? Không muốn về thì vĩnh viễn đừng có về, anh tưởng anh là ai hả? Tôi nợ anh tiền hay như thế nào? Không muốn nhìn thấy tôi thì kệ tôi, anh vĩnh viễn đừng có quay về, chẳng ai cầu xin anh cả!”

Trử Tụng không tránh né, cũng chẳng nói gì.

“Không nói được gì thì rút đi cho tôi!” Cái gì có thể ném ra cô đều đã ném rồi, mọi sự tức giận và ầm ứ của cô. Dựa vào đâu chứ? Cô mang thai ngày ngày phải vất vả tới vậy, hai tháng không gặp, vừa mới về tới nhà anh đã bày ra cái vẻ mặt khó chịu đấy, một câu cũng không nói, cô đã gây sự với ai nào?

“Vì sao lại là Hàn Thiếu Khanh?” Trử Tụng ngẩng đầu lên nhìn Kiều Ưu Ưu, trong mắt anh ánh lên tâm trạng phức tạp, giọng nói khàn đi, có thể dễ dàng nhận ra sự mệt mỏi.

Kiều Ưu Ưu thở gấp, nghe thấy lời anh nói, hai hàng mày của cô lại càng nhíu lại. Cô thật không thể ngờ rằng, câu nói đầu tiên của anh lại là như vậy, không phải là anh đã trở về, càng không phải là Kiều Ưu Ưu anh rất nhớ em. Nước mắt không thể kìm nén được nữa mà tuôn trào, làm lu mờ hình ảnh anh, Kiều Ưu Ưu bướng bỉnh cắn chặt môi buộc mình không được khóc, nhưng nước mắt dường như lại không nghe lời cô.

“Thế nên anh cho rằng giữa tôi và Hàn Thiếu Khanh có quan hệ gì ư?” Kiều Ưu Ưu ép bản thân mình phải dùng ngữ khí thật bình tĩnh để nói chuyện, nhưng chính cô cũng nghe ra sự không lưu loát trong lời nói của mình.

Trử Tụng đau lòng khi thấy Kiều Ưu Ưu khóc, nước mắt của cô giống như liều thuốc độc giết chết anh, ăn sâu vào tới tận lục phủ ngũ tạng, khiến anh đau tới mức không muốn sống nữa.

“Đừng có động vào tôi!” Kiều Ưu Ưu quay ngoắt đi, né tránh anh ôm lấy mặt mình, “Lúc này tôi rất ghét anh! Trử Tụng, tôi sẽ không tha thứ cho anh!”

“Ưu Ưu!”

“Cút!”

* * *

Kiều Ưu Ưu ngồi ở giữa giường, căn phòng tối tăm không có một tia sáng. Nước mắt giống như vòi nước không van, rơi lã chã không ngừng. Tại sao? Tại sao khi em nhận ra rằng em đã yêu anh, mang trong mình đứa con của anh, thì anh vẫn không chịu tin em? Em nhớ anh như vậy, mỗi ngày đều mong anh quay về, nhưng câu nói đầu tiên khi trở về của anh lại là câu chất vấn.

Cô giúp việc khó xử nhìn cánh cửa phòng ngủ, rồi lại nhìn cánh cửa nhà bị mở tung ra, chỉ có mình cô là người ngoài, chuyện của vợ chồng trẻ cô vốn dĩ cũng không có tư cách xen vào, nhưng cô lại không nhẫn tâm nhìn Kiều Ưu Ưu khóc lóc đau đớn như vậy. Cô nghĩ đi nghĩ lại rồi quyết định xuống dưới tìm Trử Tụng, kết quả là khi vừa mới bước ra khỏi cửa đã phát hiện ra Trử Tụng chưa hề rời đi.

Trử Tụng đứng ở cửa sổ bên hàng lang hút thuốc, ánh mắt trống rỗng nhìn vào một nơi nào đó mờ ảo. Anh không dám nghĩ nếu như không có Kiều Ưu Ưu thì anh phải làm thế nào, chỉ vì thấy Hàn Thiếu Khanh đưa Kiều Ưu Ưu về thì không thể đưa ra bất kì kết luận nào, nhưng anh lại không nhận được việc muốn biết Kiều Ưu Ưu liệu có thích anh không?! Liệu có giống như trước đây?! Liệu có rời xa anh?! Liệu có?! Có quá nhiều điều không chắc chắn khiến anh sợ hãi. Trử Tụng dập tắt điếu thuốc, xoa xoa đôi mắt mệt mỏi cay

xè của mình. Một người cảnh giác như anh, lại hoàn toàn không có cảm giác gì đối với cái người đang đứng ngay gần mình.

“Anh là Trử Tụng phải không?”

Trử Tụng quay đầu lại thì thấy một người phụ nữ trung niên, chính là người vừa mở cửa khi nãy, anh không biết nhà mình đã thuê người giúp việc cả ngày từ lúc nào.

Cô giúp việc tỏ ra bối rối, cô chưa từng gặp Trử Tụng. Tối đây làm việc đã được một tháng nhưng cô chỉ biết nam chủ nhân ngôi nhà này tên là Trử Tụng, thậm chí cô còn chưa từng nhìn thấy Kiều Ưu Ưu nhận điện thoại từ anh. Có thể nhận ra tình cảm của cặp vợ chồng này rất tốt, hai người họ khó khăn lắm mới được gặp nhau nhưng lại xảy ra cãi vã, vì thế cô cảm thấy cần phải nhắc nhở Trử Tụng.

“Đạo này tâm trạng Ưu Ưu hay thay đổi thất thường, cậu lại thường xuyên vắng nhà, một mình cô ấy cũng chẳng dễ dàng gì, mong cậu có thể hiểu cho cô ấy.”

Trử Tụng nghe mà cảm thấy mơ hồ, chẳng thể hiểu nổi: “Ưu Ưu bị làm sao?”

“Hả?” Lúc này tới lượt cô giúp việc ngạc nhiên tới đờ đẫn: “Cậu không biết à?”

Trử Tụng sốt ruột quá, chạy như bay tới kéo cánh tay cô giúp việc, vội vã hỏi: “Ưu Ưu bị ốm à?”

Cô giúp việc lại càng sửng sốt, hơi lắp bắp nói: “Không, không, không phải thế, Ưu Ưu có thai rồi, cậu không biết à?”

Kiều Ưu Ưu có thai rồi? Trử Tụng ngẩn ngơ đứng nguyên tại chỗ bất động, không có ai nói với anh rằng Kiều Ưu Ưu đã có thai. Cô đã từng kịch liệt phản đối chuyện có con, nhưng giờ đây lại tự nguyện mang trong mình đứa con của anh. Kiều Ưu Ưu đã như vậy, tại sao anh còn có thể nghi ngờ cô lại yêu một người đàn ông khác? Mang theo đứa con bỏ đi cùng người khác? Nếu không phải là cam tâm tình nguyện, với tính cách của cô thì tuyệt đối cô sẽ không chịu sinh con cho anh. Anh vẫn còn nhớ lúc đầu chỉ vì một hộp thuốc tránh thai mà cô đã làm loạn hết cả lên, nửa đêm phải vào bệnh viện, thậm chí còn giả vờ bất tỉnh.

Rõ ràng là rất nhớ rất nhớ cô, nhưng khi nhìn thấy Hàn Thiếu Khanh đưa cô về, anh lại bắt đầu không thể kiềm chế được sự tức giận, từ lúc gặp mặt đã làm mặt lạnh với cô, thậm chí còn chất vấn cô. Anh là cái loại chồng gì vậy? Vợ người khác có thai rồi thì sẽ được cung phụng như thần thánh, thế mà anh không những không chiều chuộng mà lại còn rất lâu sau mới biết chuyện, gặp mặt rồi lại còn khiến cô đau lòng.

24. Chương 23

Trử Tụng đẩy cô giúp việc ra rồi chạy như bay vào nhà, cô giúp việc bị đôi vợ chồng trẻ này làm cho khóc không khóc nổi, cười không cười nổi.

* * *

Cánh cửa phòng ngủ khép hờ, Trử Tụng đẩy nhẹ ra, cả căn phòng tối om, chỉ nhìn thấy một bóng dáng mơ hồ, Trử Tụng không nghĩ nhiều mà chạy lại ôm chặt Kiều Ưu Ưu từ phía sau lưng, tham lam hít lấy mùi hương trên cơ thể cô. Môi anh lướt qua tóc cô, nhẹ nhàng chạm vào phần cổ trắng ngần, rồi cuối cùng dừng lại trên cái tai nhỏ nhắn của cô. Giọng anh khe khẽ mơ hồ như không thể nghe thấy: “Anh xin lỗi, Ưu Ưu, anh xin lỗi.”

Nước mắt Kiều Ưu Ưu nhỏ lã chả xuống cánh tay đang ôm chặt lấy mình của Trử Tụng, nghe xong câu nói của anh, cô bắt đầu giằng co muốn thoát ra khỏi vòng tay anh, không cần lời xin lỗi vớ vẩn của anh. Thế nhưng Trử Tụng vẫn không chịu buông tay ra, cô càng giằng ra thì anh lại càng ôm chặt hơn, không để lại chút cơ hội nào cho cô.

“Buông em ra!”

Trử Tụng nói giọng hơi khàn: “Anh thực sự sợ hãi. Ưu Ưu, anh sợ sẽ lại giống như trước đây, nếu có thêm một lần nữa thì chắc chắn anh sẽ không thể chịu đựng được, càng ngày anh càng không có cách nào buông em ra, anh không dám tưởng tượng nếu em phải rời xa anh. Ưu Ưu, anh rất nhớ em.”

Trử Tụng gục xuống cổ Kiều Ưu Ưu, cô cảm thấy một dòng chảy ấm nóng đang chạy trên cổ mình, Kiều Ưu Ưu giống như viên đạn bị đốt cháy trong nòng súng, vừa khóc vừa kích động hét lên: “Trử Tụng anh đúng là có bị đâm trăm ngàn nhát dao cũng là đáng đời!”

Chương 41

Kiều Ưu Ưu chưa bao giờ nói cô yêu Trử Tụng, thậm chí đến từ “Thích” cô cũng chưa từng nhắc tới. Vì thế nên Trử Tụng luôn cảm thấy bất an, từ sau khi Kiều Ưu Ưu tới doanh trại thăm anh, anh đã cảm thấy tình cảm giữa họ đã không giống như trước kia, Kiều Ưu Ưu cần anh, cũng phụ thuộc vào anh, lúc chia tay Kiều Ưu Ưu đã khóc lóc đau lòng tới vậy, thế nhưng cô lại chưa từng đưa ra bất cứ sự đảm bảo nào cho anh. Trử Tụng vốn nghĩ rằng như vậy đã tốt lắm rồi, chỉ cần Kiều Ưu Ưu đồng ý sống cùng anh, nhưng anh nhận ra rằng mình quá tham lam, có được một chút lại muốn được nhiều hơn giống như lực hút vô tận của hố đen đối với anh.

Anh thừa nhận rằng mình không có đủ tự tin khiến cho Kiều Ưu Ưu luôn ở bên cạnh mình, lí do khiến cho tình cảm giữa họ luôn tế nhị trong hai năm qua cũng là vì anh không dám để mình không thể rời xa cô. Có lẽ sẽ có một ngày cô gặp được người mà cô thích, nếu phải chia tay, anh sợ mình không thể quen với những ngày tháng vắng cô. Nhưng thực sự anh chưa từng muốn buông tay, hơn nữa lối suy nghĩ này của anh gần đây lại càng ngày càng mãnh liệt.

Không chỉ có một người đã nửa đùa nửa thật nói với anh rằng, nên cảnh giác với Hàn Thiếu Khanh, người đó có ý đồ không trong sáng với Kiều Ưu Ưu. Vì thế khi nhìn thấy Kiều Ưu Ưu cười nói vui vẻ với Hàn Thiếu Khanh, khoảnh khắc ấy anh thực sự đã cho rằng Ưu Ưu sắp rời xa mình, anh đã tức giận nhưng phần chiều nhiều hơn nữa chính là sự sợ hãi.

Anh hiểu rõ tính khí của Kiều Ưu Ưu, lúc nóng giận điều gì cô cũng có thể nói ra, lúc đó cô nói mình không có thai, anh cũng không tin hoàn toàn. Nhưng bản thân anh lại bị kéo tới hòn đảo hoang để huấn luyện, không còn cách nào liên lạc với cô, lần điện thoại duy nhất lại bị tên tiểu tử họ Lương cắt ngang mất. Vợ mình có thai rồi, anh lại là người biết sau cùng, thế giới này chắc chẳng còn người chồng nào không xứng đáng làm chồng như anh.

* * *

Tối hôm đó, Kiều Ưu Ưu không quan tâm tới điều gì mà chỉ khóc rống lên, nước mắt nước mũi dính hết lên quần áo của Trử Tụng, dường như cô đang muốn đổi lại cho sự ấm ức mà mình phải chịu trong những ngày qua.

Trử Tụng ôm cô, không biết nên an ủi cô như thế nào, anh biết cô tủi thân, hơn nữa những tủi hờn của cô đều là do anh, đứng trước mặt cô anh cảm thấy mình thật vô dụng, anh có thể chinh phục trời xanh, nhưng lại không có cách nào chăm sóc tốt cho vợ của mình.

Kiều Ưu Ưu khóc mệt rồi, giọng nói càng ngày càng nhỏ lại, cũng vì cô khóc đau đớn quá nên không ngừng run lên, thậm chí còn khó thở. Trử Tụng vỗ nhẹ từng cái lên lưng cô, dỗ nhỏ: “Không khóc nữa, có được không?”

“Không được!”

Lúc khóc trông cô rất yếu mềm, nhưng khi mở miệng ra thì lại không hề tỏ ra yếu đuối, Trử Tụng thấy thương vô cùng. Anh giận bản thân mình ích kỷ, nhỏ nhen, cũng trách mình không thể lúc nào cũng ở bên cô chăm sóc cô. Khi cô cần anh nhất thì anh đang làm nhiệm vụ canh giữ bầu trời, điều duy nhất không thể bảo vệ được lại chính là cô.

Kiều Ưu Ưu mắt mũi sưng húp, túm lấy cái gối ném mạnh vào Trử Tụng, rồi mắng đuổi anh xuống giường, “Cút xuống, đừng có ngồi trên giường của em, cút về cái sân bay của anh đi!”

“Đừng tức giận, anh cút đây, lập tức cút.”

Kiều Ưu Ưu nghe vậy lại càng tức, nhưng cô chẳng còn sức để cãi nhau với anh nữa, cô lật chăn ra rồi trùm kín lên người, trốn dưới chăn rồi che kín không để hở một khe nào. Cô tưởng Trử Tụng đi thật rồi, nhưng đằng sau đột nhiên lại lún xuống, tiếp đó cô bị một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy mình.

Kiều Ưu Ưu bướng bỉnh giằng cô một hồi, qua lớp chăn cô nghe thấy giọng nói nhỏ nhẹ của Trử Tụng: “Anh rất muốn được ôm em.”

Kiều Ưu Ưu không cự quây nữa, nằm yên lặng ở trong chăn, Trử Tụng sợ cô không thở được liền kéo một góc chăn ra, quét hết nước mắt của cô rồi lại ôm chặt cô vào lòng.

“Ưu Ưu, em gầy đi rồi. Có phải là rất vất vả đúng không?”

Kiều Ưu Ưu không thèm để ý tới anh, Trử Tụng lại bắt đầu tự nói một mình, “Ôm vào thấy hơi hụt tay, sau này phải ăn nhiều hơn một chút, phải vỗ béo em.”

“Không biết là con trai hay con gái nhỉ, sau này nên đặt tên gì thì hay? Có rồi. Trử Kiều, cái tên này không phải là rất tuyệt sao?”

Trử Tụng vội khoe khoang, còn Kiều Ưu Ưu thì lại chống tay lên bụng, “Lại còn Trử Kiều, trong cái tên đó có chữ nào là anh tự nghĩ ra chứ?”

“Anh thấy rất hay đấy chứ, sau này nếu có tên nào hay hơn thì sẽ sinh thêm đứa nữa, thế nào? Quyết định như vậy đi!”

“Không được!”

“Quyết định rồi!”

“Chưa quyết định!”

Kiều Ưu Ưu quay đi quay lại, bất mãn giằng co, Trử Tụng lại sợ không cẩn thận sẽ chạm vào bụng cô, nói thoải hiệp: “Được rồi, được rồi, nghe em hết.”

Bốn mươi ngày huấn luyện đã sớm vắt kiệt tất cả sức lực của Trử Tụng, chỉ cần nhắm mắt lại, cho dù có phải trồng cây chuối thì anh vẫn có thể ngủ được. Trử Tụng với cơ thể lẫn tinh thần đều mệt mỏi cuối cùng cũng đã có thể ôm Kiều Ưu Ưu ngủ một giấc ngon lành.

Cơn ghen vào sáng ngày hôm sau đã khiến Trử Tụng sợ chết khiếp. Anh chưa từng biết rằng người mang thai lại khổ như vậy, nhìn Kiều Ưu Ưu bất lực ngồi ôm lấy bồn cầu nôn thốc nôn tháo, anh không giúp được gì cô mà chỉ biết đau lòng. Tuy nhiên Kiều Ưu Ưu tỏ ra bình thường, cô lau miệng rồi đứng dậy đi ra, bộ dạng như đã quá quen thuộc với việc này.

Trử Tụng kéo cô giúp việc ra hỏi rất nhiều, biết được Kiều Ưu Ưu bị nôn rất khủng khiếp, lại cực kỳ kén ăn, không thể chịu được mùi dầu mỡ, muốn ăn đủ các món nhưng khi thực sự chuẩn bị cho cô rồi thì chỉ cần ngửi mùi thôi là cô lại quay mặt chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo. Tâm trạng của cô thì cũng lúc nắng lúc mưa, chỉ một chút chuyện con con thôi cũng có thể khiến cô tức giận ném hết đồ đạc.

Trử Tụng ngồi đối diện Kiều Ưu Ưu nhìn cô cố gắng ăn một bát cháo thịt nạc cực kỳ thanh đạm, anh nhớ rằng Kiều Ưu Ưu ghét nhất những món ăn này, vậy mà bây giờ cô lại vì em bé mà bắt ép mình cố gắng ăn thật nhiều. Mùi vị thanh đạm ít nhất cũng không khiến cô có cảm giác buồn nôn, cô giúp việc đã nói với cô điều này.

“Uống chút sữa nhé!”

Kiều Ưu Ưu chỉ lắc đầu, lấy một đĩa hoa quả đặt trước mặt mình.

Trử Tụng đưa Ưu Ưu đi làm, anh cứ tưởng cô sẽ không giận dữ nữa, nhưng anh lại không ngờ tới khả năng thù lâu nhớ dai của phụ nữ mang thai. Tuy tối qua họ đã ôm nhau đi ngủ, nhưng đến sáng hôm nay vừa mới mở mắt ra, Kiều Ưu Ưu đã ra mặt nặng mày nhẹ với anh.

“Đợi em tan làm!”

Kiều Ưu Ưu mở cửa xuống xe, chẳng thèm để ý tới anh.

“Có việc gì thì gọi cho anh, anh sẽ ở đây chờ em.” Trử Tụng hét vào tấm lưng Kiều Ưu Ưu, nhưng Ưu Ưu cũng chẳng quan tâm.

Không quan tâm thì thôi! Trử Tụng chui vào trong xe cữ động cánh tay vẫn còn hơi tê nhức, bị Kiều Ưu Ưu nằm gối đầu cả đêm, sáng nay lúc vừa tỉnh dậy cánh tay anh gần như đã mất đi cảm giác.

Cả buổi sáng Trử Tụng nhận được rất nhiều cuộc điện thoại, anh cứ tưởng rằng mỗi lần trở về mình đều lãng lẽ người không biết quý không hay, nhưng lần nào cũng có người nghe được tin đồn anh trở về, một truyền mười mười truyền trăm, điện thoại anh không ngừng rung lên. Trử Tụng nhận được điện thoại của ai cũng tuyên bố vô cùng đặc ý rằng mình sắp được lên chức bố, thế nhưng ai cũng miệt thị anh và nói, tôi còn biết sớm hơn cậu. Trử Tụng giận sôi người, sau đó không còn nhắc tới chuyện đó nữa, thế nhưng người ở đầu dây bên kia lại hỏi: “Cậu biết gì chưa? Vợ cậu có thai rồi.”

Ngay đến bạn bè xung quanh cũng thấy bó tay với anh, đến mức này rồi, Trử Tụng cảm thấy xấu hổ.

Thời gian rất thoải mái nên Trử Tụng trở về nhà “thỉnh an” bà Trử, anh bị bà Trử nhéo tai dạy ột trận, rồi lại tới thăm nhà mẹ vợ, bà Kiều ngại không dám nhéo tai Trử Tụng, nhưng cũng dạn đi dạn lại anh phải cố gắng nhường nhịn Ưu Ưu.

Trử Tụng từ chối mấy lời mời dùng bữa, cả một buổi chiều chỉ nằm trực dưới tòa nhà của Đài Truyền hình để đợi Kiều Ưu Ưu. Anh không thể lúc nào cũng ở bên Ưu Ưu, chỉ có thể đảm bảo mỗi giờ mỗi phút ở Bắc Kinh đều ở bên cô.

* * *

Kiều Ưu Ưu cả ngày chẳng có chút tinh thần nào, đôi mắt sưng húp, đồng nghiệp thấy vậy lại thở dài, Sở Hân Duyệt thấy thương liền kéo Kiều Ưu Ưu ra, vừa an ủi vừa kể chuyện cười. Lúc tan ca, cô và Kiều Ưu Ưu cùng tới bãi đỗ xe, Trử Tụng đang đứng dựa vào xe đợi cô. Sở Hân Duyệt đã tin lời Kiều Ưu Ưu nói, tưởng anh là kẻ ruồng bỏ Ưu Ưu, trước đây thấy anh ra rất đẹp trai, nhưng bây giờ mới biết đẹp trai chả có cái tác dụng quái gì. Kẻ ruồng bỏ vô tình vô nghĩa! Còn chưa đợi Kiều Ưu Ưu phản ứng gì, Sở Hân Duyệt đã xắn tay áo lên, tức tối xông tới chỉ thẳng ngón tay vào mũi Trử Tụng mà chất vấn: “Anh là tên khốn nạn, Ưu Ưu của chúng tôi làm gì không phải với anh? Cô ấy có thai rồi mà anh vẫn lặn mất tăm, anh là cái hạng gì chứ? Đừng tưởng rằng mình đẹp trai thì tôi sẽ không nói gì anh, Ưu Ưu của chúng tôi không phải là không ai thèm, anh không thương thì cũng có người khác thương, người phụ nữ tốt như vậy mà ghép với anh, ông trời đúng là không có mắt!”

Trử Tụng bị mắng tới mức không hiểu gì, nhất thời không biết nên phản bác lại ra sao. Nhưng Kiều Ưu Ưu nghe Sở Hân Duyệt trách móc Trử Tụng như vậy thì tự nhiên lại cảm thấy vui vẻ. Quả nhiên, chỉ cần khiến Trử Tụng mệt mỏi là cô lại thấy vui!

Cũng may là Sở Hân Duyệt đang vội đi nên không có thời gian tiếp tục đôi co với anh, Trử Tụng mới được giải phóng. Trử Tụng lại gần Kiều Ưu Ưu kéo tay cô, bối rối hỏi: “Em lại nói với bọn họ là anh bỏ em rồi hả?”

“Lẽ nào đó không phải là sự thực?” Kiều Ưu Ưu hỏi lại.

Trử Tụng thở dài, vuốt tóc cô, bất lực nói: “Em nghĩ thế nào thì là như thế.”

Kiều Ưu Ưu cười lạnh nhạt, vòng qua anh và lên xe: “Em đói rồi, muốn ăn cơm.”

* * *

Kiều Ưu Ưu nói muốn ăn hải sản, Trử Tụng dẫn cô tới nhà hàng nấu hải sản ngon nhất Bắc Kinh. Kiều Ưu Ưu gọi đầy một bàn toàn những món khá đắt, nhưng khi nhắc đĩa lên nhìn một lượt, lại chau mày nói: “Tanh quá!”

“Em thấy khó chịu?” Trử Tụng nhướn mày, căng thẳng hỏi.

Kiều Ưu Ưu cắn răng vừa định gạt đầu thì không thể nhịn nổi nữa, vội đẩy ghế ra chạy vào nhà vệ sinh, Trử Tụng cũng vội vàng chạy theo sau, suýt nữa còn theo vào trong nhà vệ sinh, nhưng đã bị cô lao công dọn dẹp vệ sinh ngăn lại.

Kiều Ưu Ưu ngồi xuống cạnh bồn cầu đã đầy nắp để tính thời gian, không được đi ra quá nhanh, như vậy trông sẽ không thật nhưng cũng không thể quá lâu, Trử Tụng đợi lâu quá có khi sẽ xông vào đây tìm cô, đến lúc đó nhất định sẽ bị phát hiện, biết mình không thể giấu nổi đôi mắt anh, về mặt giữ thể diện thì cô đã có đủ.

Tới khi thời gian vừa đủ, Kiều Ưu Ưu từ nhà vệ sinh đi ra, Trử Tụng đang đứng trực ở cửa, Kiều Ưu Ưu cố hỏi với vẻ ngạc nhiên: “Sao anh lại ở đây? Em không sao đâu, nôn nhiều nên quen rồi, thật mà.”

Trử Tụng vòng tay qua eo cô: “Về nhà thôi.”

“Đừng mà!” Kiều Ưu Ưu tròn mắt nhìn anh, “Mình còn chưa động đũa mà.”

“Phụ nữ có thai không được ăn hải sản.”

“Thì anh ăn, nếu không thì lãng phí quá!”

Trử Tụng cười bất lực, kéo tay cô đi ra khỏi nhà hàng, cố nói với giọng hào phóng: “Sao anh có thể nhõ mọn mà ăn một mình như vậy được?”

Những suy nghĩ ấy của cô sao anh lại có thể không đoán ra được, cơ bản là cô không thích ăn hải sản, tuy phụ nữ có thai sẽ thích ăn những thứ trước đây không thích ăn nhưng anh vẫn thấy nghi ngờ. Sau khi cô vào nhà vệ sinh, anh vẫn cảm thấy không yên tâm, vậy nên nhân lúc không có người anh đã lên vào và nghe thấy tiếng Kiều Ưu Ưu hát khe trong một gian nào đó.

Kiều Ưu Ưu cũng biết là mình không giấu được Trử Tụng, nhưng cô vẫn cứ không cho anh được yên. Hải sản từ trước tới giờ luôn là món ăn yêu thích của Trử Tụng, nhà hàng này cũng là nơi anh thường xuyên ghé tới, cô chính là muốn để anh nhìn thấy nhưng không được ăn. Thực ra cô cũng thấy mình là người phụ nữ quá khó hiểu và trẻ con.

Chương 42

Nghe nói mang thai thích ăn ớt cay là bởi vì có con gái, Kiều Ưu Ưu vốn đã thích ăn cay, sau khi có thai lại càng mê hơn, hơn nữa cô luôn muốn sinh một đứa con gái. Nhưng người chăm sóc Kiều Ưu Ưu trong phương diện ăn uống không để cho cô ăn những thứ quá cay, mỗi lần ăn cay đều cảm thấy không bõ, Ưu Ưu đã cố nhịn rất lâu. Kiều Ưu Ưu nói với Trử Tụng là cô muốn ăn món ăn Tứ Xuyên, Trử Tụng không cho, cô lại bắt đầu tỏ ra làm nũng. Trử Tụng hình như chưa từng nhìn thấy một Kiều Ưu Ưu như vậy, bản thân anh hoàn toàn mất đi sức đề kháng. Kiều Ưu Ưu chỉ cần nói một câu “Được không, ông xã” là anh đã hoàn toàn mất đi lập trường của mình.

Từ nhà hàng hải sản chuyển sang quán ăn Tứ Xuyên, Kiều Ưu Ưu sớm đã đói sôi bụng rồi, bưng lên đĩa nào là đánh bay hết đĩa đó, chẳng mấy khi cô thèm ăn tới vậy, Trử Tụng thấy cô ăn ngon lành nên cũng cảm thấy vui lây. Thế nhưng những món ăn cô gọi lên quả thực là rất cay, Kiều Ưu Ưu ăn mà nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, còn Trử Tụng ăn xong chỉ có uống nước.

Đúng là không nên ăn quá nhiều ớt, hiện thực tới thực quá nhanh và chính xác, Kiều Ưu Ưu về tới nhà đã cảm thấy khó chịu, tiếp đó là bị đi ngoài. Trử Tụng bị dọa chết khiếp, chỉ sợ ảnh hưởng tới cái thai, sau khi đưa cô tới bệnh viện, Trử Tụng bị bác sĩ mắng ột trận tơi bời, vì làm chồng mà không hiểu chuyện, để cho vợ mình ăn cay tới như vậy. Bà Trử nghe chuyện vội tới bệnh viện cũng cho anh một trận giáo huấn không còn thể diện.

Kiều Ưu Ưu đúng là được ăn đã đời, phải chạy vào nhà vệ sinh hai lần rồi mà tinh thần vẫn rất vui vẻ. Tuy nhiên bắt đầu từ tối hôm đó thì Trử Tụng lại liên tục bị ăn mắng, nếu không phải là chèn trách thẳng chuyện anh không biết chăm sóc người khác thì cũng nói xa nói gần đả kích, châm biếm. Kiều Ưu Ưu cũng giúp anh nói hộ đôi câu, nhưng lại bị mọi người nói rằng: “Đấy, xem vợ anh còn nói tốt cho anh kia!”

Tả Khiên sớm đã được linh giáo bản tính thích dầy vò người khác của Kiều Ưu Ưu, chỉ là không ngờ rằng đã mang thai rồi mà bản tính đó của cô còn mãnh liệt hơn. Khi anh tới bệnh viện vào sáng sớm ngày hôm sau, nhìn thấy Kiều Ưu Ưu đang ngồi khoanh chân trên giường thoải mái cắn táo ăn, cô ta chỉ cần mấp máy môi nói muốn ăn gì là Trử Tụng ngay lập tức sẽ đứng dậy đi mua về cho, cả đêm Trử Tụng đã không được ngủ yên, vậy mà vẫn cố gắng chịu đựng. Tự cô muốn ăn cay, thế mà lại đổ hết trách nhiệm lên người Trử Tụng, còn bản thân mình thì tỏ ra vẻ ngây thơ vô tội.

Tả Khiên nhân lúc không có Trử Tụng ở đó, châm chọc nói: “Gây chuyện có sướng không?”

“Anh có quản được không?”

“Trông rất có tinh thần đấy, sao còn chưa về nhà?”

“Về chứ, đợi Trử Tụng quay lại thì về.”

“Người anh em của tôi khó khăn lắm mới về được một lần, nếu là nhà người khác thì hai vợ chồng trẻ muốn tình cảm còn không kịp, vậy mà tại sao cô cứ chỉ nghĩ cách để hành hạ Trử Tụng?”

Kiều Ưu Ưu cắn một miếng táo, liếc nhìn anh ta rồi nói: “Tôi hành hạ gì anh ấy nào? Anh đi hỏi anh ấy xem có phải do anh ấy cam tâm tình nguyện không, nếu không phải, còn đưa ra một yêu cầu nào nữa thì tôi không phải là Kiều Ưu Ưu!”

“Thôi đừng có làm trò, cứ cạy bản thân mình có thai rồi muốn làm loạn thiên hạ đây mà.” Tả Khiên vừa nói vừa lắc đầu: “Đến giờ phút này tôi vẫn chưa thể hiểu nổi tại sao Trử Tụng lại chọn cô? Từ nhỏ tới lớn ấn tượng tốt tôi dành cho cô chưa bao giờ vượt quá hai tiếng đồng hồ.”

“Ồ, thật đã làm khó cho anh rồi, Tả thiếu gia, anh có thể dành một tiếng đồng hồ để nghĩ tốt cho tôi, tôi thấy sợ quá!”

Tả Khiên nhỏ nước miếng, giơ tay lên sờ vào đầu mình, vừa xoa vừa tự nói với mình.

“Anh nói lắm nhảm cái gì vậy?”

Tả Khiên hắng giọng, cố ý nói thật lớn: “Tôi nói là mỗi lần thấy cô gây chuyện, tôi đều cảm thấy oan thay ỉnh.”

Kiều Ưu Ưu chau mày khó chịu, ném hạt táo đi rồi chất vấn Tả Khiên: “Tôi hỏi anh có ý gì, hôm nay sao cứ nói đông nói tây đả kích tôi thế? Trử Tụng là chồng tôi, tôi muốn gây chuyện thế nào mặc tôi, anh ấy không chịu được muốn ly hôn với tôi thì cũng chẳng liên quan tới anh. Sao anh cứ phải tỏ ra giống như người đàn bà bị Trử Tụng ruồng bỏ vậy, đừng nói với tôi rằng anh không kết hôn không phải vì Trì Lâm mà là vì thực ra anh đã thâm mến Trử Tụng nhiều năm rồi.”

“Tôi nhỏ vào! Nếu đó không phải là anh em tôi khổ từ nhỏ của tôi, dám cầm gạch đập tôi, cô xem tôi có đập chết anh ta không? Chính là vì cô, Kiều Ưu Ưu đừng làm ra vẻ ngốc nghếch, năm đó nếu không phải vì cô thì mẹ kiếp, tôi cũng không bị Trử Tụng đập vào đầu!”

Tả Khiên càng nói càng kích động, nước miếng bắn tung tóe, Kiều Ưu Ưu phải lấy tay áo để lau nước miếng bắn vào mặt, lạnh lùng hỏi: “Sao lại là tôi?”

Tả Khiên thực ra không muốn nhắc tới vì nếu nhắc tới anh sẽ cảm thấy mất mặt gấp bội, đó là thằng bạn thân nhất của anh, vậy mà bản thân lại chỉ vì một người phụ nữ mà bị đánh! Năm đó chỉ vì anh nói “Cái loại đàn bà hay gây sự vô cớ như Kiều Ưu Ưu có gì tốt chứ, hơn nữa cô ta cũng chẳng thích cậu, cậu không biết kéo đàn violon cũng chẳng có khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, người ta sao có thể để ý tới cậu?”

Trử Tụng vốn đã không vui, bị anh nói như vậy liền nóng giận xông lên luôn, những chàng trai trong thời trai trẻ thường rất dễ nóng vội, Trử Tụng quá kích động liền nhặt từ dưới đất lên một viên gạch ném thẳng vào anh mà không nghĩ gì nhiều. Ném xong thì cả hai đều ngẩn ra, tới khi máu tươi chảy từ trên đầu xuống thì Trử Tụng mới có phản ứng trở lại, công Tả Khiên chạy tới bệnh viện. Tả Khiên lại bị dọa tới mức khóc rống lên, từ nhỏ đến lớn là anh đánh người khác, lần đầu tiên bị người ta đánh, mẹ kiếp lại chính là thằng anh em tốt nhất của mình.

* * *

Tả Khiên kéo ghế ngồi xuống bên giường bệnh, chọn trong đĩa hoa quả một quả táo rồi anh rất thích thú, Kiều Ưu Ưu ngăn người ngồi trên giường không nói năng gì. Khi Trì Lâm xong việc và tới thăm Kiều Ưu Ưu, cô cũng cảm thấy kì quặc, hai người bọn họ cứ gặp nhau, một là đấu võ mồm; hai là không ai thêm để ý tới ai, thế nhưng hôm nay Kiều Ưu Ưu lại giống như bị kích động, còn Tả Khiên thì có vẻ hơi hưng phấn.

Trì Lâm tới gần giường bệnh, cúi người xuống nhìn Kiều Ưu Ưu hỏi nhỏ: “Không sao chứ, Ưu Ưu?”

Kiều Ưu Ưu hơi mất tập trung, lắc lắc đầu.

Tả Khiên thấy Trì Lâm đi vào lại càng có tinh thần, ngẩng cổ lên ngoác miệng cười: “Xong việc rồi à? Đang định đi gặp em, cũng sợ ảnh hưởng tới công việc của em.”

Trì Lâm cười gượng gạo.

“Trưa nay cùng ăn cơm đi, anh biết một nhà hàng món địa phương, mùi vị rất ngon!”

Trì Lâm đứng thẳng người, hơi lúng túng từ chối: “Em không đi được, chiều nay rất bận, để lần sau nhé!”

“Ồ!” Tả Khiên đang rất hưng phấn nhưng sau khi bị từ chối thì tinh thần không như trước, chưa đầy một phút sau lại hứng thú nói: “Hay là anh cùng em tới nhà ăn đi, thử xem mùi vị đồ ăn của bệnh viện em như thế nào?”

Trì Lâm không biết nên trả lời ra sao, Kiều Ưu Ưu lại hoàn toàn ở ngoài cuộc, cô không hề chú ý tới hai người kia đang nói gì.

“Này này, tán tỉnh nhau thì đi ra ngoài, vợ tôi bụng dạ đang khó chịu, chốc nữa mà lại nôn thì cậu chịu trách nhiệm nhé!” Trử Tụng từ bên ngoài bước vào, trên tay xách một cái túi.

“Được thôi, tôi đi đây, đi ăn ké bác sĩ Trì đây!” Tả Khiên nghiêng đầu ra trước mặt Kiều Ưu Ưu, cười híp mắt: “Không có gì muốn nói với tôi à?”

“Nói cái gì?”

“Cô không thấy nên nói câu xin lỗi với tôi à? Tuy là có hơi muộn, nhưng tôi vẫn có thể chấp nhận.”

Kiều Ưu Ưu lắc đầu: “Tôi không thấy thế, anh đi đi, tạm biệt!”

Tả Khiên kéo Trì Lâm đi, Kiều Ưu Ưu luôn không tán thành chuyện hai người bọn họ với nhau, nhưng hôm nay lại không hề ngăn cản, từ lúc Trử Tụng quay lại, cô chỉ nhìn chăm chăm vào anh. Phòng bệnh chỉ còn lại hai người bọn họ, Trử Tụng ngồi xuống giường bệnh, xoa tóc cô rồi cười nói: “Sao vậy? Sao cứ nhìn anh thế?”

Kiều Ưu Ưu thấy mũi mình cay cay, gơ cánh tay ra ôm chặt lấy cổ anh, “Em không muốn gây rắc rối.”

Trử Tụng ôm chặt Kiều Ưu Ưu: “Em không phải là rắc rối.”

“Em giận bởi vì anh không tin tưởng em.”

“Anh biết.” Trử Tụng nhẹ nhàng trả lời, bàn tay liên tục vuốt tóc cô.

“Thực ra, thực ra...” Kiều Ưu Ưu cắn môi hạ quyết tâm, dốc hết dũng khí nói: “Kể từ khi tới thăm anh trở về, lúc gặp lại Tống Tử Đồng, em chợt phát hiện ra rằng năm đó thứ tình cảm em dành cho anh ta không phải là tình yêu. Anh ta nói không sai, em không yêu anh ta, cũng may là anh ta đã từ chối em.”

Kiều Ưu Ưu đợi một lúc lâu mới thấy Trử Tụng “Ừ” nhẹ một tiếng. Sau đó thì không nói gì nữa, Kiều Ưu Ưu tưởng mình đã nói đủ rõ ràng nhưng vẫn chưa thấy mang lại hiệu quả, thế là cô lại xuống nước nói tiếp: “Hôm đó em và Tần Niệm mấy người bọn họ cùng ăn cơm, xe của em đã đưa tới xưởng bảo dưỡng rồi, vì thế nên Hàn Thiếu Khanh mới đưa em về, thực sự là không có gì.”

“Ừ!”

Vẫn “Ừ” Kiều Ưu Ưu cuống quá toát hết cả mồ hôi, ám hiệu rõ ràng như vậy rồi mà vẫn không có chút hiệu quả nào? Kiều Ưu Ưu chỉ còn cách cắn răng nói: “Từ khi kết hôn tới giờ em chưa từng nghĩ tới việc ly hôn, bây giờ lại càng không nghĩ tới, hơn nữa đứa con này là do em tự nguyện muốn có.”

25. Chương 24

Giọng nói của Kiều Ưu Ưu ngày càng nhỏ lại, cô cảm thấy mặt mình nóng như bị lửa đốt. Trử Tụng buông cô ra, khuôn mặt tươi cười nhìn gò má ửng hồng của cô: “Thực ra em đang muốn nói rằng em đã mến anh từ rất lâu rồi, phải không?”

“Không phải thế!” Kiều Ưu Ưu vội vàng phản bác lại và cũng đã nhìn thấy vẻ mặt đắc thắng của Trử Tụng lúc đấy, cô hối hận chỉ muốn cắn lưỡi cho xong. Sau đó lại lí nhí giải thích: “Không phải là từ rất lâu.”

“Đây có được coi là tỏ tình không?”

Trử Tụng rất nghiêm túc, anh không đùa cợt mà anh mắt rất chân thành. Kiều Ưu Ưu nhìn vào đôi mắt đen láy của anh, dường như bị một lực hút vô cùng mãnh liệt thu hút, chỉ cần ngã vào đó là không thể tự đứng dậy được nữa. Người đã yêu cô từ rất lâu, trên đời này chỉ có một người duy nhất đang ở trước mặt, nếu không nắm lấy thật chặt thì thật đúng là đồ ngốc. Kiều Ưu Ưu trước đây không biết, nhưng lúc này cô đã hiểu, vì thế cô lại ôm anh một lần nữa, liên tục gật đầu, “Em sẽ không bao giờ gây chuyện nữa, chúng mình về nhà đi.”

“Được!”

Chương 43

“Cậu đã nói gì với vợ tôi rồi?”

“Có nói gì đâu.”

Trử Tụng không nhịn được liền cao giọng nói: “Không thể nào, trước khi tôi đi vẫn còn bình thường, đến lúc tôi về thì đã thấy cô ấy khác rồi.”

Tả Khiên cười nhạt: “Chắc cậu bị biến thái rồi? Đối xử tốt với cậu một tí là đã cảm thấy đó là bữa tối cuối cùng rồi à?”

“Có phải là cậu đã kể chuyện đó cho cô ấy rồi không?”

“Nói rồi, chẳng thiếu chữ nào.” Tả Khiên cũng chẳng giấu giếm nữa bình thản nói: “Người bị đánh là tôi, tôi còn chẳng sợ mất mặt nữa là, cậu giấu làm quái gì? Sợ xấu hổ vì để người ta biết được Trử Tụng chỉ vì một người đàn bà mà đánh anh em của mình à? Tôi nhờ vào! Không có việc gì thì mau dập máy đi, đừng có làm phiền tôi dùng bữa.” Tả Khiên nhanh chóng dập điện thoại, cơm của bác sĩ ở bệnh viện cũng chẳng ngon lành gì, nhưng chẳng mấy khi Tả Khiên lại ăn một cách hăng say như vậy.

Trì Lâm ngồi nghe anh nói chuyện điện thoại, cũng đã nghe thấy anh vì một người phụ nữ mà bị Trử Tụng đánh, cô đoán người đó là Kiều Ưu Ưu, nhưng tại sao?

“Đừng nghĩ nhiều!” Tả Khiên thấy cô mất tập trung liền bỏ đĩa xuống và giải thích: “Hồi đó anh nói xấu Kiều Ưu Ưu, cũng chẳng phải là nói xấu, chỉ là đã nói sự thật, Trử Tụng giận quá liền ném một viên gạch vào đầu anh, máu chẳng phải chảy ra đầu mà phải gọi là phun ra. Đến bây giờ vẫn còn sờ thấy vết sẹo đó.”

“Hai người thân nhau như vậy mà lại đánh nhau?” Trì Lâm và Kiều Ưu Ưu hết cấp ba mới quen nhau, khi đó cô, Trử Tụng và Tả Khiên cũng không thân lắm, thậm chí còn có thể nói là không quen biết.

“Em không biết chứ, hồi đó anh thấy mất thể diện vô cùng, Trử Tụng cũng vì chuyện này nên mới nhập ngũ làm bộ đội. Trử Tụng được như ngày hôm nay, cũng có một phần công lao của anh đấy.”

“Cái gì chứ, có công thì đó cũng phải là Ưu Ưu.”

“Chỉ có mỗi chuyện đó thôi mà cậu ta đã giấu suốt bao nhiêu năm, Kiều Ưu Ưu không biết, anh vô duyên vô cớ bị ăn một viên gạch, hai bọn họ có thể sống yên ổn được với nhau thì anh cũng chẳng nói làm gì, nhưng em xem cái tính khí của Kiều Ưu Ưu, nhìn thấy cô ấy là đầu óc anh lại thấy đau.”

Trì Lâm nghe xong càng nhú mồm, khẩu khí chuyển sang tức giận nói: “Ưu Ưu là bạn thân nhất của em, anh lại đi nói xấu Ưu Ưu trước mặt em, chắc anh cũng muốn em cầm viên gạch đập vào đầu phải không?”

“Điều đó thì không thể, em chẳng phải là Trử Tụng, cái tính khí ngu ngốc của cậu ta anh cũng chán chẳng buồn nói.”

“Em đi trước đây!” Trì Lâm đặt đĩa xuống rồi bưng đĩa đứng lên, quay người đi mất. Tả Khiên vội vàng đứng lên chạy theo, cười nịnh nọt như một chú cún.

* * *

Trử Tụng làm xong thủ tục xuất viện, tới đón Kiều Ưu Ưu đang có tâm trạng vô cùng thoải mái trở về nhà. Mấy ngày nay Trử Tụng đều không được nghỉ ngơi, tuy anh đã cố tỏ ra có tinh thần nhưng cuối cùng vẫn không giấu được con mắt của Kiều Ưu Ưu. Cô luôn biết rằng anh rất mệt mỏi, nhưng vẫn cứ cố gây sự vô có không buông tha anh. Lần này cô sẽ không làm như vậy nữa vì cô thấy thương anh.

Vừa về tới nhà, dưới sự chỉ đạo của Kiều Ưu Ưu, Trử Tụng đầu tiên là đi tắm, rồi sau đó lên giường đi ngủ. Anh nghịch ngợm đè Kiều Ưu Ưu xuống dưới mình, tất nhiên sẽ tránh xa phần bụng của cô, ôm hôn cô, nhưng khí lực bất tòng tâm, Trử Tụng cực kì đau khổ. Kiều Ưu Ưu cũng mềm lòng, đành dùng tay giúp anh giải quyết và làm bắn cả ga giường, Trử Tụng với khuôn mặt tiếc nuối sờ vào bụng Kiều Ưu Ưu và nói: “Con trai, con có thấy không, chỉ vì con mà anh em con đã mất đi như thế đấy.”

“Là con gái!” Kiều Ưu Ưu phản bác.

“Ồ, chỉ vì con mà em gái con tiêu rồi.”

Kiều Ưu Ưu kéo tay anh ra, nói rất nghiêm túc: “Trong bụng em đây là con gái!”

“Được rồi, con gái, con gái cưng, bố sai vì đã nhìn nhầm giới tính của con, lần sau nhất định sẽ chú ý hơn.”

Mang thai được hai tháng nên không thể nhìn ra là trai hay gái, thế nhưng Kiều Ưu Ưu từ lúc có bầu tới giờ luôn nhận định rằng mình đang mang một bé gái, hơn nữa người ta đều nói ăn chua cay sẽ là con gái, cô luôn muốn ăn ớt nên chắc chắn đây là con gái, không thể chạy đi đâu được.

Buổi chiều ánh nắng rực rỡ, nhưng cả phòng ngủ tối lại vì đã bị rèm cửa dày che đi hết ánh sáng. Kiều Ưu Ưu nhìn khuôn mặt Trử Tụng lúc ngủ. Càng nhìn càng thấy đẹp, thực ra Trử Tụng rất đẹp trai, nhất là sau khi anh đi bộ đội, cơ thể trở nên rắn chắc, gầy nhưng khỏe mạnh.

“Sinھ con trai có thể giống anh, lông mày, đôi mắt, cái mũi, còn cái miệng nữa” ngón tay Kiều Ưu Ưu dờng lại trên môi anh, môi anh rất mềm và ẩm ướt, khi hôn khiến toàn thân cô run rẩy, Kiều Ưu Ưu chỉ nghĩ thôi mà khuôn mặt cũng đã nóng lên, ngón tay rời tới bên má và véo nhẹ, “Nhưng không được ngốc nghếch giống anh, âm thầm thích người khác cũng không chịu nói, tự mình chịu khổ, em không muốn con trai em phải khổ như vậy.”

Kiều Ưu Ưu chạm nhẹ vào tai anh, Trử Tụng luôn rất thích được ôm cô vào lòng và nghịch tai cô, cô không biết cái tai có gì hay ho, như lúc này chạm vào tai anh, cô cũng vẫn không thấy có gì đặc biệt. Nhưng cô lại bị rung động, nghiêng người hôn anh, môi cô lướt qua má rồi cuối cùng dừng lại trên môi anh, lấy lưỡi liếm nhẹ đôi môi hơi khô của anh, khi đã thỏa mãn và rời đi thì lại bị anh giữ chặt đầu lại.

Trử Tụng như đang nửa tỉnh nửa mơ, giọng nói kèm theo sự lười biếng và mê hoặc, “Đùa với anh lâu như vậy, không chịu trách nhiệm làm sao được?”

“Á, anh lại muốn bắt nạt em à, ngủ đi!”

Kiều Ưu Ưu muốn trốn nhưng lại bị anh giữ lấy cằm không thể động dậy, đôi mắt nhỏ dài hơi khép lại, một bên mép nhếch lên mang theo nụ cười tinh ranh, “Vốn đang ngủ rất ngon lành, nhưng em hết đùa với mũi rồi đến miệng anh, rồi lại còn hôn tai anh, lại còn lí nhí cái gì nữa chứ.”

“Anh nghe thấy rồi à?” Kiều Ưu Ưu sần nảo, cô không muốn để anh nghe thấy những lời đòi lại sự công bằng cho con trai của mình, đó là những lời tự trách móc mình không tốt, cô thấy xấu hổ quá.

Trử Tụng nghiêng người hôn lên bờ môi cô và lưỡi không ngừng khiêu khích, cô trốn thì anh đuổi theo, một lúc sau thì nhịp thở của hai người bắt đầu không còn bình thường. Bàn tay không yên phận của Trử Tụng luồn vào trong áo cô, chạm vào nơi mềm mại ấy, ngón tay véo nhẹ nhàng, Kiều Ưu Ưu thở mạnh, eo không ngừng co lại, khiến cho ngọn lửa dục vọng trong anh ngày càng mạnh mẽ. Trử Tụng biết cô cũng muốn

nhưng lại sợ làm ảnh hưởng tới đứa bé, anh chậm chậm tiến vào, Kiều Ưu Ưu lập tức có cảm giác muốn ngăn lại, Trữ Tụng liếm miệng cô, an ủi nói: “Anh sẽ nhẹ thôi, không sao đâu.”

“Nếu ảnh hưởng tới con thì làm thế nào?”

“Không đâu, sẽ không sao đâu.”

Kiều Ưu Ưu cong người lên, bàn tay anh chạm vào lãnh địa nóng rực trong cô, khiến cô rên rỉ không ngừng, cả người dần dần ửng hồng. Trữ Tụng thở dốc và bắt đầu chuyển động lên xuống. Kiều Ưu Ưu vốn chỉ có ý thương cho Trữ Tụng, muốn để anh nghỉ ngơi, thế nhưng ngủ được một lúc thì bọn họ lại quấn lấy nhau, quả nhiên là không thể ở quá gần nhau, nếu không cho dù là có em bé rồi cũng không thể tránh được ảnh hưởng.

Tiểu biệt thắng tân hôn, nhất là sau khi nắm được tình cảm của đối phương, mỗi giây mỗi phút ở bên nhau đều quá ngọt ngào. Ngoài đêm đầu tiên tương đối yên bình, đêm thứ hai ở trong bệnh viện, thời gian sau đó chỉ cần ở cạnh nhau, tay Trữ Tụng sẽ chẳng có lúc nào để yên, đến ngay cả lúc ra ngoài đi dạo thì anh cũng sẽ khoác tay lên cổ Kiều Ưu Ưu và trao những nụ hôn. Trữ Tụng đã không ít lần nghĩ, nếu như không có con thì tốt biết mấy, anh cũng chẳng phải chịu đựng cực khổ như thế này.

Đứa con nhà họ Trữ quả thực cũng không dễ dàng gì, lúc mới bắt đầu thì gặp phải một người mẹ không yêu mình, sau đó lại phát hiện lòng dạ người cha cũng nhẫn tâm như vậy, đứa bé này có thể sống được, thì cơ thể nhất định sẽ khỏe gấp bội phần, trái tim rộng lớn, đây chính là rèn luyện từ trong phôi thai mà ra.

* * *

Lễ tình nhân mãi mãi là một ngày quan trọng, lễ tình nhân chưa tới mà ở khắp mọi nơi đều là quảng cáo, phim ảnh, biểu ngữ tuyên truyền về lễ tình nhân, đến ăn mỳ cũng biết mười bốn tháng hai là ngày lễ tình nhân.

Kiều Ưu Ưu cố ý không nhắc tới, nhưng Trữ Tụng cũng dường như cảm thấy ngày lễ tình nhân hoàn toàn không liên quan tới mình, hàng chữ “lễ tình nhân” ở khắp nơi trên phố chẳng thể lọt vào “đôi mắt” của anh. Khi đưa cô đi làm anh cũng chẳng thể hiện điều gì, Kiều Ưu Ưu tự hạ quyết tâm dành một ngày cho anh phản ứng, nếu tối nay vẫn không có hành động nào thì cũng đừng trách Kiều Ưu Ưu gây chuyện.

“Rầm!”

Kiều Ưu Ưu cố tình đóng cửa xe thật mạnh, Trữ Tụng nhìn bóng dáng cô từ phía sau đã đủ biết, nếu trên đầu anh mà mang vòng kim cô như Tôn Ngộ Không thì chắc chắn sẽ bị cô rửa sạch.

Sở Hân Duyệt sau vài ngày quan sát cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, giữ Kiều Ưu Ưu đang từ trong thang máy đi ra, kéo cô tới một góc rồi giở tay vào mũi cô nói: “Cậu lại lừa mình phải không? Cái gì mà cậu có thai rồi, mà người đàn ông của cậu lại chạy mất? Mấy ngày nay mặt mày hớn hờ, người đàn ông của cậu lại ngày ngày đưa đi đón về, chạy đi đâu chứ?”

Kiều Ưu Ưu tự nhận mình sai, sờ lên mũi nói: “Thì chẳng phải lại mới về sao.”

“Thôi đi, mình mà tin cậu lần nữa thì tên mình viết ngược lại! Hứ!”

Sở Hân Duyệt tức giận bỏ đi, Kiều Ưu Ưu vội vàng đuổi theo, vừa đi vừa nói ngọt: “Trước đây quả thực là anh ý đã chạy mất, mình cũng không biết anh ấy đã đi đâu, chẳng thể nào liên lạc được, mình... Á!” Kiều Ưu Ưu đuổi theo quá sát nên Sở Hân Duyệt vừa dừng lại là Kiều Ưu Ưu bị đập đầu vào cô ấy, suýt chút nữa còn miệng đối miệng.

“Cậu lại bịa.”

“Thật là không phải bịa mà!”

Sở Hân Duyệt chau mày, hai tay khoanh trước ngực: “Thế cậu nói thật đi, người đàn ông của cậu làm nghề gì, đừng nói với mình là người làm công, mình sẽ không tin đâu.”

“Sở nương nương à, bà chuyển sang điều tra hộ khẩu rồi à?”

“Kiều Ưu Ưu, mình thật không muốn quan tâm tới cậu nữa!”

Kiều Ưu Ưu nhìn Sở Hân Duyệt đang định bỏ đi thì vội kéo tay cô lại, cười nịnh nọt: “Được rồi, được rồi, không đùa nữa. Chồng mình là bộ đội, kết hôn đã hai năm rồi mà số lần anh ấy về nhà vẫn chưa đếm hết hai bàn tay.”

“Lục quân?” Ánh mắt Sở Hân Duyệt bắt đầu sáng lên.

Kiều Ưu Ưu lắc đầu, giơ tay chỉ lên trời.

Sở Hân Duyệt hoàn toàn bị kích động, quên hẳn tâm trạng phần nộ khi nãy của mình. “Ái chà, không quân cơ à, oai thật đấy! Về bên ngoài cũng đẹp trai, phi công à? Lái cái gì? Trực thăng? Máy bay chiến đấu? Ôi mẹ ơi!”

Kiều Ưu Ưu cúi gục đầu xuống, oai thì có tác dụng quái gì. Một năm 365 ngày thì có tới 300 ngày chẳng thấy mặt mũi đâu, 65 ngày còn lại cũng chưa chắc có thể ở bên nhau, lúc ở cạnh nhau thì cũng phải cãi nhau vì một chuyện gì đấy hoặc chiến tranh lạnh chẳng hạn.

Sở Hân Duyệt giơ khuỷu tay huých huých Kiều Ưu Ưu, cười ám muội: “Hôm nay là ngày lễ tình nhân đấy, chồng cậu vừa hay cũng ở nhà, định tổ chức thế nào?”

Kiều Ưu Ưu lạnh nhạt nói: “Anh ấy chắc cũng chẳng biết ngày lễ tình nhân dùng để làm gì.”

“Sao có thể thế được? Khắp nơi trên phố đều tuyên truyền cho lễ tình nhân, trừ khi anh ấy vừa mù vừa điếc, nhìn không thấy nghe không thông.”

Kiều Ưu Ưu nhận kịch bản từ tay một đồng nghiệp, run run, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đúng đó, mù rồi, điếc rồi!”

“Thôi đi cô, chắc chắn là gây sự bất ngờ.”

Kiều Ưu Ưu lắc đầu, thật sự không dám mong đợi gì nhiều. Những lễ tình nhân trước đây anh ấy chưa từng thể hiện gì, trước khi cưới lại càng không có, một người như vậy làm sao mà dám mong chờ gì?

Nhiệm vụ ngày hôm nay của Kiều Ưu Ưu không nhiều, chỉ cần quay một đoạn nên được về khá sớm. Tuy miệng thì nói rằng không mong chờ gì, thế nhưng trong lòng lại rất hi vọng sẽ có một sự bất ngờ nào đó, cho dù chỉ là một bó hoa cô cũng cảm thấy vui, dù sao cái người họ Trử kia trong bao nhiêu năm qua cũng chưa tặng cho cô dù chỉ là một cành hoa dại.

Thế nhưng nhìn đoạn đường về nhà ngày càng ngắn lại, trái tim Kiều Ưu Ưu lại ngày một lạnh đi.

“Hôm nay nhà cô giúp việc có chuyện nên anh cho cô ấy về rồi.”

Kiều Ưu Ưu nhìn ra ngoài cửa sổ không nói năng gì.

Trử Tụng với tay véo má cô, cười hỏi: “Ai chọc giận em rồi?”

Kiều Ưu Ưu tức giận kéo tay anh ra: “Đừng có động vào em, phiền chết đi được!”

Trử Tụng tự giác ngậm miệng lại. Khi chiếc xe dừng lại chờ đèn đỏ, có một cô gái xách một giỏ hoa hồng gõ vào cửa sổ xe, miệng khéo léo chào mua hoa hồng, Trử Tụng tìm tiền lẻ trong túi, chọn một bông hoa hồng từ trong làn ra. Cô gái nhìn đồng tiền mỏng manh trên tay mình, bĩu môi bỏ đi. Trử Tụng còn nghe rõ tiếng cô gái khó chịu lẩm bẩm: “Keo kiệt thế, con ngốc mới theo anh ta.”

Không nghe thấy còn đỡ, nghe xong thì cành hoa hồng lạc lõng trong tay Trử Tụng tặng cũng khổ mà không tặng cũng khổ.

Kiều Ưu Ưu nhượng bộ, thở dài thật mạnh như để hạ quyết tâm, quay sang Trử Tụng giơ tay ra: “Đưa đây!”

Trử Tụng có phần không chắc chắn, nhìn vẻ mặt không mấy dễ chịu của cô, dò hỏi: “Em thực sự muốn lấy à?”

“Vớ vẩn! Anh keo kiệt tới vậy, nếu không lấy thì đến một cành hoa hồng cũng chẳng có.” Lửa giận của Kiều Ưu Ưu chỉ muốn ngay lập tức trút lên mặt Trử Tụng, cướp lấy cành hoa hồng về phía mình, lại còn bị gai đâm vào tay. Nếu là trước kia thì cô đã ngắt từng cánh hoa ném ra ngoài cửa sổ rồi, muốn ra sao thì ra.

Trử Tụng mím môi cười nhẹ, Kiều Ưu Ưu đang có tâm trạng không vui, hoàn toàn không để ý tới suy nghĩ gì của Trử Tụng lúc này, cô chỉ tập trung nhìn chăm chăm vào bông hoa kia, dường như nếu nhìn lâu hơn sẽ có thể biến thành một bó hoa lớn. Đây là lần đầu tiên Trử Tụng tặng hoa cho cô, tuy là có hơi mỏng manh nhưng cũng nên giữ làm kỉ niệm.

Kiều Ưu Ưu tuy không mãn nguyện lắm, nhưng vẫn lấy điện thoại từ trong túi ra chụp một bức ảnh hoa hồng, đăng lên blog và viết: “Đúng là cực kì ki bo, một cành hoa hồng để dỗ mình, đến cô gái bán hoa cũng nói mình là con cóc mới cưới anh ta. Được thôi, thừa nhận rằng tôi chính là con cóc đó.”

Đăng lên blog chưa đầy 15 phút thì điện thoại của Trử Tụng liên tục bị công kích, phần lớn là phụ nữ đòi lại công bằng cho Kiều Ưu Ưu, Trử Tụng bị mắng cho tơi bời, cuối cùng không thể không rút pin ra. Sau khi thế giới yên ổn trở lại, chiếc xe dừng lại trước tòa nhà, Trử Tụng nghiêng người trước mặt Kiều Ưu Ưu như chỉ muốn nuốt chửng bộ dạng cô lúc này, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đợi lát nữa nhớ đăng lên blog để mình oan cho anh!”

Chương 44

Kiều Ưu Ưu bị Trử Tụng kéo ra khỏi xe, tâm trạng khác hẳn lúc nãy, đầu óc cô vẫn còn vương vấn câu nói của anh, “Nhớ đăng lên blog để mình oan cho anh”. Đây chính là lời nói thay cho sự bất ngờ? Nhưng cô đã biết rồi thì còn gọi gì là bất ngờ nữa.

“Này, anh chuẩn bị cái gì cho em rồi?” Kiều Ưu Ưu không nhịn được hỏi, đầu ngón tay ấn vào lòng bàn tay anh.

Trử Tụng quay đầu lại nhìn cô: “Thế em nói xem, em đã chuẩn bị gì cho anh rồi?”

Kiều Ưu Ưu bị Trử Tụng làm cho cứng họng, nói thực ra, cô chưa chuẩn bị gì hết. Trong ý thức của cô, ngày lễ tình nhân phải là con trai tặng quà cho con gái, từ nhỏ tới lớn Kiều Ưu Ưu chưa từng được nhận một món quà đúng nghĩa nào trong lễ tình nhân, chỉ có vài lần người ta có ý nhưng cô lại vô tình nên món quà đó chưa kịp về nhà đã bị cô xử lý rồi.”

Vì sao Kiều Ưu Ưu luôn không biết rằng Trử Tụng có ý với cô, đó chính là nguyên nhân.

Người khác khi theo đuổi con gái thì ít nhất cũng phải thể hiện điều gì, ví dụ: tặng quà, nhét thư tình, hoặc là mỗi ngày đều bám theo không đuổi đi được. Trử Tụng lại không như vậy, không những không thể hiện ra mà còn suốt ngày thích gây sự, nếu không nói Kiều Ưu Ưu vấy của em xấu quá thì sẽ là Kiều Ưu Ưu là cô gái nhà quê rồi kéo bím tóc của cô, giẫm lên đôi giày mới của cô, nhét đồ linh tinh vào cặp sách của cô, khiến cô vừa mới mở cặp sách ra thì bất ngờ bị một vật đen sì va thẳng vào mặt, dọa cô ba ngày không dám dùng cặp nữa. Lớn hơn một chút thì không gây chuyện với cô nữa mà lại luôn đưa cho cô những đồ chơi kì lạ, hình thù kì quái, xấu xí, cô chẳng thích thú chút nào nhưng Trử Tụng mỗi ngày đều nhìn rất đắc ý. Khi đó cô chẳng hiểu gì, không biết là thích gây sự là biểu hiện của tình yêu, cảm thấy Trử Tụng lượn qua lượn lại rất phiền phức, khi biết anh gây sự đánh nhau còn ghét hơn.

* * *

Một bó hoa hồng xanh to đặt trên ghế trong phòng khách, Kiều Ưu Ưu vừa bước vào nhà sao có thể không nhìn thấy? Nhưng cô vẫn cố giả vờ như không nhìn thấy, nhẹ nhàng gạt bỏ tóc con trên trán, chậm rãi đi vòng qua ghế, nằm nghiêng trên ghế sofa, bất tỉ vi lên như không có chuyện gì xảy ra. Đúng là hoa hồng màu xanh lam tự nhiên, chứ không phải loại hoa được nhuộm màu xanh lên, Kiều Ưu Ưu tuy giả bộ không để ý nhưng thực ra đôi mắt lại không thể rời ra được. Nghĩ tới đây, lòng cô chợt thấy vui sướng vô cùng.

Trử Tụng một tay nhấc bó hoa hồng xanh đó lên, đưa cho Kiều Ưu Ưu, nhưng cô vẫn cố ý làm bộ không nhận, còn trách anh che mắt màn hình ti vi của cô. Trử Tụng chỉ có thể trịnh trọng ôm bó hoa vào lòng, cúi thấp người nhét bó hoa vào lòng cô, nhìn thấy vẻ đắc ý không giấu được trong cô, trái tim Trử Tụng thấy rất ấm áp.

“Lễ tình nhân vui vẻ.”

Trử Tụng dùng răng cắn nhẹ vào tai cô, Kiều Ưu Ưu rút cổ về phía sau trốn đi, cảm giác tê buồn khiến cô cười ra tiếng. Trử Tụng hôn vào môi cô, “Đã mãn nguyện chưa?”

“Không mãn nguyện lắm.”

Trử Tụng bỏ bó hoa hồng ra, nhét vào tay cô một chiếc hộp thủy tinh, các góc cạnh nhọn của nó thu hút được sự chú ý của Kiều Ưu Ưu, cô đẩy anh ra rồi giơ vật đó lên trước mắt, bên trong đặt một vật màu đen, Kiều Ưu Ưu nhìn một lúc lâu cũng vẫn không đoán ra được đây là thứ gì.

“Thứ lỗi ắt em kém không nhìn ra được, xin được thỉnh giáo đây là thứ gì?” Kiều Ưu Ưu nghiêm túc nói.

“Thật là không nhìn ra à?”

Kiều Ưu Ưu gật đầu, lại giơ lên trước mắt, thậm chí còn dán cả mắt vào cái hộp thủy tinh, cuối cùng cô mới phát hiện ra dòng chữ nhỏ J-11, Kiều Ưu Ưu không nhịn được cười phá lên, đầu ngón tay rung lên chỉ vào bình thủy tinh nói: “Cái vật tròn tròn này chính là J-11 á? J-11 nhà anh trông thế này sao? Ha ha!”

Thực sự không phải đang chế giễu anh, hình ảnh sắc bén của máy bay chiến đấu như chỉ muốn chọc thủng bầu trời xanh, tư thế mạnh mẽ và uyển chuyển, nhưng cái vật đựng trong hộp thủy tinh này lại có đầu và thân tròn xoe, thậm chí đôi cánh cũng tròn xoe, đầu ra hình dáng chiếc máy bay?

Trử Tụng không để ý tới sự chế giễu của cô, anh mở nắp hộp thủy tinh ra, lấy một cái ra liềm liềm, chóp chép miệng: “Mùi vị ngon đây, mùi sôcôla.”

Kiều Ưu Ưu nhích người lại, không tin vào mắt mình và hỏi: “Cái này làm bằng sôcôla? Không phải chứ, xấu như vậy là vì... chính tay anh làm?!”

Trử Tụng ngồi thẳng lên, chỉnh lại áo, cho dù có xấu tới mức nào đi chăng nữa thì cũng là do chính tay anh làm, nếu là người khác thì chắc chắn không thể làm được. Còn về chuyện tại sao lại có hình dáng như thế này thì chỉ trách không có khuôn giống y hệt, tất cả đều là ghép lại từng chút từng chút một.

Kiều Ưu Ưu quyết tâm phải thay đổi cách nhìn về cái “Máy bay chiến đấu” này, mắt cô nhìn chăm chú vào nó, nhìn đi nhìn lại, “Ừm, thực ra, đầu cái máy bay này nhìn cũng hơi giống, tuy đằng sau tròn xoe nhưng ít ra đằng trước cũng nhọn, giống... giống...” Kiều Ưu Ưu hí mắt lại tưởng tượng cái gì đó, nhưng lại bị anh mắt Trử Tụng chuyển hướng về phía ngực mình.

“Cút!” Kiều Ưu Ưu phản ứng có điều kiện lấy tay che ngực lại.

Cái máy bay J-11 “giản dị” này, có thể nhìn ra được làm từ nhiều thanh sôcôla mà nên, nó chẳng đẹp đẽ gì, thậm chí còn không có giá trị thẩm mỹ, nhưng tự tay Trử Tụng làm và bên trong nó ẩn chứa biết bao tình cảm anh dành cho cô. Nó còn là thứ độc nhất vô nhị trên toàn thế giới, cô phải gói cái máy bay này vào túi chân không, phải coi nó như báu vật trong nhà.

“Ok!”

Kiều Ưu Ưu nghĩ ngợi nói: “Miễn cưỡng chấp nhận được.”

Trử Tụng thở dài, dựa vào lưng ghế sofa bên cạnh cô, cầm bó hoa hồng xanh vừa bị lấy ra đưa ra trước mắt cô, Kiều Ưu Ưu nhìn lướt qua, đẩy ra và nói: “Nhìn thấy rồi.”

Trử Tụng rất kiên trì, anh lại đưa bó hoa ra trước mặt cô, Kiều Ưu Ưu lại đẩy ra, nếu so sánh với bó hoa này thì cô thấy chiếc máy bay có ý nghĩa hơn. Tuy cô cũng biết rằng giá tiền bó hoa hồng xanh này cũng không thấp, hơn nữa một bông hoa cũng khó mà có được. Nhưng khi một lần nữa đẩy ra, cô nhìn thấy một “bông hoa nhỏ” không nổi bật nằm giữa các bông hoa khác, nói một cách nghiêm khắc thì thực ra đó không phải hoa, màu sắc cũng không xanh như những bông hoa hồng kia, dưới ánh đèn hơi ánh lên tia sáng, Kiều Ưu Ưu thử hỏi dò Trử Tụng: “Cái này?”

“Ừ!”

“Cái gì?”

“Đôi cánh.”

Không sai, một đôi cánh được trăm trở từ một viên pha lê tím. Kiều Ưu Ưu nhặt nó lên từ trong bó hoa, trên bề mặt có hơi nhấp nhô không bằng phẳng, thủy tinh trong suốt, lấp lánh ánh sáng mờ hoặc, một đôi cánh đan nhau được trạm trổ tinh xảo nhưng cũng không phá hỏng đi hình dáng vốn có của viên pha lê.

Kiều Ưu Ưu nhìn tới mê mẩn người, giọng nói thậm chí còn hơi khàn lại: “Vì... vì sao lại tặng đôi cánh này, cho em?”

Trử Tụng cầm đôi cánh trong bàn tay cô lên, một bên cánh là một sợi dây chuyền bạch kim, Trử Tụng giúp cô đeo lên cổ, nhìn đôi cánh rủ xuống xương quai xanh của cô, cuối cùng đôi mắt anh ánh lên nhìn cô, mỉm cười: “Bởi vì em chính là đôi cánh của anh.”

26. Chương 25

Trước khi nước mắt kịp rơi xuống, Kiều Ưu Ưu đã vòng cánh tay ôm lấy cổ anh, ôm thật chặt. Một lúc lâu sau, Kiều Ưu Ưu chắt vắn anh với giọng hơi nghẹn ngào: “Ý anh là vì em mà anh đánh nhau với Tả Khiên rồi đi bộ đội, mới bất ngờ trở thành phi công. Vì thế nên em là đôi cánh của anh, không có em thì không có anh của ngày hôm nay, đúng không?”

“Ưu Ưu!”

Kiều Ưu Ưu bực bội phản bác lại: “Em không ngốc!”

“Ưu Ưu ngốc.”

“Anh mới ngốc! Đồ ngốc, ngu xuẩn, cút!”

Câu mắng của Kiều Ưu Ưu đã bị ai đó nuốt chửng vào bụng rồi, khi cô bị hôn tới đầu óc quay cuồng hình như có vật gì đó được đeo vào ngón tay cô. Cô hơi thở mạnh dựa vào ngực Trử Tụng, một tay sờ lên sợi dây chuyền trên cổ, một tay giơ lên dưới ánh đèn, đôi mắt chăm chú nhìn lên chiếc nhẫn trên ngón áp út, chợt cảm thấy đây chẳng qua chỉ là lễ tình nhân, có cần phải thế này không?

“Có phải anh bị em dày vò tới mức trở nên ngốc nghếch rồi không?”

Trử Tụng nhìn cô không nói gì, Kiều Ưu Ưu tiếp tục nói: “Lễ tình nhân chỉ cần tặng hoa để thể hiện ý nghĩa, thêm chút sôcôla nữa là xong, sao còn thêm cả nhẫn và dây chuyền nữa, anh có thấy quá lãng phí không?”

“Ưu Ưu em mà cũng cảm thấy hoang phí à?” Trử Tụng thấy buồn cười, hơn nữa còn cười ra thành tiếng.

“Không được cười, anh nghiêm túc chút đi!”

“Ừ thì nghiêm túc!” Trử Tụng thu lại nụ cười, kéo tay cô lại nghịch nghịch, ngón tay anh xoay qua xoay lại chiếc nhẫn trên ngón áp út của cô, một lúc lâu sau mới nói: “Đây là nhẫn cưới, anh ích kỉ giấu nó đã lâu lắm rồi, lần trước em tới doanh trại thăm anh anh đã định đưa em rồi, nhưng trước khi đi em còn vừa khóc vừa làm loạn lên nên anh chỉ nghĩ tới em mà quên nó.”

Kiều Ưu Ưu cao giọng, chau mày phản bác lại: “Ai khóc ai làm loạn?”

“Anh.”

“Thế còn tạm được.” Kiều Ưu Ưu thỏa mãn nằm dựa vào ngực anh, bắt đầu tập trung nghiên cứu cái nhẫn cưới do chính miệng anh nói ra. Từ lúc đăng kí kết hôn đến giờ, cô chưa bao giờ đòi hỏi nhẫn cưới, chỉ nhớ rõ nhất là hôm đó mơ hồ ngồi dậy thì trên tay đã có một chiếc vòng của nút chai bia cực kì rẻ tiền, đó chính là “vật đính ước” của họ. Cái nhẫn rẻ tiền ấy đã gắn họ ở bên cạnh nhau hai năm, cô thậm chí còn thấy hối hận vì không giữ nó lại.

“Thế còn dây chuyền?”

“Anh mua lần trước khi ra nước ngoài, nhưng người ta không có đôi cánh, muốn mua pha lê tím nhưng lại không có, thế là lại tiếp tục đợi, đợi lâu lắm rồi, gần đây mới mua được.”

Khi Trử Tụng kể chuyện, ngực anh cũng rung lên, cô có thể cảm nhận chân thực hơn từng câu từng chữ của anh, nghe thấy từng câu nói thốt ra từ trong trái tim anh. Kiều Ưu Ưu thấy hình như mình là người phụ

nữ hạnh phúc nhất và chưa bao giờ cô cảm thấy mãn nguyện như vậy. Hạnh phúc tới mức không thể diễn đạt thành lời, chỉ có thể tự coi đầu mình như cái máy khoan, không ngừng dũi đi dũi lại trước ngực anh.

“Còn nữa, em có muốn nghe không?”

“Muốn!”

Trử Tụng hắng giọng, liếm môi nói: “Thực ra, bó hoa này cũng chỉ là tình cờ. Em cũng biết là hoa hồng xanh không thể mua được ở trong nước, chỉ có một vài người đặc biệt vận chuyển từ Nhật Bản về bằng máy bay để làm vui lòng vợ, anh vừa hay lại biết được chuyện đó nên nhân tiện cũng bon chen luôn, nói tóm lại thì là mua chung.”

Kiều Ưu Ưu càng nghe càng cảm thấy bức bối, khi anh nói hết câu cuối cùng, cô lập tức nhảy bật lên, giẫm chân lên cổ anh, nhìn thẳng vào anh và nói: “Người khác đều biết mua hoa để làm vui lòng vợ, thì ra vợ anh là đồ ngốc không cần đồ dành hả? Người khác đều có thể nghĩ tới việc mua hoa cho vợ, sao đến lượt anh lại trở thành nhân tiện? Chắc nếu họ không mua hoa thì anh cũng không tặng nữa, phải không?”

“Hoa cũng chẳng phải do anh trồng, cũng chẳng thể dễ dàng mua được, chơi cớ cũng chỉ được vài ngày là tàn rồi, chẳng bền vững tẹo nào. Một bó hoa không thể nói lên tình cảm của hai chúng ta, đúng không?” Trử Tụng nịnh nọt chớp chớp mắt với cô, giơ tay ra nói: “Đến đây đến đây!”

Kiều Ưu Ưu tiếp tục giẫm lên cổ tay anh không buông tha, “Đừng có gỡ cái trò này ra nữa!”

“Ôi, em không đói à?”

Kiều Ưu Ưu xoay tròn mắt, trời đã tối hẳn rồi, chưa ăn tối thì quả thực là rất đói rồi.

“Anh mời em ăn tối?”

“Không ăn!”

“Vậy mời em đi ngủ?”

“Không... cút!”

Trử Tụng nhân lúc Kiều Ưu Ưu không để ý, nhắc chân cô ra rồi bò khỏi ghế sofa, bế cô lên: “Đi ngủ trước hay là ăn tối trước, cho em chọn.”

Chương 45

Trử Tụng vốn dĩ chỉ có bảy ngày nghỉ phép, hơn nữa kì nghỉ của họ thường không bao giờ được đủ, không bao giờ để họ được nghỉ ngơi đủ từng ấy ngày đã định, thế nên sau ngày lễ tình nhân, điện thoại từ doanh trại đã gọi tới để thúc giục, hết cuộc này tới cuộc khác, lúc đầu Kiều Ưu Ưu rất tức giận, nhưng cuối cùng cô đá thẳng anh từ trên giường xuống, chỉ thẳng vào mũi anh nói: “Anh cút đi, nhìn thấy anh là tâm trạng em không vui gấp bội phần.”

Nhưng Trử Tụng lại đi thật, tuy anh rất không nỡ nhưng có nhiều chuyện lực bất tòng tâm. Nhóm những người ra nước ngoài ba ngày sau phải xuất phát, anh phải tuân lệnh quay trở lại doanh trại, gấp lại mọi người và xuất phát từ một sân bay nào đó mà anh cũng không biết, đến một nơi chưa được đặt tên. Tất cả mọi thứ, đối với hầu hết tất cả mọi người đều là bí mật, đối với anh cũng có quá nhiều điều chưa biết.

Kiều Ưu Ưu một lần nữa quay lại cảnh đơn chăn gối chiếc, bắt đầu mất ngủ, mỗi lần chia tay anh đều cần có thời gian thích ứng, nhưng mấy lần gần đây hình như thời gian đó lại ngày càng dài. Cô bật đèn ngủ lên, cởi sợi dây chuyền ra. Sợi dây Baccarat được đặt làm, pha lê tím tự nhiên muốn có nhưng khó tìm được, trong suốt, mảy tím ánh lên ánh sáng màu hồng nhạt. Anh nói, cô chính là đôi cánh của anh, không có cô, anh sẽ không thể cất cánh bay.

Một tuần trước, cô nhận được cuộc điện thoại cuối cùng của anh, anh nói anh chuẩn bị xuất phát. Kiều Ưu Ưu không hỏi anh phải đi đâu, chỉ dặn anh sớm trở về. Trử Tụng an ủi cô rằng không nguy hiểm, chỉ đơn thuần là hình thức thi đấu. Nhưng cô cũng biết sự thực không phải như vậy, đến Lương Mục Trạch cũng ở cùng anh thì có thể thấy rằng đây là một hoạt động cực kì nghiêm túc và quan trọng, hải - lục - không quân tập trung xuất phát, mà đằng sau lại là danh dự của cả quốc gia cho nên bọn họ chắc chắn sẽ liều mạng

xông lên. Hơn nữa, bộ não của phi hành viên là đặt phía trên thắt lưng, sau khi lên trời sẽ có quá nhiều sự không chắc chắn, không ai biết được sau khi bay đi liệu họ sẽ trở lại hay không.

Kiều Ưu Ưu nghĩ đủ mọi chuyện, tới nửa đêm vẫn không ngủ được. Ngày hôm sau đành xin nghỉ làm ở nhà ngủ bù, sau khi ngủ dậy thì nhận được điện thoại của Trì Lâm, cô nói: “Bà mẹ Kiều Ưu Ưu, mình mời cậu đi khám thai.”

Kiều Ưu Ưu mơ hồ đồng ý, rửa mặt cho tỉnh táo rồi mới phát hiện ra mình vô duyên vô cớ bị mời đi khám thai, nghĩ thế nào cũng vẫn thấy không bình thường.

Vị trí của thai nhi bình thường, tim thai phát triển bình thường, rất khỏe mạnh. Giai đoạn ốm nghén của cô đã đỡ hơn nhưng cô vẫn rất gầy, bác sĩ nói là do đứa bé hấp thụ quá nhiều chất dinh dưỡng, cô cần bổ sung thêm.

Kiều Ưu Ưu sờ vào cái bụng vẫn còn bằng phẳng của mình, cảm thấy hơi bất an, hỏi bác sĩ: “Có phải nó phát triển không được tốt? Tại sao bụng tôi vẫn phẳng như thế này?”

Người bác sĩ dịu dàng này bị cô chọc cười: “Cái thai vẫn chưa đến mười tuần, cô muốn nó lớn như thế nào?”

Kiều Ưu Ưu ngẩn người, cười ngượng ngùng.

Trì Lâm đứng đợi cô ở bên ngoài, nhìn thấy Ưu Ưu đi ra, chưa kịp đợi Trì Lâm mở miệng, cô đã nói: “Đừng có vòng vo nữa, cậu nói thẳng ra đi.”

“Sao thế hả Kiều Ưu Ưu? Mình quan tâm con gái nuôi của mình không được à?”

“Được!” Kiều Ưu Ưu đưa tay ra, Trì Lâm quen thuộc bắt lấy giống như đỡ lão phật gia vậy. Kiều Ưu Ưu híp mắt nhìn về phía trước: “Bây giờ cũng quan tâm xong rồi, có gì thì nói đi.”

Trì Lâm do dự không biết nên mở miệng như thế nào, Kiều Ưu Ưu nhìn biểu hiện của cô liền nói tiếp: “Tả Khiên à?”

“Ừ!” Trì Lâm hơi gật đầu.

“Mình biết ngay mà. Cậu chẳng có ý gì tốt.”

“Thực ra anh ấy...”

“Anh ta làm sao? Cậu động lòng rồi à?”

“Không phải!” Trì Lâm cuống cuống phản bác lại nhưng hai má lại ửng hồng lên.

“Đừng có kích động như vậy, bình tĩnh lại đi, người như Tả Khiên cho dù không hiểu rõ lắm, nhưng cậu cũng nên biết tính cách của anh ta như thế nào. Bằng tuổi Trữ Tụng, mình bây giờ đã mang thai rồi mà bóng dáng vợ anh ta còn chưa xuất hiện, chơi với toàn một lũ công tử nhà giàu, bao toàn nữ minh tinh, hẹn hò vài cô em út hay thỉnh thoảng lại tìm người đồng tính.”

“Cái gì?” Câu nói cuối cùng thực sự đã khiến Trì Lâm kinh ngạc, thực ra cô là con trong một gia đình bình thường ở Bắc Kinh, khi biết gia thế nhà Kiều Ưu Ưu cô cũng bị kinh động rất lâu, cũng may bản thân Kiều Ưu Ưu lại không hề xem trọng những cái đó, có được người bạn tốt cô sẽ rất trân trọng. Trì Lâm cũng không thân quen lắm với những người bạn khác của cô, quen Tả Khiên cũng là do Kiều Ưu Ưu. Nhưng trước khi xảy ra một loạt những chuyện như ly hôn, cô thực sự không tiếp xúc nhiều với anh. Thời gian gần đây Tả Khiên đối với cô rất tốt, nhưng cô biết bọn họ không thể được, Tả Khiên lại hoàn toàn không nghe những lời cô nói, chẳng còn cách nào khác cô đành đến nhờ Kiều Ưu Ưu giúp đỡ, mong Ưu Ưu có thể giúp cô khuyên Tả Khiên.

“Cậu không biết à? Anh ta và chú út nhà tôi, đã bị đồn từ lâu rồi đấy!” Kiều Ưu Ưu cố ý thêm mắm thêm muối nói: “Đến bây giờ mẹ chồng mình còn làm mặt nặng mày nhẹ với Trữ Tư cơ.”

“Không phải chứ?”

“Tình tiết bên trong thì mình làm sao mà nắm được.”

Kiều Ưu Ưu thấy sắc mặt Trì Lâm đang ngày càng xấu đi, biết ngay Trì Lâm nói nhưng không nghĩ vậy. Tả Khiên đẹp trai như thế, lại có tài năng, bình thường chẳng quan tâm tới cái gì, nhưng khi có chuyện lớn xảy ra lại không bao giờ tùy tiện cầu thả, điều quan trọng nhất là... Thủ đoạn theo đuổi con gái thì nhiều đủ kiểu, lòng dạ có sắt đá thế nào đi chăng nữa thì cũng bị anh làm cho dao động.

Thế nhưng để Trì Lâm cho anh ta, Kiều Ưu Ưu quả thật rất không yên tâm, Trì Lâm đã bị tổn thương một lần trong chuyện tình cảm, cô không muốn để cô ấy lại nhảy vào lò lửa khác một lần nữa. Tả Khiên không biết chừng chỉ là thích sự mới lạ nhất thời, đợi tới khi anh ta chán rồi, anh ta có thể sẽ phải mông quay người đi mất, thế nhưng Trì Lâm thì phải làm sao? Vì thế cách tốt nhất là tiêu diệt ngay mầm mống của chuyện này từ khi còn trong trứng nước.

Kiều Ưu Ưu tự nhủ trong lòng rằng: “Mình xin lỗi Trì Lâm, sau này mình nhất định sẽ chọn một người tốt cho cậu, Tả Khiên thực sự là không được.”

Sau đó vài ngày, Trì Lâm càng cố tránh Tả Khiên hơn, chỉ cần dùng đầu ngón chân thôi anh cũng có thể đoán ra, chắc chắn là do Kiều Ưu Ưu đã nói gì với Trì Lâm. Tả Khiên giận quá liền tới chặn trước cửa nhà Ưu Ưu, xông lên trước mặt cô trút giận, chẳng thèm quan tâm tới việc người ta là phụ nữ mang thai. Kiều Ưu Ưu cũng tức giận, nhìn anh vò đầu bứt tai nhảy dựng lên.

“Tôi không biết, cô phải giải thích rõ ràng chuyện này cho tôi! Tôi là gay lúc nào? Mắt nào của cô nhìn thấy rồi? Trữ Tư là chuyện của anh ta, liên quan gì tới tôi?”

“Ai bảo anh thích chơi bởi với chú ấy!” Kiều Ưu Ưu chậm rãi nói.

“Cô cố tình hại tôi, kiếp này mà tôi không lấy được vợ, tôi sẽ nói đều là tại cô!”

“Anh phải nói rõ ràng nhé!” Kiều Ưu Ưu tròn tròn mắt vội vàng làm rõ mối quan hệ, “Chuyện anh không cưới được vợ chẳng phải tại tôi, năm đó anh và Trữ Tụng đánh nhau cũng chẳng phải do anh có ý gì với tôi, hai chúng ta chẳng có quan hệ gì cả.”

“Mẹ kiếp, tôi chỉ muốn cho cô một trận!”

“Cho đi, dù sao cái bụng tôi lúc này cũng đang được cả hai nhà mong ngóng, có chuyện không may gì xảy ra thì tôi không giúp được anh đâu.”

Cánh tay Tả Khiên đã giơ lên rồi, cuối cùng lại không thể không hạ xuống. Tả Khiên châm một điếu thuốc, không ngừng hít mạnh, chẳng may lại bị sặc khói, dựa vào tường ho mạnh liên tục.

Kiều Ưu Ưu hơi mềm lòng, nhưng cô không thể dao động được. Cô tiến gần lại và nói: “Bác Kinh có bao nhiêu cô gái, Tả thiếu gia anh chỉ cần vẫy tay thôi là có cả đám con gái tranh nhau chạy tới chỗ anh, trẻ trung xinh đẹp, thuần khiết, gợi cảm, chẳng thiếu loại nào. Trì Lâm chỉ là một phụ nữ bình thường đã ly hôn, anh hãy giơ cao tay buông tha cho cô ấy đi được không?”

Mắt Tả Khiên đã hơi rơm rớm, anh nhìn Kiều Ưu Ưu: “Buông tha cho cô ấy, thế ai buông tha cho tôi?”

Kiều Ưu Ưu nói hơi lấp bắp: “Thế, thế dù sau tôi cũng sẽ không giúp anh, để anh tự giải quyết.” Ném lại một câu xong Kiều Ưu Ưu quay người bỏ đi. Cô quả thực đã bị bộ dạng của Tả Khiên lúc này làm cho sợ hãi, đúng là lần đầu tiên nhìn thấy, thậm chí cô còn nghi ngờ hành động của mình không biết có đúng không.

* * *

Có lẽ là do chuyện của Trì Lâm và Tả Khiên nên cô cũng không còn tâm trạng ăn uống, cả ngày chẳng muốn ăn gì, cô giúp việc nói mãi cô mới ăn một bát cháo, nhưng năm phút sau lại bị cô cho ra hết, đến mặt xanh mặt vàng cũng bị cô nôn hết rồi. Đã lâu lắm rồi Kiều Ưu Ưu không bị nôn nhiều như thế này, cô cũng không hiểu có chuyện gì xảy ra, chỉ luôn cảm thấy hơi bất an. Có lẽ là do phải lo lắng quá nhiều.

Kiều Ưu Ưu nhìn vào bản thân mình nhột nhột trong gương, chau mày tự nói với mình: “Chuyện của hai người bọn họ, mày quẩn nhiều thế để làm gì? Cũng chẳng ày ích lợi gì, bọn họ cũng không còn nhỏ nữa, muốn làm thế nào thì làm, lo lắng cho đứa con trong bụng mày là được rồi, toàn lo chuyện không đâu!”

Tối hôm đó Kiều Ưu Ưu lại mất ngủ, sự khó chịu ở dạ dày bắt đầu chuyển xuống phía dưới, từng cơn đau liên hồi, chạy vào nhà vệ sinh thì phát hiện đã bị ra máu, cô nhớ rõ lời bác sĩ dặn là ba tháng đầu dễ sảy thai nhất. Cô sợ hãi quá, tay run lên, cô liền gọi điện thoại về nhà. Mười phút sau anh trai cô xông vào nhà, Kiều Ưu Ưu khoác áo ngoài nằm nghiêng vào lòng cô giúp việc, sắc mặt trắng bệch, không ngừng đổ mồ hôi lạnh, môi hơi run, hình như còn liên tục nói cái gì đấy.

Anh trai cô không dám chậm trễ, bế Kiều Ưu Ưu vào xe, chiếc xe thể thao chạy như bay tới bệnh viện, vị bác sĩ sớm đã được sắp xếp liền đẩy Kiều Ưu Ưu vào phòng cấp cứu.

Rất nhanh sau đó, đã có rất nhiều người đứng chờ trước cửa phòng cấp cứu, ai cũng lo lắng sợ hãi và chờ đợi, hai bà mẹ là nóng lòng nhất, đôi mắt họ đã đỏ hoe, chỉ sợ Kiều Ưu Ưu và đứa bé xảy ra chuyện gì không may.

* * *

Người bác sĩ trung tuổi vừa ra khỏi phòng cấp cứu đã bị vây lại, bác sĩ nói: “Có hơi ra máu, gần đây có phải cô ấy đã chịu sự kích động nào không? Hoặc là áp lực quá lớn?”

Lời nói của bác sĩ khiến tất cả mọi người mơ màng, cô có thể chịu sự kích động nào? Trì Lâm nói với bác sĩ: “Mấy hôm trước tôi đưa cô ấy đi khám thai, đứa bé rất khỏe, không có vấn đề gì, hay là do công việc quá mệt mỏi?”

“Trước mắt đứa trẻ và người mẹ đều không có vấn đề gì, nhưng để giữ an toàn thì vẫn phải nằm tại chỗ để giữ thai, đề phòng ngộ nhỡ...”

Bà Kiều nghe mà thấy sợ, bà Trử nghe mà thấy đau lòng. Hai bà đều mong Kiều Ưu Ưu và đứa bé được khỏe mạnh, nhưng hiện thực lại luôn nằm ngoài dự tính của họ. Hai bà đã hạ quyết tâm, cho dù Kiều Ưu Ưu có kiên trì thế nào đi chăng nữa thì sau khi xuất viện cũng buộc phải chuyển về nhà ở, còn về chuyện chuyển về nhà nào, đây lại là vấn đề. Ưu Ưu được đưa vào phòng bệnh để nghỉ ngơi, họ đứng ngoài thảo luận vấn đề này.

Bà Trử nói: “Tôi cả ngày có hai tư tiếng đồng hồ, có thể chăm sóc tốt cho Ưu Ưu.”

Bà Kiều nói: “Nhà tôi yên tĩnh, mà tôi cũng có hai tư tiếng đồng hồ, hơn nữa Ưu Ưu về nhà tôi thì tinh thần nó mới có thể thả lỏng.”

“Vậy ý của bà là tôi quá hà khắc, không thể giúp cho Ưu Ưu thả lỏng.”

Bà Kiều cũng không tỏ ra yếu thế: “Bà nghĩ nhiều rồi, tôi dù sao cũng là mẹ đẻ của Ưu Ưu.”

“Trong bụng của Ưu Ưu là cháu nội tôi!”

“Thấy chưa, thấy chưa, tôi sớm đã nhìn ra rồi mà, bà chỉ quan tâm tới bụng của Ưu Ưu, hoàn toàn chẳng để ý xem nó có khỏe hay không!”

“Bà nói thế tức là có ý gì? Sao tôi lại không quan tâm tới Ưu Ưu?”

Hai bà mẹ mỗi người một câu sắp cãi nhau đến nơi, Trử Tư và Trử Minh Tử vội chạy ra khuyên hai bên nên bình tĩnh nói chuyện với nhau. Anh trai Ưu Ưu kéo bà Kiều ra chỗ khác, Trì Lâm không ngừng an ủi bà, bà Kiều bắt đầu than phiền kể lể tới sự vất vả của Ưu Ưu: “Gả tới nhà họ chẳng được sống yên ổn, tới lúc có thai mà cũng chẳng thấy bóng dáng Trử Tụng đâu, về được một tí thì lại đi, Bắc Kinh cũng đâu phải không có không quân, tại sao cứ nhất quyết ở lại cái vùng đất đó? Có phải là thấy ngứa mắt với Ưu Ưu nhà chúng tôi? Nếu thế thì cứ nói thẳng ra, Kiều gia chúng tôi cũng chẳng phải không thể nuôi nổi một đứa trẻ.”

Bà Trử cũng đầy một bụng trách móc, nhất là với câu nói đó của bà Kiều.

“Tôi chỉ coi trọng đứa bé như thế nào? Tôi đối xử với Ưu Ưu không tốt à? Không quan tâm tới nó? Thăng ba có khi nào về nhà mà tôi không làm mặt nặng mày nhẹ với nó đâu, còn chẳng phải là thương cho Ưu Ưu sao?”

Trử Tư nhẹ nhàng an ủi: “Ôi mẹ, mẹ thương chị ba, chúng con đều đã được chứng kiến.”

“Con xem bà ta nói câu đó là có ý gì?”

“Bác Kiêu chẳng phải cũng chỉ lo lắng thôi mà.”

“Ai mà không lo lắng chứ? Nằm bên trong kia là con dâu của tôi, lẽ nào tôi lại không lo lắng?”

“Lo lắng, buộc phải lo lắng!”

“Con đừng có nói chen ngang!”

“Mọi người đều nói ít thôi, Ưu Ưu lúc này cần phải nghỉ ngơi, đừng có tập trung xung quanh đây nữa nên về nhà hết đi, chỉ để lại hai người chăm sóc Ưu Ưu.” Ông Kiêu vốn chẳng nói năng gì giờ cuối cùng cũng lên tiếng, khiến mọi người im lặng không nói nữa. Lúc này ông Trữ nhận được điện thoại từ thư kí, sắc mặt chợt trở nên nghiêm trọng và đi ra khỏi phòng bệnh.

“Thủ trưởng, tam quân đặc phái của kế hoạch Z đã xảy ra vấn đề.”

Ông Trữ quay lại nhìn phòng bệnh, chắc chắn không có người nghe thấy mới tiếp tục nghe điện thoại.

“Một chiếc máy bay trên đường trở về thì động cơ bất ngờ bốc cháy và phát nổ, phi công là phó đoàn Trữ...”

Chương 46

Kiều Ưu Ưu vừa trải qua một giấc mơ thật dài, trong mơ cô lại thấy con chó béc giê vẫn thường xuất hiện trong những cơn ác mộng trước đây, cô sợ đến nỗi cứ mãi miết chạy, chạy mãi, con chó không ngừng đuổi theo cô, há to mồm để lộ những chiếc nanh dài như muốn cắn xé và nuốt chửng cô vậy. Sau đó, có người đứng chắn ngay phía trước cô, để mặc con chó sủa lớn trước mặt anh, Kiêu Ưu Ưu không thể nào nhìn rõ được khuôn mặt của người ấy.

Trước mặt bỗng nhiên xuất hiện một chàng thanh niên, dường như quanh người anh tỏa ra một vầng hào quang, dịu dàng nhưng cũng vô cùng rực rỡ, cô bị mê hoặc bởi nụ cười ấy đến mức không muốn rời mắt ra. Nhưng sau đó, ai đó đã làm gãy chiếc đàn violon làm chàng thanh niên khóc rất lâu.

Lại là ai đã ném vỡ đầu người khác, cô nhìn thấy Tả Khiên đang gào thét trên giường bệnh, nước mắt không ngừng rơi xuống, vừa nhìn thấy cô đã quát mắng đuổi đi.

Cô không ngừng tìm kiếm, vẫn thấy thiếu vắng sự tồn tại của một người nào đó, nhưng cô không thể nhớ ra tên của anh, không thể nhớ được khuôn mặt của anh, trong lòng cảm thấy trống rỗng.

Cô nhìn thấy một dáng hình vô cùng gần gũi, quen thuộc, nhưng không thể gọi ra được tên của người ấy. Nhìn thấy anh đắm không ngừng lên mặt và lên người Tống Tử Đồng, cô lao tới giữ người ấy lại. Cô cảm nhận được rõ ràng những giọt nước mắt đang không ngừng trào ra, trái tim dường như vừa bị búa đập vào một cái, nhưng rốt cuộc cô vẫn không hiểu vì sao lại như vậy.

Người ấy lau những giọt nước mắt trên gương mặt cô, cô cuối cùng cũng đã có thể nhìn rõ khuôn mặt của anh, một cái tên như trực sẵn nơi cửa miệng, sẵn sàng thốt ra, nhưng người ấy đã nhanh chóng kéo cô vào lòng, giữ chặt vai cô, cô gần như không thở được. Người ấy nói “Trong mắt em chưa bao giờ có tôi, nhưng sau từng ấy năm, tôi vẫn không thể nào quên được em. Kiêu Ưu Ưu, em thắng rồi, kiếp này anh thua trong tay em.”

Kiều Ưu Ưu trong lòng bỗng cảm thấy vô cùng đau đớn, Trữ Tụng buông cô ra, biểu cảm trên gương mặt anh rất kỳ lạ như đang khóc vậy, nước mắt đọng đầy khóe mắt anh. Kiêu Ưu Ưu muốn nắm chặt lấy tay anh nhưng dáng hình anh càng ngày càng xa, cô muốn chạy đuổi theo nhưng lại không thể nào cử động được. Kiêu Ưu Ưu vô cùng sợ hãi, cứ như Trữ Tụng sẽ biến mất không bao giờ quay trở lại vậy, cô muốn gọi tên anh nhưng cổ họng lại không thể phát ra âm thanh nào cả. Không được, cô không thể không có Trữ Tụng, tuyệt đối không thể!

“Không được... Đừng đi... Đừng, đừng!”

“Ưu Ưu!”

“Không được!”

“Ưu Ưu tỉnh lại đi, Ưu Ưu?” Kiêu Ưu Ưu không ngừng nói mê, bà Kiêu đau lòng kéo tay cô, gọi tên cô.

“Trữ Tụng!”

Kiều Ưu Ưu bỗng nhiên gọi tên Trữ Tụng, bất thành linh ngồi bật dậy khỏi giường bệnh, đôi mắt vẫn còn ngấn lệ, ánh mắt đầy vẻ sợ hãi, toàn thân run rẩy, tim đập liên hồi.

Bà Kiêu ôm lấy cô, bà biết có thể cô vừa gặp phải ác mộng, tay bà nhẹ nhàng xoa lưng cô, bà an ủi cô: “Không sao đâu Ưu Ưu, Trữ Tụng sẽ về ngay thôi mà.”

Kiều Ưu Ưu nuốt nước bọt, lấy vạt áo lau nước mắt, cô nhìn khắp căn phòng, toàn một màu trắng, cúi đầu nhìn bộ quần áo đang mặc trên người, cô nhấp nháy mắt, ngớ ngàng quay ra hỏi bà Kiêu: “Mẹ, con bị sao thế này?”

Bà Kiêu âm yếm vuốt nhẹ mái tóc cô: “Không có chuyện gì đâu.”

“Phải rồi, đứa bé.” Kiêu Ưu Ưu sờ lên bụng mình, kích động kéo tay bà Kiêu lo lắng hỏi: “Có phải là đứa bé? Đứa bé sao rồi?”

“Đứa bé vẫn khỏe, vẫn còn vẫn còn, con yên tâm đi.”

“Con nhớ hôm qua, bụng con rất đau, con sợ lắm, con cứ tưởng đã mất đứa bé rồi.” Kiêu Ưu Ưu nói rồi khóc nức nở.

Bà Kiêu ôm lấy cô an ủi: “Không sao, không sao rồi, bác sĩ nói đứa bé vẫn khỏe, mẹ không lừa con đâu, nín đi nào, con khóc nhớ lại động thai thì sao? Phụ nữ mang thai phải luôn giữ tâm trạng tốt. Đừng khóc nữa, nghe lời mẹ nào.”

Vậy, tại sao bụng con tự nhiên lại đau như vậy? Không có dấu hiệu gì cả.” Kiêu Ưu Ưu vẫn rất lo lắng, trong lòng cảm thấy không yên, cô cảm giác đã có chuyện gì đó không hay xảy ra.

“Bác sĩ nói, con bị áp lực lớn, lại làm việc nhiều quá, công việc tạm thời gác sang một bên, sức khỏe của con vốn đã yếu rồi, mang thai rồi mà không biết giữ gìn sẽ rất dễ xảy ra chuyện, xuất viện sẽ chuyển về nhà ở luôn, nhớ đâu lại xảy ra chuyện như lần này, bố mẹ không kịp đến đón con thì sao?”

“Hôm qua ai đã đưa con vào viện thế ạ? Hình như con đã gặp anh hai.”

“Ừ!” Bà Kiêu thở dài: “Lúc con gọi ẹ, mẹ cũng cuống hết cả lên, gọi báo ngay cho anh con, may mà anh con tới kịp, bác sỹ nói muộn thêm tí nữa đứa bé khó mà giữ được.”

Kiều Ưu Ưu sợ hãi đặt tay lên bụng, may mà không có chuyện gì, đứa bé vẫn còn, nếu không Trữ Tụng sẽ oán trách cô, ngay cả cô cũng không thể tha thứ ình.

“Anh con đâu rồi ạ?”

27. Chương 26

“Vừa đi rồi, tối qua, cả nhà đều ở đây, bố mẹ chồng con rất lo cho con nên cũng ở lại đây chăm con cả đêm, mẹ vừa bảo họ về nghỉ rồi.”

Kiều Ưu Ưu cúi đầu, với vẻ có lỗi cô nói: “Để mọi người phải lo lắng như vậy, con không phải là một người mẹ tốt, đến đứa bé trong bụng cũng không chăm sóc tốt.”

“Con gái ngọc, đứa bé nằm trong bụng, mất thường làm sao biết được nó có khỏe hay không? Nghe lời mẹ, chuyển về nhà ở, một mình con như vậy bố mẹ không yên tâm.”

Kiều Ưu Ưu nghe lời, không còn vẻ tùy hứng, sau này cô không những phải có trách nhiệm với bản thân mà còn cả bảo bối trong bụng nữa.

Bà Trữ giúp chồng mặc áo khoác, ông vẫn không nói câu gì, bà Trữ cuối cùng không nhịn được liền hỏi trước: “Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?”

“Sao bà lại hỏi vậy?”

“Hôm qua từ lúc nghe điện thoại đến giờ, ông đã như vậy.”

“Khác với bình thường sao?”

Bà Trử lắc đầu, bà cũng không rõ có chỗ nào không bình thường, nhưng trong lòng luôn cảm thấy bất an, ban đầu bà nghĩ đó là vì bà lo cho Ưu Ưu, nhưng bây giờ Ưu Ưu không sao rồi, bà vẫn cảm thấy rất bất an, tim như đang bị bóp nghẹt vậy, buồn bực, khó thở.

Ông Trử chỉnh lại quần áo rồi đi ra phòng khách, phía bên kia vẫn chưa có tin tức gì, ông không biết nên nói chuyện này thế nào với vợ ông và con dâu, động cơ máy bay của Trử Tụng phát hỏa trước khi máy bay nổ, anh đã kịp nhảy dù thoát thân, rơi xuống biển, nhưng đã hơn mười tiếng rồi mà vẫn chưa có tin tức gì, không biết anh đã được đội cứu hộ tìm thấy chưa. Ông không tin con trai ông không vượt qua được cửa ải này, ông phải đợi đến khi có tin anh đã an toàn rồi mới nói với mọi người là Trử Tụng đã bình an vô sự.

Thư kí vội vã bước vào, vẻ mặt nghiêm trọng, thì thầm mấy câu với ông Trử, biểu cảm của ông Trử không hề thoải mái chút nào, bà Trử ở bên cạnh lại càng lo lắng hơn.

“Chuẩn bị đồ đi, chúng ta đến bệnh viện thăm Ưu Ưu.”

Bà Trử cảm thấy nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, không dám chậm trễ. Bà rất sợ, hai đứa con trai của bà đều vào bộ đội, tính mạng chúng đã không còn thuộc về bản thân chúng nữa rồi, bất cứ lúc nào bà cũng đều có thể không còn gặp lại được chúng nữa. Bao nhiêu năm qua, bà đã cố dặn lòng không được nghĩ đến những chuyện như vậy, bà cũng đã nghĩ thoáng hơn nhiều rồi. Nhưng hôm nay linh tính mách bảo khiến bà không thể nào bình tĩnh được, ba mươi năm trước khi ông Trử làm nhiệm vụ bà cũng đã từng trải qua cảm giác này.

Lúc ông Trử đến phòng bệnh, Kiều Ưu Ưu đang miễn cưỡng ăn nốt bát cháo. Thần sắc của ông Trử khiến Ưu Ưu bất giác cảm thấy không ổn, dường như đã xảy ra chuyện gì đó.

“Bố đến rồi à!” Kiều Ưu Ưu cố gắng cười vui vẻ, nhưng không biết từ lúc nào nụ cười của cô trở nên cứng đờ.

Ông Trử quan tâm hỏi cô: “Con thấy đỡ hơn chưa?”

“Vâng, con không sao ạ, đã làm bố mẹ phải lo lắng rồi.”

“Không sao là tốt rồi, sau này nên chú ý hơn. Hôm qua bố có nói chuyện với bố con, hay con xin chuyển sang bộ phận khác làm việc, đợi đến sau khi sinh cháu rồi quay lại làm việc sau, như vậy có được không?” Cả ông Trử và ông Kiều đều biết rằng, với tính cách của Ưu Ưu, cô sẽ không thể từ bỏ công việc của mình, nếu miễn cưỡng sẽ khiến cô không vui, chỉ bằng rút lui để lần sau hãy nhắc lại.

Kiều Ưu Ưu gật đầu: “Con nghe theo mọi người.”

Bà Kiều đứng dậy, tránh chỗ phía trước giường bệnh, “Ông Trử qua đây ngồi đi.”

Ông Trử nhẹ nhàng lắc đầu, vẻ do dự không nói gì của ông khiến căn phòng trở nên nặng nề, sau đó, ông cuối cùng cũng phải nói một cách khó khăn: “Ưu Ưu, máy bay của Trử Tụng xảy ra chuyện rồi.”

“Xoảng!” Chiếc bát trên tay bà Kiều rơi xuống, cháo đổ đầy ra sàn nhà.

Giọng Kiều Ưu Ưu run rẩy, ngón tay cô bám chặt vào giường, các ngón tay trắng bệch do dùng quá nhiều sức, “Bố, trò đùa này thật nhảm chán, Trử Tụng sắp về rồi phải không ạ?”

“Ưu Ưu, mạnh mẽ lên con.” Lòng mày ông Trử cau lại, ánh mắt sâu thẳm, hơi ngân ngấn nước. Thật ra ông cũng chỉ là một người cha già, hi vọng con cháu đầy nhà, con cái sống bình an hạnh phúc. Nhưng là một người làm chủ gia đình như ông, khi trong nhà xảy ra chuyện, ông không có thời gian để đau buồn mà còn phải tìm cách để chống đỡ cả gia đình.

“Tại sao con lại cần phải mạnh mẽ? Con có Trử Tụng, con còn phải mạnh mẽ để làm gì chứ?” Kiều Ưu Ưu im lặng, những giọt nước mắt như những hạt trân châu không ngừng rơi xuống, mọi thứ đều bị nước mắt làm mờ đi.

Bà Kiều đưa tay lên miệng, nước mắt lăn chả rơi xuống: “Vậy Trử Tụng...?”

“Đang cấp cứu.”

Kiều Ưu Ưu vừa nghe thấy thế, liền giật ống truyền trên tay, kéo chần bông ra, định xuống giường nhưng đã bị bà Kiêu kéo lại: “Con làm gì vậy? Con vẫn còn yếu lắm, Trử Tụng tìm được rồi, nó an toàn rồi.”

“Không được, con phải đi tìm anh ấy!”

Bà Kiêu vẫn không buông tay, cương quyết nói: “Không được!”

“Tại sao ạ? Anh ấy là chồng con, anh ấy bị thương, người ở bên cạnh anh ấy lúc này phải là con!”

“Con cũng đang là bệnh nhân, con định chăm sóc nó thế nào đây? Hơn nữa Trử Tụng không ở trong nước, con vốn không biết nó đang ở đâu.”

Kiều Ưu Ưu như người mất hồn, lắc đầu một cách thần thờ, líu ríu nói: “Con không phải bệnh nhân, con không sao, con có thể chăm sóc anh ấy được, con phải chăm sóc anh ấy.”

Nhưng bà Kiêu vẫn không buông tay, trong lòng bà cũng không cảm thấy thoải mái hơn Ưu Ưu là bao. Nếu lúc này Ưu Ưu khóc to lên được có lẽ nó sẽ cảm thấy đỡ hơn, nhưng cô vẫn lặng lẽ rơi nước mắt như vậy, dường như không còn sức lực để khóc to lên được nữa, ánh mắt thì lộ rõ vẻ sợ hãi và đau khổ.

“Ưu Ưu, nghe lời mẹ đi con, đợi con khỏe lại rồi mẹ sẽ đưa con đến chỗ Trử Tụng, con phải lo cho sức khỏe của mình trước đã mới chăm sóc được cho Trử Tụng chứ.”

Kiều Ưu Ưu cúi đầu, ngồi dựa vào giường, vai không ngừng run lên để lộ ra sự yếu đuối của mình. Đột nhiên, cô lấy suất cơm sáng đặt trên chiếc tủ nhỏ cạnh giường, ăn lấy ăn để. Cô cần phải khỏe mạnh thì mới có thể chăm sóc cho Trử Tụng, cô tin vào điều đó. Cô cần phải ăn, cô còn phải chăm sóc chính bản thân mình, chăm sóc cho con của mình và chăm sóc cả Trử Tụng nữa, còn rất nhiều việc cô phải làm, cô phải lấy lại tinh thần.

Nhưng cô vốn đã không thể nuốt nổi, một lúc ăn nhiều như vậy, vừa nuốt vào bụng lập tức lại nôn ra. Cô khóc, khóc thật to.

Bọn họ sao lại có thể nói với cô Trử Tụng xảy ra chuyện được chứ, một người muốn trở thành anh hùng của bầu trời như anh, một người có thể rời xa cô để được bay trên bầu trời, làm sao có thể xảy ra chuyện được? Anh là phi công ưu tú nhất của Trung Hoa, không có gì anh không làm được. Anh có thể điều khiển máy bay bị hỏng động cơ hồi sân bay một cách an toàn, anh tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì được!

Anh từng nói cô phải đợi anh quay về, mỗi lần nói câu này anh đều thực hiện được. Cô đã từng ước một điều trong đêm Noel, đó là anh được an toàn trở về nhưng điều ước đó chưa được bao lâu thì anh đã xảy ra chuyện. Trử Tụng bị thương, cô phải ở bên cạnh anh, tiếp thêm sức mạnh cho anh, anh cần phải tiếp tục sống vì cô và vì đứa con cô đang mang trong bụng.

“Ưu Ưu, con không được kích động, con phải nghỉ cho đứa con trong bụng nữa.” Bà Kiêu ôm lấy cô, hai mẹ con cùng khóc òa, bà thương cô, bà lo cho cô lo cho cả đứa cháu ngoại của mình.

“Mẹ! Con không có thì có thể sinh lại, nhưng Trử Tụng chỉ có một mà thôi!”

“Bố!” Kiêu Ưu Ưu vùng dậy, leo lên góc giường, kéo tấm áo của bố Trử Tụng, mắt nhắm lệ van xin, “Hãy đưa con đến chỗ Trử Tụng, con cầu xin bố, con không thể để anh ấy một mình cô đơn ở đó, anh ấy làm sao có thể vượt qua nỗi, con cầu xin bố!”

Ông Trử nắm lấy tay cô, tiếng khóc của cô như xé tan cõi lòng, ông không thể kìm nén thêm nữa, nước mắt cũng ướt đầm hàng mi. Bốn đứa con là niềm kiêu hãnh của ông, dường như không ai biết Trử Tụng là con của ông, Trử Tụng đã dựa vào chính sức lực của mình từ một người lính không tên tuổi đã trở thành một con đại bàng trên không, lập nên biết bao thành tích, nhưng bây giờ đứa con đó lại đang đứng giữa ranh giới của sự sống và cái chết.

“Ưu Ưu con là vợ của một người quân nhân, từ ngày con lấy nó, con cần phải biết sẽ có ngày như ngày hôm nay.”

Trong đầu Ưu Ưu như muốn nổ tung, cô chỉ lắc đầu, cố nuốt nước mắt, dần từng tiếng, “Con không biết gì hết, con chỉ có Trử Tụng, con muốn gặp anh ấy, con không muốn ở đây, con thề con sẽ chăm sóc tốt cho con của mình, con muốn ba người chúng con ai cũng được bình an, không thể thiếu đi bất kì người nào!”

Lúc này, ông Kiều bước vào, ông vừa nhận được tin liên vội đến bệnh viện luôn, nhìn thấy mọi người đầm đìa nước mắt khóc theo Ưu Ưu, trong lòng ông vô cùng đau xót, đây là đứa con gái mà ông yêu thương nhất, giờ đây lại đang phải gánh chịu nỗi đau chưa từng có.

“Bố!” Ưu Ưu nhìn thấy ông như nhìn thấy phao cứu sinh, vội chạy đến túm lấy cánh tay của ông van xin: “Trử Tụng xảy ra chuyện rồi bố ơi, bố nghĩ cách cho con đi được không bố? Trử Tụng rất đáng thương, không ai bên cạnh anh ấy. Bố, bố không nhẫn tâm để anh ấy như vậy phải không bố?”

Bà Kiều vội đến dìu cô: “Trời còn lạnh, con quỳ ở đất như vậy sẽ không tốt cho sức khỏe.”

Ông Kiều xót xa lau từng giọt nước mắt đang lăn dài trên gương mặt cô, nghẹn ngào: “Ưu Ưu nghe lời bố được không con, lên giường nghỉ ngơi đi con.”

Kiều Ưu Ưu khóc không lên tiếng, cô chẳng còn chút sức lực nào nữa, ngã mình vào lòng bố như muốn khẳng định cô nhất định phải đến với Trử Tụng, nhất định phải ở bên cạnh anh bởi anh đang rất rất cần cô.

Chương 47

Trên đường đến bệnh viện, ông Trử nói tất cả cho bà Trử nghe, trước khi Ưu Ưu biết, bà đã khóc không thành tiếng khi ở trên xe. Bà chưa bao giờ nghĩ đến ngày hôm nay, con trai mình lại có thể rơi từ trên bầu trời xuống như vậy, trước khi động cơ máy bay nổ anh đã nhảy dù xuống, cả hai đều rớt xuống biển, đội cứu nạn tìm kiếm suốt mười tiếng đồng hồ mới có thể tìm thấy anh đang thoi thóp. Do động cơ bị nổ nên anh bị thương nặng, đang trong tình trạng hôn mê bất tỉnh.

Trên đường đi bà không ngừng khóc, bà trút tất cả mọi khổ đau lên ông Trử, vừa khóc vừa trách ông đã để Trử Tụng đi bộ đội, lại còn nhất định là không quân nữa. Từ cái ngày bà biết Trử Tụng có thể một mình điều khiển máy bay chiến đấu, hơn thế nữa hai năm rồi không được nghỉ ngơi, bà đã lo sẽ có chuyện chẳng lành sẽ xảy ra. Đến ngày hôm nay, nó đã xảy ra thật, con trai bà như chim ưng trên bầu trời tự do bay lượn, nhưng cũng như vậy mà rơi xuống. Ưu Ưu vừa mới ra khỏi phòng cấp cứu, người còn yếu như vậy, nếu mà cô biết tin này thì liệu có thể trụ nổi không?

Nghĩ đến đây, bà Trử không kìm nổi, bà mở cửa xe, bắt chắp hai con mắt đỏ hoe, cũng chẳng quan tâm người khác nhìn bà như thế nào, bà chỉ biết đi thẳng về phía phòng bệnh của Ưu Ưu.

“Ưu Ưu!” Bà vội đẩy cửa, nhìn thấy Ưu Ưu không ngừng khóc, bà đau xót vô vàn.

“Mẹ!” Ưu Ưu nghẹn ngào nhìn bà, bà vội chạy đến ôm cô vào lòng.

Khi bước lên máy bay, trong đầu Ưu Ưu vẫn chỉ là một mảng trống rỗng. Cô không biết chiếc máy bay này sẽ đưa cô đến đâu, nhưng chắc một điều rằng nó sẽ đưa cô đến bên Trử Tụng.

“Con ngủ một lát đi, khi tỉnh dậy chúng ta sẽ đến nơi.” Bà Kiều xoa gương mặt xanh xao của cô, nghẹn ngào từng câu.

“Vâng!” Ưu Ưu khẽ nhắm mắt, trên tay vẫn còn truyền dịch, cô không ăn được nên chỉ còn cách này mà thôi.

Bà Kiều đắp cho cô tấm chăn mỏng, ngồi nhìn cô. Cô ngủ không được yên, mắt không ngừng động đậy, Ưu Ưu vốn không thể nhắm mắt ngủ được, chỉ cần nhắm mắt cô lại nghĩ ngay đến Trử Tụng.

Cô không ăn, không uống, nhất mực đòi đi gặp Trử Tụng. Mọi người không nhẫn tâm nhìn thấy cô ngày một hao mòn, hơn nữa ai cũng quan tâm đến tình hình an nguy của Trử Tụng nhưng hai người cha sau khi biết tin đã sắp đặt đâu vào đó rồi. Bà Kiều và bà Trử đi cùng với Kiều Ưu Ưu, ngoài ra còn có Trử Tư, Trì Lâm, Tả Khiên.

Trì Lâm rất lo cho sức khỏe của Ưu Ưu, cô vốn đã yếu, lẽ ra nên lưu lại bệnh viện tĩnh dưỡng thêm nhưng Trử Tụng lại xảy ra chuyện như vậy, Ưu Ưu không thể đợi thêm dù chỉ một khắc, giờ đây trong lòng cô chỉ

nghĩ đến sự an nguy của Trử Tụng, hoàn toàn không để ý đến sức khỏe của bản thân. Họ cũng biết, thực ra cô cũng đang cố gắng để hồi phục sức khỏe, Trử Tụng đang trong cơn nguy hiểm, cô cần phải vững vàng mới có thể chăm sóc cho anh, nhưng quả thật cô không thể nuốt trôi cơm ăn vào chưa đến mười phút sau đã nôn ra hết.

Bà Trử ngồi một mình một bên, bà mở tấm chống lóa nhìn ra bầu trời với vợ, bà không nói gì, cứ ngồi như vậy nhưng vai lại không ngừng run rẩy. Bà không dám ngồi gần Ưu Ưu, bà sợ mình sẽ không kìm nén được. Cho đến ngày hôm nay bà mới biết đây không phải là lần đầu Trử Tụng gặp sự cố. Một năm trước, anh cũng từng gặp chuyện động cơ đột nhiên không hoạt động khi đang bay và cũng suýt chút nữa là nổ động cơ, nhưng anh đã kiên quyết áy bay bay trở lại vì thế mà anh đã lập được một chiến công lớn. Con trai bà ưu tú như vậy, tại sao có thể gặp phải nguy hiểm này? Đến bây giờ anh vẫn chưa qua cơn nguy kịch, nếu anh cứ đi như vậy, bà biết phải làm sao? Ưu Ưu đáng thương sẽ ra sao, đứa bé trong bụng cô còn chưa đầy ba tháng, tình cảm của hai người gần đây mới ổn định, bà Trử không dám nghĩ nữa.

Trì Lâm đưa cho bà Kiều một cốc nước nóng, nhẹ nhàng nói: “Dì nghỉ một chút đi, con sẽ chăm Ưu Ưu.”

Bà Kiều lắc đầu: “Không nhìn nó, dì không yên tâm!”

“Dì cũng chưa lúc nào được nghỉ ngơi, dì đừng cố quá, con trông Ưu Ưu giúp dì, có chuyện gì con nhất định gọi dì.”

Bà Kiều đành miễn cưỡng gật đầu, lên hàng ghế trên ngồi. Trì Lâm nhẹ nhàng điều chỉnh dây truyền nước, nhẹ nhàng đắp khăn lên nốt truyền trên tay Ưu Ưu. Trử Tư và Tả Khiên ngồi hai chỗ khác nhau, thất thần nhìn ra ngoài khung cửa. Bi kịch này xảy ra quá bất ngờ, mọi người không hề có bất cứ sự chuẩn bị nào, thành ra nỗi đau quá lớn.

Máy bay bay hơn mười tiếng đồng hồ khi hạ cánh thì trời cũng đã tối mịt, ngoài sân bay có một chiếc taxi đợi sẵn để đưa họ đến bệnh viện mà Trử Tụng đang điều trị. Ở ngoài phòng bệnh, họ gặp Lương Mục Trạch, Ưu Ưu không ngừng kéo anh hỏi dồn dập: “Trử Tụng đâu? Vì sao anh ấy lại bị thương? Không phải hai người luôn ở cạnh nhau sao?”

Lương Mục Trạch cúi đầu: “Ưu Ưu, xin lỗi!”

“Tại sao phải xin lỗi em? Em muốn gặp Trử Tụng!” Ưu Ưu muốn cười nhưng lệ cứ lăn dài trên má.

Lương Mục Trạch nói anh vẫn chưa thoát khỏi cơn nguy hiểm, vẫn đang trong phòng cấp cứu đặc biệt.

Họ không thể vào được, chỉ có thể nhìn Trử Tụng qua tấm kính cách li, toàn thân anh cuốn một lớp vải băng, máy hô hấp che phủ toàn bộ gương mặt anh, anh nằm đó, không chút sinh lực.

Ưu Ưu bám chặt vào tấm kính, cắn chặt môi, tự dằn lòng mình không được khóc, nếu anh nghe thấy cô khóc nhất định anh sẽ rất đau lòng. Cô muốn chạm vào hơi ấm trên cơ thể anh, nhưng sự thực lại là một tấm kính lạnh lẽo, cô muốn đến bên anh kể chuyện cho anh nghe, nhưng anh không thể nghe thấy những điều cô nói. Ưu Ưu dụi dãi nói: “Trử Tụng, em đến rồi đây, em và con sẽ ở bên cạnh anh, anh nhất định phải vững vàng lên.”

Bà Trử đã khóc không thành tiếng tự lúc nào, nếu Trử Tư không đỡ bà thì có lẽ bà sớm đã không trụ vững rồi. Ưu Ưu nhìn bà, nắm lấy bàn tay bà: “Mẹ, mẹ đừng khóc! Mẹ xem, anh ấy không phải là vẫn tốt lắm sao, anh ấy nhất định biết chúng ta đến thăm anh ấy. Anh ấy nhất định sẽ tỉnh lại.”

“Ưu Ưu!”

Ưu Ưu nhẹ nhàng lau những giọt nước mắt đang lăn trên gương mặt bà, “Mẹ đã khóc suốt, con biết, mẹ phải tin tưởng, Trử Tụng nhất định sẽ khỏe lại!”

Lương Mục Trạch bước đến, anh đưa cho Ưu Ưu một chiếc cúp và một tấm huy chương, “Đây là vinh quang mà Trử Tụng đạt được, đợi anh ấy tỉnh lại, tự tay em đưa cho anh ấy, anh ấy nhất định sẽ rất vui.”

Ưu Ưu cầm lấy chiếc cúp, đáy cúp có khắc tên Trử Tụng, một chiếc cúp mang hình chiếc phi cơ. Lương Mục Trạch nói đây là giải thưởng cao nhất trong cuộc thi lần này dành cho phi công, Trử Tụng hoàn toàn xứng đáng được nhận nó. Ưu Ưu ôm chặt lấy chiếc cúp lạnh lẽo, cô không kìm chế được nữa chột bặt khóc thành tiếng.

Trử Tụng đã qua cơn nguy hiểm nhưng vẫn hôn mê, bác sĩ nói anh căng dù quá muộn, khi máy bay nổ nên đã ảnh hưởng đến não bộ, do vậy anh vẫn còn chìm trong hôn mê.

Ưu Ưu đại khái có thể nắm được tình hình lúc đó. Khi anh vừa hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng, chuẩn bị quay về thì anh phát hiện máy bay có trục trặc, anh đã kiểm tra nhưng không phát hiện sự cố ở đâu, nhiệt độ của động cơ ngày càng cao, cộ xát ngày càng ác liệt, dần dần bùng thành lửa, chỉ huy ra lệnh cho anh lập tức nhảy dù khỏi máy bay.

Lương Mục Trạch cho biết, Trử Tụng vốn có thể nhả dù sớm, nhưng từ trước đến nay anh luôn quan niệm người và máy là một, máy còn người còn, máy mất người mất, anh không thể dễ dàng từ bỏ phi cơ để thoát thân, hơn thế nữa lúc đó anh đang ở giữa biển, nhảy xuống cũng khó có thể giữ được tính mạng. Chính vì nguyên tắc của mình và vì một chút hi vọng còn lại anh đã cố gắng đến thời khắc cuối cùng.

Ưu Ưu luôn túc trực bên giường bệnh, nắm lấy tay anh, nói chuyện với anh, kể cho đứa con trong bụng nghe chuyện giữa cô và anh, nói anh tốt như thế nào, nụ cười của anh. Cô đã nợ anh nhiều biết bao, tình yêu của hai người đã trải qua biết bao thăng trầm và cô đã lãng phí bao nhiêu thời gian. Nếu ngay từ đầu cô đã đặt anh trong trái tim mình thì giữa họ sẽ có biết bao khoảng thời gian hạnh phúc. Còn cô, cô lại coi như không thấy tình cảm của anh, làm ngơ trước những gì tốt đẹp trong anh. Ưu Ưu vô cùng hối hận, tại sao cô không mở to đôi mắt này để nhìn anh? Cuộc sống hạnh phúc của họ mới chỉ bắt đầu, hai người mới có được kết quả, những ngày tháng hạnh phúc về sau còn rất dài. Trử Tụng tốt như vậy chắc không thể bỏ mặc mẹ con cô như vậy được.

Bàn tay của Trử Tụng vừa dài vừa chắc, các đốt ngón tay rõ ràng, cô chưa từng nói cho anh biết lúc nắm bàn tay anh cô cảm thấy vô cùng an toàn. Nhưng bây giờ, đôi bàn tay ấy không có chút sức lực nào, vô cùng yếu mềm, cô cần nắm chắc đôi bàn tay ấy thì mới không để tuột mất nó. Trên người anh có muôn vàn vết thương, trong lòng biển ngiệt ngã hơn mười tiếng đồng hồ, nếu không thấy những mảnh vụn của phi cơ trôi nổi trên biển thì có lẽ anh đã buông xuôi mà chìm xuống đáy biển. Nghĩ đến điều này, Ưu Ưu thấy vô cùng sợ hãi.

Cô không muốn rời khỏi anh, đêm tối cũng phải ở bên cạnh anh. Trong lòng muôn nỗi lo lắng cho anh, ngủ cũng không yên tâm, mỗi lúc chợt tỉnh đều lập tức nhìn máy thở xem anh còn thở hay không, cô sợ khi mình mở mắt ra chỉ thấy một đường thẳng chạy dọc màn hình.

Nhưng ngày nào cô cũng thức đêm như vậy, cơ thể của cô vẫn đã không khỏe, mỗi ngày lại càng tiêu tụy hơn, càng gầy hơn. Vì đứa con trong bụng nên cô không thể không truyền dịch, hai cánh tay của cô đã sưng mọng lên rồi.

Cô tự ép bản thân phải ăn nhưng ăn xong lại nôn ra, vậy là những gì truyền vào trong cơ thể cũng theo đó ra, ban đêm lại ngủ không đủ, mọi người đều nói với cô Trử Tụng chắc chắn sẽ không có chuyện gì bất trắc cả, cô cần nghỉ ngơi au lại sức. Họ sẽ giúp cô trông nom Trử Tụng, nhưng cô hoàn toàn không yên tâm. Trử Tụng đã như vậy, lại thêm Ưu Ưu, bảo sao mọi người không đau xót, lần đầu tiên Tả Khiên nhìn vào mắt của Ưu Ưu. Trong kí ức của Tả Khiên, Ưu Ưu lúc nào cũng làm những chuyện khác thường, làm cho người khác không có cách gì chấp nhận được sự vô lí ồn ào của cô. Anh từng cho rằng trên thế giới này chỉ có Trử Tụng là người duy nhất thấy Ưu Ưu đẹp. Nhưng bây giờ Ưu Ưu ấy lo lắng cho Trử Tụng như thế nào, đêm không ngủ, không ăn không uống, không làm loạn lên nữa, kiên cường ở bên cạnh anh, mỗi ngày đều nói chuyện với anh. Cô kể những chuyện về thời đại học của cô, công việc của cô, những chuyện mà cô chưa bao giờ nói, cô muốn níu lại khoảng thời gian mà hai người đã để lỡ.

Nhưng đến cuối, cơ thể yếu mềm của cô cũng không thể trụ được, đến đây chưa được ba ngày cô đã phải vào phòng cấp cứu. Bác sĩ cho hay, cơ thể của cô quá yếu, ảnh hưởng đến đứa bé trong bụng, cô nên bỏ đứa bé đi, cho dù cô không đồng ý thì họ cũng không thể đảm bảo sự an toàn cho đứa bé.

Bà Kiều nghe được tin tức này liền ngã quỵ, bà Trử thì đã khóc cạn nước mắt rồi. Tại sao đứa trẻ này mệnh lại khổ như vậy? Trì Lâm luôn ở bên cạnh Ưu Ưu an ủi, động viên cô, cũng không thể cầm lòng thêm được nữa, gục đầu vào lòng Tả Khiên nước mắt tuôn trào ngàn nỗi chua xót.

Chương 48

Đứa bé mất rồi, Kiều Ưu Ưu luôn ở trong cơn mê mết nên hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra. Bác

sĩ đã tiêm thuốc an thần cho cô để cô có thể nghỉ ngơi. Nhiều ngày qua, Kiều Ưu Ưu cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc ngon lành, nhưng cái giá của nó lại là sinh mệnh của một đứa trẻ chưa được ra đời. Họ không biết nên làm thế nào để nói sự thật tàn nhẫn này cho Kiều Ưu Ưu, Trử Tụng đã hôn mê bốn ngày rồi. Nếu là trước đây, vì đứa trẻ, Ưu Ưu có thể cố gắng chịu đựng không ỉn ngã xuống nhưng giờ đứa bé mất rồi, cô làm sao có thể tiếp tục cố gắng.

Tả Khiên và Trử Tư thay nhau túc trực bên giường bệnh Trử Tụng, giống như hai cái xác không hồn. Trử Tư chỉ cần nhớ lại hình ảnh Kiều Ưu Ưu khi bị đưa ra khỏi phòng phẫu thuật lúc nãy thôi là trong lòng lại thấy nhói đau lẫn chua xót, khiến một người đàn ông to lớn như anh cũng không kìm nén được những giọt nước mắt.

Từ nhỏ tới lớn, Trử Tụng luôn thích tranh giành đồ đạc với anh, cô bé anh thích nhất khi còn nhỏ cũng thích Trử Tụng mà không thích anh. Trử Tư không ít lần đánh nhau với Trử Tụng nhưng anh nhỏ tuổi hơn, cơ thể nhỏ bé hơn và sức lực cũng chẳng bao giờ chiếm được ưu thế. Tới khi Trử Tụng phải vào bộ đội, anh cảm thấy mình cuối cùng cũng có thể chiếm được thiên hạ, nhưng anh lại phát hiện ra rằng, những tháng ngày không có ai tranh giành với anh nữa thật là tẻ nhạt.

Từ trước tới nay, anh và Tả Khiên đều không thích Kiều Ưu Ưu, người phụ nữ đó không chỉ ngạo mạn mà còn thích gây chuyện, lúc nào cũng chỉ lấy việc nhểch móc anh làm niềm vui, nhất là việc cô không nhìn thấy tấm lòng Trử Tụng dành ỉn. Mà trong mắt người khác, Trử Tụng là báu vật nhưng trong mắt cô anh chỉ là một ngọn cỏ dại còn là cỏ dại.

Thế nhưng cái người phụ nữ ngạo mạn ấy, lúc này chỉ vì chăm sóc cho Trử Tụng mà đã không giữ được đứa bé. Phải chăng nhiều năm qua là cô ấy giấu quá kĩ, hay do bọn anh không ỉn có cơ hội được hiểu cô nhiều hơn? Đặt cô vào vị trí đó và nghiêm nhiên tưởng rằng cô chính là loại người đó, chẳng quan tâm tới chuyện gì, ích kỉ tới mức vĩnh viễn không bao giờ chịu thỏa hiệp vì người nào đó.

28. Chương 27

Trử Tư đưa tay lên lau sạch hết những giọt nước mắt mới trào ra, thở dài nói: “Nếu chị ba tỉnh lại phát hiện ra đứa bé mất rồi, chị ấy sẽ buồn biết nhường nào?”

Tả Khiên buồn bã lắc đầu: “Anh không biết, chỉ hy vọng Trử Tụng sớm tỉnh lại.”

“Nếu thực sự có thần giao cách cảm, chị ba phải chịu khổ như vậy, chắc anh ba sẽ cảm nhận được.”

Ánh đèn tối vàng soi xuống gương mặt ôn hòa của Trử Tụng, hàng mày của anh hơi co lại, hơi thở chợt trở nên gấp gáp, điện tâm đồ đột nhiên bất thường, âm thanh chói tai phá vỡ sự yên tĩnh, cũng đập thật mạnh vào trái tim những người đang ở đó. Trử Tư và Tả Khiên nhảy bật lên từ ghế sofa, vội vàng vàng chạy đi tìm bác sĩ.

Bọn họ phải đứng ngoài phòng bệnh, không thể không đi đi lại lại để giải tỏa sự sợ hãi trong lòng. Tay Trử Tư run rẩy đốt một điếu thuốc, vừa mới hít một hơi thì đã bị cô y tá nhắc nhở: “No Smoking!” Tả Khiên thì lo lắng dầm tay vào bức tường cứng rắn.

“Sir!” Khi hai người đàn ông đã đợi gần như muốn phát điên thì cánh cửa phòng bệnh mở ra, bác sĩ đi ra.

* * *

Kiều Ưu Ưu yên lặng nằm trên giường bệnh, khuôn mặt xanh xao, những mạch máu xanh nổi lên cho thấy sự yếu ớt của cô lúc này. Hàng mi hơi động đậy, dù là trong giấc mơ thì cô vẫn không thể yên lòng.

Có phải cô đang nằm mơ không?! Có phải cô mơ thấy Trử Tụng và con không? Trong giấc mơ đó, họ có được hạnh phúc ở cạnh nhau không?! Liệu họ có được một đứa con xinh xắn với tất cả những ưu điểm của cả bố lẫn mẹ không?!

Bàn tay đang được băng bó nắm nhẹ vào bàn tay đặt trên người của cô chỉ sợ làm cô tỉnh giấc, nhưng dường như sợ cô sẽ biến mất, anh chạm nhẹ vào khuôn mặt tiều tụy của cô. Một tiếng nấc nghẹn hơi dâng lên trong cổ họng anh, Trử Tụng không kiềm chế được nữa mà ôm chặt cô vào lòng.

Anh không thể hiểu, tại sao lại tàn khốc như vậy? Ưu Ưu của anh, vì anh mà đã chịu bao nhiêu đau khổ, anh quá đau lòng.

* * *

Hai giờ trước.

Trử Tụng đã tỉnh lại. Bác sĩ vừa nói dứt lời, Trử Tư và Tả Khiên đã tranh nhau chạy vào phòng bệnh, Trử Tụng mở to hai mắt, mặt nạ dưỡng khí bị gỡ bỏ, nhìn mông lung lên trần nhà.

“Anh ba!” Trử Tư thử gọi tên anh, chầm chậm bước tới gần giường bệnh.

Trử Tụng tỉnh lại, nhưng tim anh lại nhói đau từng hồi. Anh nhớ lại tất cả những gì xảy ra lúc đó, anh nhảy dù, máy bay nổ tung, gần như trong một tích tắc máy bay bốc nổ thành nhiều mảnh vụn rơi xuống mặt biển. Một mình anh đơn độc cố gắng chịu đựng nỗi đau và bám chặt vào một mảnh vỡ máy bay, ý thức duy nhất còn tồn tại mách bảo anh, anh không thể từ bỏ như vậy được, Ưu Ưu và con anh đang mong chờ anh sớm bình an trở về, anh có thể sắp được nhìn thấy họ, anh không thể từ bỏ như thế này được.

Trử Tụng khó nhọc nhấc một cánh tay của mình lên, nhìn thấy cánh tay đang bị băng trắng, hơi động đậy hai chân, một cơn đau thấu tim gần như khiến anh phải rơi nước mắt. Nhưng anh biết, nước mắt của anh không phải bởi vì đau đớn mà là vì sự tồn tại của những vết thương này, có lẽ cũng là sự báo hiệu cho việc anh không còn cách nào để tiếp tục bay được nữa.

Ý nghĩ này gần như khiến Trử Tụng tuyệt vọng, không phải là chưa có sự chuẩn bị, mỗi lần bay đều có khả năng xảy ra sự cố, nhưng cái ngày ấy thực sự đã đến thì cảm giác tuyệt vọng lại khiến người ta không thể chịu đựng. Anh đã đem tất cả tuổi thanh xuân và nhiệt huyết của mình dâng hiến cho bầu trời xanh này, vậy mà giờ đây chỉ một vụ nổ đã cướp đi hết tất cả những gì anh có.

Trử Tụng mím chặt môi, hai mắt nhắm chặt, cố chịu đựng nỗi đau và nước mắt tuyệt vọng đang dần như trào ra, bàn tay nắm thành nắm đấm, anh đang cố nhịn. Nhưng vẫn không thể tiếp tục chịu đựng được nữa. Từng tiếng khóc dâng lên trong cổ họng, Trử Tụng ngược lên hét thật to như để giải tỏa nỗi niềm.

“Á!”

“Anh ba!”

“Trử Tụng, cậu bình tĩnh lại đi!”

“Á... Á!” Trử Tụng hoàn toàn không thể bình tĩnh được, anh dứt bỏ ống truyền trên cánh tay, ném tất cả mọi thứ có thể chạm vào được xuống đất. Ngực anh không ngừng phập phồng, bàn tay không ngừng dầm xuống giường, dường như muốn dốc hết sức dầm nát cái giường. Gân xanh hai bên thái dương nổi lên, anh tuyệt vọng, anh không cam tâm, nhiều hơn hết là anh không nỡ.

Trử Tư và Tả Khiên vội vàng giữ chặt cơ thể đang trút giận của anh, chỉ sợ anh quá kích động sẽ làm rách những vết thương vốn đã dần lành lại.

“Buông tôi ra! Hai người cút đi cho tôi! Cút!” Trử Tụng hét lên, giống như một con quái vật bị bắn trúng tên, cố sức giằng co.

Trử Tư và Tả Khiên không nhẫn tâm nhìn thấy Trử Tụng như vậy, bọn họ đều hiểu, sự việc này chắc chắn sẽ là sự kết thúc cho sự nghiệp bay của Trử Tụng. Biền cố này, đừng nói là Trử Tụng không chịu đựng được, ngay cả những người bên cạnh anh cũng đều khó chấp nhận được.

“Anh ba, anh bình tĩnh đi, anh còn có chúng em, còn có chị ba, chị ấy luôn chờ anh về, chị ấy rất lo cho anh.”

Trử Tụng không nghe thấy gì hết, anh chỉ biết mình là đồ bỏ đi rồi, rời xa máy bay, rời xa bầu trời, anh chẳng còn là gì nữa, anh đã mất tất cả. Người không còn gì như anh, sao có thể chăm sóc cho Kiều Ưu Ưu? Sao có thể trở thành người hùng trong lòng cô, anh sao còn xứng với cô?

“Trở Tụng cậu tỉnh táo lại đi, không làm phi công nữa thì cậu cũng còn những lựa chọn khác, cậu vững vàng lên đi, có được không?” Tả Khiên giận dữ ấn vai anh xuống.

“Mẹ kiếp cậu không hiểu gì hết, chẳng hiểu cái gì!” Khi anh tuyệt vọng nhất, tưởng rằng kiếp này chẳng làm nên trò trống gì, khi mà trong lòng chỉ tràn đầy sự hối hận với người anh em thì bầu trời xanh kia đã cứu anh, cho anh hi vọng, giúp anh hồi sinh, nhưng đến hôm nay, anh đã mất đi tất cả. Máy bay J-11 đã không còn thuộc về anh, anh chỉ có thể ngược lên ngắm nhìn tư thế mạnh mẽ của máy bay, nhưng lại không còn tư cách gì để bước lên nó. Sự tuyệt vọng này còn khiến anh cảm thấy hối hận, tại sao lúc đó lại nhảy dù.

“Đúng! Tôi chẳng hiểu gì, tôi không giống như cậu, chỉ vì một chuyện mà dốc toàn bộ sức lực ra để làm cho tốt nhất, nhưng tôi có thể hiểu được sự đau khổ khi mất mát, đã như vậy rồi nhưng cậu còn có cách nào khác để thay đổi hiện thực không? Cậu có biết rằng khi cậu xảy ra chuyện bố mẹ cậu đã lo lắng như thế nào? Ưu Ưu đã quá sợ hãi, cô ấy cả ngày chỉ túc trực bên cậu, không dám ngủ, chỉ sợ cậu xảy ra chuyện gì, cô ấy thậm chí...”

Tả Khiên kích động, suýt nữa nói hết mọi chuyện ra, Trở Tư vội vàng kéo anh lại.

Trở Tụng nghe xong cũng không giằng co nữa, ánh mắt mơ hồ không nhìn thấy điểm dừng, cuối cùng dừng lại ở khuôn mặt đang vô cùng lo lắng của Trở Tư, anh hạ thấp giọng nói: “Thậm chí làm sao? Ưu Ưu đã bị làm sao?”

Trở Tư nhất thời không biết nên trả lời câu hỏi của anh như thế nào, nói lấp ba lấp bắp: “Chị ba, chị ấy... nếu chị ấy biết anh đã tỉnh rồi thì chắc sẽ vui lắm.”

“Ưu Ưu đâu rồi?”

“Chị ấy... chị ấy...”

Lời nói không rõ ràng của Trở Tư đã khiến Trở Tụng bất an, anh quay sang nhìn Tả Khiên, Tả Khiên trốn tránh ánh mắt dò xét của Trở Tụng, thấp giọng nói: “Ưu Ưu chăm sóc cậu cả một ngày nên đã về nhà nghỉ rồi.”

“Đưa tôi đi gặp Ưu Ưu.”

“Cậu nghỉ ngơi đi đã, đợi sau khi trời sáng.”

Trở Tụng ngắt ngang lời Tả Khiên, kiên quyết lặp lại: “Đưa tôi đi gặp Ưu Ưu!”

Dường như trong tiềm thức có một giọng nói đang nói với anh rằng, Ưu Ưu không khỏe, rất không khỏe, Ưu Ưu đang rất cần anh, anh phải ở bên cô.

“Anh ba!” Trở Tư quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ tối đen, không muốn để Trở Tụng nhìn thấy những giọt nước mắt của anh. Thế nhưng có những chuyện, anh buộc phải nói trước với Trở Tụng. Mà việc này, chắc chắn sẽ lại sát muối lên vết thương của anh. Một sự cố bất ngờ đã kết thúc sự nghiệp bay của anh, cũng cướp đi sinh mệnh đứa con của anh.

“Chị ba...” Trở Tư hạ quyết tâm nhìn vào mắt Trở Tụng cố ép cho từng câu từng chữ của mình thật bình tĩnh: “Chị ba vừa mới từ phòng phẫu thuật ra, đứa bé, mất rồi.”

Trở Tụng cảm thấy cuộc đời đang đùa giỡn với anh, anh thoát chết trong gang tấc và cái giá của nó lại chính là sinh mệnh cốt nhục của anh, nếu như vậy, anh thà lấy mạng đổi mạng. Anh đã không còn sức để vật lộn nữa mà thay vào đó là tiếng khóc tuyệt vọng.

* * *

Trở Tư và Tả Khiên nhân lúc các bác sĩ và y tá không chú ý, dùng xe lăn lén lút đưa Trở Tụng ra khỏi phòng bệnh. Trong phòng bệnh của Kiều Ưu Ưu, Trì Lâm ngồi bên giường không ngừng lau nước mắt. Còn hai người mẹ, Trì Lâm thực sự không nhẫn tâm để hai bà ở đây, khó khăn lắm mới khuyên được hai bà về nghỉ. Cô biết, họ chẳng còn tâm trí đâu để nghỉ ngơi, nằm xuống cũng sẽ chỉ nước mắt lưng tròng.

Khi cửa phòng bệnh mở ra, Trì Lâm quá ngạc nhiên, cô không dám tin vào những gì mình đang nhìn thấy nhưng nó lại quá rõ ràng trước mắt cô. Vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, vừa khóc vừa cười.

Trử Tụng ôm Kiều Ưu Ưu vào lòng, nước mắt nóng hổi không ngừng rơi xuống, cứ nói đi nói lại câu xin lỗi. Anh không phải là một người chồng có trách nhiệm, không phải là một người cha tốt. Anh không biết Ưu Ưu đã phải chịu đựng bao nhiêu áp lực và đau khổ, từ lúc cô mang thai anh đã không làm tròn trách nhiệm với cô, nay cô lại vì anh mà mất đi đứa con, nghĩ tới đây trái tim Trử Tụng đau đớn như bị xé ra thành trăm mảnh.

“Ưu Ưu anh xin lỗi, anh xin lỗi.” Trử Tụng ôm Kiều Ưu Ưu chặt hơn, sự đau đớn của vết thương bị rách ra chẳng còn làm anh để tâm tới, anh chỉ muốn ôm lấy cô.

Chương 49

Kiều Ưu Ưu mở mắt ra, trước mắt là hình ảnh mờ nhạt, cô lại nhắm chặt mắt lại rồi mở ra, một màu trắng xóa, hình như cô đã ngủ rất lâu rồi, đã lâu lắm rồi cô không nghỉ ngơi như vậy. Cả người cô như bị tách rời, đau nhức không còn sức lực.

“Ưu Ưu, cậu tỉnh rồi à!”

Kiều Ưu Ưu nhìn khuôn mặt đang cười trước mắt, tất cả mọi kí ức chợt ùa về, Kiều Ưu Ưu nhớ tới Trử Tụng đang hôn mê chưa tỉnh, lập tức muốn ngồi dậy, nhưng khi cử động thì phần bụng lại bị một cơn đau thắt.

“Đừng ngồi dậy!” Trì Lâm nhấn vai cô xuống, nheo mày nói: “Cậu cần phải nghỉ ngơi.”

“Mình bị làm sao?” Kiều Ưu Ưu không hiểu, cô chợt nhớ tới cơn đau thấu tận xương tủy tối hôm qua, hai tay Kiều Ưu Ưu đặt lên bụng, hơi kích động hỏi: “Đứa bé không sao chứ?”

“Đứa bé...” Trì Lâm do dự, cô đã mong mỗi đứa trẻ này biết nhường nào, phải làm sao để nói cho cô biết đã không giữ được đứa bé?

“Cậu đừng đùa với mình nữa, mình đã hứa với Trử Tụng là sẽ cùng con đợi anh ấy tỉnh lại.” Khuôn mặt Kiều Ưu Ưu hiện lên sự mong mỏi tuyệt vọng, cô có một dự cảm chẳng lành, nhưng cô vẫn muốn tin chỉ là bản thân mình đã nghĩ ngợi nhiều.

“Ưu Ưu, cậu phải kiên cường lên, đứa bé... mất rồi.” Trì Lâm nói một cách khó khăn, giây phút cô cúi đầu xuống, nước mắt đã rơi xuống cánh tay Kiều Ưu Ưu.

Kiều Ưu Ưu rút lấy cánh tay như vừa bị bỏng, nhìn Trì Lâm với vẻ đề phòng: “Cậu nói dối.”

“Ưu Ưu, cậu đừng như vậy!” Trì Lâm vừa khóc vừa nói: “Sau này cậu sẽ lại có con, Trử Tụng đã tỉnh rồi, anh ấy đã ở đây với cậu rất lâu.”

Kiều Ưu Ưu mơ màng lắc đầu: “Cậu lừa mình, đứa bé vẫn còn. Trử Tụng vẫn chưa tỉnh lại, những lời cậu nói đều là nói dối, mình sẽ không tin cậu đâu.”

Trì Lâm lắc đầu, cô thực sự không nhẫn tâm, bộ dạng Ưu Ưu như vậy, bộ dạng Trử Tụng như vậy, còn cả đứa bé đáng thương kia nữa, cô chỉ có thể tiếp tục an ủi: “Là sự thật, Ưu Ưu, Trử Tụng thực sự đã tỉnh lại rồi, cậu hãy tin mình.”

Kiều Ưu Ưu lắc đầu không tin, cô giống như bị mất hồn, trùm kín chăn lại nói như thôi miên: “Bác sĩ nói mình phải nghỉ ngơi cho tốt, như vậy con mình mới có thể khỏe mạnh, mình phải nghỉ ngơi, mình phải ngủ.”

Kiều Ưu Ưu quay người nằm xuống giường, hai chân khoanh lại, nhắm chặt hai mắt. Mắt nhắm lệ, đôi mắt hơi run rẩy. Cô biết Trì Lâm sẽ không lừa cô, cô biết đứa bé đã không còn nữa. Nó chỉ ở trong bụng cô ba tháng, nó còn quá nhỏ, yếu ớt như vậy, sao cô lại nhẫn tâm để mất nó. Cô biết rất rõ đứa bé quan trọng với cô biết nhường nào, nhưng chính cô lại tự tay giết chết đứa con của mình. Nếu Trử Tụng biết được, anh nhất định sẽ rất đau lòng, nhất định sẽ rất oán hận cô. Nhưng trước lúc đó thì cô đã bắt đầu tự oán hận bản thân mình.

Con ơi, mẹ xin lỗi, mẹ đã không chăm sóc tốt cho con, đều là lỗi của mẹ, mẹ xin lỗi.

Kiều Ưu Ưu cắn chặt môi, không để mình khóc ra tiếng nhưng nước mắt đã thấm ướt gối, ướt cả tóc cô. Cô đã bao lần tưởng tượng hình dáng đứa con của mình và tên nó sẽ là Trử Kiều, dù là trai hay gái thì cô

cũng sẽ rất yêu nó. Hai mẹ con sẽ mặc quần áo đôi, cô sẽ nuôi nó thật mập mạp trắng trẻo, đứa con sẽ lấy hết các ưu điểm của cô và Trữ Tụng, nhất định sẽ là một đứa bé vô cùng xinh xắn.

Thế nhưng, cô không giữ được đứa bé, sao cô có thể ngu ngốc như vậy, đến một sinh mệnh nhỏ bé cũng không thể bảo vệ được thì làm sao có thể chăm sóc cho Trữ Tụng? Cô từng tự tin nói rằng sẽ chăm sóc cho cả đứa bé lẫn Trữ Tụng, gia đình ba người bọn họ không thể sống thiếu nhau nhưng cô lại đánh mất đứa bé, cô có xứng đáng làm mẹ không?

Sau khi Trữ Tụng tỉnh lại, anh luôn túc trực bên giường bệnh của Kiều Ưu Ưu, Ưu Ưu đã ở cạnh anh bao nhiêu ngày, hôm nay tới lượt anh ở cạnh cô. Cô đã gầy đi rất nhiều, khi ôm cô, anh còn bị phần xương nhô ra làm cho đau nhói.

Một đêm túc trực bên cạnh không thể nói hết lời xin lỗi, cũng không thể nói hết sự đau lòng. Nếu sang nay bác sĩ và y tá không khiêng anh đi thì anh tuyệt đối sẽ không rời xa Kiều Ưu Ưu nửa bước.

Khi anh xuất hiện trở lại trong phòng bệnh của Kiều Ưu Ưu, cô đang ôm chăn khóc dường như Ưu Ưu đang cố gắng kìm nén để không phát ra tiếng khóc, chỉ yên lặng gặm nhấm sự đau khổ trong tim mà nước mắt tuôn trào như mưa.

Ngón tay Trữ Tụng run rẩy lau nước mắt cho cô, thế nhưng nước mắt anh vẫn không ngừng tuôn rơi, anh cũng không có cách nào.

“Ưu Ưu?” Trữ Tụng thử gọi tên cô, giọng anh khàn khàn.

Kiều Ưu Ưu đau khổ tới mức hoàn toàn không nghe thấy có người đang gọi cô, chỉ có đầy ắp sự đau đớn. Khi có người ôm lấy cô vào lòng, mà vòng tay đó lại quen thuộc như vậy, Kiều Ưu Ưu vội mở đôi mắt nhắm nước nhìn, dường như trước mắt cô là một khoảng mơ hồ. Là ai đang ôm cô? Sao lại giống anh như vậy? Kiều Ưu Ưu không dám nghĩ, không dám động dậy, chỉ sợ đây là giấc mơ, sợ khi tỉnh lại sẽ phát hiện không phải như vậy.

Trữ Tụng buông cô ra, lau hết nước mắt của cô, nói từng câu từng chữ: “Ưu Ưu, là anh, anh đã về rồi.”

Kiều Ưu Ưu cuối cùng cũng nhìn rõ người ở trước mắt, xung quanh miệng anh vẫn còn chưa cạo râu, trên mặt có vết bầm tím, hàng mày nhíu lại, ánh mắt nhìn cô là sự đau lòng tột cùng. Con người vô cùng thân thuộc ấy, là người cô đã nhớ mong ngày đêm, người mà không phút giây nào cô không ngừng cầu nguyện anh bình an trở về, là bố của con cô, là người đàn ông của cô.

Kiều Ưu Ưu dốc hết sức lực của mình, gần như sà vào lòng anh, cánh tay ôm chặt lấy cổ anh, nước mắt rơi lã chã lên người anh, từ khóc không thành tiếng trở thành gào khóc, dường như muốn trút ra tất cả những gì phải chịu đựng trong những ngày vừa qua. Kiều Ưu Ưu nói không thành câu, lắp bắp nói: “Anh... dọa, dọa em... chết mất, em cứ tưởng... anh... sẽ không... tỉnh lại nữa.”

Trữ Tụng ôm cô, xoa nhẹ lên lưng cô: “Anh xin lỗi, là anh đã khiến em đau lòng.”

Kiều Ưu Ưu kịch liệt lắc đầu, cô không cần lời xin lỗi của anh, chỉ cần anh bình an vô sự. Cô ôm anh chặt hơn, dường như sợ hãi anh sẽ lại xảy ra chuyện gì không may một lần nữa.

Trữ Tụng đã trở về, nếu cô kiên cường hơn một chút thì đứa bé chắc cũng sẽ không xảy ra chuyện. Cô đã không giữ được nó, ba người bọn họ vốn đã có thể đoàn tụ nhưng lại bị cô hủy hoại. Kiều Ưu Ưu cảm thấy mình thật vô dụng, cô trách móc ông trời tại sao lại nhẫn tâm cướp đi đứa con của cô. Lẽ nào buộc phải lấy đứa bé ra để đổi lại sự bình an cho Trữ Tụng sao? Lẽ nào không thể có được cả hai người? Cô đã mong chờ đứa con này như vậy, vì nó cô đã phải vất vả trải qua cả sự sợ hãi lẫn vui sướng, biết được nó phát triển khỏe mạnh, cô đã vui mừng biết nhường nào. Thế nhưng bây giờ, chính sự ương ngạnh thất thường của cô như một lưỡi dao trực tiếp giết chết đứa con của cô.

“Trữ Tụng, em xin lỗi, em thật kém cỏi, không giữ được đứa con của chúng ta, em xin lỗi.” Kiều Ưu Ưu khóc chỉ muốn chết đi, cô nguyện dùng sinh mạng của mình để đổi lấy đứa con.

“Đó không phải là lỗi của em, em đã cố gắng hết sức rồi, em cũng đã phải chịu đựng bao nhiêu đau khổ và âm ức.” Trữ Tụng nhắm mắt lại: “Ưu Ưu, thật tốt khi được gặp lại em.”

Khi máy bay phát nổ anh đã nghĩ: “Ưu Ưu sẽ phải làm sao? Cô ấy đang đợi anh về nhà, anh không thể chết được.” Đã có lúc anh thực sự cho rằng mình sắp không thể chịu nổi nữa nhưng chính ý nghĩ này giúp anh chống chịu, chịu đựng được hơn mười tiếng đồng hồ.

“Anh có oán trách em không?” Kiều Ưu Ưu hỏi với giọng run rẩy và thấp thỏm.

Trử Tụng lắc đầu, cắn răng kìm nén rất lâu rồi mới miễn cưỡng nói: “Anh, anh không thể bay được nữa rồi, em có còn cần anh nữa không?”

“Cần, cần, em cần anh. Cho dù anh có phải là phi công hay không, có phải là bộ đội hay không, cho dù anh sẽ không tỉnh lại nữa thì em cũng vẫn cần anh, chỉ cần anh.”

“Thế thì không cần phải nói tiếp những lời oán trách, con của chúng ta đã tới thiên đường. Ở đó con sẽ không có đau khổ, nó mãi là con của chúng ta, là con cả của nhà chúng ta, Trử Kiều.”

Đứa con đã trở thành vết thương không thể nào động tới trong lòng của Trử Tụng và Kiều Ưu Ưu, sự cố ngoài ý muốn lần này đã gián tiếp giết chết đứa con của họ. Kiều Ưu Ưu buồn bã vì đã không chăm sóc tốt được cho con, Trử Tụng tự trách mình đã khiến Kiều Ưu Ưu lo lắng và từ đó ảnh hưởng tới con. Có lẽ họ phải chịu trách nhiệm cho việc này suốt cả đời, cho dù sau này họ có những đứa con ưu tú nhường nào, chỉ cần nhớ tới nó, họ sẽ vẫn đau đớn, sẽ dằn vặt tự trách mình.

* * *

Kiều Ưu Ưu phải nằm nghỉ trên giường, Trử Tụng cả người đều là vết thương nên càng không được động dậy nhiều, thế nhưng anh cứ luôn bắt Trử Tư lén lút đưa mình sang gặp Kiều Ưu Ưu. Cuối cùng không thể không để họ ở chung trong một phòng đôi, họ trở thành bệnh nhân cùng phòng.

Sự thức dậy của Trử Tụng đã giải cứu tất cả mọi người khỏi sự đau khổ. Bay lượn và đứa bé trở thành từ ngữ cấm kị của mọi người, tuyệt đối không nhắc tới. Họ tưởng rằng chỉ cần không nhắc tới thì sẽ bớt đau khổ hơn. Nhưng hằng đêm Ưu Ưu vẫn bị dày vò bởi những giấc mơ về đứa bé, Trử Tụng thì lại hay nghĩ tới bầu trời xanh kia. Không biết phải cần bao lâu nữa họ mới có thể giải thoát hoàn toàn khỏi vòng xoáy này?

Một tuần sau, sức khỏe của Kiều Ưu Ưu đã dần tốt hơn, bệnh tình của Trử Tụng cũng đã ổn định, sau khi được sự cho phép của bác sĩ, hai bọn họ cùng xuất hiện về nước. Chỉ có điều trạm nghỉ đầu tiên sau khi về nước lại vẫn là bệnh viện.

Trử Tụng phải tiếp tục nhập viện điều trị, vết thương của anh vẫn chưa khỏi hẳn, nếu không cẩn thận sẽ rất dễ để lại di chứng về sau. Anh hoàn toàn không muốn rời xa quân đội, dù không thể tiếp tục bay được nữa, anh cũng vẫn muốn có thể tiếp tục mặc bộ quân phục đó. Cuộc sống mười mấy năm trong quân ngũ, anh có quá nhiều điều không nỡ, anh không thể từ bỏ như vậy.

Kiều Ưu Ưu xin nghỉ dài để ở trong viện chăm sóc cho anh. Ban ngày, Kiều Ưu Ưu sẽ cùng Trử Tụng dưỡng bệnh, đi dạo, đến tối họ sẽ cùng ôm nhau ngủ trên chiếc giường bệnh to rộng. Cô biết sức khỏe mình không tốt nên cũng rất chú ý không để mình quá mệt, cố gắng ăn uống, cô cần phải có cơ thể khỏe mạnh cùng Trử Tụng dưỡng bệnh.

Từ sau khi về nước, phòng bệnh của Trử Tụng mỗi ngày đều có nhiều người tới thăm, cũng may là anh ở trong phòng nhiều gian (bên ngoài còn có một phòng khách). Khi có nhiều khách quá, bọn họ sẽ tuyên bố rằng: Trử Tụng cần phải nghỉ ngơi tĩnh dưỡng và đóng cánh cửa đó lại. Trử Tụng, Kiều Ưu Ưu sẽ ngồi khoanh chân trên giường buồn chuyện với những người bên ngoài về con cái họ, về tổ tông ba đời nhà họ. Kiều Ưu Ưu cứ tưởng rằng mình sống ở Bắc Kinh nên chắc chắn sẽ biết nhiều hơn Trử Tụng, thế nhưng sau nhiều lần nói chuyện cô phát hiện ra rằng, những điều cô biết đều là ở bề nổi như là ai đó ở bên ngoài có vợ bé hay không, con trai của ai đó cặp với mình tính nào, ai đó ly hôn... Còn những chuyện sâu xa hơn thì đều được nghe từ chỗ Trử Tụng, ví dụ như mục đích ai đó làm thế để làm gì, liệu có bị tóm được yếu điểm hay không, thế nhưng những điều liên quan tới chính trị quá trí tuệ, Kiều Ưu Ưu nghe cũng thấy đau đầu.

Buổi chiều hôm lãnh đạo Sư đoàn Không quân số 1 tới, Kiều Ưu Ưu cũng vừa lúc đi tìm bác sĩ để bàn về kế hoạch phục hồi chức năng của Trử Tụng, lúc cô quay trở về, Trử Tụng đang ngồi nói chuyện với các lãnh đạo. Kiều Ưu Ưu không vào mà dựa vào khe cửa nghe họ nói.

Cô chỉ nghe lơ mơ nghe thấy bọn họ nhắc tới, không thể bay, rời khỏi, chuyển ngành... Tuy nghe câu được câu không nhưng Kiều Ưu Ưu không phải con ngốc, chỉ cần qua những từ này thôi cô cũng có thể đoán ra họ đang nói cái gì.

Kiều Ưu Ưu đẩy cửa xông vào giống như con mình đang bị mãnh thú ăn thịt vậy, đứng ở trước mặt Trử Tụng như một con hổ, cũng chẳng thèm quan tâm người đứng trước mặt mình trên vai có bao nhiêu ngôi sao, đưa ra mệnh lệnh: “Trử Tụng cần phải nghỉ ngơi, nếu không có chuyện gì khác thì mọi người có thể về được rồi.”

Trử Tụng kéo tay áo Kiều Ưu Ưu nhưng bị cô bỏ ra, những lời vừa xong hình như vẫn chưa giải tỏa hết cơn giận, cô nói tiếp: “Trử Tụng cũng coi như là vì việc công mà bị thương, không thể bay nữa thì thôi. Vậy mà mấy người còn dậu đổ bìm leo bắt anh ấy chuyển ngành, đây mà được coi là đại gia đình bộ đội à? Tôi còn chưa cảm thấy được một tí tẹo tình cảm nào. Trử Tụng có đi hay ở cũng không cần mấy người phải quyết định!”

Những câu nói của Kiều Ưu Ưu khiến tất cả mọi người ở đó không hiểu gì, Trử Tụng vịn vào ghế đứng lên, kéo Kiều Ưu Ưu ra đằng sau mình, “Vợ tôi mấy hôm nay chăm sóc tôi nên tính khí hơi nóng nảy, mọi người đừng để bụng.”

“Sao anh phải nói nhiều với họ như vậy?” Kiều Ưu Ưu vỗ vào vai Trử Tụng, tức giận hét lên.

Sư đoàn trưởng Ngụy (người từng phạt Trử Tụng viết kiểm điểm hai vạn chữ và chạy việt dã 30km) nhìn Kiều Ưu Ưu đang nóng lòng muốn bảo vệ cho Trử Tụng, liền ngoác miệng cười, ông đứng dậy nói: “Vậy chúng tôi về trước đây, dù sao cũng vẫn còn ở lại Bắc Kinh vài ngày, hai ngày nữa lại tới thăm cậu.”

29. Chương 28

“Vâng thưa sư đoàn trưởng.”

“Kiều Ưu Ưu, vẫn còn nhớ tôi chứ? Tôi thì vẫn nhớ cô, chương trình hôm đó của cô khiến cho cả sư đoàn không thể nào quên, không biết cô còn cơ hội phát tập tiếp theo cho chúng tôi không?” Sư đoàn trưởng nói đến đây, biểu cảm có hơi thất vọng. Thấy Kiều Ưu Ưu không trả lời, ông tiếp tục hạ lệnh: “Chúng ta về thôi, để cho Trử Tụng nghỉ ngơi.”

Tiến họ về rồi, Trử Tụng mới véo mũi Kiều Ưu Ưu. Anh thấy vui, vì Kiều Ưu Ưu đã dám đứng trước bao nhiêu người đòi sự công bằng cho anh, nhưng hình như có hơi oan uổng cho lãnh đạo.

“Em nghe thấy ông ấy nói bắt anh chuyển ngành, em tức giận quá mà.” Kiều Ưu Ưu cứng cổ tức giận nói.

Trử Tụng kéo Kiều Ưu Ưu vào lòng, an ủi cô: “Em nghe nhầm rồi, không phải là chuyển ngành mà là anh muốn chuyển công tác.”

“Chuyển? Chuyển đi đâu? Sư đoàn 1 chẳng phải là nơi anh thích nhất sao?” Kiều Ưu Ưu không hiểu hỏi lại.

Trử Tụng đặt cằm lên trên đỉnh đầu cô, vừa nghĩ vừa nói: “Đúng là vậy, nhưng mười mấy năm rồi cũng nên chuyển chỗ khác thôi, chuyển đi đâu thì tốt nhỉ? Sư đoàn 7 được không?”

“Sư đoàn 7?” Kiều Ưu Ưu không biết cái nơi đó lại là nơi khỉ ho cò gáy nào nữa.

“Tuy không được xuất sắc như sư đoàn 1, nhưng dù sao cũng là phòng tuyến số 1 ở Bắc Kinh đấy!”

Chương 50

“Ý anh là, anh sẽ, sẽ...” Kiều Ưu Ưu không thể nói thành câu mà cứ nghĩ tới câu nói của Trử Tụng. Chuyển về Bắc Kinh, thực sự sẽ trở về sao?

“Anh sắp trở về rồi, có hoan nghênh không?”

Kiều Ưu Ưu ngân ngán nước mắt, không ngừng gật đầu. Anh sắp trở về rồi, sau này cho dù không được gặp mặt mỗi ngày nhưng cũng có thể thường xuyên ở bên nhau, họ sẽ lại có con, có một cuộc sống mới. Nhưng ở trong bầu trời xanh này, ở gần máy bay trong gang tấc nhưng lại xa tít chân trời, có thực sự là tốt không?

“Ngốc ạ, khóc cái gì chứ, anh được chuyển về đây em không mừng sao?”

“Đương nhiên không phải thế!” Kiêu Ưu Ưu lớn tiếng phản đối, ngón tay kéo nhẹ nút áo trước ngực Trử Tụng, sau đó lại lí nhí nói: “Thực ra, thực ra em đã định...”

“Định làm gì?” Trử Tụng hạ hấp giọng nói bên tai cô.

“Chuyển công tác!” Kiêu Ưu Ưu dụi khuôn mặt đỏ ửng vào lòng anh, Trử Tụng bị cô va mạnh vào ngực nhưng lại vui sướng cười to lên và ôm cô chặt hơn.

Kiều Ưu Ưu đã nghĩ rất nhiều ngày rồi, nếu Trử Tụng phải trở về doanh trại, cô sẽ đi cùng anh, cô có thể chuyển tới Đài Truyền hình ở tỉnh đó, hoặc Đài Truyền hình thành phố, không cần tiếng tăm, chỉ cần họ có thể ở gần nhau. Trải qua lần “hoạn nạn” này, cô mới thực sự cảm thấy được bình an vô sự bên nhau là một việc cực kỳ tốt đẹp, cô không muốn họ lại phải chia xa.

Hóa ra, không chỉ mình cô có suy nghĩ đó, đến Trử Tụng cũng đã quyết định như vậy. Nhưng cô biết Trử Tụng yêu sư đoàn 1 biết chừng nào, từ anh tân binh còn con cho tới đại tá, mười mấy năm sinh hoạt trong doanh trại, chỉ trừ vài năm học trong Học viện Không quân, còn đâu anh đều ở trong sư đoàn 1, anh thậm chí còn dâng hiến linh hồn mình cho sư đoàn 1, lẽ nào anh sẽ đi như vậy sao?

Lẽ nào lúc này khi sư đoàn trưởng nhắc tới “thế giới bên ngoài”, tâm trạng bỗng buồn bã hơn rất nhiều, chắc chắn là vì chuyện Trử Tụng kiên quyết muốn đi, sư đoàn trưởng không giữ được anh nên mới có biểu hiện như vậy.

“Đưa anh đi dạo nhé!”

“Được!”

Kiều Ưu Ưu quay đầu nhìn ra cửa sổ, ánh nắng bên ngoài rực rỡ là sự ấm áp cần có nhất của họ lúc này.

Bắc Kinh cuối tháng ba, gió đã bắt đầu mang theo chút ấm áp, ánh nắng buổi sáng vô cùng tươi đẹp, hai bọn họ dắt tay nhau đi dạo trong khuôn viên bệnh viện. Vết thương của Trử Tụng đã gần khỏi hẳn, nhưng vì vẫn sợ để lại di chứng nên mọi người đều kiên quyết để anh ở lại bệnh viện điều trị thêm một thời gian nữa, Trử Tụng cũng chẳng phản đối gì vì anh muốn để cả nhà yên tâm. Hơn nữa vị trí bệnh viện này lại gần sông tựa núi, cách xa thành phố, môi trường rất phù hợp với việc nghỉ dưỡng.

m thanh tiếng còi đăng sau thu hút sự chú ý của hai người đang vừa cười vừa nói, cửa xe được hạ xuống, một người phụ nữ đeo kính đen thò đầu ra khỏi cửa xe: “Chào buổi sáng.”

“Nhà cháu buổi sáng là mười một giờ à?” Kiêu Ưu Ưu ngẩng đầu, híp mắt hỏi.

Người phụ nữ không tức giận mà tiếp tục cười nói: “Đây chẳng phải là thời gian cô ngủ dậy mọi ngày sao?”

“Đúng là hiếm có, Kiêu tiểu thư mà lại có thời gian tới thăm mình.”

“Không phải tới thăm cô mà là thăm chồng cô, nghe nói chú ấy bị thương vì làm nhiệm vụ nên cháu tới hỏi thăm chú thôi. Sao rồi hả thủ trưởng? Đã khỏe chưa?”

Trử Tụng ôm eo Kiêu Ưu Ưu cười nói: “Cũng đỡ rồi.”

Kiều Ưu Ưu nhìn nghiêng vào người phụ nữ đang cười híp mắt trong xe, khóe miệng nhếch lên chột cười: “Hai hôm trước Giang Thánh Trác đã tới đây nói là tới hỏi thăm hộ cháu luôn, như vậy có nghĩa là hai người không bàn bạc trước kịch bản với nhau à?”

Khuôn mặt Kiêu Lạc Hy chột trở nên gượng gạo, cô kéo cửa kính lên, quay tay lái đi mắt còn để lại một vết khói dài.

Trử Tụng vuốt tóc Kiêu Ưu Ưu nhẹ nhàng nói: “Hai người bọn em mỗi lần gặp nhau là lại chành chọe.”

“Em không kính lão?” Kiêu Ưu Ưu bực bội nói.

* * *

Kiều Lạc Hy đỗ xe rồi tìm đến phòng bệnh của Trữ Tụng, vừa đẩy cửa bước vào cô đã nhìn thấy từng bó từng bó hoa lớn đặt trên bàn ở phòng khách, trên ghế sofa, Kiều Lạc Hy chau mày không biết nên bước vào hay đi ra.

“Đứng đờ ra thế làm gì, vào đi, muốn đứng đó mãi à?”

Kiều Lạc Hy đóng cửa lại, đi qua phòng khách rồi tiến tới cách cửa phòng bệnh cười với Kiều Ưu Ưu và nghiêng người bước vào. Đứng một lúc bên cửa sổ, cô nghĩ thầm: “Vị trí này thật tốt, cảnh sắc ngoài cửa sổ hoàn toàn không giống với dấu vết khi mùa xuân mới đến, mà dường như mùa xuân luôn tồn tại nơi đây chưa bao giờ rời đi.”

“Sao cháu lại tới tay không?” Kiều Ưu Ưu hỏi.

“Ở đây cô còn thiếu cái gì nữa? Bây giờ cháu đi mua luôn.”

“Chẳng có ai như cháu, đi thăm người ốm mà hai tay lại trống không.”

Kiều Lạc Hy những ngày vừa qua quá bận rộn, khó khăn lắm mới có chút thời gian rảnh rồi liền tới đây xem thế nào, kết quả là đầu óc một mớ hỗn độn, đúng là chẳng mang cái gì tới.

“Chẳng phải cô không thiếu thứ gì sao? Còn giả bộ nói thế để làm gì? Cháu tới đây đã thể hiện tấm lòng chân thành nhất của cháu rồi!” Kiều Lạc Hy bĩu môi, ngồi trên chiếc ghế sofa đơn “Ngã bản tương tâm hướng minh nguyệt; nại hà minh nguyệt chiếu câu cừ” (ý là cháu đối xử tốt với cô mà cô lại thờ ơ vô tâm như không có gì).

“Thật là ngại quá, minh nguyệt không phải họ Kiều mà là họ Giang.”

Kiều Lạc Hy nể tình cơ thể cô còn yếu vì mới sảy thai mà không muốn tranh luận những cái vớ vẩn này với cô.

Trữ Tụng chẳng nói gì mà chỉ ngồi nghe hai người cãi nhau, tuổi của hai người gần bằng nhau nên từ nhỏ tới lớn hầu như cứ gặp mặt là lại chành chọe, trong những lúc như vậy, giữ im lặng là biện pháp tốt nhất. Khi anh nhìn qua cửa sổ thấy chiếc xe đua nổi bật ấy, Trữ Tụng mừng không tả xiết, vẫy tay ý bảo Kiều Ưu Ưu lại đây, anh chỉ về phía chiếc xe Porsche Panamera đang tiến thoái lưỡng nan vì bị mọi người xúm lại xung quanh, nổi bật hơn nữa thì cũng để làm gì? Có bản lĩnh thì mọc cánh ra mà bay qua đi.

“Hai người đang nhìn cái gì thế?”

Kiều Ưu Ưu quay lại nói: “Minh nguyệt tới rồi, không những đã tới mà còn bị vây xung quanh nữa cơ, cháu có lại đây xem không?”

Kiều Lạc Hy dờ dẫm mất mấy giây, “Không xem!”

Giang Thanh Trác bước vào, người đầu tiên nhìn thấy dĩ nhiên là người anh đang muốn tìm là Kiều Lạc Hy, thế nhưng người ta lại chẳng thèm ngó ngang tới anh.

“Sao anh lại tới đây?” Kiều Ưu Ưu vẻ mặt khó chịu nhìn cái người xấu xa đang đứng ngoài cửa.

Giang Thanh Trác nheo mày: “Không được sao?”

“Được, chân là ở trên người anh, anh muốn đi đâu ai mà dám cản anh?” Kiều Ưu Ưu nói kích bác. Mặc dù cô mặt sưng mày xía với Kiều Lạc Hy, nhất là đối với Giang Thanh Trác, ai bảo người phụ nữ kia là cháu gái họ của cô.

Trữ Tụng lực bắt tông tâm dang hai tay ra tỏ vẻ bó tay, Kiều Lạc Hy ngồi xuống như lão phật gia, tay lật giở một cuốn tạp chí, sau khi nhận được một cuộc điện thoại, cô nhắc túi đứng lên nói với Kiều Ưu Ưu: “Có chuyện cần cháu về xử lý, cháu đi trước đây, thiếu cái gì thì gọi điện cho cháu, lần sau cháu sẽ mang tới cho cô.”

Kiều Lạc Hy nói xong nhấc đôi giày cao gót bước đi. Lúc đi qua Giang Thanh Trác cô cũng không thèm quay lại nhìn, Giang Thanh Trác muốn đuổi theo thì bị Kiều Ưu Ưu chặn lại: “Muốn đi à? Không phải anh mới tới sao?”

“Tôi không gây sự gì với cô chứ?”

Giang Thánh Trác cuống lên, Kiều Ưu Ưu nhất quyết đóng chặt cửa lại không cho anh ta đi, đặt người chặn ở cửa, “Giang Thánh Trác, ông bướm xung quanh anh thì tôi không rõ, nhưng đừng có mà động vào Kiều Lạc Hy, nếu không tôi sẽ không tha cho anh đâu!” Nói xong lại bồi thêm một câu: “Còn cái xe của anh nữa!”

“Ai ông bướm chứ? Tôi chỉ có cô ấy, cô ấy còn chẳng thèm ngó ngang tới tôi!” Giang Thánh Trác cứng đầu cứng cổ cãi lại, mặt đỏ bừng lên.

“Đáng đời!”

“Ưu Ưu, tới đỡ anh một chút, vùng eo của anh tự nhiên hơi đau.” Trử Tụng gọi từ đằng sau, Kiều Ưu Ưu chẳng buồn quan tâm tới Giang Thánh Trác nữa mà vội chạy tới chỗ Trử Tụng. Nhân lúc đó, Giang Thánh Trác cuống cuồng kéo cửa chạy xa ngoài, thế nhưng bãi đỗ xe sớm đã không còn bóng dáng chiếc xe của Kiều Lạc Hy nữa.

* * *

“Giả bộ!” Trử Tụng vừa mới nằm xuống giường đã bị Kiều Ưu Ưu đẩy ột cái.

“Không phải giả bộ, anh đau thật.”

Kiều Ưu Ưu tuy tỏ vẻ không tin nhưng vẫn mềm lòng hỏi: “Đau chỗ nào? Để em xem.”

Trử Tụng không nghe mà lại kéo Kiều Ưu Ưu vào lòng vuốt mái tóc cô, Kiều Ưu Ưu không ngừng đẩy vào ngực anh giằng ra: “Em biết ngay là anh có ý đồ xấu mà, anh và Giang Thánh Trác cấu kết với nhau phải không?”

“Chuyện hai người bọn họ, người ngoài như chúng ta đừng chen vào.”

“Ai là người ngoài? Em không phải là người ngoài đâu nhé, em là trưởng bối.”

“Đúng rồi, anh chỉ giúp em giữ thể diện thôi, ngộ nhỡ có một ngày họ thành đôi thành cặp, anh lại chẳng may trở thành chú của Giang Thánh Trác, đây quả đúng là một vụ làm ăn tốt.”

“Cút!”

“Đừng động đây!” Trử Tụng không ngừng dỗ dành Kiều Ưu Ưu: “Để anh ôm một chút.”

“Không được, em đói rồi.”

“Ngủ một lúc đi, ngủ dậy thì ăn!”

Mỗi ngày những lần thăm bệnh như vậy đều rất nhiều, anh em, bạn bè, thậm chí những người chẳng có quan hệ gì cũng ồ ạt tới thăm. Cũng may là có nhiều người ngồi một lúc là đi ngay, nhưng nếu gặp phải loại người như Tả Khiên thì sẽ ngồi như bị đóng đinh trên ghế sofa, cả ngày ngồi đó, Kiều Ưu Ưu rất muốn hỏi anh ta, anh không cần đi kiếm tiền à? Sau đó Kiều Ưu Ưu cũng hiểu ra, anh ta tới đây vì muốn lay động lòng người, chỉ cần Trì Lâm ở đâu là anh ta sẽ tới đó cả ngày, nhưng tuyệt đối sẽ không nhắc tới Trì Lâm.

Ban ngày còn đỡ, Trử Tụng luôn tươi cười, Kiều Ưu Ưu biết thực ra anh đang cố nặn ra nụ cười, nhưng đến buổi tối anh lại luôn bị mất ngủ. Ôm Kiều Ưu Ưu vào trong lòng, anh không dám động đây, chỉ có thể đợi cô ngủ say rồi mới nhẹ nhàng rút cánh tay ra.

Thực ra mỗi lần như vậy, Kiều Ưu Ưu đều biết, anh nhẹ nhàng ngồi dậy ra ngoài phòng khách hút thuốc, anh mất ngủ bao lâu thì cô cũng chẳng thể ngủ được từng ấy thời gian. Kiều Ưu Ưu không dám khóc cũng chẳng dám để nước mắt chảy lên gối, sợ anh phát hiện ra mình cũng không ngủ.

Khi Trử Tụng quyết định chuyển công tác, Kiều Ưu Ưu cuối cùng cũng không nhịn được nữa, không lâu sau khi anh ngồi dậy, cô liền đi theo anh ra phòng khách. Anh đứng bên cửa sổ hóng gió lạnh, ngón tay kẹp điều thuốc dường như thuốc có tàn anh cũng không biết. Kiều Ưu Ưu đau lòng chậm chậm tiến lại gần anh, tay run rẩy ôm lấy anh từ đằng sau.

Cơ thể Trử Tụng cứng lại, nhưng anh không động đậy mà để cho cô ôm mình, dập đầu thuốc đi rồi nói với giọng khàn khàn: “Ưu Ưu!”

“Ừ!”

“Có nghe thấy không?”

“Cái gì?”

“Tiếng động cơ nổ, trong không khí vẫn còn mùi nhiên liệu máy bay.” Giọng anh hơi run lên. Đêm tối, Trử Tụng không còn phải ngại trang nữa. Thực ra anh không hề kiên cường, rời xa máy bay, anh quả thực là không nổi, anh hoàn toàn không thể buông xuôi.

Kiều Ưu Ưu siết chặt cánh tay, gạt hết nước mắt, gạt đầu nói: “Nghe thấy rồi, nhưng mùi nhiên liệu máy bay thật là khó chịu.”

“Đúng đó, lần đầu tiên nghĩ thấy nó, anh cũng thấy khó có thể chấp nhận được.”

“Nếu anh thấy khó chịu thì cứ khóc ra đi, có được không? Đừng cố nhịn trong lòng, em không muốn thấy anh như vậy.” Kiều Ưu Ưu nói, nước mắt không thể kìm nén. Đôi vai anh đang run lên, bàn tay cũng run.

Trử Tụng quay người lại lau hết nước mắt của cô, anh cố cười nhưng lại phát hiện ra rằng mình không thể cười được.

“Ưu Ưu, em có thể vào phòng được không? Anh không muốn để em nhìn thấy anh...”

Kiều Ưu Ưu che miệng ngăn tiếng khóc của mình lại, gạt đầu lại lắc đầu. Cuối cùng, cô nhận lời anh, không nhìn những giọt nước mắt của anh, không nhìn thấy sự yếu đuối của anh.

Một cánh cửa ngăn cách hai người bọn họ, Kiều Ưu Ưu trượt người xuống theo cánh cửa, ngồi gục xuống bên cửa. Đằng sau cánh cửa này là người mà cô yêu nhất, nhưng lúc này đây lại bất lực khôn cùng, anh giống như miếng gỗ đang trôi dạt trên biển, không phương hướng, không điểm dừng, không tới được bờ, vậy mà cô lại không giúp được gì. Kiều Ưu Ưu nắm chặt vào đôi cánh ở trên cổ, góc cạnh của pha lê chạm vào lòng bàn tay, cô cảm thấy hơi đau nhưng lại không thể sánh bằng với nỗi đau trong tim.

Cô dường như cũng nghe thấy tiếng khóc của Trử Tụng, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy kể từ nhiều ngày sau khi về nước, anh không thể kìm nén được nữa, đôi cánh đã gãy thì không thể hồi phục lại được nữa.

Trử Tụng nói cô là đôi cánh của anh. Cho dù không thể bay được, nhưng anh vẫn còn có cô.

Kiều Ưu Ưu mở cánh cửa chạy ra trước mặt Trử Tụng, ôm chặt đầu anh vào lòng mình, không ngừng nói: “Anh vẫn còn em, anh đã từng nói em chính là đôi cánh của anh, em luôn ở bên anh, có em ở đây, anh có thể tiếp tục bay.”

Chương 51

Bắt đầu từ lúc nhập viện, họ đã bị nghiêm cấm chuyện quan hệ, Trử Tụng mỗi ngày đều được ôm người đẹp nhưng lại không thể làm bất cứ chuyện gì, điều này đối với anh mà nói quả thực là rất khó chịu. Thế nhưng lời bác sĩ nói cứ ở bên tai, Kiều Ưu Ưu vừa mới sảy thai, trong vòng ít nhất là một tháng, bọn họ không thể chung phòng. Trử Tụng mỗi ngày đều chỉ đếm lịch, mong chờ từng ngày thời hạn một tháng qua đi. Ngày ngày anh đều ôm Kiều Ưu Ưu lắc đi lắc lại, miệng không ngừng căn nhắc: “Một tháng sao mãi vẫn chưa hết? Anh rất nóng vội muốn sinh con trai.”

Anh chỉ quan tâm tới lợi ích trước mắt mà quên rằng nếu Kiều Ưu Ưu mang thai, anh sẽ lại phải tiếp tục “cắm”. Dù sao nói thế nào đi nữa thì Trử Tụng cũng rất quần bách, cực kỳ quần bách!

Cái ngày Kiều Ưu Ưu được bác sĩ cho phép, Trử Tụng như phát điên, bác sĩ nói không được kích động nhưng bọn họ lại không thể kiềm chế được. Kiều Ưu Ưu nhớ tới lời bác sĩ nói, miệng không ngừng bảo anh nhẹ một chút, nhưng Trử Tụng chẳng nghe vào được lời nào mà lại giống như cá gặp nước. Anh chỉ biết rằng, lần đầu tiên này phải lấy lại cả gốc lẫn lá.

Ngày hôm sau Kiều Ưu Ưu quả thật là không thể ra khỏi giường, cô liền khóa cửa bỏ lại anh ở bên ngoài phòng khách, còn mình thì nằm trên giường ngủ một giấc thật đã. Có người hỏi thì Trử Tụng sẽ chẳng nề

hà gì mà nói: “Kiều Ưu Ưu đang ngủ,” Ban đầu mọi người cũng không quá chú ý, nhưng sau đó phát hiện cô ngủ không được bình thường, nghĩ lại thì đáp án đã rõ ràng, đợi tới khi Kiều Ưu Ưu ngủ đủ rồi và xuất hiện trước mắt mọi người, tất cả bọn họ đặc biệt mỉm cười với cô khiến cô nổi cả da gà.

Sau khi xuất viện, Trữ Tụng không tới doanh trại mới ngay mà lại trịnh trọng bước vào thời kì “người đàn ông của gia đình”. Mỗi ngày hai bữa sáng tối đều do tự tay anh vào bếp, bữa trưa thì tới đón Kiều Ưu Ưu đi ăn ở nhà hàng, diễn hoàn hảo vai trò người đàn ông tốt, người chồng tốt, điều này khiến những đồng nghiệp của Kiều Ưu Ưu ai cũng ghen tị muốn chết. Hai bọn họ đã bỏ lỡ mất giai đoạn yêu đương, những ngày này giống như đang bù đắp cho những ngày tháng tươi đẹp đã lỡ.

Kiều Ưu Ưu trong lòng rất thỏa mãn, mỗi người đều được cung phụng như lão phật gia, chỉ cần động nhẹ miệng thôi là tất cả mọi thứ sẽ được đưa ra trước mặt cô, bao gồm cả Trữ Tụng.

Buổi sáng sau khi Kiều Ưu Ưu đi làm, Trữ Tụng sẽ đi tới khắp mọi nơi, nhân tiện mang luôn những thứ hay ho từ những chỗ khác nhau về cho Kiều Ưu Ưu, hoặc là sẽ đi khắp cả Bắc Kinh để tìm kiếm những cửa hàng có những món ăn ngon, để lần sau sẽ đưa Kiều Ưu Ưu tới. Buổi tối, bọn họ cùng nằm với nhau trên ghế sofa và xem phim, những bộ phim họ đã bỏ qua được Trữ Tụng tìm lại hết nhưng cũng có nhiều lúc, Kiều Ưu Ưu cũng chẳng chú ý tới bộ phim đó nói về cái gì. Bàn tay Trữ Tụng luôn không để yên, cứ đặt trước ngực cô sờ nắn giống như là vũ khí, rất dễ làm nảy sinh ham muốn, bộ phim điện ảnh rất nhanh sau đó sẽ bị đưa vào đời sống thực.

* * *

Cuộc sống nhàn rỗi của Trữ Tụng cũng không thể tiếp tục được lâu, lãnh đạo sư đoàn 7 bắt đầu cuộc chiến luân phiên, cứ cách hai ngày Trữ Tụng lại nhận được một cuộc điện thoại. Anh luôn tìm đủ các lí do, thời gian tập trung bị anh kéo dài hết lần này tới lần khác. Lần tiếp theo nhận được điện thoại từ chính trị viên sư đoàn 7, vẫn là lời hỏi thăm sức khỏe anh đã khởi tới đâu rồi nói vòng nói vo thúc giục anh sớm tới nhận công tác.

Lệnh chuyển công tác của Trữ Tụng được phê xuống vài ngày sau khi anh quyết định, bởi vì sự cố lần này, anh đã được đặc cách nâng cấp, từ phó đoàn lên cấp trưởng đoàn, điều về làm chính trị viên ở sư đoàn 7, đại đội bay số 1. Đúng như lời Kiều Ưu Ưu đã nói, máy bay ở gần ngay trước mắt mà lại xa tít tận chân trời.

Ủy viên chính trị sư đoàn khuyên Trữ Tụng: “Trữ Tụng à, cậu xem, cậu cứ kéo dài như vậy cũng không được, hay là cậu cứ trở về báo cáo một chuyến. Cho dù cậu không nhận chức luôn mà tiếp tục nghỉ ngơi nữa cũng được, cứ để mãi như thế này, ngộ nhờ lãnh đạo hỏi xuống thì cũng khó để trả lời! Cái ông Ngụy kia không phải là cậu không biết, ông ta đã quyết không muốn thả người, lời ai nói cũng không hiệu quả, bây giờ cũng chỉ có cậu mà thôi!”

Thực ra, hồ sơ cá nhân chỉ cần sư đoàn 1 trực tiếp chuyển sang cho sư đoàn 7 là được đâu cần đích thân Trữ Tụng phải trở về. Thế nhưng sư đoàn 1 lại cứ giữ hồ sơ của Trữ Tụng mà không chịu buông ra, lệnh chuyển công tác dù ở ngay trước mắt cũng không làm gì được. Trữ Tụng chẳng muốn quay lại sư đoàn 1 chút nào vì đó là nơi đầy ắp những vinh quang của anh, vậy mà giờ anh phải quay lại để chính thức nói lời từ biệt. Anh không chỉ không nỡ, mà anh còn không muốn đối diện với những người đồng đội đã sát cánh phần đầu cùng với anh hơn mười năm qua.

Bà Trữ bảo hai bọn họ về nhà ăn cơm tối. Ngồi vào bàn ăn, ông Trữ nhắc tới chuyện này, hỏi anh khi nào thì tới tập trung, kết quả là bị bà Trữ lườm ột cái.

“Mới nghỉ ngơi được mấy ngày. Xương cốt còn chưa khỏe hẳn, đợi qua tháng sau hãy hay.” Bà Trữ đã nói ra, ông Trữ cũng không nói không đồng ý, nhưng Trữ Tụng biết rằng cũng không thể kéo dài thêm nữa.

Sau bữa cơm tối, Kiều Ưu Ưu bị mẹ chồng kéo ra ngoài nói chuyện, Trữ Dương gọi Trữ Tụng ra ngoài. Đi qua sân vườn và tới nơi họ đã đánh nhau khi còn nhỏ. Đây là phòng đánh nhau, thực ra cũng chỉ là một căn phòng bỏ đi, bên trong trống rỗng chẳng có gì. Từ nhỏ ba anh em nhà họ Trữ đã cảm thấy lãng phí vì thế nên treo ở bên trong một bao cát, căn phòng trống rỗng dần trở thành nơi tập luyện của bọn họ, sau này lại trở thành nơi giải quyết các mâu thuẫn. Có điều gì không vui hoặc không nói rõ ràng được, được thôi, dùng nắm đấm để giải quyết.

Trử Tụng vừa bước vào cửa đã bị ném vào mặt một đôi găng tay đấm bốc, phía đối diện là Trử Dương cũng đang bắt đầu cởi nút áo sơ mi.

“Ý này là thế nào đây? Muốn đánh nhau?” Trử Tụng cầm sợi dây trên găng tay, đưa đi đưa lại đôi găng tay.

“Đừng nói nhiều!”

“Đánh nhau thì đánh nhau, cởi quần áo làm gì?” Trử Tụng thò đầu nhìn ra ngoài, cười nói: “Ngộ nhỡ cháu gái lớn về mà nhìn thấy thì không hay lắm.”

Trử Dương ngược mắt nhìn anh một cái, không quan tâm, áo sơ mi đã được cởi ra, để lộ ra bộ ngực và cánh tay rắn chắc của anh, vì thường xuyên phải ở trong doanh trại nên trông anh hơi đen, cơ bụng tám múi đủ để khiến cho các cô gái phải ngây ngất, dần ông nhìn thấy cũng phải trầm trồ thán phục.

Trử Dương đeo găng tay vào, vẫy tay với Trử Tụng: “Tới đây!”

“Anh mỗi ngày đều chạy nhanh hơn thỏ, ăn nhiều hơn lợn, khỏe hơn trâu, không ngại à?” Trử Tụng tuy nói vậy nhưng cái nhân tố bên trong huyết mạch anh đã bị tháo bỏ. Anh quả thực rất cần một nơi để giải tỏa, để làm phi công, anh đã không đánh nhau, không uống rượu, dần dần bỏ đi hết sạch những tật xấu của mình, thế nhưng bây giờ...

“Không thể bay được chứ không cảm thấy ảm ức sao? Chỉ vì đã từng hôn mê, bị thương ở chân, không còn cơ hội bay lên bầu trời, trong lòng chú có phải đang rất tức tối? Ở trên bầu trời bao nhiêu năm rồi, chỉ vì chú có một tí khiếm khuyết mà vô tình bỏ lại chú, chẳng phải chú đang rất khó chịu sao?”

Trử Dương không nề hà gì mà nói hết ra những suy nghĩ trong lòng Trử Tụng, tất nhiên là Trử Tụng càng nghe càng tức giận, anh thậm chí còn không kịp đeo găng tay vào mà xông vào đấm cho Trử Dương một đấm vào mặt, “mẹ kiếp, anh ngậm mồm vào thì sẽ chết à?”

Má phải của Trử Dương trong giây lát đã thâm tím, lực tấn công quá mạnh khiến anh phải lùi về sau mất mấy bước, lấy cánh tay xoa xoa mặt, nhổ ra một ít máu, vậy mà anh còn nở ra một nụ cười hiếm hoi, anh nói: “Khi chửi mẹ thì nhớ đừng có để bà Trử nghe được.”

Trử Tụng bị kích động hoàn toàn, Trử Dương tùy tiện ném ra vài câu nói đã khiến cho vết thương anh đang muốn mau lành lại rách ra, vậy mà lúc này vẫn còn tâm trạng để nói đùa.

“Được rồi, hôm nay em sẽ cho anh chứng kiến lính không quân chẳng phải là loại ăn chay!”

“Xin được tiếp đón!” Trử Dương thờ ơ nhún vai.

Trử Tụng tức đến nỗi cánh tay run lên, ngọn lửa trong lòng một khi đã dâng lên rồi thì rất khó thu về được, nhất định phải trút hết ra mới được, hơn nữa cái người đang đứng trước mặt, vừa hay cũng có thể đảm nhận vai trò cái bao cát cho anh trút giận.

“Tới đây!” Trử Dương đưa tay phải ra, chờ đợi nắm đấm của Trử Tụng chạm vào tay anh. Trử Tụng cũng đã chạm vào một chút, nhưng nắm đấm còn lại đã nhanh như gió đấm thẳng vào má bên trái, chỉ trong phút chốc, khuôn mặt của Trử Dương đã “nở hoa” ở cả hai bên. Với năng lực phản ứng của anh thì hai nắm đấm này hoàn toàn có thể tránh được.

Trử Tụng đánh đổ cả mặt, Trử Dương cũng không nhường nữa, hai người như hai kẻ điên “quyết chiến” với nhau trong phòng chiến đấu, nắm đấm không nề tình ai liên tiếp rơi xuống mặt, bụng, sau lưng của đối phương, giống như hai đối thủ có thù hằn thâm sâu chứ không phải là anh em có cùng cả cha lẫn mẹ.

30. Chương 29

Hai bọn họ đã mười mấy năm không đánh nhau một cách vô tư và thoải mái như ngày hôm nay, nếu không phải do hiệu quả cách âm của căn phòng quá tốt thì cả nhà đã sớm kéo tới rồi.

Đúng vào lúc hai người đang “chiến” nhau một sống một chết thì Trử Tư vừa về vừa hát ngân nga, vừa bước vào trong sân nhà anh đã cảm thấy có gì khác lạ, dừng tai lên nghe và đi theo tiếng của âm thanh tới phòng chiến đấu, ghé sát tai vào cửa mới có thể nghe rõ tiếng “bing, bang” ở bên trong, anh ngay lập tức đá chân vào cửa, hét lớn: “Ai đấy? Lớn như vậy rồi mà còn đánh nhau, có thấy xấu hổ không?”

Trử Tư đứng ở cửa đá vào mấy phát “bình, bình” nhưng bên trong hoàn toàn không có phản ứng gì. Trong nhà ngoài bà anh em anh ra thì chẳng còn ai trẻ khỏe nữa, không phải anh hai anh ba ra thì còn có thể là ai?

* * *

“Có mở cửa không?” Vừa nói anh lại vừa đá lách cách vào cửa.

“Trử Tư con lại làm cái trò gì thế?” Tiếng đập cửa của Trử Tư đều đã vang vào tận trong phòng khách, bà Trử nghe thấy liền chạy ra, vẫn tỏ ra mặt nặng mày nhẹ nhìn anh.

“Không có gì!” Trử Tư nói chậm dần và chỉnh lại cổ áo: “Con đang ngắm trăng.”

“Cánh cửa đó ngăn cản con ngắm trăng à?”

“Khi nào mẹ mới có thể dịu dàng với con được như hôm nay? Con đã làm gì không vừa ý mẹ rồi, ngày nào con cũng về thăm mẹ mà mẹ vẫn còn không vừa lòng với con.”

“Thế con nói xem con đã làm việc gì khiến mẹ hài lòng?”

“Nói thế này đi, con chỉ nói với mẹ một chuyện, mẹ sẽ biết có được đứa con trai như con đúng là yên tâm biết bao nhiêu!” Trử Tư hơi tức giận, đẩy bà Trử và Kiều Ưu Ưu đang đứng ở cửa ra và đi vào nhà lấy chìa khóa dự phòng.

Khi Trử Tư mở cánh cửa phòng chiến đấu ra, anh hai và anh ba đã nằm hết xuống, cũng chẳng phải vì vết thương quá nặng mà vì đã mệt gần như rũ rượi. Mặt bọn họ sưng lên như hai cái bánh bao lớn, máu và mồ hôi trộn lẫn vào nhau, trên mặt hầu như không còn một chỗ nào nguyên vẹn, toàn thân chỗ nào cũng là vết thâm tím.

Nhìn thấy cảnh tượng này, bà Trử và Kiều Ưu Ưu đều bị dọa chết khiếp, vội vàng xông vào phòng. Kiều Ưu Ưu quỳ xuống bên cạnh Trử Tụng, nhìn thấy khuôn mặt sưng như bánh bao, máu và mồ hôi trộn lẫn của chồng mình thì vừa thấy thương lại vừa tức giận, cô đỡ anh từ dưới đất ngồi lên và trách móc: “Anh điên rồi à? Vết thương vừa mới lành lại đi đánh nhau?”

Trử Tụng ngoác miệng cười, nhưng miệng bị rách nên lại một cơn đau dữ dội ập tới, “không sao đâu, mai sẽ khỏi thôi.”

“Khỏi cái gì?” Kiều Ưu Ưu mắng anh, nói xong lại quay đầu sang nhìn Trử Dương: “Anh hai cũng thật là, biết rõ là Trử Tụng vừa mới xuất viện, thế mà còn ra tay mạnh như thế này, anh ấy là em trai anh, anh không thể nhìn anh ấy một chút sao?”

Trử Dương chẳng có một cô vợ để đỡ mình dậy, chỉ có thể tự mình ngồi dậy, ném găng tay đi rồi quệt vết máu trên mặt mình.

Hai đứa đều là con trai bà, nhưng chúng lại đánh nhau đến bị thương khắp mặt, bà Trử chẳng cảm thấy thương một chút nào chỉ thấy tức giận. Hai đứa con trai đánh nhau, còn một đứa con trai nữa thì lại coi đó là trò đùa, bà quả thực không biết mấy chục năm trước sao mình lại sinh ra những đứa con vô lương tâm như thế này.

“Đánh nhau! Lại còn đánh nghiêm túc, thế có cần phải làm một bản miễn trách nhiệm sau khi có thương tích không? Sao không lấy dao mà chém nhau?”

“Mẹ!” Kiều Ưu Ưu không ngờ rằng mẹ chồng lại nói những lời như vậy, bà tức giận thì có thể hiểu được, thế nhưng dù sao đây cũng là con trai ruột của bà.

“Hai đứa cứ chờ xem, xem bố các con sẽ xử lý thế nào!” Bà Trử ném lại một câu rồi đi ra, người ở lại là Trử Tư lại cười càng ngày càng sáng khoái.

Quả nhiên, bà Trử đi chưa đầy năm phút thì người cảnh vệ tới gọi hai người lên trên phòng.

Kiều Ưu Ưu thấp thỏm chờ bên ngoài phòng đọc sách, cô muốn nghe lén nhưng lại vướng phải người cảnh vệ đang ở đấy. Trử Tư dựa vào tường, miệng ngậm một que kẹo, an ủi Kiều Ưu Ưu: “Không sao đâu, hai người họ đều đã ngoài ba mươi tuổi rồi, bố chắc chắn sẽ không lấy ghế ném vào họ như trước đây đâu, yên tâm, yên tâm.”

“Ghế...?” Kiều Ưu Ưu lấp bắp nhắc lại. Bố mẹ kiểu gì thế này? Một người thì nói lấy dao chém, một người thì dùng ghế ném, bốn anh em họ quả thực đã rất khó khăn để có thể lớn lên mạnh mẽ.

Trử Tư xua tay nói: “Chà, đó đều là những chuyện từ hai mươi năm trước rồi, không mang tính so sánh.”

Trử Tư có ý đồ xấu xa khi nhắc lại sự trừng phạt năm đó, lại còn an ủi Kiều Ưu Ưu và nói rằng không mang tính so sánh, đây rõ ràng là cố ý tới xem kịch hay mà.

“Chú tư, chú nói thật đi, hồi nhỏ chắc chú cũng đã không ít lần bị ném ghế nhỉ? Trên người anh ba chú hoàn toàn chẳng có vết thương nào, có thể khẳng định rằng anh ấy bị ít nhất, đúng không?”

“Bố từ trước tới giờ luôn đối xử công bằng, một người gây chuyện thì cả bốn người cùng chịu phạt, hừ.” Trử Tư thở dài, nhớ lại năm đó, anh lại cắn răng rắc cái kẹo mút như có thù oán gì với nó vậy.

“Bình!”

Bất ngờ có một âm thanh vọng ra từ phòng đọc sách, không chỉ có hai người bọn họ, mà ngay cả người cảnh vệ cũng mặt mày biến sắc. Kiều Ưu Ưu chỉ muốn đập cửa xông vào trong, đứng ở bên ngoài cô lo lắng phát khóc rồi. Cô thực sự tin rằng bố chồng mình khi tức giận sẽ ném ghế vào người bọn họ.

Chương 52

Tuy Trử Tư cố ý dọa nạt Kiều Ưu Ưu, nhưng ông Trử quả thực cũng đã rất tức giận, chỉ là ông không ném ghế mà ném cái gạt tàn thuốc, hơn nữa mục tiêu cũng không phải anh hai và anh ba, cái gạt tàn rơi xuống đất vỡ thành nhiều mảnh.

Trử Tụng lại bị thương, tuy không nghiêm trọng lắm nhưng anh và Ưu Ưu vẫn bị giữ lại nhà ông bà Trử để nghỉ ngơi. Kiều Ưu Ưu ôm hộp thuốc tới bôi cho Trử Tụng, vừa thấy thương anh lại vừa chỉ muốn anh bị nặng hơn nữa để cho nhớ đời. Trử Tụng lại như không có vấn đề gì, còn cười lớn ha ha đùa cô: “Em nhìn thấy chưa? Đuôi mắt anh hai rách rồi, mặt rõ ràng còn sưng hơn mặt anh, chồng của em cũng không phải chịu thiệt thòi gì.”

Kiều Ưu Ưu nghe xong những lời này lại càng tức giận, ném hộp thuốc đi rồi nhảy lên trên giường, chỉ muốn dùng chân đá cho anh một cái, nhưng nhìn cái khuôn mặt “đầu lợn” của anh, cô lại cố nhịn.

Trử Tụng kéo tay cô, lắc lắc rồi nói khéo, giọng nói nhẹ nhàng an ủi: “Đừng tức giận nữa, đây quả thực chỉ là vết thương ngoài da, hôm nay bôi thuốc đến mai sẽ khỏi, anh rất có kinh nghiệm.”

“Kinh nghiệm do đánh nhau mà có, Trử Tụng anh thật là biết sâu hiểu rộng quá nhỉ!” Kiều Ưu Ưu nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Nói thật là đã mười lăm năm rồi, vì muốn trở thành phi công nên anh không bao giờ dám đánh nhau thật, chỉ sợ để lại vết thương. Nhưng bây giờ thì chẳng phải kiêng sợ cái gì nữa rồi, đánh nhau một trận thoải mái, cũng chính là đánh tan đi hết những phiền muộn trong lòng.”

Nghe Trử Tụng nói vậy, nước mắt của Ưu Ưu lại có vẻ như muốn trào ra ngoài. Trử Tụng cười với cô, khỏe mắt và khỏe môi đều thâm tím, nhưng lại hoàn toàn không hề ảnh hưởng tới nét cười của anh, nụ cười đó dường như từ sâu thẳm trong trái tim anh, có thể nói đã lâu lắm rồi Kiều Ưu Ưu không được nhìn thấy nụ cười như vậy.

“Nếu anh không vui thì có thể nói với em, đừng lấy chuyện đánh nhau ra để giải tỏa nỗi buồn như vậy nữa, được không?”

Kiều Ưu Ưu nhìn thẳng vào anh, gần như sắp khóc đến nơi. Trử Tụng vội vàng kéo cô vào trong lòng: “Ngốc à, em nghĩ nhiều quá rồi. Thực ra anh cũng không nghĩ muốn như vậy, chỉ là anh hai cứ quyết đánh nhau

với anh, cái bộ dạng kiêu căng ấy lúc đó mà anh không đánh cho anh ấy một trận chắc anh sẽ hối hận cả đời mất.”

Kiều Ưu Ưu nghe xong liền kịch liệt gỡ bỏ cánh tay của Trữ Tụng ra, nhảy từ trên giường xuống, xắn tay áo lên, tức giận nói: “Em đi tìm anh ấy! Khốn kiếp!”

Trữ Tụng kéo cô lại: “Anh đã báo thù rồi mà, anh ấy bị thương nặng hơn anh, tuy nhìn bề ngoài hai người bọn anh đều bị thương, nhưng thực ra anh ấy ra tay đã nhường anh ba phần sức mạnh, anh quả thực là tay đầm.”

Kiều Ưu Ưu quay đầu sang: “Em còn lâu mới tin!”

“Thực ra, anh em trong nhà có thể có thần giao cách cảm, anh hai biết anh cần phải giải sầu nên mới cố ý dùng lời nói khiêu khích anh, khi ra tay cũng cố tình không dùng hết sức, không tin ngày mai em cứ nhìn mà xem, mặt anh ấy chắc chắn sẽ sưng to gấp đôi mặt anh.”

“Theo em thấy thì anh ấy không nên đánh lại!”

“Thế thì quá lộ liễu rồi, Ưu Ưu!” Trữ Tụng ôm cô, nói dỗ dành: “Đừng bực bội nữa, bôi thuốc cho anh đi, được không?”

“Vậy anh buông em ra.”

“Hừ, không buông.”

“Không buông thì làm sao mà bôi thuốc được? Nhanh lên!”

Trữ Tụng bắt đầu giở trò xấu, nhất quyết không đồng ý. Nếu không phải là có người gõ cửa thì Trữ Tụng có lẽ cũng sắp được như ý muốn rồi.

Người gõ cửa là Trữ Minh Tử. Con bé vừa bước vào cửa đã nhìn thấy Trữ Dương cả người thâm tím bước từ trong nhà tắm ra, cô cuống hết cả lên như người bị thương chính là mình, đưa ra hàng trăm câu hỏi nhưng Trữ Dương chẳng chịu nói gì, ngay cả Trữ Tư cũng đưa ra vẻ mặt “muốn biết không? Vậy cầu xin tôi đi.” Không còn cách nào khác, chỉ còn có thể đi hỏi đương sự thứ hai.

“Minh Tử về rồi à!” Kiều Ưu Ưu nói.

Trữ Minh Tử đứng trước cửa phòng ngủ, cười một cách thận trọng: “Chú ba, chú không sao chứ?”

“Không sao!”

“Vết thương, có còn đau không?”

“Cũng đỡ rồi, thím ba của cháu vừa mới bôi thuốc cho chú.” Trữ Tụng cười híp mắt nhìn Kiều Ưu Ưu.

Trữ Minh Tử nghe xong lại càng không vui, trầm ngâm: “Chú bị thương còn có người bôi thuốc cho còn chú hai kia thì làm sao?”

“Vậy hai người vì sao lại đánh nhau?”

“Đánh chơi thôi.”

“Chơi thôi? Có ai chơi như bọn chú không? Tuổi của hai người cộng lại với nhau còn lớn hơn cả tuổi của bà nội cháu, thế mà còn đánh chơi! Đúng là chẳng ra sao!”

Kiều Ưu Ưu đi lại gần, vuốt tóc Trữ Minh Tử, anh ử nói: “Hai bọn họ đúng là bị thần kinh! Minh Tử đừng nóng giận, lúc này thím vừa mắng cho chú ba cháu một trận đấy.”

“Cháu nóng giận gì chứ? Cháu chẳng thèm giận!” Nói xong, Trữ Minh Tử giậm chân, bực bội bỏ đi.

Kiều Ưu Ưu quay đầu lại, lè lưỡi với Trữ Tụng, có những chuyện đã đi ra xa khỏi quỹ đạo, những người ngoài cuộc như họ nhìn vào nên làm thế nào đây?

Trữ Tụng cười đau khổ rồi lắc đầu, bọn họ chẳng thể giúp được gì.

“Sao anh biết được, em nên đi hỏi anh hai chứ.” Trử Tụng nhún vai, giơ ngón tay lên gọi Kiều Ưu Ưu lại: “Đến đây, bôi thuốc cho ta!”

* * *

Đúng như lời Trử Tụng nói, sau khi bôi thuốc lên vết thương và ngủ một giấc, ngày hôm sau vết thâm tím đã giảm đi không ít, lúc ăn sáng nhìn thấy Trử Dương, rõ ràng trông anh ấy còn thảm hại hơn nhiều.

Bà Trử vẫn làm mặt nặng mày nhẹ với bọn họ, nhưng lại dặn nhà bếp hầm một nồi canh xương và dặn họ mỗi người phải uống một bát to. Bà Trử tuy miệng vẫn không ngừng trách móc nhưng luôn thấy thương họ, hai đứa nó gì cũng là cốt nhục được bà mang nặng đẻ đau từ ba mươi năm trước.

Trước khi ông Trử đi, Trử Tụng đánh tiếng nói rằng hai hôm nữa sẽ về sư đoàn 1 làm thủ tục chuyển hồ sơ để tới sư đoàn 7 báo cáo trong thời gian sớm nhất. Bữa cơm này đối với Kiều Ưu Ưu và bà Trử lại chẳng còn mùi vị gì rồi.

Kiều Ưu Ưu biết Trử Tụng không thể rời xa quân đội, anh sớm hay muộn cũng phải trở về, nhưng lòng ích kỉ của cô cho rằng rời xa quân đội là kết quả tốt nhất. Không nhìn thấy máy bay sẽ tốt hơn nhiều so với chuyện mỗi ngày đều phải đối diện với máy bay, dù sao không nhìn thấy cũng có thể sẽ quên, mỗi ngày đều đối diện với nó cũng đồng nghĩa với việc lúc nào cũng sẽ nhắc anh nhớ tới sự thật tàn khốc ấy, đây là một sự dày vò khắc cốt ghi tâm.

* * *

Trử Tụng đưa Kiều Ưu Ưu tới Đài Truyền hình, nhưng lại kéo tay cô không cho đi: “Tẹo nữa em xin nghỉ làm nhé!”

“Sao vậy?”

“Đưa anh đi một chuyến.”

Kiều Ưu Ưu hơi do dự một chút, Trử Tụng cười miễn cưỡng: “Không muốn à?”

“Không phải vậy, em đang nghĩ không biết nên lấy lí do gì cho tốt.” Kiều Ưu Ưu đã xin nghỉ dưỡng bệnh một tháng rồi, vì sự nghỉ ngơi của cô mà những phát thanh viên khác buộc phải sắp xếp lại từ đầu, khối lượng công việc tăng lên, nếu cô nghỉ tiếp thì buộc phải đưa ra một lí do hợp lí, một lí do không thể không cho phép.

“Xin nghỉ dài, cứ nói là em phải về nhà sinh con trai.”

“Ừ, được rồi!”

Nằm ngoài dự đoán của Trử Tụng, Kiều Ưu Ưu lại đồng ý một cách dứt khoát như vậy, Trử Tụng vô cùng ngạc nhiên: “Em cho là thật à?”

“Buộc phải thế! Em đi đây, buổi tối nhớ mang cái gì ngon ngon tới đón em.” Kiều Ưu Ưu cười hì hì xoa đầu Trử Tụng.

Kiều Ưu Ưu quả thực không phải đang đùa, việc đầu tiên sau khi tới Đài Truyền hình của cô là xông vào văn phòng của Tổng Tử Đồng để xin phép, dĩ nhiên là cô bị từ chối.

“Làm gì có chuyện nghỉ để tới một năm, em tưởng rằng Đài truyền hình do nhà em mở ra sao?”

Kiều Ưu Ưu gật đầu ra vẻ nghĩ ngợi: “Thế nếu em xin chuyển bộ phận khác thì sao?”

“Em nói cái gì?” Tổng Tử Đồng tưởng mình vừa nghe nhầm, ở trên cương vị người dẫn chương trình đã bao nhiêu năm như Kiều Ưu Ưu lại chủ động xin chuyển sang bộ phận khác.

“Em không làm phát thanh viên nữa, chuyển sang làm bộ phận hậu trường.”

“Thế... thế... chỉ vì xin nghỉ, em... em cũng không cần thiết phải bỏ không làm phát thanh viên nữa chứ?” Tổng Tử Đồng lắp ba lắp bắp nói.

Kiều Ưu Ưu cúi đầu nghịch cái khăn lụa trên túi da, đối diện với sư huynh, cô gạt bỏ cái áo giáp trong lòng nói ra hết những lời từ đáy lòng. “Thực ra không phải vậy, hơn nữa em cũng chỉ nghĩ sẽ xin nghỉ phép

một tuần thôi. Nhưng làm phát thanh viên quá bận rộn, thời gian không còn là của mình nữa, em muốn có nhiều thời gian ở bên chồng mình hơn. Chuyện của chồng em có lẽ anh cũng đã nghe nói tới, dù sao cũng gần giống với những lời đồn bên ngoài, anh ấy sắp chuyển về công tác ở Bắc Kinh, em muốn có nhiều thời gian ở bên cạnh anh ấy. Trước đây bọn em đã lãng phí quá nhiều thời gian, những gì đã qua thì không có cách nào lấy lại được, nhưng chúng em trân trọng hiện tại và tương lai.”

“Anh xin lỗi!”

Tổng Tử Đồng bất ngờ xin lỗi, Kiều Ưu Ưu không muốn nghĩ ngợi là tại sao, chỉ lặp lại câu hỏi: “Có được không?”

“Anh sẽ bàn bạc lại với lãnh đạo nhưng Ưu Ưu, em phải nghĩ cho kĩ. Nếu bị điều đi thì sẽ chẳng còn cơ hội quay trở lại đâu.” Tổng Tử Đồng nhìn về mặt không nở của Kiều Ưu Ưu, về tình về lí, anh cũng không muốn để cô đi.

“Em biết. Tuy em rất thích công việc hiện giờ nhưng nếu để so sánh, em muốn ở bên gia đình của mình hơn.”

Việc điều động công việc của Kiều Ưu Ưu có thể dùng từ hiệu quả cao để hình dung ra, buổi sáng cô đưa ra yêu cầu thì tới chiều đã nhận được thông báo tuần sau tới nhận công tác ở bộ phận mới, thời gian còn lại của tuần này thì Tổng Tử Đồng cho phép cô được nghỉ. Rời bỏ vị trí này, Kiều Ưu Ưu thực ra cũng có chút tiếc nuối, dù sao trong nhiều năm qua cô cũng đã có tình cảm sâu đậm với căn phòng thu hình này, nhưng để được ở cạnh Trữ Tụng dù có đánh đổi tất cả đều xứng đáng.

* * *

Kiều Ưu Ưu thu xong chương trình cuối cùng, cô từ chối lời mời bữa cơm chia tay của đồng nghiệp và chạy thật nhanh tới bãi đỗ xe để kể chuyện này với Trữ Tụng. Kiều Ưu Ưu múa máy chân tay, cực kì hưng phấn nói: “Nếu về bộ phận hậu trường, em có thể có kì nghỉ cuối tuần và kì nghỉ cố định, mỗi năm còn có nghỉ phép và nghỉ du lịch, còn có trợ cấp, thật vui biết mấy! Chúng mình cuối tuần có thể ở bên nhau, nếu anh bận thì em có thể bắt taxi tới thăm anh, chỉ cần lái xe một tiếng là tới vì đi đường cao tốc mà. Không chừng có ngày nào đó ai gia đình tâm trạng tốt thì có thể sẽ mang tới cho nhà người một bữa tối tình yêu, nhưng nếu ở doanh trại mà anh có nuôi vợ bé thì phải giấu cho kĩ vào, ngộ nhỡ để em phát hiện ra thì em quyết không để cho hai người được yên ổn!”

Trữ Tụng nhìn cô, không nói một lời nào, Kiều Ưu Ưu xị mặt xuống kéo đầu anh: “Sao thế? Vừa nói tới việc đi bất tình nhân của anh là anh đã không vui rồi à?”

Trữ Tụng vẫn không nói năng gì, chỉ ôm Kiều Ưu Ưu vào lòng, ôm thật chặt. Ưu Ưu của anh đã vì anh mà từ bỏ công việc cô yêu thích nhất, anh thấy thương cô.

Kiều Ưu Ưu yên lặng tựa vào lòng Trữ Tụng, nhẹ nhàng nói: “Đừng tiếc thay cho em, em cảm thấy rất đáng, trước đây chúng ta đã lãng phí quá nhiều thời gian nên bây giờ càng phải biết quý trọng hơn.”

“Ừ!” Trữ Tụng trả lời, trong giọng nói dường như hơi khàn khàn.

“Chỉ có điều, chuyển sang hậu trường thì lương của em sẽ ít hơn ngày xưa, làm thế nào bây giờ?”

“Đúng rồi!” Trữ Tụng thở dài: “Trợ cấp bay của anh cũng chẳng còn nữa, làm sao đây?”

Kiều Ưu Ưu ra khỏi vòng tay Trữ Tụng, sắc mặt có hơi ai oán: “Còn đi nhà hàng nào nữa, về nhà gặm bánh bao!”

Ánh mắt Trữ Tụng chuyển từ khuôn mặt cô xuống trước ngực cô, cười háo sắc nói: “Gặm bánh bao à, được thôi, không vấn đề gì! Về nhà!”

“Lưu manh!” Kiều Ưu Ưu dán chặt người ra đằng sau, hai tay chặn trước ngực.

Trữ Tụng nhìn cô dần thu lại nụ cười, trêu mến vuốt tóc cô: “Ưu Ưu của anh, chỉ vì tình yêu mà phải chịu ức ức rồi.”

Kiều Ưu Ưu hơi mất kiên nhẫn đẩy cánh tay anh ra: “Anh có thể đừng tỏ ra đàn bà như vậy được không? Trước đây anh không như thế này mà. Khó khăn lắm em mới tỏ ra hiền lành được một lần, định sẽ chiều chuộng anh, vậy mà anh còn không nể tình à?”

“Không phải, miếng bánh quá lớn nên trở nên ngốc nghếch rồi.”

“Trông kìa!”

Tình cảm này khó khăn lắm mới có thể viên mãn, Trử Tụng và Kiều Ưu Ưu sau khi trải qua “sinh tử” thì “ở bên nhau” đối với họ đã trở thành việc đáng quý, cũng là điều đáng trân trọng nhất. Kiều Ưu Ưu cho dù phải làm gì cũng cam tâm tình nguyện, vì Trử Tụng làm gì cô cũng thấy xứng đáng, mà dù sao đó chẳng qua cũng chỉ là một công việc. Hơn nữa, công việc nhàn nhã hơn thì khả năng có em bé không phải sẽ cao hơn sao?

Chương 53

Con chim dậy sớm thì có sâu ăn, Trử Tụng và Kiều Ưu Ưu từ sáng sớm đã vội trở về nơi đóng quân, doanh trại cũng đã phái người tới sân bay đón họ.

Cánh cửa doanh trại sư đoàn 1 đã ngày một rõ nét, Ưu Ưu mở cửa kính xe ra, thò đầu nhìn ra bên ngoài. Tuy trời đã vào mùa xuân từ rất lâu rồi, nhưng gió ở cái vùng đất này vẫn lạnh thấu xương, cành cây vẫn còn trơ trụi, không có một chút sức sống nào.

“Em cứ tưởng rằng, kịch liệt yêu cầu anh trở về như vậy thì họ sẽ kéo một dải cờ đỏ chứ?”

Trử Tụng cười buồn, từ lúc xuống máy bay tới giờ anh chỉ nhắm mắt lại để nghỉ ngơi, nghe xong câu nói của Kiều Ưu Ưu, mở mắt ra nhìn doanh trại bộ đội mà anh đã sống mười mấy năm qua, hình ảnh bây giờ cũng không có gì khác so với mấy tháng trước, thỉnh thoảng vài người mặc quân phục xanh ung dung đi lại, đây là một doanh trại “sư tử” sẽ chẳng bởi vì thiếu anh mà có bất cứ sự thay đổi nào.

Chiếc xe đưa thẳng họ tới tòa nhà trung tâm, Trử Tụng kéo Kiều Ưu Ưu cùng tới văn phòng sư đoàn trưởng, trên đường đi cũng gặp vài lãnh đạo sư đoàn 1, mỗi người khi gặp lại Trử Tụng đều tỏ ra vui mừng nhưng cũng hơi buồn vì phải chia tay một người phi công ưu tú như vậy, chắc cũng là việc đáng buồn nhất đối với họ.

“Cốc, cốc, cốc.”

“Vào đi!”

Nghe thấy giọng nói của sư đoàn trưởng, Trử Tụng đẩy cánh cửa phòng sư đoàn trưởng ra, kéo tay Kiều Ưu Ưu đi vào. Sư đoàn trưởng Ngụy ngồi sau bàn làm việc, ngược mắt lên nhìn họ: “Tới rồi à?”

“Vâng, chúng tôi tới rồi.”

“Khi nào thì đi?”

“Chút nữa sẽ đi luôn.”

Sư đoàn trưởng nghe vậy, cuối cùng cũng dừng bút, chống vào bàn làm việc đứng lên, châm một điếu thuốc rồi chậm rãi đi tới đứng bên cửa sổ. Trử Tụng nhìn bóng lưng đã không còn trẻ của ông, thấy đau lòng. Năm đó anh vẫn là một anh lính quen, sư đoàn trưởng Ngụy đã chọn anh từ trong đám tân binh về sư đoàn 1, không có con mắt của sư đoàn trưởng, có lẽ cũng không có Trử Tụng của ngày hôm nay.

Trử Tụng xoa mũi, cố gắng kiềm lại và cười nói: “Sư đoàn trưởng, đã lâu rồi không gặp, không cho tôi hút thuốc thì thôi, chẳng nhẽ cũng không cho cốc nước sao?”

“Muốn uống thì tự rót.”

Kiều Ưu Ưu lè lưỡi nhìn Trử Tụng, cũng may là cô cùng tới đây với anh, nếu như không có cô ở đây thì Trử Tụng có khi lại phải chịu phạt rồi cũng nên. Kiều Ưu Ưu hạ thấp giọng nói vào tai anh: “Sư đoàn trưởng của anh tính khí khó chịu thật.”

Trử Tụng nghe vậy liền ra dấu im lặng với cô. Tuy sư đoàn trưởng đã già rồi, nhưng trước đây cũng xuất thân là phi công, tai ông vô cùng thính nhạy bén, âm thanh cho dù nhỏ cỡ nào thì cũng khó thoát được khỏi tai ông.

Sư đoàn trưởng Ngụy quay lại bàn làm việc, lấy từ trong ngăn kéo ra một túi giấy da bò lấy tài liệu trong đó ra, cầm bút lên kí. “Bút sa gà chết” dù có là ai thì cũng không có cách nào thay đổi.

“Cầm về đi, cái cậu muốn đó.”

Sư đoàn trưởng Ngụy đưa túi da bò ra giữa không trung đợi Trử Tụng tới nhận. Nhưng lúc đó Trử Tụng lại do dự. Anh không muốn rời xa nơi này, Kiều Ưu Ưu chỉ là một trong những nguyên nhân, nhưng phần nhiều là do anh không muốn chào từ biệt chiếc máy bay ở chính nơi anh đã nhận được bao vinh quang, thật quá đau đớn, vậy mà khi sự thực đúng như anh mong đợi thì trong lòng anh lại toàn là sự hụt hẫng khó hiểu.

“Còn chần chờ gì nữa? Mau nhận lấy đi!”

Trử Tụng tiến lên mấy bước, cầm túi giấy tờ thật nặng nề, ngón tay nắm lại và tự nói một cách châm biếm: “Mười mấy năm đổi lại là một tờ giấy A4.” Trử Tụng nhìn sư đoàn trưởng: “Cảm ơn sư đoàn trưởng đã dìu dắt, tôi đi đây.”

Nói xong, anh kéo Kiều Ưu Ưu quay người định đi nhưng lại bị sư đoàn trưởng gọi lại.

Trử Tụng đứng ở cửa, không quay đầu lại.

“Ăn bữa trưa xong hăng đi, chắc cậu không định đến bữa cơm cũng chẳng muốn mời tôi chứ?”

Trử Tụng cố tỏ ra thông thả nhún vai: “Được thôi, ăn gì ạ?”

Sư đoàn trưởng Ngụy mặc áo khoác vào, đi tới cạnh Trử Tụng và Kiều Ưu Ưu: “Món dân dã, thịt lợn hầm mỳ, bánh chèo nhân dưa muối.”

Trử Tụng không hiểu có phải mọi người muốn cố ý tránh anh không, những đồng đội đã cùng anh phấn đấu bao nhiêu năm qua lại chẳng thấy bóng ai. Thực ra anh cũng không biết phải đối diện với họ ra sao, ngưỡng mộ hay đổ kị? Hay là oán hận tự thương mình? Nhưng lúc này khi anh không được gặp họ, Trử Tụng lại thấy có chút không cam lòng.

Trong căn phòng riêng ăn bữa trưa, vẫn là nơi trước đây sau khi Kiều Ưu Ưu thu xong chương trình, được sư đoàn trưởng và chính trị viên mời “yến tiệc”. Khi đó hình như họ có rất nhiều điều để nói, nhưng hôm nay, một bữa cơm họ lại gần như không giao tiếp với nhau. Món ăn dù có ngon thế nào đối với họ cũng chẳng có mùi vị gì.

Trử Tụng biết rằng, sau khi kết thúc bữa ăn này, anh sẽ chẳng còn lí do nào để ở lại đây. Trước khi từ biệt để lên xe, anh còn không nhịn nổi và đưa ra một thỉnh cầu: “Sư đoàn trưởng! Tôi, có thể tới sân bay xem một chút được không?”

31. Chương 30

“Ừ!” Sư đoàn trưởng hắng giọng, ánh mắt nhìn Trử Tụng như đang muốn lột da anh không bằng, từng chữ như được đi ra từ trong kẽ răng: “Tôi tưởng rằng, tên tiểu tử như cậu thực sự nhẫn tâm như vậy, không muốn xem lại cái máy bay của cậu một lần nào nữa.”

“Sư đoàn trưởng!” Trử Tụng cười đau khổ: “Có được không?”

Trước khi lên xe, Ưu Ưu còn kéo tay Trử Tụng nói nhỏ: “Em biết anh không nỡ, không đi nữa có được không? Em cùng anh chuyển về đây.”

Trử Tụng dí tay vào mũi cô lắc đầu.

“Anh có thể hối hận, cho dù có kí tên rồi thì cũng chẳng sao, em đi tìm bố để nói chuyện, ông ấy chắc chắn sẽ không làm gì em đâu.”

“Đừng nói những lời ngốc nghếch đó nữa, đây là con đường anh đã chọn, sẽ không có sự thay đổi.”

“Hai người lắm bầm làm cái gì thế? Lên xe!” Sư đoàn trưởng Ngụy lên giọng, tâm trạng người già như ông vốn đã không được vui vẻ gì, vậy mà cái người khiến ông không vui lại đang thì thầm với vợ trước mặt ông giống như đang nói xấu ông thì phải, cái cảm giác này rất khó chịu, vô cùng khó chịu!

Tại sân bay, đây là nơi mà Kiều Ưu Ưu có nằm mơ cũng không muốn tới, lần trước để vào đây xem, Trử Tụng đã bị chịu phạt, bản thân cô còn phải đền bù một chương trình. Khi đó cô kiêu ngạo và liều lĩnh, chỉ muốn xem rốt cuộc cái máy bay như thế nào mà khiến cho Trử Tụng nhớ mong tới vậy, thậm chí cô còn ấu trĩ muốn biết, trong lòng anh rốt cuộc là máy bay quan trọng, hay là cô quan trọng.

“Kiều Ưu Ưu.”

“Dạ!” Kiều Ưu Ưu đang ngồi nhìn ra cửa sổ và nghĩ ngợi thì bất ngờ nghe thấy tiếng gọi cô tỉnh táo lại thì phát hiện đó là sư đoàn trưởng đang ngồi ở ghế phụ, “Sư đoàn trưởng Ngụy.”

“Lần đầu tiên gặp cô, chính là ở đây.”

“Vâng!”

“Trử Tụng chỉ vì muốn cho cô xem máy bay mà không tiếc thân mình làm trái quy định, khi đó cho anh ta chịu phạt chắc cô vẫn nhớ chứ?”

Kiều Ưu Ưu gật đầu: “Nhớ ạ!”

“Chắc là Trử Tụng chưa nói với cô, chương trình của cô không thể đổi lại hình phạt cho cậu ta, trước khi chương trình bắt đầu, cậu ta đã một mình ngoan ngoãn nhận phạt rồi.”

“Không nói với tôi, nhưng tôi vẫn đoán ra.” Kiều Ưu Ưu quay sang nhìn Trử Tụng. Cô biết Trử Tụng không phải là người để một người phụ nữ ra chịu phạt thay ỉnh. Từ nhỏ tới lớn, Trử Tụng dám làm dám chịu, nói là làm được, mãi là cái người sau khi làm chuyện xấu xa thì vẫn thản nhiên nói rằng: “Đúng là tôi làm đấy, cậu có thể làm được gì nào?”

“Được đấy, đôi vợ chồng này, khi đó ai đã bảo tôi rằng, Trử Tụng kết hôn nhưng không hợp với vợ nên cả năm chẳng thèm về nhà, điện thoại cũng rất hiếm khi gọi, ai nói vậy? Lần sau để tôi chặt tay anh ta đi.”

Kiều Ưu Ưu thất vọng, hóa ra đàn ông trong doanh trại cũng thích buôn chuyện như vậy. Ngón tay véo Trử Tụng mạnh hơn, nhưng vẫn hoàn toàn không thể thu hút được sự chú ý của anh, anh quay đầu ra ngoài cửa sổ, ánh mắt lưu luyến thân thiết.

Bên ngoài cửa sổ là một dãy máy bay chiến đấu xếp thành hàng J-10, J-11 còn có cả máy bay trực thăng. Kiều Ưu Ưu cuối cùng cũng có thể nhìn một cách thoải mái những chiến đấu cơ mà cô luôn hằng ao ước được nhìn thấy. Bộ dạng yên tĩnh giống như những con mãnh thú đang chờ thời cơ, sau khi nhắm chuẩn mục tiêu sẽ quyết không cho đối tượng một chút cơ hội để thoát thân.

Chiếc xe chậm chậm dừng lại, Trử Tụng vẫn ngồi yên trong xe không nhúc nhích. Sư đoàn trưởng tức giận đập mạnh cánh cửa: “Cậu cút ra khỏi xe cho tôi!”

Dù có cách xa một đoạn nhưng vẫn có thể nhìn thấy những người bận rộn trên sân bay, người thì mặc trang phục phi công, người thì mặc trang phục rắn rì trên mặt đất, họ đều bận rộn chuẩn bị cất cánh, nhưng tất cả những điều này lại hoàn toàn chẳng liên quan tới Trử Tụng.

Trử Tụng vừa nhìn qua đã có thể nhận ra máy bay J-10 đã gắn bó với anh bao nhiêu năm, chiếc máy bay chiến đấu đời thứ ba đầu tiên do Trung Quốc chế tạo nên, vinh dự của anh đều là do nó mang lại, vậy mà từ giờ về sau, anh sẽ phải nói lời từ biệt với nó. Tầm nhìn của anh ngày một mờ đi, nhưng anh lại nhìn thấy một hình ảnh đang thành thực bám vào thang cuốn máy bay đó, Trử Tụng vội dụi mắt, muốn nhìn người đó được rõ hơn đang làm gì? Các phi công cũng lần lượt lên máy bay, có vẻ như họ chuẩn bị cất cánh.

“Sư đoàn trưởng?”

“301 nói rằng phải tiễn biệt cậu, tôi đã phê chuẩn.”

Trử Tụng kích động không thể kiềm chế được, chỉ có thể cố gắng kìm nén tình cảm trong lòng mình, anh sợ mình không kìm nén được mà chạy tới trước máy bay.

Máy bay bắt đầu xuất phát, tiếng động cơ lớn phát ra khiến Kiều Ưu Ưu chau mày, ngay sau đó là gió lớn khiến cô không thể mở được mắt ra, qua một quãng chạy ngắn, bảy chiếc máy bay đã xếp thành chữ nhân và đồng loạt bay lên. Rất nhanh sau đó liền len vào tầng mây, trong không khí còn nguyên mùi nhiên liệu. Thì ra, mùi nhiên liệu mà Trử Tụng nhắc tới là như thế này, Kiều Ưu Ưu phải thừa nhận đúng là rất khó ngửi.

Cô tưởng rằng máy bay sẽ không xuất hiện nữa, nhưng chỉ một tích tắc sau, bảy chiếc máy bay lại cùng lọt vào tầm mắt. Bọn họ treo ống khói lên máy bay, đây vốn là việc mà họ rất hiếm khi làm, vì chiến đấu cơ đối với phi công mà nói thì hoàn cảnh sử dụng của nó chỉ là tác chiến chứ không phải để biểu diễn bay. Nhưng hôm nay họ đã phá lệ, để tiễn biệt người đồng đội tốt nhất của họ.

Mấy chiếc máy bay lượn qua lượn lại ở giữa khoảng không, Kiều Ưu Ưu nhìn thôi cũng hoa cả mắt. Gần như là cùng một lúc, đuôi của năm chiếc máy bay đồng loạt phun ra một làn khói màu xanh lam, đến khi cô nhìn kĩ mới phát hiện ra hình dáng của làn khói đó là CS301. Hai chiếc máy bay bay ở vùng ngoại vi còn lại thì phi thẳng từ vị trí thấp lên cao, sau đó tỏa đi ra những hướng khác nhau, làn khói ở đuôi màu đỏ đã tạo thành một hình trái tim xung quanh dòng chữ CS301.

Kiều Ưu Ưu đã khóc, vì món quà quá bất ngờ này, cũng vì hình ảnh đẹp đẽ kia. Tuy làn khói tan đi rất nhanh, nhưng nó đã lưu lại trong trái tim mỗi con người có mặt ở đó. Trử Tụng và đoàn 301 mãi mãi ở bên nhau.

Khi máy bay hạ cánh, Trử Tụng và Ưu Ưu đã ngồi lên xe và rời đi. Mối Trử Tụng mím chặt lại, có phần trắng bệch, anh đang cố gắng kìm nén, anh không muốn thể hiện sự yếu đuối này của mình trước mặt Kiều Ưu Ưu, càng không muốn đối diện với những đồng chí từng vào sinh ra tử với mình như vậy.

Kiều Ưu Ưu quay đầu lại, qua cửa kính sau xe, cô nhìn thấy một hàng người nhỏ, họ đang nhìn theo Trử Tụng. Họ không được gặp mặt, không kịp nói câu tạm biệt.

Chương 54

Trử Tụng cảm thấy mình đã có một giấc mơ rất dài, trong mơ anh đã có được cái gì, cuối cùng lại mất đi cái gì đó. Có lẽ đó chính là cuộc đời, điều đã định ra sự không hoàn hảo. Những gì đã từng có là hồi ức được anh trân trọng nhất trong cuộc đời này, một đoạn đời đã qua và sẽ không còn nữa. Cũng may là mỗi giây phút làm người phi công anh đều dốc hết sức lực, ít nhất tới bây giờ nghĩ lại, tuy rất không nở nhưng anh sẽ không hối tiếc. Anh vẫn còn một đoạn đường đời rất dài phải đi tiếp, máy bay không phải tất cả đối với anh, bầu trời kia sớm muộn gì anh cũng phải rời xa, chỉ là sớm hơn một chút mà thôi. Không có gì to tát cả.

“Này, anh ngủ rồi à?” Kiều Ưu Ưu đẩy Trử Tụng đang ở bên cạnh cô. Hôm nay anh khá yên lặng, trên máy bay trở về cũng ngủ suốt, đến nơi cũng vẫn ngủ, cô không tin anh có thể ngủ được nhiều như thế.

Trử Tụng động dậy người, nheo mắt: “Sao thế?”

Kiều Ưu Ưu lấy tờ giấy có dán ảnh của Trử Tụng trong túi da bò ra, cười hi hi nói: “Trước đây không để ý tới, hóa ra chàng trai này lúc trẻ cũng rất đẹp trai đấy.”

Trử Tụng liếc nhìn bức ảnh, đắc ý nhếch miệng cười: “Mọi người đều nói như vậy!”

Trên bức ảnh là anh mười mấy tuổi khi mới nhập ngũ, để đầu đinh, mọi người đều nói đầu đinh là tiêu chuẩn duy nhất để kiểm nghiệm vẻ đẹp trai, điều này thì Kiều Ưu Ưu đã rất tin tưởng. Trử Tụng trong ảnh nhìn có tinh thần hơn nhiều, ngũ quan như được trạm trổ, tuy có phần non nớt, trong đôi mắt là thần sắc ngạo mạn không biết tự kiềm chế, có thể khiến người khác nhìn ra thời thanh xuân ngạo nghễ của anh. Từ trước tới giờ anh luôn rất kiêu ngạo, trong mắt anh thì chẳng có việc gì anh không thể làm được, nhưng hiện thực lại luôn tàn khốc, anh từng không có được Kiều Ưu Ưu và giờ đây anh lại không có được tư cách phi công.

Kiều Ưu Ưu nhìn chăm chăm vào bức ảnh, càng nhìn càng thấy thích mắt, hồi đó mà biết về sau sẽ cưới anh ấy, cô nhất định sẽ không thích người khác. Sau đó cũng chẳng ai thêm thích cô, một người duy nhất quyết không thay lòng đổi dạ với cô, thực lòng mà vẫn bị cô giẫm đạp lên. Sống trên đời này, luôn có đôi có cặp đi với nhau.

“Trở Tụng!”

“Ừ!”

Kiều Ưu Ưu nhìn vào đôi mắt anh, đổi giọng hỏi: “Anh không cảm thấy, anh nợ em một chuyện sao?”

Trở Tụng hơi chau mày, nghĩ tới nghĩ lui cũng không phát hiện gần đây mình đã làm việc gì có lỗi với cô ấy. Nợ cái gì? Lẽ nào là tiền?

“Lúc em nằm mơ anh nợ tiền em à?”

“Em nói nghiêm túc đấy!”

“Anh cũng rất nghiêm túc!”

Kiều Ưu Ưu bực bội đẩy anh ra, kéo tấm che nắng xuống, nằm cuộn trên ghế không thêm nói chuyện với anh. Trở Tụng vẫn không hiểu gì, cái gọi là “nợ” là cái gì?

Trở Tụng tựa cằm lên trên vai Kiều Ưu Ưu, hạ thấp giọng, thật thà hỏi: “Lẽ nào, gần đây anh không khiến em thấy thỏa mãn?”

“Cút ra!” Kiều Ưu Ưu đẩy anh ra, giơ tay trái lên trước mặt anh, chiếc nhẫn lấp lánh kia luôn được cô đeo trên tay.

“Đừng có tưởng rằng anh đeo cho em chiếc nhẫn này là coi như đã cưới rồi đấy!”

Nói tới đây, Trở Tụng mới hiểu ra. Khi đó kết hôn bọn họ không tổ chức lễ cưới, không sinh lễ, không có yến tiệc, quả thực anh đã nợ cô rất nhiều.

Trở Tụng lấy cánh tay giữ Kiều Ưu Ưu cố định tại chỗ, không cho cô chuyển động, Trở Tụng nhìn những tia sáng lấp lánh trong đôi mắt cô.

“Giận rồi à?”

“Ừ!”

“Chúng mình bù nhé!”

Kiều Ưu Ưu lạnh lùng: “Nói thì dễ nghe, ai mà tin được? Hồ sơ đã đóng dấu kí tên rồi, về đến Bắc Kinh nhất định anh sẽ nôn nóng được trở về báo cáo, còn bù cái gì, coi em là con cóc à?”

“Em đúng là cóc!”

Trở Tụng lại thêm dầu vào lửa, cơn tức giận vốn dĩ rất nhỏ này của Kiều Ưu Ưu đã dâng lên cao, cô túm lấy cánh tay anh đang giơ trước mặt mình, cắn mạnh vào đấy, dù sao anh cũng chẳng phải bay nữa, để lại bao nhiêu vết sẹo cũng chẳng vấn đề gì. Trên máy bay có nhiều người, Trở Tụng cũng không dám to tiếng ngăn lại, chỉ có thể nhẫn nhịn, đợi Kiều Ưu Ưu giải hận.

Kiều Ưu Ưu quả thực rất ác, trên cánh tay đã lưu lại dấu vết hai hàm răng, cũng chẳng thua kém gì so với lần trước, Kiều Ưu Ưu lau miệng, nhướn mày nói: “Biết chưa? Đây chính là báo ứng cho việc làm sai trái của anh!”

Trở Tụng đáng thương nhìn Kiều Ưu Ưu, khổ sở nói: “Anh chưa nói hết em đã ra tay rồi?”

“Em chẳng quan tâm tới việc anh nói hết hay chưa.”

“Thế thì thôi.” Trở Tụng kéo tay áo xuống che vết răng, chính lưng ghế chuẩn bị ngủ tiếp. Anh vốn định nói là: “Anh vẫn còn mấy ngày nghỉ phép, nếu em đã không muốn nghe nữa thì thôi vậy.”

Kiều Ưu Ưu nghe vậy rất vui mừng, thế nhưng câu nói cuối cùng khiến cô rất bực, ra vẻ muốn tiếp tục cắn cánh tay kia của anh, nhưng đã bị Trở Tụng nhanh chóng giữ lại hai tay.

“Cho em thêm một cơ hội nữa, nghĩ kĩ đi, có bù hay không bù?”

“Không!”

“Ừ! Ừ! Bù!”

“Không, bù, sao lại có người ngốc đến nỗi không phân biệt nổi.”

Kiều Ưu Ưu cũng chỉ cao hứng nên mới nói vậy, cô biết Trử Tụng sẽ không để tâm, cô cũng không mong chờ điều gì, để đỡ phải thất vọng đau lòng vì điều đó sẽ không xảy ra. Quả nhiên, ngày thứ hai sau khi họ về Bắc Kinh, Trử Tụng đã tới doanh trại mới để nhận chức. Mới sáng sớm, Kiều Ưu Ưu đang say giấc thì đã bị anh lôi dậy, còn cố sống cố chết đòi bằng được cô phải thất cà vạt ỳnh.

Ưu Ưu mắt nhắm mắt mở nhìn anh đã mặc cả bộ màu xanh lam, tất cả mọi việc đã rõ ràng nên chẳng phải nói thêm gì nhiều. Còn bù tiệc cưới gì nữa, vừa mới về đã vội vã chạy tới doanh trại rồi, đến kì nghỉ phép cũng chẳng muốn ở cùng cô nữa. Để có thể cùng anh trở về doanh trại cũ, cô đã xin nghỉ năm ngày, bây giờ vẫn còn bốn ngày, anh đi rồi thì cô biết làm thế nào?

“Không biết đâu!” Kiều Ưu Ưu tức giận trùm chăn kín đầu ngủ tiếp.

“Ưu Ưu!” Trử Tụng kéo chăn gọi nhẹ cô, mép chăn bị cô giữ chặt trên người, kéo mấy lần cũng vô hiệu. “Anh chỉ tới báo cáo thôi xong lập tức sẽ về ngay, có được không?”

Kiều Ưu Ưu trốn ở dưới chăn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Lừa đảo! Em tin anh thì mặt trời mọc ở đằng Tây!”

“Ở nhà nhớ ăn ngon ngủ kĩ, ăn cơm đúng giờ. Anh đi thật đây! Nay, chồng em phải đi rồi, dù gì cũng nên chào nhau một câu chứ?”

Kiều Ưu Ưu không có tâm trạng đối phó với anh, thích đi thì đi, tùy anh! Căn phòng yên tĩnh được một lúc, cô nghe thấy tiếng đóng cửa, từ trong chăn chui ra thì trong nhà quả nhiên đã không thấy bóng dáng của Trử Tụng đâu nữa. Kiều Ưu Ưu đi chân trần ra phòng khách, hai mắt cay cay, người đàn ông này nhiều lúc nói một là một nói hai là hai, hơn nữa lòng dạ cũng sắt đá lắm, cô giận dữ cũng chỉ vì không muốn để anh đi thôi mà nhưng anh mỗi lần đều cứ đi mà chẳng do dự gì.

Vô duyên vô cớ nghỉ thêm mấy ngày phép mà Trử Tụng lại chẳng có nhà, Kiều Ưu Ưu bất chợt chẳng biết nên làm gì, trước đây khi không phải đi làm, một mình cô cũng có thể sống vui vẻ. Bây giờ cô đã quen với ngày tháng có Trử Tụng bên cạnh, anh vừa rời đi, cô lại không thể tìm được sự tự do tự tại vô lo vô nghĩ như trước đây nữa, trong lòng cứ thấy trống trải.

Mỗi ngày đều nhàn rỗi lái xe đi lượn khắp nơi, dạo phố, cô không muốn phải một mình đối diện với căn nhà trống vắng. Trử Tụng trước khi đi nói rằng anh sẽ sớm về, mỗi ngày anh đều gọi điện thoại nhưng tuyệt nhiên không nhắc tới chuyện về nhà, có lẽ vì mới công tác nên anh bận, họ nói chuyện điện thoại với nhau cũng chỉ được vài câu là vội vã dập máy.

Kiều Ưu Ưu quyết định tắt điện thoại đi, ở nhà Tần Niệm chơi với con gái cô ấy cả một ngày, đến nửa đêm lại cùng với bọn họ đi chơi mát chược, tới sáng mới mơ hồ về nhà để ngủ. Giấc ngủ này đúng là từ sáng tới tối, không có điện thoại quấy rầy, cô ngủ cực kì ngon giấc. Khi tiếng chuông cửa reo lên, cô ngồi dậy khỏi giường, chiếc rèm cửa dày đã che hết ánh nắng rực rỡ bên ngoài, khiến cô mãi lâu sau cũng vẫn không thể phân biệt lúc này là mấy giờ.

Người tới là bà Kiều, không nói nhiều lời mà chỉ kéo cô về nhà. Ưu Ưu mơ màng theo bà lên xe về nhà, bà Kiều bắt đầu trách móc cô không nghe điện thoại.

“Trử Tụng chỉ vừa mới đi mà con đã loạn hết cả lên thế này, còn hơn cả trước đây nữa.”

“Con có làm gì đâu? Chỉ ngủ nướng một tẹo thôi mà, ai mà chưa từng ngủ dậy muộn?”

“Còn nói không biết ngại? Đánh bài thâu đêm, đêm không về nhà, không mở điện thoại, con muốn làm gì?”

“Con cũng có bị lạc đâu.”

“Nếu không phải gọi điện thoại cho Tần Niệm thì mẹ cũng chẳng tìm ra con, nuôi con gái cũng còn phải nhờ người khác liên lạc hộ.”

Kiều Ưu Ưu không muốn gây sự với bà nên gật đầu tỏ vẻ thừa nhận, bà đã lớn tuổi nên phải nhường nhịn bà, để bà vừa lòng thì cô mới có thể sống yên ổn.

Thế nhưng Kiều Ưu Ưu không hiểu nổi hôm nay bà Kiều bị làm sao, từ lúc hai mẹ con về tới nhà, bà Kiều cứ liên tục kéo cô tới nói chuyện nào: từ lúc mới sinh cho tới khi tốt nghiệp đại học, rồi đi làm, kết hôn. Con đường này là do tự Kiều Ưu Ưu bước đi, nhưng cô lại chưa từng được nghe từ miệng bà Kiều nói, đối với người làm cha làm mẹ, nuôi con gái lớn là một quá trình vừa vui vẻ vừa đau khổ, có hạnh phúc, cũng có đau lòng, khi con gái trưởng thành và chỉ nghe theo ý mình, ông bà dĩ nhiên là rất đau lòng và thất vọng. Kiều Ưu Ưu vừa mất đi đứa con, lại được nghe những lời đó từ bà Kiều, cô chỉ cảm thấy đau lòng.

Tối bữa cơm tối, ông Kiều cũng trở về, ăn tối xong, ông Kiều gọi con gái vào phòng đọc sách, tâm sự một lúc lâu. Người ta nói: “Con gái là người tình của người cha ở kiếp trước, thế nên kiếp này người cha luôn thương yêu con gái nhất.” Ông Kiều cũng chẳng phải ngoại lệ. Những sự việc xảy ra gần đây khiến con gái cưng của ông phải chịu biết bao đau khổ, nhưng cũng trưởng thành hơn rất nhiều. Nó đã biết vì gia đình mà từ bỏ tất cả, để có được thì buộc phải buông tay, điều này đã an ủi ông rất nhiều nhưng cũng rất đau lòng. Thực ra nguyện vọng của cha mẹ rất đơn giản, chỉ mong con cái mình được hạnh phúc, những nguyện vọng tưởng chừng như đơn giản này lại luôn không được như ý muốn.

Tối đêm, Kiều Ưu Ưu nằm trên giường nhưng không tài nào ngủ được. Tự nhiên được nghe những lời cha mẹ nói khiến cô không thể ngủ được. Nhiều năm qua cô luôn sống trong thế giới của mình, rất ít khi nghĩ hộ cho người khác, thậm chí là cả cha mẹ, cô luôn cảm thấy mọi người đều sống rất tốt, không cần cô phải quan tâm xem họ có vui vẻ hay không, cô luôn coi mình là trung tâm mà ích kỷ nghĩ rằng: “Mình vui vẻ thì người khác cũng sẽ không đau buồn.” Đúng là một cách nghĩ rất ích kỷ.

“Cốc, cốc, cốc.”

Kiều Ưu Ưu bật đèn ngủ, khoác áo ngủ đi ra mở cửa, ở bên ngoài là anh cả.

“Sao vậy?”

Anh cả đưa cho cô một chiếc hộp, Kiều Ưu Ưu chậm chạp nhận lấy, cẩn thận hỏi: “Cho em à?”

“Ừ!”

Cho tới bây giờ, cô thực sự cảm thấy cái nhà này ngoài cô ra, ba người còn lại đều có phần bất bình thường, tự nhiên gọi cô tới, người thì kéo cô lại cùng hoài niệm quá khứ tươi đẹp từ nhỏ tới lớn, người thì nói tới sự được mất với cô, người thì trúng gió đột nhiên lại tặng quà cho cô. Trong ký ức của Kiều Ưu Ưu thì hình như cô chưa bao giờ nhận được quà từ anh cả, dĩ nhiên là anh cả thường sẽ giúp cô giải quyết mọi chuyện còn tặng quà thì ít vô cùng.

“Em có thể hỏi anh lí do tại sao không? Anh, bố mẹ mình, ba người hôm nay làm sao thế? Có phải ba người đang định biến mất tập thể không?”

Dưới ánh đèn mờ, anh cả cứng chiều vuốt tóc cô: “Ngủ đi, dưỡng da cho đẹp.”

“Chê em à? Da em làm sao? Trữ Tụng còn chẳng chê gì, anh chê em cái gì?”

“Ngủ đi!” Anh cả đẩy Kiều Ưu Ưu vào phòng, nhân tiện khóa cửa hộ cô.

Kiều Ưu Ưu vẫn chẳng hiểu gì, rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Nhưng trong hộp có đựng cái gì, điều này thực sự khiến cô thấy tò mò. Bên ngoài hộp có bọc giấy màu xanh lá cây thẫm, Kiều Ưu Ưu xé ra thì vô cùng ngạc nhiên khi thấy đồ vật ở bên trong.

Một đôi giày. Nói một cách tinh xảo thì đó là một đôi giày màu bạc gắn nhiều kim cương, có kết hình con bướm bằng ren, có mặt đế trong suốt chống nước, đẹp tới mức khiến người ta thấy nghẹt thở. Đây không phải là giày cưới sao?

Kiều Ưu Ưu đã từng nhìn thấy đôi giày này ở trên báo, đôi giày cưới xa hoa nhất trong năm nay của Alexander McQueen, số lượng có hạn trên toàn cầu. Vô duyên vô cớ tại sao Kiều Lạc Huân lại tặng cô đôi

giày cưới này?

Cô chợt nhớ tới mấy câu nói tùy ý của mình mấy ngày trước, lại nhớ tới những hành động của ông bà Kiều tới nay, lại còn đôi giày này của anh cả, đáp án dường như đúng như mong đợi.

“Trử Tụng, anh định làm gì thế?” Kiều Ưu Ưu phần khích tới nỗi không biết làm thế nào. Không có ai nhắc tới lời nào với cô, Trử Tụng cũng luôn nói anh đang trong doanh trại. Nhưng xem ra bây giờ, cô đang bị mọi người giấu giếm rồi.

Kiều Ưu Ưu tìm thấy điện thoại, ngón tay run run gọi cho Trử Tụng, nhưng người nghe máy lại không phải là anh.

“Trử Tụng đâu?”

“Anh ấy uống say rồi, bị chuốc cho say khướt.”

“Các anh đang ở đâu? Tôi tới đón anh ấy.”

“Đừng tới!” Tả Khiên chắc cũng đã uống không ít, lời nói cũng không rõ ràng: “Tối đầu tiên khi kết hôn không được ở cùng nhau, phong tục này cô cũng không hiểu à, thế mà cũng đòi kết hôn hai năm rồi à.”

“Ai sắp kết hôn rồi? Bà đây cưới đã hai năm rồi đấy! Bảo Trử Tụng nghe điện thoại đi, nhanh lên.”

“Tả thiếu gia cậu nhận điện thoại làm gì, mau tới đây ngay, nào em gái, cho thiếu gia này một chén...”

“Bye bye Ưu Ưu, hẹn gặp lại vào ngày mai!” Tả Khiên cười rồi cúp máy, Kiều Ưu Ưu gọi lại nhưng đã tắt máy, cả buổi tối điện thoại của tất cả mọi người đều không thể gọi được, Kiều Ưu Ưu thậm chí còn nghi ngờ ba mạng điện thoại lớn có phải đều đã giải tán tập thể rồi không.

Đáp án rõ ràng được bày ra trước mắt, Kiều Ưu Ưu không thể không tin. Trong mấy ngày qua, Trử Tụng đã chuẩn bị lễ cưới sau lưng cô, thế mà cô lại trách móc anh không ở cùng với mình.

Thế nhưng... Lễ cưới chẳng phải nên chuẩn bị theo ý của cô sao? Chẳng phải nên chuẩn bị trong nhiều ngày sao? Lễ nào chỉ cần ba ngày chuẩn bị là đã có lễ cưới cho cô? Chuyện này chỉ có một lần duy nhất trong đời thôi đấy, không thể đơn giản mà kết thúc như vậy được, cô không thể chấp nhận được! Áo cưới thì sao? Ảnh cưới nữa? Khách sạn, quan khách, xe hoa... cô không cần một lễ cưới được tổ chức tùy tiện.

Cô muốn ngăn lễ cưới lại nhưng lại chẳng gọi được cho ai, Trử Tụng cũng không gọi được, bạn bè của Trử Tụng cũng đều biến mất hết cả. Kiều Ưu Ưu chạy nhanh xuống nhà, đánh thức hai ông bà Kiều, kêu to lên là không muốn có lễ cưới này.

“Con thà không có lễ cưới, còn hơn là làm ẩu làm qua loa đại khái.”

“Tối thế này rồi còn cần nhẫn cái gì thế? Ai bảo với con là làm ẩu làm qua loa đại khái?” Bà Kiều bắt mồm nói: “Trử Tụng vì muốn tạo sự bất ngờ cho con mà đã phải bận rộn ở ngoài suốt ba ngày, đến đêm cũng chẳng được nghỉ ngơi. Nó không ọi người nói cũng là vì muốn con bất ngờ, con không hiểu thì thôi, lại còn cần nhẫn không thêm, để Trử Tụng nghe thấy thì làm thế nào?”

Kiều Ưu Ưu chợt dạ, cơn tức giận chợt tan biến hết, nhưng cô vẫn không chịu thua: “Con, con không bảo anh ấy...”

“Thôi đi, nếu không phải là con nói ra, Trử Tụng làm sao tự đứng lại phô trương chuẩn bị lễ cưới?” Kiều Ưu Ưu hơi tức giận, vừa nãy còn vừa mới nói con gái mình lớn rồi, hiểu chuyện rồi, vậy mà bây giờ lại gọi một chậu nước lạnh vào người cô.

“Ưu Ưu, bố mẹ coi như chưa nghe thấy con nói gì, mau về phòng ngủ đi!” Ông Kiều lần này cũng chẳng nói hộ cho con gái nữa, Kiều Ưu Ưu bị đuổi ra ngoài.

32. Chương 31 End

Đêm dài đằng đẵng, Kiều Ưu Ưu vốn chẳng có tâm trạng đầu để ngủ. Cô sắp được mặc váy cưới, lấy người mà cô yêu nhất, đây là giấc mơ của mọi người phụ nữ, trong đó có cả Kiều Ưu Ưu. Nghĩ tới chặng đường mà họ đã cùng đi trong những năm qua, những điều tốt đẹp đã bỏ lỡ, Trữ Tụng làm tất cả vì cô, cô khóc rồi lại cười. Cô ôm chặt lấy chân, giống như đang ôm Trữ Tụng vậy, cúi sâu đầu vào bên trong.

Ánh trăng kéo dài hình bóng của Trữ Tụng, anh đang đứng phía bên ngoài, nhìn lên bức tường và tính toán. Trèo từ đây qua sẽ là vườn hoa nhà họ Kiều, muốn tới phòng của Kiều Ưu Ưu mà không làm kinh động tới người khác thì không thể đi bằng con đường thông thường. Trữ Tụng nhìn xung quanh, chắc chắn không có người rồi mới nhẹ nhàng trèo lên, một lúc sau anh đã vào tới vườn hoa. Những ngôi nhà lớn kiểu này phần lớn đều là nhà hai tầng, nếu không phải ở bên ngoài có bảo vệ nghiêm ngặt thì muốn vào nhà để ăn trộm đồ đạc thực quá dễ dàng.

Trữ Tụng đi vòng qua vườn hoa, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa kính ra, vừa mới mừng thầm thì anh lại phát hiện ở chính giữa phòng khách trên tầng hai đang có ánh lửa lúc sáng lúc tối. Trữ Tụng nghĩ mình đang làm chuyện xấu mà địch ở trong tối, anh lại đang ở chỗ sáng, căn phòng lại tối đen khiến anh hoàn toàn không thể nhìn rõ rốt cuộc người đó là ai, dĩ nhiên nếu anh nghiêm nhiên đi vào trong thì sẽ bị người ta phát hiện ra. Chuyện đã tới nước này rồi, nếu anh quay đầu chạy thì đúng chẳng phải phong cách của anh, vậy nên dù cho người đó là ai, anh cũng chỉ có thể miễn cưỡng bước vào rồi tính tiếp.

“Này cái gì...” Trữ Tụng sờ lên mũi, nghĩ xem không biết nên giải thích thế nào.

“Tay chân cũng nhanh nhẹn gớm.”

Trữ Tụng thấy nhẹ cả người, chỉ cần không phải là bố vợ anh thì mọi chuyện đều dễ dàng. “Anh cả à, anh vẫn chưa đi ngủ sao?”

“Nghỉ rồi thì làm sao mà nhìn cậu trèo tường được?” Anh cả nhà họ Kiều bật chiếc đèn ở bên cạnh mình, chiếu ra ánh sáng mờ mờ trong phòng khách, trong tay anh vẫn còn đang nghịch chiếc bật lửa Givenchy, cái vật lúc sáng lúc tối khi này chính là nó.

“Ha ha, anh lại đùa rồi. À, gì nhỉ, em đi gặp Ưu Ưu.” Trữ Tụng nói thăm dò, bước đi ngang qua anh cả. Anh luôn thấy bất an mình sẽ bị anh cả ột trận, nhưng kết quả lại là bản thân anh đã nghĩ quá nhiều.

“Anh không cần em à?” Đang dễ dàng thoát được như vậy, Trữ Tụng lại cảm thấy không dám tin.

“Có tác dụng gì không?”

“Không ạ!” Trữ Tụng thành thực trả lời.

Kiều Lạc Huân đứng dậy, lấy một chùm chìa khóa ở trong ngăn kéo tủ ra ném cho Trữ Tụng, sau đó trở về phòng đi ngủ. Trữ Tụng nhìn chùm chìa khóa, vui mừng không tả xiết, nhưng còn chưa kịp có cơ hội dùng tới nó thì cửa phòng lại bị mở ra từ bên trong, Kiều Ưu Ưu với khuôn mặt ngạc nhiên nhìn Trữ Tụng: “Anh không phải là...”

Trữ Tụng ôm cô quay trở lại phòng, đóng cánh cửa lại rồi đè cô vào cửa, đầu gục vào cổ cô.

“Sao anh lại tới đây? Không phải đã bị chuốc say khướt rồi à?” Kiều Ưu Ưu vẫn chẳng hiểu gì.

“Ngày mai là ngày đại hỉ, sao có thể uống say? Khi em gọi tới thì anh vừa ra ngoài, Tả Khiên nói vợ vẫn đấy, anh nhân lúc bọn họ đang bận loạn liền chuẩn tới đây.”

“Bận loạn... Cách dùng từ của anh hay thật.”

“Sao em còn chưa ngủ?” Trữ Tụng ngửi mùi hương trên cơ thể cô như một chú cún con, từ cổ đến đằng sau tai, đôi môi hơi khô chà nhẹ vào làn da mềm mại của cô.

“Đều tại anh!” Kiều Ưu Ưu dùng hết sức đẩy anh ra: “Chẳng nói một câu nào, lúc này vừa mới bắt ngờ biết được anh đang chuẩn bị đám cưới, em đã biết rồi thì anh bảo em làm sao mà ngủ được?”

“Sao lại chưa nói? Trên máy bay không phải là đã bàn bạc xong rồi sao?”

“Chưa nói! Anh rõ ràng biết em không coi đó là thật.”

“Anh lại cho là thật rồi, rất nghiêm túc.” Ánh mắt Trử Tụng như ngọn lửa thiêu cháy cô.

Kiều Ưu Ưu nghĩ tới những khó khăn mà Trử Tụng gặp phải trong những ngày qua, ba ngày để chuẩn bị một lễ cưới, đối với ai cũng chẳng phải là một việc đơn giản, anh lại chẳng nói một lời nào, chỉ một mình lặng lẽ chuẩn bị. Chắc chắn là anh rất mệt, Kiều Ưu Ưu thấy thương anh quá liền tiến lên ôm lấy anh.

“Trử Tụng, anh thật tốt.”

“Giờ mới biết à?”

Kiều Ưu Ưu lắc đầu, cô đã biết từ rất lâu rất lâu rồi. Cô không dám nghĩ tới chuyện nếu lúc đó cô từ bỏ Trử Tụng thì cô sẽ phải hối hận mất mấy kiếp?

Trử Tụng ôm lại cô, kéo cô lăn lên trên giường. Anh quả thực đã rất mệt mỏi, ba ngày qua hầu như không được nghỉ ngơi, chạy ngang chạy dọc để chuẩn bị, cũng may tất cả đều nằm trong lòng bàn tay nên thời gian ba ngày cũng đủ rồi.

“Anh trai em nửa đêm nửa hôm không ngủ mà lại ngồi trong phòng khách tỏ ra thần bí.”

“Anh ấy làm sao?”

“Anh treo tường để vào đây, anh ấy lại ngồi ngay ngắn trong phòng khách, làm anh giật cả mình, hay là anh ấy tính được chuyện anh sẽ tới nên đặc biệt ngồi đó đón anh?”

“Hừ! Mặt anh to bằng nào chứ? Chắc chắn là tại vì anh ấy không ngủ được, em gái duy nhất sắp lấy chồng rồi, tuy anh ấy không nói ra nhưng em biết, anh ấy thấy không ổn!”

“Ừ, ừ, chắc chắn rồi!”

“Anh không đi à?”

“Em ở đây, anh đi đâu bây giờ?”

“Không phải đã nói là quy định không được ở cạnh nhau sao?”

“Quy định là do người lập ra, bây giờ anh chỉ muốn ôm em đi ngủ, không có em anh ngủ không ngon giấc!”

“Ồ!” Kiều Ưu Ưu ngoan ngoãn trả lời, lại rúc sâu vào lòng Trử Tụng ôm lấy anh, cô cũng đã buồn ngủ lắm rồi.

* * *

Trời vừa sáng, Chung Tịnh Duy đã đưa người xông vào phòng của Kiều Ưu Ưu. Họ thực sự không ngờ bên trong phòng còn có một người nữa nên ngẩn người ra.

“Sao anh lại ở đây? Hai người cũng khoa trương quá nhỉ? Ở cạnh nhau cho vui là được rồi, thế mà vẫn còn ngủ với nhau à?” Chung Tịnh Duy đằng hắng giọng cần nhẫn.

Trử Tụng bị đánh thức, mơ màng nhìn căn phòng toàn người là người, thế mà vẫn còn ngoác miệng ra cười được, sau đó anh bị một đám người không nể tình gì mà ném anh ra ngoài.

Trử Tụng quên mất tối qua anh đã vào đây bằng cách nào, còn huênh hoang đi từ trên lầu xuống, làm bà Kiều và mấy chiến sĩ đang bận dán chữ hỉ vô cùng ngạc nhiên.

Kiều Ưu Ưu chỉ muốn đào một cái hố để chui xuống, cô dường như nghe thấy tiếng cười âm âm ở dưới nhà.

Chung Tịnh Duy kéo Kiều Ưu Ưu từ trong chăn ra: “Đừng có lè mề nữa, cậu mới là nhân vật chính ngày hôm nay, đến giờ này rồi mà vẫn chui trong chăn, có chấp nhận được không?”

Kiều Ưu Ưu vuốt mái tóc rối bời, nhảy từ trên giường xuống.

“Mình đưa thợ trang điểm tới rồi đây, mau để người ta hóa trang cho đi.”

“Không được, phải thay áo cưới trước, trang điểm xong thì làm sao mà mặc được váy cưới?” Tần Niệm kéo Chung Tịnh Duy ra để người bê một va li lớn vào phòng.

“Đúng rồi, thay áo cưới đi!” Chung Tịnh Duy nói với Kiều Ưu Ưu như dâng lễ vật: “Cậu đã nghe nói tới bộ sưu tập áo cưới nổi tiếng toàn cầu trong năm nay của Doris chứ? Trên thế giới chỉ còn có một bộ này thôi, vậy mà lại bị chồng cậu nhắm trúng, thời gian gấp gáp quá, nếu không phải mình nắm bắt thời cơ chuyển nó về từ Paris trong ba ngày thì hôm nay cậu cứ chờ mà khóa thân.”

“Á?” Kiều Ưu Ưu ngẩn người. Đến khi bọn họ bày bộ váy cưới đẹp không tưởng tượng nổi ra trước mặt cô thì cô vẫn cảm thấy mình như đang nằm mơ.

Váy cưới lệch vai màu trắng thuần khiết như tuyết, phía trước ngực còn có lông vũ để điểm xuyết, một hàng dài những sợi ren xếp thành những bông hoa từ eo xuống phía dưới, đuôi váy dài trong vừa xa hoa vừa thanh cao.

Mặc bộ váy cưới Doris lên mình, lộ ra phần xương quai xanh và cánh tay thon nhỏ của Kiều Ưu Ưu, phần lông vũ kết trước ngực tôn lên bộ ngực đầy đặn của cô, chiếc eo thon nhỏ, đẹp không gì sánh nổi.

“Mỹ nhân! Hôm nay xuất giá rồi, xin hỏi cô có cảm nghĩ gì?” Chung Tịnh Duy cười tươi đứng trước gương nhìn Kiều Ưu Ưu.

Kiều Ưu Ưu ngồi ngay ngắn trước bàn trang điểm, chờ người thợ trang điểm thực hiện nốt bước cuối cùng trên mái tóc.

“Nói thực ra thì trong căn phòng này, ngoài Tần Niệm ra thì thời gian kết hôn của mình là dài nhất đấy.”

“Đâu có giống nhau! Chung sống là chung sống, hôn lễ là hôn lễ, kết hôn đã ba năm thì đã làm sao? Chẳng phải là lần đầu tổ chức hôn lễ sao?”

“Cậu nói như vậy, sao mình lại cảm thấy chua xót hơn gấp bội thế. Hừ, cậu nói xem, năm đó chẳng có cái gì, anh ấy dựa vào đâu mà bảo mình gả cho anh ấy?”

Chung Tịnh Duy bĩu môi: “Chẳng phải do cậu tự nguyện sao, cậu còn muốn hỏi ai?”

Trì Lâm từ lúc nãy tới giờ chỉ im lặng giúp đỡ, Chung Tịnh Duy lại nói liên tục, biết cô là bạn của Kiều Ưu Ưu, nhưng gần đây liên tục xuất hiện bên tai cô là do Tả Khiên. Trông cô có vẻ dịu dàng trang nhã, tuy đã từng ly hôn nhưng trên khuôn mặt vẫn là nụ cười như thiếu nữ, cô nhất định là có điểm gì đặc biệt, nếu không Tả Khiên cũng sẽ không chết mê chết mệt như vậy.

“Trì Lâm, cậu định bao giờ mới cho Tả thiếu gia nhà chúng tôi đáp án?”

Trì Lâm nghe xong liền đỏ mặt, vờ tỏ ra bận rộn với đồ vật cầm trên tay, giọng lí nhí: “Không có chuyện đó đâu.”

Chung Tịnh Duy lập tức chuyển mục tiêu sang Kiều Ưu Ưu: “Chắc chắn là do cậu, để lỡ mất nhân duyên của hai người họ!”

“Chẳng liên quan gì tới tôi, đây là tự do của mỗi người, tôi chỉ nói ra quan điểm của bản thân mình, họ có nghe không là tùy họ.”

“Ý kiến của cậu đã giết chết tình cảm mới chớm của họ rồi.”

“Tôi có ác độc như vậy đâu.”

Trì Lâm nghe lời bọn họ nói, sắc mặt chuyển từ trắng bệch sang đỏ ửng, không biết nên làm thế nào càng không biết nên nói gì. Đây rõ ràng là lễ cưới của Kiều Ưu Ưu, sao lại chuyển mục tiêu sang cô rồi?

Cũng may là Tần Niệm bế con gái của cô đi vào, Trì Lâm mới có thể thả lỏng người. Kiều Ưu Ưu tỏ ý muốn bế Châu Úc Điểm nhưng bị Tần Niệm ngăn lại: “Thôi thôi, không phải là cái áo cưới của cậu khiến con gái tôi khóc thì cũng là con gái tôi xé rách váy cưới của cậu ra.”

Chung Tịnh Duy cướp lấy Châu Úc Điểm, bế con bé tới trước mặt Kiều Ưu Ưu: “Con gái cưng à, dì Ưu Ưu có xinh không?”

Cô bé xinh xắn có làn da mềm mại, đôi mắt to tròn nhìn Kiều Ưu Ưu như không quen biết, Kiều Ưu Ưu thấy ngứa ngáy quá không chịu được chỉ muốn thơm ột cái, nhưng lại bị Chung Tịnh Duy đẩy ra: “Nghiêm cấm những thứ có chất hóa học tới gần con gái tôi!”

“Chung Tịnh Duy hôm nay cậu thật đáng ghét!” Kiều Ưu Ưu nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Làm sao bây giờ hả con gái, dì Ưu Ưu giận rồi, nhanh đi gọi điện cho chú Trữ Tụng bảo chú ấy tới đây giải cứu chúng ra!”

Tầng dưới ngày càng náo nhiệt, xem ra cũng đã thông báo cho không ít người. Bà Kiều lên lầu nhìn cô dâu mới xinh đẹp, không kìm nén được lại rơi nước mắt.

“Mẹ sao thế? Chỉ là tổ chức một lễ cưới bù thôi mà, cũng chẳng phải ngày đầu tiên bị gả đi, mẹ còn không yên tâm à?”

“Yên tâm, yên tâm.” Bà Kiều vội lau nước mắt đi, cố nở ra một nụ cười.

Kiều Ưu Ưu nhìn bà Kiều như vậy cũng thấy mắt hơi cay cay, cô nghiêng người về phía trước ôm bà, không ngừng vỗ vào sau lưng để an ủi. Qua vai bà Kiều, cô nhìn thấy anh cả đang đứng ở cửa, Kiều Ưu Ưu nhấc váy và cười rạng rỡ: “Có đẹp không?”

“Ừ!” Kiều Lạc Huân khẽ trả lời

“Ngưỡng mộ không?”

“Ừ!”

“Xúc động rồi hả anh trai?”

Kiều Lạc Huân không trả lời mà chỉ quay người bước đi, cầm điện thoại lên ấn một hàng số, sau khi gọi được, môi anh hơi nhấc lên, giọng nói chậm rãi: “Có muốn kết hôn không? Hình như cũng rất hay đấy.”

Giờ lành đã tới, Trữ Tụng dẫn người tiến vào nhà họ Kiều như ăn cướp, mở tung cánh cửa và bế Kiều Ưu Ưu đi, dáng vẻ nhanh nhẹn dứt khoát, khí thế như kiêu có người dám cản tôi, cản đường của tôi thì sẽ chết không yên ổn.

Khách sạn State Guesthouse, khách khứa đã đông đủ, hai nhà Trữ Kiều thành hôn, tuy chỉ là lễ cưới bù nhưng không khí vẫn náo nhiệt như con gái mới đi lấy chồng, con dâu mới vào nhà chồng.

Dù sao cũng là lễ cưới lần đầu tiên nên Kiều Ưu Ưu cũng rất hồi hộp, khi ra tới cửa chân cô còn giẫm phải váy cưới, suýt chút nữa trượt mất cá chân, nếu không vì ngại giữ thể diện thì Trữ Tụng nhất định sẽ bế cô đi ra.

Kiều Ưu Ưu được gả cho Trữ Tụng vào lúc cô thất vọng nhất và bây giờ được làm cô dâu của anh khi xinh đẹp nhất.

Tình yêu cô dành cho anh quá ít, sự quan tâm dành cho anh cũng chỉ đếm được trên đầu ngón tay, mười mấy năm qua, cô chưa từng nhìn thấy tấm lòng chân thành của anh. Nhưng anh vẫn luôn yêu cô, chiều chuộng và chăm sóc cho cô. Không còn mấy bay nữa, Kiều Ưu Ưu chính là thứ duy nhất anh cần. Kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa, anh cũng sẽ không buông tay cô ra.

Trao nhẫn, ôm và hôn.

“Anh có buông tay ra không?”

“Không buông!”

“Kiếp sau thì sao?”

“Không buông!”

Trữ Tụng nâng khuôn mặt cô lên, hôn vào môi cô, các vị khách đồng loạt vỗ tay và chúc mừng, vì một đôi mới nhưng không mới, vì một đôi tình nhân si tình.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-la-doi-canh-cua-anh>